

Не е време за Дракону

Ник
Перумов

Сергей
Лукашенко

СПЕЦИАЛ

ФАНТАСТИКА

054

**СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО, НИК
ПЕРУМОВ
НЕ Е ВРЕМЕ ЗА ДРАКОНИ**

Превод: Николай Теллалов

chitanka.info

Съществуват ли други светове? Нима има земи, където слънцето е зелено, а пясъкът — черен? Нима има места, където планините са от звънтящ кристал, а в бързеите на реките тече чисто злато? Нима може снегът да е с цвят на кръв, а самата кръв да е по-бяла от сняг?

Но съществува място, наречено Средният свят. Тук слънцето е жълто като зеница на дракон, тревата е зелена, а водата — прозрачна. Към сините небеса се издигат кули на крепости от камък, но има и сгради от бетон. Тук птиците се стремят към висините, а хората си даряват усмивки и се обичат.

Дойде и времето когато този свят поиска своя нов господар от Света на Опако, който трябваше да премине през много смъртоносни схватки с най-могъщите магьосници, владеещи четирите стихии, за да овладее Силата. Битката бе неравностойна, но съдбата следваше своя път...

HYMN OF APOLLO

*The sleepless Hours who watch me
as I lie,
Curtained with star-in woven
tapestries
From the board moonlight of the
sky,
Fanning the busy dreams
from my dim eyes, —
Waken me when there Mother,
the grew Dawn,
Tells them that dreams and that
the
Moon is gone.*

ХИМНЪТ НА АПОЛОН

*Безсънни часове се взират в мен,
а аз лежа във мрака, обграден
като с извезан звезден балдахин
от спуснал се от небосвода син,
сноп лунни сребърни лъчи.
Но в уморените очи
разпръсват се видения болнави
и будя се, когато вече
изгревът ме известява,
че сънищата са далече,
а месечината — заспала...*

Пърси
Биши Шели^[1]

ПРОЛОГ

Съществуват светове, където слънцето е зелено, а пясъкът — черен. Има такива, където планините са от звънящ кристал, а в бързеите на реките тече чисто злато. В трети снегът е с цвят на кръв, а самата кръв е по-бяла от сняг. Съществуват светове, където замъците не са отстъпили място на многоетажни сиви небостъргачи. А нейде другаде същите тези сиви иглени грамади от бетон отдавна са изоставени и от руините им хората зидат стени на замъци.

Има светове, в които зората е посрещана от сливащо се в един звук пърхане на милиарди криле — хвъркати същества се реят високо над земята, тържественият им химн в чест на изгряващото светило се сплита с вопли на умиращата по повърхността безкрила сган. И има светове, в които слънчевите лъчи опират в плътно залостени капандури, защото там светлината е по-горчива от отрова.

Ала тук не става дума за тях.

Съществуват светове, където нощта и денят са неразделимо прегърнати. Там можеш да вдигнеш взор към слънцето и да забележиш звездите. Там излизаш в нощта — и виждаш слънце.

Ала тук не става дума за тях.

Защото има други светове — слънцето им е жълто като зеница на дракон, тревата е зелена, а водата — прозрачна. Към сините небеса се издигат кули на крепости от камък, но и сгради от бетон. Там птиците се стремят към висините, а хората си даряват усмивки.

Става дума точно за такива светове. Пригответе се.

Чака ни път.

[1] Превод от английски — Кристина Паскалева. †

ГЛАВА ПЪРВА

Токът угасна.

Когато дребните неприятности те преследват непрекъснато, това вече не са никакви малки досадни проблеми, а една Голяма Неприятна Система. Именно Система, с главна буква. А теорията ни учи, че нито една истинска Голяма Система не съществува, без да има под себе си здравия фундамент на една истинска Глобална Причина. А пък Глобалната Причина е нещо, което се допуска да бъде пренебрегнато само веднъж — и никога повече.

Виктор пипнешком търсеше вратата, където се спотайваше разпределителното табло, вградено в стената като сейф. Мебелите, изглежда, бяха решили да се възползват от случая и да се поразтъпчат из апартамента, защото изникваха на най-неочаквани, направо стъписващи места. Виктор успя да излъже един стол и провали засадата, но пък вторият радостно му се набута в краката. Разтривайки по пътя удареното си коляно, той предпазливо протегна ръка... и тогава внезапно зазвъня телефонът. И даже не зазвъня, ами гадно и подигравателно закрещя, като чак подрипваше от старание. Такива обаждания навярно вещаят пожар или смъртен случай. Дрънченето на апарата беше често и насечено, сякаш звъняха от провинцията, а това означаваше, че наистина нещо се е случило. Мама би се обадила само ако върху забравеното им от Бога градче връхлетеше ято огнедишащи дракони.

Огнедишащи дракони с тесни жълти зеници...

Виктор тръсна глава, за да се отърве от изведнъж хрумналите му глупости, и на подскоци се втурна към телефона, като по пътя си повали още един стол. А може би същия стол, коварно и злонамерено върнал се на предишното си място.

Грабна слушалката. Тя мълчеше. Чуваше се само едно много бавно хрипкаво дихание.

— Ало? Ало, майко, ти ли си?!

Вече бе сигурен, че не е майка му. Но упорито не желаше да си го признае.

Слушалката равномерно дишаше. Дишаше съскайки, все едно в другия край на жицата някой си поемаше въздух през неплотно заключени челюсти, пълни с остри-остри зъби!...

— Ало... — повтори Виктор. Повтори уморено и покорно, на ръба на телефонната учтивост, която рано или късно щеше да се изроди в поток псувни, а минута по-късно на самия него щеше да му докривее за казаното.

— Не сесе репчи... — прошепна слушалката, разтягайки думите, сякаш незнайният събеседник насреща имаше намерение да каже нещо далеч по-оскърбително, но също бе намерил сили да се сдържи. — Живей ссси... кротко... живей ссси... зассега...

Виктор притискаше към ухото си слушалката, която забибипка сигнали за свободна линия и зяпаше през цепката на дръпнатите не докрай пердета на прозореца, а навън бе нощ, тъмнина и слаб, разреден отблясък на улични лампи зад ъгъла. Не, хората не са станали хора когато са измислили газените фенери и електричеството. Отначало са изобретили мрака — такъв непрогледен мрак, че и природата не го е сънувала в кошмарите си.

— Изроди — рече Виктор. — Скапани педали.

Искаше му се да изръмжи нещо още по-зло и пиперливо. Обаче да псуваш на глас, докато стоиш сам в тъмен и празен апартамент, беше също толкова тъпо, колкото да си поет и да рецитираш в самота току-що написани стихове.

— Идиоти — додаде Виктор в слушалката и я хвърли на вилката.

Сега вече не вървеше към таблото, а се промъкваше към него — бавно и внимателно. Не искаше да бърза. Пък и нямаше защо да бърза. Еее... Изгорели бушони в стара кооперация — чудо голямо! Обадил се някакъв къркан простак или надрусан пубер — случва се с всеки.

Само че защо толкова често? А?

Голямата Неприятна Система. Мама сигурно ще рече, че някой го е урочасал. Ама бива ли да се хваща вяра на глупави суеверия!?

— Бушони, бушончета — успокояващо рече Виктор, подпирайки се с едната ръка на стената, докато с другата напипваше проклетото табло. — Сега ще натиснем бутончетата...

Пръстите му срещнаха нещо студено, заоблено-ръбато. Той взе да го изследва, чудейки се на какво се е натъкнал. Кръгло... резба...

Гнездото на бушона. Празно. Бушонът даже не е изгорял, ами направо се е изпарил.

Ръцете му не се изненадаха, за разлика от ума. И същите спокойни съобразителни ръце бавно, за да не ги тресне ток, отпълзяха от таблото, след което кротко отвориха входната врата.

На площадката, както си беше редно, светеше голата крушка. А на прага се търкаляше бушонът. Изпаднал значи. Отвил се сам-самичък и изпаднал. Случайно. Случва се.

Случва ли се?

Не.

Поразен от собствената си невъзмутимост, Виктор вдигна бушона. Грижливо го зави на мястото му. Натисна копчето.

Послушно лумна в светлина полилеят, загърмя телевизорът, тежко въздъхна старичкият хладилник.

Поредната беля. В стройната редичка подир спуканата водопроводна тръба, експлодираният кинескоп, задръстилата се канализация и тем подобни прелести. Е, този път е малко по-екзотична. Макар че... има един термин от психиатрията, специална думичка за такива „необясними“ ситуации, в които човекът е от сигурен по-сигурен, че нещо е свършено, а пък то не е. Ами, да речем, разсеял се е одеде, докато е отвинтвал същия този бушон. Одеде, одеде — вчера. Когато за пореден път беше изгорял. Да, ама защо на стълбището имаше ток? Електроните да не са повярвали, че бушонът липсва?

Трябва да се затвори входната врата...

Той я задърпа... и внезапно в нея нещо се вкопчи. Виктор видя нечии тънки, зацапани с кръв пръсти. По-точно — пръстчета. Дългите нокти блеснаха златно, лакът бе ярък, празничен, неуместен, но пък изглеждаше красиво на фона на прясната кръв.

Навярно сега беше моментът да се уплаши. Или поне следваше да се постресне.

Ала дали поради врязаните в душата професионални навици, дали онзи неотминал още яд не даваше зелена светлина на страха, но спокойствието остана. Също така бавно и старателно, както преди малко изваждаше пръсти от оголеното електрическо гнездо на бушона,

Виктор взе да отваря вратата. Когато окървавената ръка се плъзна и свлече надолу, той усети, че вратата запъва. Провря се на площадката, без да я бутва повече.

Върху гумената изтривалка лежеше Тя — с притиснати към гърдите си колене.

Момиче-тийнейджърка. На тринайсет, може малко по-голяма. Рижава. Косата не беше дълга, но разрошена. Обута в тесен черен панталон и сцепено на хълбока тъмно пуловерче.

„Загубила е много кръв“ — шавна първата мисъл. Тънко бяло-бяло лице с високи скули. Дори не мъртвешко, нито бледо, а само бяло.

Преди да се наведе над момичето, Виктор се озърна. Стълбището беше пусто и тихо — нито звук, нито движение. Сякаш целият вход бе измрял преди години, а кървящата девойка пред вратата му беше изникнала от нищото.

Момичето едва чуто застана.

Той вдигна лекото телце, автоматично отбелязвайки си наум, че няма толкова кръв върху изтривалката, както се опасяваше. Но пък тази бледност на непознатата пострадала — откъде е? И по стълбите кървави следи няма, и площадката е чиста. Все едно ранената девойка бе паднала от тавана право пред вратата му.

Лекичко като морски рак, сякаш не смееше да откrehне вратата по-широко, той се промъкна обратно в апартамента. Телевизорът от стаята мърмореше нещо весело и окуражаващо — както винаги.

— Боли ли? — попита Виктор, без да чака отговор. Трябваше да й говори каквото и да е... Внесе я в стаята, сложи я на канапето... абе, майната й на светлата изтъркана тапицерия, по която тутакси цъфнаха ръждиви петна. — Ей, сега, сегичка...

Първо, трябва да повика линейка. Не хранеше илюзии относно оперативността на колегите си, а значи тъкмо поради тази причина следваше да се обади незабавно. Точка втора — да превърже девойчето. И да затвори вратата!

— Недей — неочаквано с ясен глас каза момичето. — Не се обаждай никъде... Виктор.

Той даже не спря, дори не се учуди, че ранената знае името му. Днешната нощ бе такава, че не оставяше място за чудене. Виктор посегна към телефона, стисна слушалката. И я изтърва, защото от

микрофона избликна и бавно се разсея във въздуха кълбо смрадлив черен пушек.

— Недей — повтори момичето.

* * *

Събираха се бавно. Беше ударил часът на Сивия пес — най-унилата нощна доба. Час, в който всичко е предопределено, неизменно и предварително известно. В такива минути е най-добре да си в безгрижен кръг от стари приятели край лагерен огън, да отвориш заедно с тях бутилка от доброто старо „Aetanne“, да вземеш преминалата доста премеждия китара и да изпееш нещо от рода на: „Ех, по камък, черен камък, там не чувстваш корените земни свои...“, а подир тъжното да изсвириш нещо до дупка весело, може даже да е и мръсно, стига в компанията да няма дами.

Но, какво да се прави. Часът на Сивия пес — плъзгащи се сенки дебнат по ръба на нощта, която е толкова тъмна, че слепият става половък от зрящия. Под наметалата не личат мечове. Това, заради което се събират, изисква друго оръжие. Не за ритуални дуели със себеподобни. Много, много неща зависят от тази среща. И нека не всички пристигащи да подозират колко голяма е опасността — въпреки това не се налага да бъдат подканяни. Дърветата бавно отстъпват, гората оредява, преди век доста са я осакатили брадвите на секачите. Някога тук са стояли къщи, минавали са пътища. Ала времето не щади нищо. Неумолимото време, с което никой не ще да се съгласява. Ето, даже младите фиданки, които обожават пепелищата, успяха да поникнат, израснат и да одъртеят... Дори каменни фундаменти се трошат на прах под корените на тревите...

Пътеките в часа на Сивия пес са опасни, но не толкова, колкото в другите нощни часове. Бродят Ненамерилите покой, високо във въздуха кръжат Летящите. От горските гъсталаци надничат гладните лакоми очи на онези, които така и не смогнаха да преодолеят вековния си страх и да излязат на открито. С такива е достатъчно да си просто предпазлив, нищо повече. Същински опасни са другите, някогашните приятели и съратници. Те, дошлите от родните брегове, са най-люти противници. Забравено е отдавна онова време, когато са стояли заедно,

вместо едни срещу други, стиснали дръжките на мечове. Забравено е и е проклето.

Навярно — завинаги...

На тази земя, безчет пъти разорявана, където са се сблъскали заковани в броня армии, посред оредяла от сеч горичка, в която всяко дърво носеше безброй следи от забивали се в него стрели, на стръмна скала, извисила се над езерото, стоеше замък. По-точно — това, което някога е било крепостта Бхчи. Руини.

...Кулите от двете страни на портата бяха разрушени не от артилерия или тарани — цялата тази техника беше затънала в лепкави мъхове и вълчи ями далеч преди твърдината. Зидовете бяха срутени със стенобойно заклинание. Сега само фундаментът ги помнеше и купищата раздробен камънак, обилно поръсен със слегнал се сив прах, свидетелстваха, че ги е имало. Магията бе натрошила гранитните блокове. Таралежи бяха запълнили раната на рова, някога изкопана с груби сечива, едва приличащи на лопати...

Дошлите за среща си размениха мълчаливи приветствия, защото етикет и ритуални фрази за подобни случаи още не бяха измислени. Тронната зала изглеждаше най-много пострадала от всички други помещения — в нея още се усещаше ехото на най-свирепата, последната схватка на бранителите и нападащите. Разкривените от битката стени пазеха следи на вградената от зидарите магия. Сега само тя ги удържаше да не се сгромоляшат. Единствената оцеляла спирална стълба водеше към голяма стая, която сякаш гнездо на лястовица бе прилепнала към останките на замъка на височина двайсет човешки боя от земята.

Тук не биваше да си правят шеги с магията. Особено с бойните заклинания.

Тъкмо затова мястото бе избрано за срещата.

Онези, които бяха пристигнали първи, застанаха край светлите руини отвън, с което доброволно се бяха съгласили да бъдат лесни мишени. Знак на доверие и мир. Ала колко пъти вече подобни жестове служеха да прикрият капан, да приспят бдителността, да осигурят осъществяването на нечии подли сметки...

И въпреки всичко — беше жест на помирение.

Предводителят на първите, висок, увит в наметалото си мъж, заговори:

— Трябва да обсъдим много неща.

— Тъкмо в добата на Сивия пес ли? — с откровена ирония му отвърна здрачът, в който смътно се очертаваха набитите фигури на закъснелите.

Да, всички знаеха, че казаното в този час не бива да се взема на сериозно.

— В следващия час за нас няма истина — невъзмутимо рече предводителят. — Времето на Събуждащата се Вода не е нашето време. И още по-малко — ваше. Не си струва да протакаме.

— Слушаме те, Ритор — съгласи се все още невидимият му събеседник, признавайки, че наистина е излишно да си играят с думите. — Пътят беше дълъг, не сме дошли напразно, нали?

Ритор остави въпроса без отговор. Все още не можеше да разпознае човека, с когото говореше и това го тревожеше. Обърна се и бързо огледа своите другари.

Бяха четирима — точно според уговореното. Братята Клат — слаби магьосници, но великолепни бойци. На техните плещи лягаше цялата тежест на отговорността в онези часове, в които слабеше Силата на Въздуха. Шати — още не остарял, но вече много опитен чародей, също както и Ритор — маг от първа степен. Дори сега, в добата на Сивия пес, омразна за всеки вълшебник, от предводителя на Въздушните едва доловимо лъхаше на Сила. Отдясно на Ритор стоеше племенникът му Таниел, който за крехките си шестнайсет години вече беше спечелил прякора Любимецът на вятъра. Момчето бе бъдещата надежда на клана на Въздушната стихия.

Докато се взираше в племенника си, Ритор усети хлад в гърдите. Някакво предчувствие, неясно и напълно необосновано, защото няма истински предчувствия в часа, когато цялата магия на света спи, го накара да съжали, че е взел момчето на тази среща. Да, беше длъжен да го стори, традицията повеляваше на преговорите да присъства някой, който още не е станал мъж, така че с млади очи да гледа и с млади уши да слуша с присъщата за възрастта му жар... И въпреки това!

Въпреки това — не биваше да води тук Таниел!

— Та какво искаш да ни кажеш, Ритор? — повтори главният на отсрещната страна. Странно, паузата не го беше подразнила, сякаш нямаше нищо против нея...

Ритор се отърси от странични мисли.

Предчувствията са глупави. Кланът на Огъня никога не им е бил враг. Освен това тъкмо сега, в средата на нощта, и двете групи са еднакво слаби, а това ще ги удържи от предателство.

— Войната е близо — произнесе Ритор. Каза го и все едно се гмурна в поток студен повей от планински ледници. Ще ли му повярва някой? Хората от Огнения клан бяха първите, с които споделяше опасенията си.

Фигурите насреща мълчаха. Дългите им наметала не помръдваха, не се диплеха, сякаш се бяха вкаменили.

— Войната тропа на вратите ни — подчерта Ритор, — а между клановете, както винаги, няма единство.

— Знаем това — изшумоли отговорът. — Но също така знаем, че истинско единство не е имало никога.

— Но след предишната война...

— Онези времена отминаха — сурово отвърна събеседникът му.

Ритор продължаваше да не вижда лицето му. Нито с обикновеното си зрение, нито с магическото, и без това безсилно в този час. Предводителят на Огнените продължи сухо:

— Веднага след войната — да. Обаче малко след това... Глупаво е да разчиташ, Ритор, че без общ враг клановете ще забравят старите обиди. Ти си мъдър и ми е странно да те слушам какви ги приказваш сега.

Ритор въздъхна и докосна челото си, пъдейки раздражението, преди то да е пуснало корени. Е, нищо друго не беше и очаквал — Огненият орден е знаменит с ината си.

— Добре — рече той. — Да оставим настрана единството. Засега. Само искам да напомня, че Природените нищо не са забравили и нищо не са простили. Само това исках да кажа като начало.

— Можеш ли да приведеш доказателства на словата си? И поради каква причина тогава настоя за тайна среща, вместо да свикаш всичките, владеещи Силата на Стихиите?

Студена струйка страх пропълзя по челото на Ритор. Кланът на Огъня би трябвало да разбира... Макар че те винаги са били непредсказуеми, както и подхранващата ги опърничава Сила. Отвърна жлъчно, питайки се защо трябва да обяснява елементарни неща:

— Защото Големият събор неизбежно би завършил със също толкова Голяма кавга! А колкото до доказателства... Природените всичко помнят! — възкликна той и дори се порази на отчаянието, което ненадейно изби в гласа му и обагри думите му. — Аз зная... всичките Деца на Въздуха го знаят. Южният вятър откъм Горещото море ни нашепва за кораби, които чакат край Разлома, той донася горчиви миризми на ковяща се стомана и дъх на опасна отвара! А вятърът от север трупа сили да раздуха пожари над градовете ни! Птици отлитат на запад преди срока, лешояди пристигат от източните пустини — очакват скорошна плячка. Природените стягат армии за нахлуване!

— Ритор, това не е за първи път. Вече са опитвали. И веднага след Великата битка, и преди седем години пак. Е, и? Какво остана от войските им, Ритор? Да не би твоите ветрове да са забравили предсмъртните стонове на Природените?

Ритор внимателно се вслушваше не толкова в думите, колкото в мелодиката на чуждия глас и не откриваше у говорещия нито съмнения, нито страх. В пробуждащата се виделина фигурите в тъмно-оранжеви наметала стояха мрачни и непреклонни. Самоуверени. Ритор почувства, че надеждата му се топи.

— След войната се бяхме обединили — прошепна той. — А инцидентът отпреди седем години... нима десетина кораби са армия? Разузнаване с бой, нищо повече... Ние, Въздушните, събрахме всички доказателства, които съумяхме да намерим. Сега се нуждаем от помощта ви. Ветровете виждат много неща... но само Огънят може да каже какво се пече в подгръваните от него пещи.

— Ясно, разбрахме какво искаш — рекоха му от здрача. — Но помисли, мъдри Ритор, над следното: вече два пъти Природените се опитваха да ни покорят и погубят. Два пъти! С различни сили, с различни средства. И двата пъти ние се справихме сами, без обединение. Но сега... ние можем да проумеем тревогата ти. Нали тъкмо ти ни лиши от защитник? О, никой не би казал, че *Той* представляваше средоточие на Доброто и Справедливостта, ала Природените се стряскаха дори от произнесеното Му име! Не беше ли ти този, който прекъсна Неговия род?

Ритор се оклюма. Предводителят на Огнените бе казал истината. Самата истина. С периферното си зрение Ритор успя да забележи как

Таниел се опули. Горкото момче... всъщност, защо „горкото“? Войната е на прага, време му е стане мъж.

— Ти прекъсна този род... — меко продължи събеседникът. — И това надали може да бъде оценено като мъдра постъпка, не е ли така, Ритор?

Нещо в тези думи пак накара магьосника да настръхне. И отново не успя да определи точно какво го е разтревожило. Кланът на Огъня винаги се е смятал за съюзник от Въздушните... или поне не се смяташе за противник, което беше достатъчно.

— Ти не успя да събереш достатъчно сведения, за да настояваш за свикване на Голям събор, така ли, мъдри Ритор? И сега молиш Синовете на Огъня да извършат недостъпното за Децата на Вятъра? Ти, който уби последния от онзи род, чието име се закле да не произнасяш? Ти, който ни докара плашещата те сега беда?

Упреците биеха като воден бич. Ритор сведе глава. Усещаше настойчивия поглед на племенника си. Да, Таниел, така е. Някога, преди много години, наистина премахнах най-голямата прокоба на нашия свят. Но заедно с това го лиших и от най-великата защита. Почти винаги става така, мойто момче. Никой не бива да владее твърде много сила.

— Накъде бият думите ти, Огнени? — Ритор вдигна глава и стисна юмруци. — Стореното не може да се поправи.

— Кой знае, Въздушни, кой знае... — загадъчно му отвърнаха от сумрака. — Значи ти, мъдри Ритор, убиецо на последния, чието име е прокълнато, смяташ, че войната е неизбежна?

— Да — твърдо отсече Ритор. Отново чувстваше почва под краката си... или въздушен поток под крилете, все едно. — Войната е близко. Тя е неизбежна. И ако клановете не се съюзят, както преди...

— И какво ще направиш с обединените Ордени? — подигравателно запита Огненият. — Ако някой ден, дори утре, Природените акостират и стоварят войска от орлоглавите си кораби, ние ще се съюзим и без предварителни уговорки. Та какво всъщност цели мъдрият Ритор, като ни призовава да се обединим, преди войната да е избухнала? По твоя милост сме лишени от най-сигурната защита, след като ти погуби онзи, чието име не можеш да промълвиш... Уби го въпреки мнението на мнозина мъдреци... пък сега искаш да ти се подчиним? Нещо криеш, Ритор. Време е за открита игра, ако още не си

го разбрал. Престани да извърташ и да сменяш посоки като есенен вятър и отговаряй направо, щом желаеш помощта ни.

Кланът на Огнените бе упорит. Трудно може да се очаква от тях нещо различно. Ритор въздъхна.

— Ветровете ни носят различни новини. Фрагменти от заклинания прелитат през Горещото море като отронени листа. Природените подготвят нещо... ужасно... което може да бъде спряно... от...

— От онзи, когото ти уби? — рязко довършиха вместо него.

— Да — глухо призна Ритор. — Да. И затова...

— Затова жадуваш цялата сила на Клановете... защо?

Ритор се стегна, сви се. Наистина — време е за открити речи.

— Съдейки по всичко, донесено от ветровете, Природените искат да създадат Дракон.

Върху развалините на замъка се стовари тишина. От съдбоносното име сякаш дори камъните помъртвяха, докрай изтерзани от магически енергии от миналото...

— Да създадат Дракон? — бавно промълвиха отсреща. — Да създадат... Дракон? Та няма това е възможно?

— Кой знае... — предводителят на Въздушните отново сведе глава. — Помниш ли, че някога не вярвахме и в корабите им? А когато се появиха, беше късно. Забрави ли колко кръв се проля на онзи бряг?... Помниш ли?!

— Помня — отговорът приличаше на бърз ромон на вода. — Но съгласи се, корабите са едно, а Драконът — съвсем друго! Ала ти... не ни изненадваш.

— Как така?! — поразисе Ритор.

— Никой не познава възможностите, отпуснати на Природените. Ние не вярваме, че е възможно да бъде създаден Дракон... ала ти имаш право — не повярвахме и в корабите им. И какво тогава, Ритор? Какво предлагаш? Да си спомниш доброто старо време ли? — в гласа на събеседника пропълзя подигравка.

Главният въпрос, заради който Ритор, без да жали сили, подготвяше тази среща, най-сетне бе произнесен!

— Настъпва времето на Дракона — заяви Ритор.

Събеседникът му се засмя, тихо и бълбукащо:

— Времето на онези, които вече ги няма? Какво ти става, мъдри магьоснико?

— Драконът идва.

Отново настъпи тишина. Ритор усети, че зад гърба му Шати се е размърдал — нещо го безпокоеше.

— Разбрах — отвърна най-после сумракът. — Дните на Великата война не излизат от ума ти. Всички надежди и страхове от твоята младост, Ритор, Убиецо на Последния Дракон!

Въздушният стисна зъби, за да не избухне. Кланът на Огъня, който бе запазил неутралитет по времето на войната, имаше право да го упреква. И все пак...

— Няма да устоим пред нашествието на Природените. Още повече, ако ги поведе Сътворен Дракон.

— Ала нима заедно с Крилатия Владетел не идва в нашия свят и неговият убиец?

Странно, вождът на Огнения клан изобщо не показваше признаци на изненада. Но би трябвало да е учуден. Би трябвало да е изумен. Би трябвало. Щом Последният Дракон е мъртъв... дори Природените не са способни да го възкресят... или сътворят. Би било велико чудо. Огнените не би трябвало толкова лесно да допуснат, че е възможно. Вместо това... подигравки.

Събеседникът на Ритор продължи:

— Нима не беше и ти такъв Убиец, Ритор? Ти премина посвещенията с Огън, Вода, Въздух и Земя. Всички мъдреци от клановете, които ти се довериха, извършиха за теб своите обреди. Не беше ли тъй? Е, щом Природените ще бъдат предвождани от Дракон... ние ще му противопоставим Убиец.

— Има друг начин.

— Няма друг начин — сухо и твърдо отвърна Огненият. — С какво е лош изходът, който ти предлагам?

— Природените могат да направят и още нещо — бавно каза Ритор. — Възможно е да не им е необходим Дракон. Какво ще го правят след като победят? Никак не е лесно да бъде премахнат. Даже за родения за това е трудно да го стори. Далеч по-приемливо е да се посее... добре де, да се долее още масло в огъня на клановите вражди, за да се провокира междуособица. Тогава не им трябва чудеса, за да ни надвият. Та ние сами ще се изтребим. Нима кланът на Водата не е

готов да ухапе за гърлото и нас, и вас? Нима кланът на Барса не се скара жестоко с Тигрите? И пак същите споменати Водни чеда — нима те не издирват последните оцелели от Неведомия клан, поради също така неведоми подбуди? Какво целят? Освен това, нима вие самите не ползвате всяка възможност да досаждате и да дразните клана на Земята?

Ритор осъзна, че последното беше прекалено остро. Но да върне думите си назад вече бе късно. Изненадващо обаче, предводителят на Огнения клан сякаш никак не се засегна.

— Да зарежем кавги и препирни — почти нехайно рече той. — Ако правилно те разбирам, ти смяташ... че Драконът е необходим на нас?

— Да — отсече сковано Ритор. Отвъд хоризонта сякаш изръмжаха гръмотевици, нима само му се е сторило? — За да отблъсне нашествието и за да победи Сътворения Дракон.

— Излиза, че Драконът още може да бъде възкресен — каза Огненият и това не беше въпрос, а твърдение.

— Ако Драконът не дойде, нашият свят ще загине.

— Дори и така?

— Войните...

— Досега сме се справяли сами във всичките войни. Времето на Драконите свърши, Ритор.

Ама какво се е случило с клана на Огнените?! Та те докрай подкрепяха низвергнатите повелители на света!

— Трябва ни Дракон — упорито рече Ритор. — И той... ще дойде.

Очакваше нова вълна подигравки, горчива ирония и упреци. Всички знаят, че Драконите са си отишли завинаги. Най-вече — заради него.

— Знам — неочаквано спокойно отвърна събеседникът. — Ти всъщност не уби последния... или последната? Прокуди го, но не го умъртви.

Думите бяха изречени. Ритор чу движенията на другарите си, те запристъпваха от крак на крак. Само чародейт Шати запазваше самообладание. Навярно защото за разлика от децата и войниците знаеше, колко многолика може да бъде истината.

— Да — промълви Ритор, — не можах да го убия, та нали...

— Зная, зная — прекъсна го събеседникът с мек ромолящ шепот, — не обяснявай. Ти го пусна да си върви... и сега последният Дракон се пробужда. Но той не е нужен! Излишен е! Опасен!

— И е единствената защита на нашия свят...

— Ние сами ще браним своя свят! Ритор, ние не ще допуснем завръщането на Драконите! Пробужда се Драконът и заедно с него се пробужда Онзи, който ще го унищожи. Така е било някога с теб. Така ще бъде и сега. И отново ще избухне клане, по-страшно от битките с Природените, с които толкова ни плашиш. Всичко ли си забравил, Ритор?... Или не си? И въпреки това ти призова Дракона, вярно ли е?

— Драконът не може да бъде призован. Той идва сам. Аз... само го предусещам... твърде много от неговата кръв имам по ръцете си.

— Но пък може да бъде повикан Онзи, който ще спре Дракона. И ние го повикахме.

Зад гърба на Ритор някой въздъхна. Шати. Нещо се променяше наоколо. Пространството трепна, защото вълшебната сила се връщаше след отлива си. Часът на Сивия пес свършваше. Магията още беше слаба, твърде далеч бе добата на Отвореното небе, но Ритор усети въздушните струи край пръстите си, различи шепота на своята стихия в провалите на стените.

— Странно е да чуя такива слова от Синовеите на Огъня... — произнесе той тихо.

— Тук няма Огън! — рязко изсумтя зад гърба му чародеят Шати. — Ритор, тук няма Огън!

Ритор простря напред ръце и с всички сили се помъчи да почувства аурата на скритата под наметалата си група. Порив на вятър обиколи залата, беше съвсем слаб, но се оказа достатъчен, за да отметне крещите лицата качулки. Простичкото заклинание поиска твърде много усилия.

Лицата насреща бяха бледи. Прекалено прозрачни и чисти за Огнения клан.

— Предателство! — възкликна Ритор, като по навик посегна към дръжката на правата си сабя, която не бе на кръста му. Правилно, нямаше я. Нали идваха да преговарят... Човекът, когото Ритор бе сметнал за вожд на Огнените, се разсмя:

— Защо „предателство“? Напразно обиждаш паметта им, Ритор. Много дълго ги увещавахме да ни кажат мястото на срещата, много

дълго...

Братята Клат нямаха нужда от думи, за да се разбират. Те като един пристъпиха напред. Сабите и пистолетите им бяха останали в гората, на сто крачки от разрушения замък, както го изискваха правилата — дори в часа на Сивия пес всеки магьосник би усетил скрито оръжие. Но и дългите ножове в ръцете на братята не бяха за пренебрегване. Таниел също понечи да закрие с тялото си Ритор, но предводителя на клана отблъсна момчето с лакът. В схватката нямаше място за деца.

— Тръгваме си — заяви Ритор, като се мъчеше да вложи в гласа си увереност, която не изпитваше. Стараеше се да не прозвучи като въпрос или молба.

Между клановите на Въздуха и Водата нямаше открита вражда. Случваше се даже да бъдат съюзници. Може би ще им позволят да напуснат...?

— Не — отвърна вождът на Водните чеда. — Страхувам се, че не.

Сега беше техният час. Мигът на сила на тяхната Стихия. И те не се колебаеха да я използват.

И петимата Водни вдигнаха напред ръце, като отърсиха от раменете си чуждите наметала. Едва сега по оранжевата тъкан станаха забележими кафеникави петна, видя се, че са прокъсани на места. Паднаха дрехите на убитите и групата остана в прилепналите си светло-сини роби.

Сега бе часът на Силата им — и никой на този свят не би могъл да спре магията на Водата.

Братята Клат се хвърлиха в бой, опитвайки се да изпреварят заклинанията. Ритор видя — по-ясно, отколкото би му се искало — как по-големият брат се препъна, олюля и се хвана с две ръце за гърлото. Стройното му гъвкаво тяло взе да се надува, тутакси се чу звук на късащ се плат, с тънък звън изпопадаха на пода сребърните копчета на дрехата му. За един миг превърнал се в нещо разплуто и тромаво, воинът рухна и ушите на свидетелите и извършителите заглъхнаха от задавания му вопъл. А след това по-големият Клат се спуска. С отвратителен трясък се пръсна кожата му, а станалата изведнъж ненормално светла и прозрачна кръв плисна навред.

Кръвта е също вода.

Малкият Клат живя няколко секунди повече. Всяка магия се нуждае от уравнивяване, затова неговата плът не набъбваше, а съхнеше. Той даже успя да нанесе удар на противника — ножът му се плъзна през гърдите на един от Водните. Навярно не бе смогнал да вложи смъртоносната си сила в последната атака, но въпреки това засегнатият застана и отстъпи, чупейки синхронизирания строй на съратниците си. А изсъхналото като мумия тяло се просна в нозете на врага.

Само миг траят подобни стъписвания в хода на големи и малки битки, но все пак...

— Оттегли се, Ритор! — викна Шати, тръгвайки напред. Беше дошъл неговият ред да мре и магьосникът го разбираше.

Ритор се озърна. Да си пробие път към стълбището покрай врага бе невъзможно. Оставаше един-единствен изход — пробитата стена, зад която изсветляваше небето и дишаше висината.

Малко повече сила! Поне един повей повече!

— Таниел! — предводителят на Въздушните дръпна юношата след себе си. Видя в очите на момчето страх. В своя си час младежът би бил способен на много неща, но сега... — Таниел, бягство или смърт!

Вятърът ги удари в гърба. Навярно магът Шати отдаваше в тази последна, кратка и безнадеждна схватка всичките си сили без остатък. Ревящ въздушен поток помете Водните чеда, отблъсна ги към стълбището. Вождът им се хвана за гърлото, както преди малко бе сторил големият Клат. Магьосникът беше насочил срещу него основния си удар, изтегляше дъха от дробовете му в опит да го удуши. И ако не беше настъпил часът на Пробуждащата се вода, Шати би го довършил.

— Скачай! — кресна Ритор на племенника си. Младежът издиша, без да сваля от него ужасен до смърт взор и направи крачка в пустотата.

Зад тях изплющя воден бич.

Вече в скока към нищото Ритор обърна глава и видя, че гъвкавото синьо жило, цялото в ореол от капки, се протяга към Шати. Бичът разсече тялото на магьосника от дясното рамо към лявото бедро, сетне блесна разгъвайки се и излитайки към тавана на залата, и се стрелна към предводителя на Въздушните. Водният боец не успя да достигне

главния си противник на косъм — още не бе утихнал призования от Шати вихър и камшикът в ръката му трепереше непослушно, търсейки път в чуждата му среда.

Предводителят на Въздушните вече падаше надолу.

Въздухът го удари в лицето — ласкаво и объркано.

Не е твоят час, Ритор, какво правиш, Ритор...

Падаше от височина двайсет човешки ръста. Под него се премятеше фигурата на Таниел. Но ето — младежът се стегна, овладя се. Разпери ръце, лягайки върху въздуха. Слабо сияние обви тялото на момчето, когато опита да полети. Магическите му криле плиснаха като лъчи иззад тежки облаци.

— Недей! — закрещя Ритор, но викът му бе отнесен настрани от неукротения вятър.

Даже най-силният и опитен измежду Децата на Въздуха не би могъл да лети в часа на Пробуждащата се вода.

Ала Таниел твърде силно си вярваше, сляпо се осланяше на силите си, на родната стихия. Младостта е крайна и не признава компромиси.

Вярата му бе тъй всеотдайна, че за миг Ритор си помисли, че момъкът ще се справи.

Аурата около Таниел припламна ярко... и угасна. Магическите криле така и не се разтвориха.

Нямаше време за болка. Падането е бързо нещо. Ритор затвори очи, с цялото си същество усещайки въздушния океан край себе си и изтегляйки от пространството тънките нишки разсеяна Сила.

Няма да успее да си създаде криле. Но това не е единственият начин...

Въздухът под него се засвива в плътна възглавница с формата на прозрачна леща. Детска забава, едно от първите упражнения в магьосничество — кой най-дълго ще се удържи върху невидимата опора, кой най-високо ще подскочи, засилен от въздушния трамплин... Как бе могъл Таниел да забрави тези простички заклинания?! Или ги помнеше, но твърде бързо пожела да се възползва от уменията на възрастните да летят...

Въздушната леща се пръсна от удара в земята. Удържаният от магията въздух с облекчение се втурна на свобода. Но целта беше постигната — падането бе омекотено. Чезнещата опора дори леко

подхвърли Ритор нагоре, залюля го. От разликата в налягането му заглъхнаха ушите. А после докосна камъните, вече без предишната убийствена скорост, изтърколи се по склона и накрая замря, вкопчил изтръпнали пръсти в клоните на храстите, които растяха по ръба на хлътнатината, бележеща отдавна пресъхналия отбранителен ров. Малко по-встрани ровът бе оцелял, понеже в този участък твърдината не е била щурмувана. Беше запазил внушителна дълбочина и острите колове по дъното си. Наклонът спокойно можеше да засили Ритор право върху тях.

Бе много тихо. По-точно му се струваше, че наоколо цари тишина. Чуваше само бученето и пулсациите на кръвта в ушите си. Ритор се надигна, размърда челюсти, за да възстанови слуха си.

Неподвижното тяло на Таниел лежеше наблизко. Бегъл поглед беше достатъчен, за да се убеди — момчето е мъртво. Паднало по гръб върху камъните. В натрошената, изкълчена плът повече нямаше живот.

Въпреки това Ритор пристъпи към трупа на племенника си. След като не го е опазил, поне да отнесе тялото...

Земята затрепери и се раздвижи под нозете му. Мътни фонтанчета бликнаха край предводителя на Въздушния клан. Ритор рязко вдигна глава — през пробойната в стената на замъка го гледаха Водните чеда.

Проклятие!

И той побягна. Почвата под него се разкашкваше, превръщаше се в кално блато. Но той тичаше и скоро се отдалечи, а враговете му не го виждаха сред дърветата. Пък и не е толкова лесно да бъде сразен най-могъщия от клана на Въздуха. Дори във враждебен за него час!

ГЛАВА ВТОРА

Виктор остави димящата слушалка на масата. Ставащото приличаше на глупав сън, когато светът наоколо се разпада и го прави бавничко, с ехидна усмивка. Всичко, до което се докоснеше, умираше. Пукат се тръби, гърмят кинескопи, палят се телефони... какво може да се запали в неотдавна купения вносен телефон? Изолацията на кабелите, графитът в микрофона? Всъщност какъв ти графит, миниатюрното електронно микрофонче не може толкова много да пуши!

Но то пушеше и струйката задушлив черен дим се извиваше злорадо. Виктор се сети за идиотските си детски развлечения, когато заедно с тайфата набираха случаен номер и, давейки се от смях, крещяха със солиден, „възрастен“ глас: „Телефонната централа гори, сложете слушалката в леген с вода!“

Може би наистина...

„Още миг — и ще почна да се смея. Позорно, истерично. Ще се кикотя, обърнал гръб на умиращо дете...“

Тази мисъл беше вярната. Тъпотииите бяха забравени начаса, главата му се избистри. Виктор загърби печалните останки на телефона и отиде при момичето. Тя беше все така в съзнание, което бе много добре. Но защо е толкова бледа?

Приведен над неочакваната пациентка, той внимателно повдигна окървавения пуловер. Момичето леко се обърна, за да му помогне. Браво на нея.

Пуловерът се смъкна без затруднение, което беше и добре, и странно. Добре, защото ако кръвта не е засъхнала, залепяйки дрехите към тялото — значи раната е съвсем отскоро. Странно, защото кръвенето продължаваше...

— Как е? — попита момичето. Спокойно, без мелодраматичен напън, който понякога използват госпожиците, порязали си някое пръстче.

— Горe-долу — отвърна Виктор със същия изненадващо спокоен тон.

Очакваше да види абсолютно всичко. Грозно цъфнала плът, отворена от гърлото на счупена бутилка, или дори пълна липса на каквото и да е — даже и драскотина по кожата. В края на краищата, окървавеното момиче можеше да се окаже жив шперц за шайка непълнолетни обирджии. А той все още не е затворил вратата!

Рана обаче действително имаше. Тънък разрез — като при хирургична операция, но той вече не кървеше.

— Леко ме засегнаха — промълви момичето, сякаш четеше мислите му. — При прехода. Не болеше, само потече кръв...

— При прехода, разбирам... — Виктор гледаше раната като омагьосан. Провървяло му е на момиченцето. Изглежда са я резнали с бръснач. Но не чак толкова сериозно. Пък и кръвта се съсирва бързо. И девойката не се е паникьосала. Даже той, възрастният и доста як мъж, избягваше вечер да минава през подлези, където лампите винаги бяха изпочупени, често гадно вонеше, а в ъглите се мяркаха безформени сенки на клошари, намерили място за нощувка. Та някой бе нападнал момиченцето. Долно животно. Тя обаче е герой... Отскубнала му се е, изтичала до най-близкия вход и едва пред вратата се е строполила... за щастие, не от загуба на кръв, както той си мислеше отначало.

— Всичко ще бъде наред — каза той. — Честна дума. Има само драскотина. Даже няма нужда от шев. Ще я промия с кислородна вода...

— Добре, Виктор.

Тя го гледаше преценяващо и сериозно. Не както гледа дете. И — пак изненада — тя го нарече по име!

— Откъде ме познаваш? — остро попита Виктор.

Момичето мълчеше. Изглежда, тази нощ нямаше да има лесни отговори.

Виктор се запъти към антрето. Бързо заключи. После откачи от забития на стената пирон ключовете от втората брава, която досега почти никога не бе използвал. Залости и нея.

Барикадира се, значи!... Зад една рехавя врата от шперплат и две жалки заводски брави. Моят дом е моята крепост...

*Черни като нощ стени,
а куполите — бели, с перлен цвят.
Тъга, отвън си остани,
във тази крепост сънищата спят...
Шуми лазурната вълна,
и слънчев мед се лее от небето,
деца на облачна страна
за полет са разперили крилете...
Не, не мисли и не гадай
кое е сън, кое — реалност.
Но не забравяй, знай —
дългът и право дава...
Денят владетел има си незнаен
и съществува нощен повелител,
ала ключът от онзи огън таен
един-единствен има си пазител...*

...Виктор се отлепи от стената. Краката му леко трепереха, но никакви други простотии не му се промъкваха в акъла. Воден от някакъв немислим подсъзнателен автопилот, той отвори аптекката, която висеше в антрето и изтърси от нея в шепите си найлонов пакет с бинт и лейкопласт.

„Май и ти се нуждаеш от лекуване“, рече си вяло...

Момичето продължаваше да лежи и да го гледа. Виктор бързо откъсна парче бинт в стремежа си да намери утешение в рутинни манипулации, намокри го с кислородна вода и внимателно проми тънкия разрез. Кислородната вода засъска, разяждайки изсъхналата кръв. Момичето се намръщи.

— Откъде ме познаваш, а? — попита Виктор докато разхвърляше изрезките лейкопласт. Полезно е да караш болния да приказва, докато трае процедурата. Но в същото време беше важно да чуе отговора.

— Познавам те — късо рече момичето.

„Ах, принцесата най-сетне благоволи да обясни нещо. Само дето, за съжаление, с това не изясни нищо.“

За затваряне на раната отидоха всичко на всичко три парчета лейкопласт. Голям късмет си извадила, скъпа! Плъзгащ се разрез, предимно повърхностен... но откъде толкова кръв тогава?

— От бръснач ли е? — запита той.

— Не. От сабя.

Очите ѝ бяха сериозни. Но Виктор бе отвикнал да вярва на честни очи.

— Хм. Не знам как се казваш — започна той кипвайки, — нито знам къде толкова сполучливо си се одраскала, ама...

— Тиел.

— Ъ?... Какво?

— Така се казвам. Тиел.

Изведнъж Виктор се сети.

Веднъж беше виждал по телевизията такива хлапета — момчета и момичета. Небрежно облечени, с джувки в косите, с дървени, а понякога и метални мечове на гърба. И се кичеха тъкмо с такива „красиви“ имена, като се събираха нейде в гората да водят „ролеви игри“. Хубавичката журналистка чак се задъхваше, разказвайки за това ново младежко увлечение, което формирало алтернативни начини на поведение и подтиквало да се изучава историята на изчезналите цивилизации. Предаването се стори на Виктор повече от тъжно като зрелище. Първо, той вярваше в древни цивилизации на джуджета и елфи не повече, отколкото в империята на Кошчей Безсмъртни или републиката на Баба Яга. И второ — прекалено фанатично блестяха очите на младежите, посветили късното си детство на изучаване на елфическата реч.

Навярно и това девойче — Тиел! — е прекалила с подобни занимания. Шматкала се е с компанията на другарите си елфи, лакирала си е ноктите със „златна“ боя, пробвала е фехтовка с ръждясали жезла. И ето, че сега е получила белег за спомен.

Превъзходно обяснение. По-добро не би могъл да измисли. В толкова късен час просто не искаше да отхвърля обикновените и разбираеми обяснения.

Обаче... откъде момичето знае името му?

Сигурно го е виждала в болницата? Случвало му се е да дава дежурства и в детските отделения. Хлапачката е запомнила лицето и името, а после, случайно попадайки в апартамента му, е приела това

съвпадение като нещо, което е трябвало да се случи... Глупости, изсмукани от пръстите измишльотини...

— Тиел — възможно най-меко и мило рече Виктор, — длъжен съм да се обадя на родителите ти... Хъм...

Озърна се косо към телефона. Апаратът вече не пушеше, но...

— Тиел, ще изляза. Долу пред блока има телефон — каза той.

Момичето се усмихна.

— Няма къде да се обадиш.

— Нямате домашен телефон? — съобрази Виктор. Мама му стара! Минава полунощ. Весела работа.

— Ставай — рече накрая. — Нищо лошо няма да ти се случи. Ще те откарам до вас.

Тиел сякаш беше чакала разрешение да се изправи. Веднага седна, оправи пуловера си и постави ръце на коленете си. Кротко и примерно момиче. И хич не прилича, че в главицата ѝ вятър свирука арии на лудостта.

— До нас не се стига с такси, Виктор — събщи тя съвсем делово, без капка насмешка или предизвикателство. Напротив, каза го преливайки от благодарност, сякаш предложението му беше комплимент.

— И... какво да правим тогава?

Тайно Виктор се надяваше, че момичето ще стане и ще си тръгне. Самичка. Пеш. Не, това не би било правилно — да пусне дете, при това ранено, посред нощ.

Но освен това в дъното на душата му като в безсъница се въртеше хладината на някакво предчувствие. И то беше, че ако сега това девойче не се махне от апартамента и от живота му — ще стане зле. Много зле.

Ама откъде накъде такива гаднярски предчувствия — винаги към лошо! Хубаво де, ей сега ще стане и ще я изпъди, даже вратата ще тресне след нея. И какво — по-гот ли ще му стане? Тиел го гледаше в очите.

— Сега ще си легнем — каза тя с подкупваща откровеност. Помисли и уточни: — Аз съм дребничка, ще ми стигне и канапето. А сутринта ще тръгнем към нас.

Сега вече Виктор се ядоса наистина.

— Така — рече студено. Хвана момичето за раменете и я вдигна от канапето. Мълчаливо я повлече към антрето. На ум му дойде цял комплект възможни неприятности, които се криеха зад предложението на Тиел — някои прочетени във вестници, други мигновено поднесени от въображението, но все гнусни. И най-безобидното беше събуждане в обран до шушка апартамент... стига да има какво да се краде от него. Прегледът на списъка с евентуални проблеми продължаваше нататък: небръснати граждани от кавказки произход, нагорещени за събеседване ютии, солидна присъда за развращаване на малолетни и други радостни за жълтата преса събития.

— Виктор! — момичето внезапно се изплъзна от ръцете му. Притисна се към стената, точно под злополучното табло с бушоните.

— Омитай се от тук! — Виктор се опитваше да звучи зло и убедително, но се справяше твърде зле. Не прилича това момиче на съучастник в мръсна афера, не прилича! Пък и в това, което каза, май нямаше нищо повече от покана просто да заспят в едно легло и нищо друго. — Изчезвай!

— Защо? — напълно объркана попита тя.

— Защо ли? — Виктор и посочи с очи пода. Разбира се, локвата беше на площадката пред вратата, но и в антрето имаше достатъчно тъмни ръждиви петна. — Това не е твоята кръв! Нямаше да си толкова кукуряк, ако беше само твоя, Тиел... или как там ти викат!

— Да, не е само моята — лесно се съгласи момичето. — Бранех се.

От трън, та на глог! Да не би на долния етаж да се въргаля и труп?

— Той се разкара. Изобщо не ми беше до него. Аз идвах при теб.

Виктор се почувства неуютно. Та тя простичко и естествено отвърщаше на незададените му въпроси.

— Защо „при мен“?

Изобщо не разчиташе на нормален отговор. И сигурно, затова го получи.

— Предците ни се познават.

Ох че жаргон! Предци! Муруци! И все пак нещо почва да се прояснява. С безумна скорост Виктор превъртя в паметта си приятелките на майка си, както и бегло познатата му тяхна челяд. Смътно си припомни няколко рижавокоси момиченца. Трябва да се

обады на мама, реши той. Да я питам коя от щерките или внучките на съученичките и предпочита да си играе със саморъчно изработени мечове, вместо с кукли и компютри... Да, разбира се. Аха. Ще се обады, как пък не...

— Хайде, идвай в стаята — уморено рече Виктор. — Добре. Хубаво. Аз съм идиот. Доверчив кретен. Не настоявам за доказателства и обяснения. Но все пак, кажи ми, ако обичаш, откъде се познават „предците“ ни?

Момичето изглеждаше засегнато.

— Заедно са воювали — каза нацупено.

— Ммм... моля?!

Изминаха няколко секунди преди Виктор да си представи родителите си на война. Някоя така „необявена“. Дребната пълничка учителка по математика в джунглите на Виетнам, или късогледият, със седем диоптъра негов баща в пясъците на Афганистан... Брей, че увлекателна версия!

— Момиченце, родителите ми не са воювали. Никъде и никога. Честна дума. Дори не са ги пращали в тила на врага с парашут.

— Кой ти говори за родителите ти? — спокойно възрази Тиел. — Ами баба ти и дядо ти?

Виктор замлъкна, като почти се задави.

Не познаваше много-много родителите на баща си. Бяха починали рано и някак не беше прието да ги споменават. Като че ли имаше нещо в живота им, което не беше повод за гордост. Виж, баба Вяра...

Като малък всяка лятна ваканция изкарваше на село, където баба Вяра живееше и досега. В глухата провинция, в Рязанска област. Съществува един такъв тип хора, на които съвсем не им понася градът. Те дори в маминото градче се появяват рядко и с голямо нежелание. А да дойде в Москва, въпреки че е още добре със здравето — да чукне на дърво — това никога! Баба Вяра беше висока и стройна жена, без намек дори за старческо изгърбване. Имаше остри кехлибарени очи и черни коси при всичките ѝ седемдесет и кусур години. Тази жена притежаваше нещо, което се наричаше „порода“. И — бе воювала. В истинска война, единствената, с която е прието да се гордее всеки руски човек. Малкият Витя навремето много досаждаше на баба си: „Хайде разкажи как си убивала фашисти!“

И баба Вяра веднъж разказа. При това толкова подробно, че след като мама чу възторжения преразказ от устата на сина си, за първи и последен път се скара с възрастната — някак не ѝ отиваше „стара“ — жена. Виктор помнеше тази случка. Лежеше си в леглото, завит през глава, и слушаше кавгата в другата стая. „Мамо, ти луда ли си?! — викаше дъщерята, неговата майка. — Какви ги приказваш на детето!? Да се реже гърлото от дясната страна, ако стоиш отляво и обратно, да? За да не се изцапаш с кръв, така ли? Ще ми травмираш момчето, ще побъркаш Витя с такива приказки за лека нощ!“ И бабата отговаряше със спокоен и леден глас... досущ като гласа на Тиел... като Тиел! Казваше нещо за лицето на смъртта и цената на живота. За това, че Виктор в момента не спи и че именно от майчината истерия ще се травмира и побърка.

Да, баба му винаги знаеше дали той наистина спи или се преструва. И винаги го наричаше с пълното му име. Никакви „Витенце“ или „Витюша“, които така сърдят малките момчета. Да, с баба Вяра бе хубаво и в същото време страшно. Той можеше да излъже майка си или баща си, но дори не се опитваше да преметне баба си и за най-незначителната дреболия...

— Вярваш ли ми? — неочаквано запита Тиел.

Виктор сви рамене. И честно отвърна:

— Не.

В таблото нещо изпука и токът угасна.

— Често ли става така? — с жив интерес попита момичето в мрака.

— Дръпни се от предпазителите — той напипа ръката и и я помъкна обратно в стаята — Стой тук.

Натъквайки се на всяка крачка на различни предмети и стени, той се добра до кухнята и взе да търси свещ. Край, стига толкова война с инсталацията. Утре трябва да извика електротехник.

Свещта не се намери бързо. Защо и след цели пет години не се е научил да се ориентира в собственото си жилище? Угасне ли осветлението — и стените сякаш се сближават в тъмното, а таванът надвисва и почти го притиска. А досега не е живял в разкошни и просторни къщи...

Когато най-после Виктор се появи в стаята, като пазеше с длан крехкото огнено езиче, Тиел не го чакаше на прага. Тя седеше на

канапетото и замислено прелистваше списание. Списанията обикновено, всъщност винаги, лежах на библиотеката.

— Много остроумно — изтърси Виктор, поставяйки свещта на масичката. — Значи така, вече минава един след полунощ. Така че оставаш.

— Благодаря — сърдечно каза момичето.

— Там където седиш, там ще спиш. А аз — на пода. Утре отиваме у вас.

— Обещаваш ли? — настойчиво запита Тиел. И с такъв тон, все едно стопанинът на това жилище я е подмамил да влезе в апартамента и не ѝ позволява да си тръгне. Наложил му се няколко пъти дълбоко да поеме въздух, преди да каже нещо... като при това усещаше, че в момента се сътворява една огромна глупост.

— Да. Кълна се.

— Вярвам ти — съгласи се Тиел. Остави списанието и почна да наблюдава как Виктор вади от гардероба одеало и възглавница, постила си на килима в онзи ъгъл на стаята, който отдавна бе запазен за окъснели приятели. Слава Богу, девойчето не се натисна да помага, защото Виктор и без това беше достатъчно нервен.

— Постелята ми е чул на боен кон — мрачно изрече той, сядайки върху сгънатото надве одеало.

— Знаеш да яздиш? — оживено реагира Тиел.

Той даже не понечи да отговори. Изправи се и се пресегна към свещта. Пръстите му вече мачкаха дребничкото листенце пламък, когато зърна, че Тиел се изхлузва от пуловерчето си, което се оказа облечено на голо.

По дяволите! Сега това какво е — абсолютно простодушие, или цинична развратеност? Тиел още е в такава възраст, в която подобно поведение все пак не означава пряка покана... а от друга страна вече не е в невинните години, в които това не значи абсолютно нищо.

Струваше му се, че изобщо няма да мигне цяла нощ. Но сънят долетя веднага щом Тиел спря да се върти, намествайки се на канапетото. Все едно нищо удивително не се е случило, сякаш спеше напълно сам и в безопасност.

Сънува умиращ кон, красив бял жребец, който лежеше на зелена трева. Бойният чул, изплетен от метални пръстени, беше набучен с къси дебели стрели. Конят трепваше конвулсивно, вдигайки бялата си

муцуна, окървавена и от други рани. В сините очи на животното светеше съвсем човешка мъка. Виктор се наведе над коня и го погали по шията. А после му преряза гърлото с къс широк нож.

Откъм противоположната страна, точно както го беше учила баба Вяра.

* * *

В движенията ѝ присъстваше грация, недостъпна за човек. Лойя Ивер, предводителката на клана на Котките, докосна с тънкото си пръстче златната пудра, небрежно насипана в груба дървена чаша. Мил контраст на разкош и простота... стига да забравим, че розово дърво не расте в Средния свят.

— Почваш да приличаш на кукла — подхвърли от басейна Хор.
— Стига си се цапотила, Лойя.

Жената сякаш не го чу. Прокара пръст над окото, оставяйки бляскава златна следа. Лицето ѝ, гримирано със сапфир, злато и сребро, наистина придобиваше кукленски вид. Тъмносини очи, златиста коса, матовобяла кожа — всичко това бе карикатурно подчертано със същите цветове.

— Не те ли хваща сърбеж от тези боклуци? — попита Хор, раздражено повишавайки тон.

— Хваща ме — призна Лойя.

— Ами спри да се цапаш.

— Красотата е по-скъпа.

Хор издаде цвилещ звук. Или се смееше, или се възмущаваше.

— За какво ти е това, Лойя?

— Кое? Балът ли?

— Не точно. Присмехът в очите на нашите глупаци, фалшивите комплименти на гостите...

— И страст в очите на младежите... — меко прошепна тя.

— Развратна мачка — рече Хор. Това не беше оскърбление, той просто констатираше факт.

— Хор... — Лойя загърби огледалото и се приближи към басейна. — Когато в жената виждат само една изрисувана глупачка, е по-лесно...

Той плисна към нея вода. Уж игриво, но прекрасно разбирайки, че Лойя не обича подобни закачки и че водата много лесно може да превърне сложните изписани шарки в размазана мръсотия. Лойя избегна пръските и поклати глава.

— Добре. Разбирам. Обещавам ти, че днес няма да залитам и да се кикотя след втората чаша вино. Нито ще се натискам по ъглите със сладострастни магове от някой чужд клан.

Хор я гледаше недоверчиво през парата от топлата вана. Беше огромен мъж, мускулест и привлекателен, всяко движение издаваше в него война. Той също не познаваше недостиг на поклоннички, както Лойя — на кавалери. Вече десет години пролетните дуели потвърждаваха правото му да бъде приятел на Лойя.

И въпреки това я ревнуваше.

Не можеше да не я ревнува. Лойя оставаше една вечна загадка — вятърничава и вярна, способна и да танцува до припадане, и със седмици да не излиза от библиотеката, заседнала над полуразпаднали се магически трактати. Тя бе способна да пропилее златото на клана заради моментен каприз, но управляваше същия този клан с желязна ръка, като изкусно лавираше между постоянно готовите да се изтребят един друг магически ордени. Очите ѝ умееха да стават бездънни, а после изведнъж — непроницаеми като черни камъни под спяща вода, особено, когато издаваше смъртни присъди. С мека дебнеща походка тя можеше да мине през някоя зала и нямаше значение как е облечена — дали в прозрачна бална рокля, или опакована от шията до петите в черно — всички мъже, които я виждаха, преставаха да дишат. Почваха да точат алчни лиги и разумът им пращеше под напора на скъсалия веригата обезумял мъжкар. В такива минути Хор се усещаше като тласнат към ръба на лудостта и развиваше същинска мания за убийства.

И Лойя, по всичко личеше, прекрасно разбираше това. И сякаш напук обичаше да го дразни, да си играе с огъня, да пристъпва по острието на бръснача, да виси на косъм от голямата беля. Всъщност тъкмо в това и се състоеше квинтесенцията на „духа на Котката“ — винаги край самата пропаст, плъзгане по гребена на вълната, без да се замесват в нищо, без да остават под пряк удар. Котките носеха славата на първите интригантки в света. Лойя бе първата сред първите. Зли езици твърдяха, че Котките биха съумели да се споразумеят даже с

Природените, а някои дори стигаха по-далеч в предположенията, като подхвърляха, че тези ще предадат своя свят, ако преценят, че това ще им бъде изгодно... стига вече да не са го предали. Естествено, никой не би могъл да събере никакви доказателства, а на Котките като че ли им беше все едно какво се приказва за тях. Нещо повече — забавляваха се, когато някой се шегуваше за тяхна сметка, смееха се на вицовете за своя клан, като според мълвата бяха автори на по-изисканите и остроумните анекдоти.

А още бяха знаменити със своите балове, където се използваша всякакви отвари, напитки и развлечения. На тях според неписаните, но стриктно спазвани правила никога не се разчистваха сметки и членове на враждуващи кланове можеха да разменят и по повече от някоя друга дума, без да се хващат за оръжието. На котешките балове някак от само себе си и отведнъж се забравяха обиди и оскърбления.

Лойя премрежи очи и отпрати към Хор грижливо пресметнат поглед. Днес наистина не ѝ се флиртуваше. Нещо недобро се беше случило с клана на Огъня. Обикновено те първи пристигаха на баловете ѝ. Сега — никой. Само един-единствен тъжен и отегчен младеж с алено шалче от тънка коприна на левия ръкав пристъпва от крак на крак — и толкоз.

Добре поне, че само това е странното, другите обичайни гости вече са се събрали.

Балната зала на Лойя Ивер бе типична за горските владетели. Магия беше превърнала един и без туй грамаден дъб в титанично създание, достойно за званието „подпиращ небесата“. Дървото стърчеше високо-високо над мъгливите върхари на Пеещата гора. Долните клони се спускаха до самата земя, като се сплитаха в истинска стена, не отстъпваща на крепостни зидове — всеки клон бе дебел колкото нормален дъб-столетник.

Ивер се беше погрижила и за всичко останало — изпод корените на великана бликаше ледено-студен извор, макар че както всяка Котка, и Лойя много-много не обичаше водата, но кристално-чистите капки бяха толкова хубави на зеления фон на листата, така красиво се преливаха под лъчите от пламъците в грамадната камина, че тя не устоя.

Под тъмната шума — или зелена, или гъсто-златиста според сезона — волно се разхождаха ветрове. Лойя още помнеше, с каква

мъка си изпроси необходимото заклинание от знаменития Ритор. Убиецът на Дракона дълго отказваше, но в края на краищата отстъпи пред чара ѝ. Вярно, след като изпълни молбата ѝ, той повече нито веднъж не се мерна на баловете ѝ. А жалко. Ивер бе честолюбива. Предшественичката ѝ бе танцувала „огнен валс“ със самия Каедрон Повелителя, когато той, още младият тогава Дракон, посети Пеещата Гора. А баба ѝ, Ивер, дори се беше изхитрила да получи за едно от соаретата си пленен принц от Природените, заловен в случайна морска схватка. Доведоха го Въздушните, бяха загубили в боя трима от най-добрите си магьосници и едва се държаха на краката си от изтощение — ала предводителката на клана не излъга очакванията на гостите и постигна нужната екзотика. Паметта за бала с принца на Природените бе жива и досега — за разлика от пленника, разбира се.

Ах, какви чудни възбуждащи интриги се плетяха тук, какви хитроумни комбинации възникваха от нищото, какви съюзи, договори и съглашения се сключваха, само и само за да изчезнат като призраци няколко месеца по-късно, като дадат място на нови! Колко майсторство, хитрост и ум трябваше на Клана — хем постоянно да е в центъра на събитията, хем да е встрани от пряката заплаха! Два пъти клановете отбиваха нашествие на Природените, при това първият път си беше истинска война. Ала ГЛАВНАТА БИТКА — когато „е бил млад Пазителя“, както казваха Драконите, — това сражение остана загубено. И от горчивината на поражението избуя тръпчива реколта. От първия ден, в който се бяха появили на тази земя, клановете се намираха на стъпка от кървава и всеобща междуособица. И ако биха сумели да се групират в два приблизително равностойни лагера, кошмарът на изстреблението от застрашителна възможност би се превърнал в ужасна действителност. В древните времена ордени са били озаптявани от Драконите — Лойя не се боеше да изрича името на бившите владетели на света, защото не вярваше в злата магия на секстаграматона. А сетне Котките останаха сами. Не всеки в Средния свят знаеше кой точно е прекъснал живота на последния Владетел.

Лойя, естествено, знаеше.

Да, да, сигурно тъкмо Котките не позволиха да избухне голямото клане, лениво си рече Лойя. Нека по-добре бойците на Огъня и Водата да се състезават за момичетата от нейния клан, отколкото да ги изнасилват, след като са светили маслото на съперниците. Нека...

впрочем, това не е важно. Котките са живи и процъфтяват, от тях се страхуват, тях ги уважават наравно със Стихийните кланове, които от векове са стояли над тотемните ордени, но, разбира се, под Крилатите Владетели. Та няма даже Тигрите, прославени в ръкопашни схватки, не признаха, че е по-добре да не се закачаш с Котките?...

Сега в балната зала цареше есен. Чий ли взор не почиваше, радвайки се на пастелните и дълбоки оттенъци на старо злато по безчет изрязани като от художник листа? Последните закъснели гости се вливаха през портите. Лойя предпазливо наведе тънко и пищно клонче. Надзърна вътре.

Отгоре, от покоите ѝ, се откриваше великолепна картина. Въглено чернееха наметалата на мъжете, украсени с искрящи диамантени завъртулки. Смайващо пъстрееха женските рокли — например, сплетената от топазови нишки дреха, навярно наистина каменни, на Каниан Тай — най-скандалната и най-красивата дама на Земните; трепкащата вълна от коприна с цвят на морски лазур на непозната хубавица от Водните чеда (виж ти, новичка, а Лойя дори не беше чувала за нея! Почувства се засегната); и другите премени — от езичета жив пламък, водопади и безкрайни вихрушки от скъпоценен прах, до пълно отсъствие на каквото и да е облекло у гордите Пантери, не признаващи срам и условности. Блясък на колиета и диадеми се сливаше с мекото сияние на кристалната роса, предварително разсеяна по живите стени на залата.

Лойя още веднъж огледа непознатата девойка от Водния клан и поклати глава. Защо нищо не знае за нея? На вятъра ли хвърля парите за намиране на осведомители?! Сега вече няма да успее да избере нещо, което да затъмни сините коприни на красавицата!... Освен, може би, строг ловджийски костюм? Хммм... трябва да се обмисли...

Продължи да оглежда гостите.

Надменни членове на ордена на Барса в снежно-бели одеяния, игнориращи разточителството — вторите след джуджетата оръжейни майстори на Средния свят. Спокойни, флегматични, но неударжими в гнева си Мечки, които като елфите предпочитат зелено и кафяво, само че, за разлика от първородните, носят масивни и груби вериги от самородно злато. Вълците, които вечно са в движение и готови да се сбият, използват богата палитра от нюанси на сивото. Невъзмутими Соколи и още много други тотемни кланове...

А настрана от другите, на почетни места край грамадния дънер, водеха привидно спокойните си беседи представителите на четирите Стихийни клана. Всъщност, в пълен състав пристигна само Земният орден, който по принцип обожаваше празниците. Въздушните бяха само двамина, от Огнените — само одевешното печално момче с аленото шалче. Отсъствието на първите лица от клана на Водата се компенсираше от една очарователна дебютантка, около която вече се въртеше истински въртоп от кавалери и всеки от тях бленуваше да бъде вписан в балното ѝ тефтерче за танци.

Лойя усети слабо безпокойство, неясно вълнение. Нещо не беше наред. Никога досега не са пристигали толкова малко Стихийни. Демонстрират сила като я пренебрегват? Нея? Лойя Ивер?! Тя бързо прехвърляше наум всичките последни гафове и несполуки на Котките. Не, нищо сериозно, нищо, което би провокирало толкова рязка реакция — почти разрыв на дипломатическите отношения и обявяване на война!

Очите на Ивер потъмняха. Трябва да повика Хор. Да прати още разузнавачи. И... въпреки че му обеща, все пак ще се наложи да раздаде няколко чисто делови целувки в листака... а може би и нещо повече.

И в този момент... живите завеси на входа внезапно затрепериха и сякаш ужасени, се отдръпнаха настрана. Зъл повей, студен и тъмен, нахлу в залата, гасейки многоцветните пламъци на светилниците. На прага изникнаха няколко фигури и Лойя отдалеч разпозна тънката, с нищо не сравнима аура на Въздуха, която сякаш нарочно, на показ, бе разсечена от ивица кипнала кръв.

Знакът на Убиеца на Дракона. Може да бъде скрит — но не и загубен, откраднат, фалшифициран или присвоен.

Ритор бе дошъл на бала на Лойя Ивер. Знаменитият магьосник беше сам. Редом с него, старателно гледайки настрана, вървяха най-добрите от най-добрите бойци от клана на Водата, предвождани не от кой да е, а от главата на Водния клан — магът Торн. Само той гледаше Ритор в очите. Съдейки по лицата им, върховните вълшебници си приказваха за времето. Нищо друго не се отразяваше в аурите им — и двамата бяха твърде силни, за да изнасят пред публика нещо от делата, думите и най-вече мислите си.

Ала тя би се оставила да я заплюят в лицето, ако грешеше в преценката си, че нещо е станало. И че се подготвя друго, още по-страшно.

И ето, Ритор е тук... И какво следва от това? Кой е той — вестносецът на онази междуособна война, от която толкова се бояха Котките?

Тя трябваше да разбере и научи. Както и защо няма никой от клана на Огъня, освен едно хлапе.

* * *

Ритор зле си спомняше как точно се измъкна от онова проклето място. Спътниците му бяха мъртви и кой знае какво правеха с телата им изкусните вълшебници от Водния орден. Какво ли нашепват в ухото на умрелия от страшна жажда Клат-младши? Навярно му обещаваат мека, прохладна, вкусна влага на корем, която като ледено клъбце се търкулва по гърлото. И на никой не ще му се обърне езика да осъди загиналия заради това, че мъртвата му плът се е оказала по-слаба от коравия му дух.

Но все пак Ритор оцеля. Беше настъпило времето да обмисля отмъщение. Организаторите и изпълнителите на злодеянието трябва да умрат. Смъртта им няма да възкреси отишлите си приятели, но вероятно ще послужи за урок на другите.

Времето летеше, приближаваше се зенитът на въздушната сила, ала Ритор упорито продължаваше да върви пеш през пресечената местност. Тези територии бяха толкова обгорени от бушувалата някога война, че нито хора, нито елфи, джуджета и други обитатели на Средния свят не се завърнаха в тях. Върху пепелищата поникнаха нови гори, само на места бяха останали отвратителни белезникави плешивини — там сражаващите се бяха употребявали Живобой — най-страшната отрова, сътворявана някога от алхимиците на клановете...

Края на Засенчените гори стигаше точно до източните граници на владенията на Лойя Ивер. По странно стечение на обстоятелствата, Пеещата гора не беше пострадала, макар че до нея се водеха

невиждани по ярост битки. Със сигурност в това бе замесен прословутият „дух на котката“, пазителят на този клан.

И внезапно той си помисли, че още би могъл да успее за бала. Та нали Лойя с достоен за нещо по-полезно жар го бомбардираше с покани, въпреки че Ритор цял живот бе смятал баловете за празна суета и гнезда на разврата.

Магът вдигна поглед към небето. Комай вече се беше отдалечил достатъчно, пък и силата на Водата доста бе отслабнала в този час. Размърда рамене, усещайки познатата песен на сгъстяващия се зад плещите му вятър, отблъсна се колкото можа силно от земята и излетя. Колко лесно стана сега... да бе била с него поне част от сегашната сила одева на разсъмване...

Днес ще иде на бал. Ще издири Лойя, даже ако за това му се наложи да ѝ прекъсне оргазма. Ще я накара да му разкрие всички клюки и да разпита всичките си шпиони. Тя ще му каже всичко. Кой знае защо Ритор не се съмняваше, че ще успее да научи от Котката как и от кого е било извършено предателството. Не вярваше, че опитните чародеи на Огъня са позволили да бъдат толкова лесно надвити, дори и да са били изненадани.

А освен това жадуваше да погледне в очите онези от Водните, които щяха да дръзнат да довтасат в двореца на Ивер след всичко случило се.

— Приятно ми е да се срещнем, Ритор — рече му насреща мек, преливащ се като студен ручей глас.

Главата на Водния орден стоеше, увил се в походното си наметало. Изглеждаше спокоен, главата му бе вдигната високо, в очите — нито помен от предизвикателство или присмех, само обичайната светска любезност, сякаш схватката сред руините на замъка е било само лош сън.

— Навярно се шегуваш, Торн — Ритор владееше гласа и лицето си не по зле от врага. — Ако не беше този бал...

— Прекрасно те разбирам — без да се усмихне, изрече Торн. Високата му, почти кльоцава фигура мамеше, че е крехка, но кой друг, ако не Ритор познаваше убийствената мощ на този изтънчен магьосник. — На твое място бих се чувствал по същия начин.

— Тогава какво искаш?

— Беседа. От Лойя няма как да се измъкнеш.

Ритор почувства хладни тръпки по гръбнака. Какво значи това? Нима...?

Прекосяха коридора. Пространството рязко се разшири в грамадна зала, без съмнение добре измайсторена, макар и твърде много подражаваща на елфическа архитектура. Видя празничната тълпа край масичките с почерпката, големия оркестър, който настройваше причудливи духови инструменти — Котките изпитваха необяснена неприязън към струнна и клавишна музика — и всичко това потопено в сребрист блясък на роса сред старото злато на листата и облъхвано от лек свеж ветрец... И ромолене на ручей. В залата на Лойя всички Стихии присъстваха поравно.

— Няма да се измъкнеш от бала на Ивер, Ритор — настойчиво повтори Торн, а острата му брадичка описваше някакви сложни фигури във въздуха, сякаш вълшебникът не издържаше натиска на просторната си синя яка. — Трябва да си дадеш сметка за това. Нещата стигнаха твърде далеч, за да опазваме някакви глупави традиции. Избирай, Ритор: или мира, или традициите. Не можем да те пуснем оттук. Ако се наложи, ще пролеем кръвта на стопанките.

— С което ще настроите всички кланове срещу себе си — изцеди от себе си Въздушният.

— О, тук си в грешка — Торн не забравяше да раздава светски поклони на присъстващите господа и да пуска ослепителни усмивки, придружени от дежурни комплименти — за дамите. Ритор мрачно крачеше до него, втренчил се в пода пред нозете си. — В грешка си, Убиецо на Дракона. Далеч не всички ордени ще го сторят. Единство както е нямало, така няма и да има. Пък и ние ще намерим какво да кажем, ако някой посмее да задава въпроси. Вашите приятели ще почнат да ни отмъщават, така е. Но с тях ще можем да се спазарим. Е, да — той престорено въздъхна, — тогава входът на това чудно местенце ще бъде навеки закрит за нас. Всъщност, той ще бъде затворен и без това... ако осъществиш замислите си и призовеш в нашия свят Дракона.

— Драконът не може да бъде призоваван — с глуха печал каза Ритор. — Той идва сам, когато настъпва неговото време...

— Вече чух това становище — насмешливо възрази Торн. — Правичката казано, Ритор, и двамата имаме еднаква цел. Като пропуснем високопарните изрази, ти също се стремиш към власт,

неограничена власт над клановете в Средния свят. И предполагаш, че ако привлечеш на своя страна колкото се може повече магове, някак си ще успееш да убедиш Дракона, че ще си му, да кажем, полезен. Много разумен план, няма що. Крилатите Господари винаги са били благосклонни към онези, които служат вярно, че и предатели не обичат. Както и ние с теб. Какво се стягаш — сърбят те ръцете да ми залюциш един шамар ли? Банална плесница без никакви магически екстри? И да го сториш, Ритор, истината си е истина.

— Какво искаш, Торн? — равно произнесе Въздушният. Самообладанието му бе пословично. Макар че този път му се наложи да го изразходва докрай.

— Нищо. Просто си доставям удоволствие да гледам изкривената ти физиономия. Оскърбявам те, хиля ти се в лицето, а ти нищо друго не можеш да предприемеш, освен безсилно да скърцаш със зъби. Понеже и двамата знаем, че всичко, което казвам, е истина.

— Лъжеш, Торн — с неочаквано уморен и безразличен глас отвърна Ритор. Безразличието му костваше много, но Водния нямаше нужда да знае това. — Прекрасно разбираш, че никога не съм ламтял за власт, въпреки че, Ветровете виждат, бих могъл да претендирам. И ти е повече от ясно, че само Драконът е способен да ни спаси от нашествието на Природените. Особено ако тях ги поведе Сътворен Дракон.

— Имаме с какво да отговорим на техния Дракон, Ритор. Тъкмо ти ли ще забравиш какъв е този отговор?

— Вече съм прекалено стар. Изхабих всичко, което ми бе дадено. Освен това кой знае, дали ще ви помогне Убиецът. Кой знае какво ще вложат Природените в своето изчадие. Прекалено сериозно е положението този път, Торн. Само Сила. Чиста Сила — ето кое може да спаси Средния свят. Защо се опитваш да ми попречиш? Страхуваш се да не стана диктатор? Стига, Торн, ти си умен мъж, отдавна сме врагове, опознал си ме. Дали пък обаче не звънти в джобовете ти нещо от родината, Торн?

— Не думай. Излиза, че са ме подкупили Природените? — без капка смущение или раздразнение, дори весело отвърна събеседникът му. — Е, едва ли словата ми тежат пред теб, но все пак ще си призная чистосърдечно — не, не са ме купили. Просто добре помня какво представляват Драконите.

— Аз също — сухо каза Ритор. — Помня и злобата, и яростта, и безсърдечието на Владетелите. Затова тогава се съгласих... Но не може да убиваме цялата Сила на света си. Не е и нужно.

— Кланът на Водата повече никога няма да се покори на ничия ръка, колкото и добра и милосърдна да ни се стори отначало — сериозно заяви Торн. — Няма значение дали ще са Природените, Владетелите или ще са измежду най-добрите наши магьосници. Запомни това, Ритор. Ще се бием. Заради това проследихме и сгасчихме Огнените, затова първи проляхме кръв. Защото ако беше се споразумял с тях, новият Дракон щеше да изникне и да бъде могъщ, почти неуязвим. Той неизбежно би предявил правата си върху трона. Да, повикахме Убиец! Той вече е на път. Така че, дори да се изпълни замисълът ти, Ритор, ако по някаква чудодейна случайност сполучиш, което няма да стане, защото залата е обкръжена и ти ще умреш, нашите земи няма да имат нов Владетел. Достатъчно ли съм ясен, почитаеми Ритор?

— Повече от достатъчно.

— Тогава — Торн с широк собственически жест посочи наоколо, — използвай случая! Яж, пий и се весели, защото само така следва да напуска живота един истински вълшебник. И, позволи ми един съвет — отбий се при момичетата. Тези Котенца са просто ммм... — Водният чак примлясна и подбели очи, сякаш вещь роботърговец на пазар. — Мисля, че успехът ти сред тях ти е в кърпа вързан, само гледай да не те изсмучат до капка! — внезапно завърши предводителят на Водния клан и рязко зави настрани.

Едва сега Ритор проумя, че цялата бална зала се вира в тях с неподправен ужас.

ГЛАВА ТРЕТА

Спането по пода е развлечение за младежи. До сутринта Виктор окончателно се убеди в това. Не че го болеше кръста или хълбоците, просто не се чувстваше отпочинал. Освен всичко друго, безумно го дразнеше, даже и на сън, липсата на ръба на леглото. Навярно всеки човек изпитва някакъв страх да не тупне на пода, а когато такава възможност е изключена напълно, тогава подозира, че нещо не е наред, че му се крои номер.

Вече събуждайки се, но още не отворил очи, Виктор се обърна по гръб. Да, навярно чулът на бойния кон е по-удобен от тънкото одеалце...

Чул за боен кон ли?!

Той моментално и ярко се сети какво беше сънувал. Умиращ бял кон. И собствената си ръка, държаща кинжал. Гадно. Рядко имаше толкова неприятни и толкова сочни на цветовете сънища. А снощи, след появата на Тиел...

А тя дали е още тук?

Виктор отвори очи. Ако апартаментът се окажеше празен, би изпитал облекчение. Нека даже момичето да е прибрало и изгорелия телефон, и саморазвиващия се бушон, и останалите съкровища.

На канапето наистина нямаше никой.

Виктор стана, несъзнателно загащвайки потника в боксерките си, и се ослуша. Пълна тишина. Ами, това е. Най-примитивният и банален развой се оказа най-верният. Да провери ли за липсващи пари?

Откъм кухнята нещо тихо дрънна.

След една секунда колебание Виктор предпочете първо да нахлузи дънките и чак тогава да надзърне в кухнята.

Тиел стоеше пред готварската печка. Под тигана гореше газ. Момичето просто правеше закуска.

Твърде странна закуска. *Нещо.*

— Добро утро — с усилие изрече Виктор, като изпита леко разочарование. Ех, по-добре да ми беше свила портмонето...

— Добро е — съгласи се Тиел, без да се обръща. Това девойче имаше потресаващо здрави нерви. Или можеше да вижда с тила си. — Готвя — съобщи тя.

Виктор се приближи до котлона. Мрачно надникна в тигана.

Май приличаше на омлет. Омлет с черупка. Освен основната съставка, на дъното можеше да се отгатне и присъствието на парченца стопен кашкавал, резенчета салам, ситно надробен хляб и повехнали стръкчета копър.

Хмък.

— Благодаря — само успя да промълви Виктор. Все пак момичето бе болно.

Владееше се дотолкова, че чак почна да яде кошмарното готвено. Ала странно — безумната смес се оказа вкусна. Само дето необходимостта да издирва и отделя парченцата от яйчена черупка идваше малко в повече...

— Яж всичко — строго рече Тиел. — Черупките също са полезни.

Ставащото взе полека-лека да го забавлява. След някакви си пет-шест дни дори ще може да разказва цялата история като смешна случка. Дори ще добави някоя-друга чудатост отгоре към характеристиката на горкото девойче.

— Ще опитам — обеща той.

Най-много го тревожеше мисълта, че Тиел ще забрави за вчерашното намерение да си иде вкъщи. Кой я знае, току-виж ѝ е харесало тук...

— Време е — каза тя, сякаш отново беше прочела мислите му. — Ти обеща да ме изпратиш, помниш ли?

— Разбира се — Виктор се надигна от стола с облекчение, но в същото време, ама че терсене, почувства и странна обида: излиза, че даже за чалнати момичета не е никак интересен!

— Ще измия съдовете, а ти през това време се стягай — отрони Тиел.

— Зарежи, аз после ще оправя.

— Не бива.

Докато момичето тракаше с чиниите в мивката, Виктор избра от гардероба по-чиста риза, провери между другото на място ли са си парите, които много надеждно и оригинално бяха скрити под

сгънатите на рафта чаршафи. Накрая облече и тънък пуловер — навън бе слънчево.

— Готов ли си? — строго запита Тиел.

Виктор уморено я погледна. Хубавко момиче, че и очите ѝ са като на нормален човек. Де наистина да бяха огледала на душата...

— Нищо ли не си забравил?

— О... щях да глудя връзките на обувките.

Тиел се намръщи:

— Това пък защо?

Виктор въздъхна.

— Я ела насам.

Без излишни церемонии той завъртя момичето и хвана блузката ѝ. Материята бе грижливо закърпена — виж ти, намерила и игла, и конец. Дръпна блузата ѝ нагоре. Лейкопластът липсваше. Нямаше го и белегът. С усещането, че ей-сега ще откачи, Виктор обърна Тиел, която послушно се въртеше в ръцете му.

Глупости. Бълнувания. Какво тогава снощи беше промивал с кислородна вода? Нарисувана рана? Да не е вчерашен! От години се занимава с рани!

— Тиел — дървено каза Виктор, — къде е поразеното място?

— Зарасна си.

— Питам сериозно.

— Отговарям сериозно.

Статии за екстрасенси, които лекуват с усилие на волята — тези работи са за булевардната преса. Но какво да прави сега, след като собствените му очи твърдят, че няма никаква рана. И не е имало. Никога. Кожата бе чиста и розова като на бебе.

С известна доза предпазливост Виктор се отстриани от момичето. Попита:

— А ти самичка ще стигнеш ли до вас?

— Ама ти обеща! — почти обидено реагира Тиел.

— Ами... да...

— Хайде тогава — момичето бе непреклонно.

— И все пак, какво се случи с раната ти? — не отстъпваше той, вече от чисто любопитство. Тя да не е филипински шаман, що ли?

— Аз изобщо бързо оздравявам — без желание призна Тиел. — Нека поговорим за това у нас, става ли? Веднага щом пристигнем. А?

Първият импулс на Виктор бе да плюе на всякакви обещания и чисто и просто да изхвърли малолетната нахалница от дома си. Бързо била оздравявала тя! Няма такова нещо, няма! Не съществува и това е.

— Ти обеща — тихичко рече Тиел. Бадемовите ѝ очи, сякаш прерисувани от персийска миниатюра, оскърбено се присвиха.

Ох, тези момичета!

— Да вървим.

Никога не спорете с жена, пък дори тя да е на тринайсет. Най-вече ако е на тринайсет...

Беше неделя, на всичко отгоре — слънчево. В метрото — блъсканица. Тиел се оказа притисната до Виктор. Инстинктивно напрягайки се, за да я предпази от напирещата, остро воняща на пот тълпа, той неочаквано долови нейната собствена миризма. От нея лъхаше на чисто, като че ли от поляна с маргаритки. От дълбокото на паметта изведнъж изплува спомен, че нещо подобно вече е изпитвал, усещал е... в къщата на баба Вяра.

Откъде се взе, Тиел? Ясна работа — сред мерцедеси и казина няма какво да правиш. Впрочем, не ти е мястото и в сивите, мръсни, пропили се до оскотяване селца...

Стигнаха до станция „Шчукинска“, излязоха от мотрисата. Отпред лежеше Сребърен бор, обитаван от *ню рашънс*^[1]. Хъммм... Тиел не приличаше на дъщеря на новобогаташ или мутра.

— Накъде сме се...

— Млъкни! — рязко и сърдито отсече Тиел. — Може да ни причакват.

— Кой?

— Млъкни де! — очищата ѝ чак светнаха.

Е, бива ли един възрастен, поживял и видял мъж ей така да се води по акъла на тринайсетгодишна хлапачка? Пляс един по дънцето на дънките и — и толкоз по въпроса кой ще заповядва, а кой ще се подчинява.

Ала Виктор, кой знае защо, взе че наистина млъкна.

Минаха покрай нудистки плаж. По пясъка подскачаше компания голи мъжаги — играеха волейбол. Зрелището бе комично, но изобилието на голи жени и деца, изтегнаха се на припек около площадката, му придаваше всекидневен и нескандален облик.

Човъркаше го отвътре да изтърси нещо язвително — надявам се, че пристигнахме? — ала Тиел само смръщи вежди и Виктор изгуби желание за майтапи.

Вървяха по някаква пътечка. Бе поразително пустинна за такъв ден.

— Сега си дръж очите на четири — заяви Тиел. — За тях ще е най-удобно да ни спипат при прехода. Никакви следи. Нито там, нито тук. Ако нещо се случи, падай на земята и си пази главата. Аз ще се оправя.

— Имаш черен пояс? — осведоми се Виктор. Едно време се увличаше по бойни изкуства. Разбира се, не стана нито Брус Лий, нито Чък Норис, но можеше да се защити. Стига да не са десетина души с автомати. Или с мечове.

— Замълчи, ако обичаш! Помолих те! — тя го третираше досуц като малкото си глупаво братче.

Пътечката завиваше, спускайки се надолу от невисоко хълмче. Тиел спря.

— Ако стане нещо — падаш на земята и си пазиш главата с ръце! — повтори тя.

— Добре де, разбрах те — с досада махна ръка Виктор. Само това не стигаше, някаква си сополанка да го поучава на всяка стъпка.

— Девет. Осем. Седем — почна да брои крачките си Тиел.

Той пресметна, че десетте крачки ще бъдат необходими точно колкото да свият зад завоя, където пътечката слизаше на зиг-заг по склона.

— Шест. Пет. Четири.

Момичето беше необикновено, свръхестествено сериозно. Ако всичко това беше игра — вярваше й докрай.

Внезапно ледени капки опръскаха плещите му. Виктор неволно вдигна глава. Нямаше и помен от облаци, слънцето сияеше като по поръчка.

— Бягай! — извика Тиел. Грабна го за ръката и хукна през глава към завоя. Недоумяващият Виктор я последва тичешком.

Върху тях се стовари плътна пелена — порой. Притъмня. Вятър зафуча. По гърба му се плъзнаха студени струи.

— По-бързо! — изпищя Тиел. Лицето ѝ се изкриви сякаш от болка. Измокрена до кости, тя внезапно изгуби своята загадъчност.

Обикновено момиче, навряло се под дъжда.

Но ръцете ѝ танцуваха над главата ѝ. Стори му се, че между пръстите ѝ, върху златистите нокти, проблясват искри... Дявол да го вземе, какво става?!

Втурнаха се надолу по пътеката, която за броени секунди се превърна в блато. Изпод краката на Тиел хвърчаха струи кал, тя затъваше едва ли не до глезените.

Виктор не успя да се учуди, че самият той тича съвсем нормално, само малко се хлъзга. Странна работа, все пак тежи повече от нея, на него му се полага да затъва...

Заради дъжда не се озърташе, гледаше само пред краката си. И необяснимо защо, навярно просто отгатна, но в един момент просто вдигна глава.

Те се появиха отляво и отдясно, осем подгизнали фигури в избледнели анцузи, каквито носят събиращите от дребни търговци данък рекет мутри.

— Стой!

Тиел стисна ръката му и го затегли напред с такава сила, че той едва не се просна по очи.

— Тичай! Бързо! — пищеше тя. За кратко извърна към него лице... което цялото беше в кръв. Дребни карфичени алени капки. Откъде?!

— Спрете! — крещяха няколко гласа едновременно.

Мамка му.

Виктор никога не си въобразяваше, че сам човек би се справил с няколко противника, нека дори да са само трима. Не изпитваше желание да спира. Хич!

Препускаха надолу. Тиел, чието лице се беше превърнало в кървава маска, продължаваше да задава темпото. Ала не успяваха да бъдат достатъчно бързи, по хлъзгавия склон беше невъзможно. Освен ако...

Хрумването бе толкова шантаво, че Виктор дори не понечи да го обмисли. Втурна се, настигна Тиел и я блъсна с подсичане в коленете. Момичето възмутено запротестира, но вече падаше по гръб в течната кал, Виктор плъсна до нея.

Плъзгаха се по превърналата се в кален улей пътека, сякаш на антихигиенична забава в аквапарк или вариант на летен боб-слей —

надолу, надолу, надолу. Зад тях осем гърла се деряха отчаяно, дъждът се засилваше и шибаше като камшик, пътеката бе станала мътен планински поток, който въртеше и подмяташе бегълците... какво става, да му се не видяло?!

От мига, в който Тиел възкликна и го повлече по още сухата пътечка, Виктор реагираше като робот, без да разсъждава. Без да се учудва. Без да обмисля — сякаш някой вътре в него вече всичко бе обмислил занаянред. А възможно, точно така си и беше.

Небето над тях оставаше чисто. Дъждът извираше от само себе си, от нищото. Е, случва се. Щом съществуват саморазвиващи се бушони...

Най-странното се състоеше в това, че Виктор не можеше да се отърве от една напълно неуместна и глупава мисъл за възможната реакция на Тиел към неочакваната му постъпка. Нещо го караше да бъде сигурен, че хрумването му да се спуснат от склона по задник им е спасило живота. И въпреки това...

Успокои се, когато чу смеха на Тиел. Девойката се кикотеше радостно, от сърце. Сякаш нямаше кръв по лицето си и кал по тялото си. Докато се пързалиха надолу, Виктор я придържаше за рамото, даже успя да я прегърне, пазейки главата ѝ. Докато под тях имаше лепкава кал, щетите бяха предимно морални и естетически, но първият камък или корен на пътя им щеше да добави и физически.

Не му остана време да се изплаши истински. Небето, от което се лееше този шантаво неестествен дъжд, внезапно от синьо стана сиво. Те излязоха от пътеката и се забиха в нещо меко, влажно и рехаво.

Това бе цяла камара окапали есенни листа.

* * *

Лойя Ивер бе замръзнала на място с притиснати към слепоочията тънки пръсти. Разбира се, не чуваше какво говорят Ритор и Торн. Вълшебниците, без нито едно заклинание, бяха се обвили в непроницаема звукова стена. Дори само това бе способно да стресне до смърт кой да е от присъстващите. Кланът на Въздуха се стараше да не враждува с никой, а Ритор отбягваше светските мероприятия на Лойя по съвсем други причини, отколкото поради нежеланието да се

среща по забави с противниците си лице в лице. Главната Котка на своя клан виждаше — и Ритор, и Торн са напрегнати до краен предел, на карта е заложено всичко и играта е тръгнала да се развива без правила. Лойя подушваше убийство.

— Какво стана, Лойя? — Хор изникна до нея като сянка. Носеше доспехи вместо бален костюм. — Пратих съгледвачи, наоколо е пълно с Вода. Вече е полунощ, силата им расте, а и Торн е довел най-добрите си хора. Няма да се справим с такава маса съперници, тия направо ще ни смачкат с магията си. Какво се е случило, скъпа? Пак ли се пусна не на онзи, на който трябваше?

— Напротив, Хор. Изглежда именно сега ще ми се наложи много срочно да се пусна... Мили, нали ще гледаш на другата страна? — леко глезено възкликна тя. Дори в кризисната ситуация Лойя оставаше вярна на себе си.

— Те да не искат да се... — Хор се запъна.

— Ако поне нещо разбирам от тези работи — да! — отвърна тя. — Отивам при тях. А ти през това време вдигай на крак нашите.

— Да взема ли на прицел Водните? Или други ще са ми първата грижа? — делово запита Хор. Той бе ненадминат майстор на ръкопашния бой, гениален организатор на стремителни кратки нощни схватки, в които мракът не позволява да различиш своите от неприятеля. Но по въпросите кой първи да получи под клепача миниатюрната отровна стреличка, Хор изцяло се доверяваше на Лойя, която никога не грешеше. Ала подобна стъпка — да насочи оръжие срещу изпитаните бойци на Торн — би могла да положи началото на края на Котешкия орден. Но кой би казал, че Хор е уплашен?!

— Ти си мръднал! — хвана се за главата Лойя, без да си дава сметка за пораженията върху грижливо фризираната си коса. — Това е върхът на оскърблението. Не, нека не бъде скришно. Нека всички видят, че ще се бием. Докрай. А аз... сега ще се обърна към гостите. Ще им кажа какво става, и... ще се наложи да направя още нещо. Само, моля те, не се сърди. Трябва. Заради благо то на клана!

Колко е приятно, когато интересите на клана понякога съвпадат със собствените ѝ желаниа...

— Някой ден ще ги пречукам до един — безсилно изръмжа Хор. — Без никаква магия!

— Не прави глупости, скъпи — тя се повдигна на пръсти и нежно го целуна по челото като сестра. — Извеждай воините ни. А аз ще сервирам най-горещата си реч... не, така само ще разваля нещата. Засега нищо няма да споменавам пред гостите. Не се бави, мили! И не ме яж с поглед. Действай!

* * *

Ритор стоеше замислен до топлия като животинска плът дънер на титаничното дърво. Вълшебниците по това се различават от други простосмъртни, че могат да размишляват във всяка ситуация, като възприемат заплахата за собствения си живот само като още един фактор, който трябва да се вземе предвид в разсъжденията. Торн, естествено, не блъфираше. Не ставаше дума и за тъпа шега. Ловкият и талантлив вълшебник, любимецът на късмета, предводителят на Водния клан, притежаващ вроден талант за магията, нямаше чувство за хумор, ако не се брои злорадството. Торн знаеше какво иска да постигне и твърдо вървеше към целта си. Когато можеше — газеше трупове, когато се налагаше — действаше заобиколно. Не, би било преувеличение да бъде наречен злодей, властолюбец или тиранин. Просто желаше да съхрани статуквото... или все пак се стремеше към нещо друго? Защо Торн така вманиачено обвиняваше Ритор в намерение да узурпира върховната власт над света? Да не би, защото самият тайно не се подготвя за тази стъпка?... Не, глупости. Ритор даже се засмя. В миналото мнозина се опитваха да създадат в Средния свят единно кралство. Невъзможно. Водата не ще се издигне над Огъня, а Земята не ще подчини Въздуха и наопаки. Дори Крилатите Господари така и не се погрижиха да придадат поне някаква видимост за единство в рехавата общност на клановете, макар че тъкмо Драконите в това си начинание не биха срещнали съпротива...

Замисли се и тутакси обори последния си извод. Не биха срещнали съпротива? Ами самият той, Ритор, не би ли се противопоставил, при това още по-рано от момента, в който се почувства Убиец?

Какво кроиш, Торн? В теб е победила отдавнашната човешка глупост — всички преди мен са били некадърни тъпацы, само аз знам

какво и как следва да се направи. Това ли е? Надали, умен си, враже мой. Тогава — въобразяваш си, че си спасителят на света? Но и да ме отстраниш, което е напълно постижимо, защото сега е нощ, силата ми намалява, докато твоята расте, самичък няма да спреш Природените. Което значи, че аз, Ритор, в никакъв случай не бива да умирам. О, Торн, с радост бих подарил живота си дори на теб, стига така да избегнем нашествието. Но смъртта ми няма да ни спаси. Когато орлоглавите кораби изникнат от маранята, за нас ще остане само един път — почетна гибел на бойно поле. Обаче ако Природените доведат цяла армада, пълчища войски, няма да ни остане и това.

Следователно, реши Ритор, трябва да си пробия път. Ох, колко му беше омръзнало това занимание. Сякаш не бе преживял и една седмица накуп, без да се е налагало да си пробива път нанякъде. И това се смяташе за висша проява на доблест. Пробиваше си път, когато още му се струваше, че пътеката на Убиеца на Дракона е орисана да е пълна с диамантите на славата и героизма. Тогава беше млад, жесток и глупав. После си пробиваше път, преследвайки по целия свят последния, вече ранен от ръката му Крилат Владетел. Последният от някогашната могъща раса. А сетне...

Стига спомени, заповяда си Ритор. Към него идеше Лойя Ивер, очарователната Котка, за чиято чувственост и за чийто темперамент се носеха легенди сред пъпчивите младоци, които си разказваха срамни истории, изчервявайки се, пъшкайки и едва не свършвайки само от приказките в гащите.

Ритор попадна в мек облачен воал от топъл аромат — Ивер бе прочута със собственоръчно приготвяни благовония. Тя бързо стрелна магьосника през притворените си мигли, едва забележимо изви стегнати бедра, мярнаха се трапчинки — и какво стана с могъщия въздушен вълшебник? Пресъхнало гърло, забързан пулс, крадливият му взор бленува да се пъхне в остро дълбоко деколте. Ритор се усети с каква жажда зяпа краката ѝ, коленете ѝ, над които шумоли полата на роклята...

— Не си струва да се срамуваш — каза Лойя. Бе невероятно сериозна. — Ти имаш своя сила, аз — инаква.

Ритор с усилие откъсна взор от тялото ѝ.

— Вие сте смешен човек, Ритор. Велик маг сте, пък се изчервявате, гледайки гърдите ми. Май сте имали лоши любовници,

Въздушни?

— Накъде бият словата ви, Лойя? — директно запитва той. Ако Ивер е в сговор с Торн и цели да го нервира, няма да сполучи.

— Мислех си за това в момента. И ви го казвам. С такъв майстор като вас е излишно да се крия. Вероятно, не си е струвало да презирате моите Котенца, господарю?

— Какво значение има? — невъзмутимо каза Ритор. Тя няма да сполучи да го разгневи.

— Значение има само онова — внезапно рязко рече Ивер, — че двамата с Торн възнамерявате да ми развалите бала с побоища. Не ми пука за причините ви да го искате, Стихийните сте побъркани от предразсъдъци, но няма да допусна кръвопролитие тук! Както няма да позволя да ви убият, Ритор. Торн довтаса на бала ми с цяла армия. Това е прекалено. И прилича не на дуел, а на предумишлено злодеяние. Аз искам да си отидете, когато празникът приключи, жив и невредим.

— Защо? — хладнокръвно запитва вълшебникът и Лойя неволно прехапа устни. Как да пробие този айсберг? Невъзможно. Освен ако не почне да го люби пред очите на всички в залата. Забавна идея... Не, Хор няма да изтрае и минута.

— Защото като мъж харесвам вас повече от Торн — жлъчно заяви тя и му обърна гръб.

Както и да е, но постигна целта си. Ритор бе принуден да укротява яда си, да хаби за това сили. Непроницаемата защита за миг се пропука. Естествено, дори десет Котки от ранга на Лойя не биха могли да му навредят, но тя успя нещичко да прозре.

Торн желаше да убие Ритор. Не обратното.

Кое то и следваше да бъде доказано.

— Готово, Хор.

— Започваме.

Ноцта се съживи.

— Хей, вие! — кресна, малко изсилвайки се Хор. — Вие, дете сте Водни! Ето какво ще ви река, Стихийни момчета! Я си влезте вътре при нас, там е весело, топло и сухо! Празнувайте! И без това няма да ви позволим да си свършите работата. Повече сме от вас десетократно. Всеки от вас и да пречука деветима наши, десетият ще му види сметката с голи ръце, без оръжие. Е, как? Прибираме ли шпагите?

Отиваме ли да пускаме ръце на момичетата? Или почваме да се трепем?...

Тъмнината мълчеше.

— Господарю Торн — Лойя церемониално се поклони, така че на Водния да му бъде по-удобно да надникне в деколтето ѝ. — Каква чест за нас...

— Оставете любезностите, Лойя — хем надменно, хем скромно отвърна магът, но тя го забеляза как нервно облизва устни. — Откога съм станал „господар“? Просто Торн. Само приятелят ни Ритор държи на официалните титли...

— Тогава нека потанцуваме, Торн! — и тя грациозно положи ръката си на рамото му.

Балът на Котешкия клан беше в разгара си. Гостите се успокоиха. Двамата най-могъщи вълшебника се разделиха, наглед — съвсем мирно. Никой повече не желаше да си разваля настроението заради Торн или Ритор. Никой не знаеше какво бе сполетяло клана на Огъня, никой не бе подслушал беседата на Водния и Въздушния. Свиреше музика, плавно кръжаха танцуващите двойки. По гъстата корона на великанския дъб играеха, преливаха и припламваха алени, сребристи и сини проблясъци. Дебютантката от Водния клан бе неуморна на дансинга.

Торн и Лойя застанаха в кръга танцуващи. Тънките пръсти на Ивер тозчас докоснаха жилестата шия на магьосника. Той трепна.

— Какво има, любезна стопанке?

Лойя знаеше, че не разполага с много време. Хор вече действаше и Торн всеки момент можеше да бъде уведомен за акцията на Котките. Ивер имаше само един начин да заглуши алармения сигнал. От друга страна, върховният Воден маг не беше някой, пред когото ще минат преструвки. Само стремителен натиск вършеше работа, колкото и нелеп да изглеждаше такъв ход. Впрочем, нейният опит ѝ подсказваше, че мъжете най-лесно хващат вяра тъкмо на такива неща.

— Какво ще кажете, Торн, ако развратната Лойя силно желае да си изясни какъв е един истински вълшебник в действие? — тя наблегна на думата „истински“. Тутакси усети през тънката тъкан на роклята си как се изпотяват и стават горещи дланите му. Той конвулсивно преглътна.

„Още едно сластолюбиво момченце“ — с леко презрение си помисли Котката. Нима висшата магия на Стихийните действително изисква от адептите си толкова сили, че не им остава време за най-обикновен секс?

Лицето на Торн се сгърчи за част от секундата, главата му потрепери, сякаш припряно кимаше в знак на съгласие.

— Тогава да идем... — прошепна Лойя, притискайки се към него.

Двамата се стопиха в листака на стените на балната зала.

Малкото гнезденце бе специално предназначено за стремително импровизирани срещи. Бе сумрачно. Торн стоеше с отпуснати ръце и дишаше тежко. Съвсем като неопитен хлапак преди първата в живота си любовна нощ. Лойя се усмихна — колко по-голяма беше сега нейната сила!

— По-смело, господарю — зашепна тя, като с едно движение захвърли роклята си.

Той я сграбчи сякаш удавник, който се вкопчва в спасителен пояс.

— Хайде, хайде... — премерено задъхано го подканяше тя.

Магът губеше разсъдък си и това бе добре.

Лойя му позволи да се притисне към голата ѝ кожа, след което нежно измърка:

— А сега заповядай на хората си да оставят Ритор да си върви по живо по здраво.

Блесна стомана край гърлото на Торн, острието го одраска.

— Къ-къ-кво? — той изглеждаше така, сякаш щеше да припадне.

— Нямам нужда от трупове на бала си — рязко го зашлеви с думи Ивер. — Ти се готвеше да убиеш главатаря на Въздушните. Не позволявам. Разчиствайте си сметките където ви се прииска, но не и в моите земи. Разбра ли ме, Торн? Дай команда на хората си да пуснат Ритор. Чу ли? Или, кълна се, ще ти прережа гърлото. Какво ще стане после с мен ти вече никога няма да научиш! — тя отново докосна адамовата му ябълка с бръснача си.

Заплашително... но и перверзно.

Торн захриптя.

— Кучка...

— Не си струва да ругаеш — меко каза тя. — Ти не ми остави друг изход. Нямах избор, магьоснико. Заповядай!

Няколко мига той се поколеба и Лойя си помисли, че наистина не е от страхливците.

— Добре! Печелиш... засега.

Тя усети насочена магическа вълна.

— Готово...

— Как го постигна, Лойя? — мрачно запита Хор, когато прекъснаха правенето на любов за кратка почивка.

Тя пренебрежително изсумтя.

— За истински маг твърде много му се живееше — изрече Лойя и сякаш се изплю в лицето на невидимия Торн.

* * *

Някога американците имали такова наказание — намазвали престъпника с катран и го отърколвали в перушина. Виктор все не можеше да схване възпитателния ефект на мероприятияето.

Сега като че ли почваше да разбира. Изцапан от главата до петите с кал, по която бяха полепнали листа, той стоеше пред Тиел, а девойчето се заливаше от смях. Не можеше да реши какво да прави — да се смее, да плаче, да офейка... или просто да натупа тази хлапачка, дето го забърка в бог знае каква каша.

Накрая избра смеха. Твърде смахнато изглеждаше момичето пред него. Както и той самият, впрочем. Протегна ръка и махна от бузата ѝ едно листо.

— Как успя да го измислиш този номер? — попита Тиел.

— Нали ми каза, ако стане напечено, да падам — невъзмутимо отвърна той. — Ето, послушен съм.

Тиел пак захихика, но по-тихо. Виктор се огледа наоколо.

Абсолютна щуротия. Намираха се в гора, и то в истинска гора — не култивиран парк в покрайнините на Москва. Околностите будеха спомени за картините на Шишкин. Хълмчето, от което се изтърколиха одева, уж си беше на място... но без помен от пътечка — поне Виктор не я намери с поглед. А небето, допреди малко синьо и чисто, сега беше захлупено от плътна облачност.

И най-важното — тук бе есен. Ранна есен, защото още не беше твърде студено, но този сезон не би могъл да бъде сбъркан с някой друг. Дърветата бяха загубили повечето от листата си, предимно върхарите им още пазеха останки от жълта и кафеникава шума.

И тишина. Много тихо. Никога няма такава тишина край плажове или други почивни заведения... Защото винаги ще се намери някой кретен, който е убеден, че в него загива талант на певец, или компания, която ще издъни касетофона до дупка...

— Къде сме, Тиел? — попита Виктор. Не му хрумна да търси странните преследвачи, неизвестно защо беше убеден, че са изостанали... далеч.

— В къщи. У нас — Тиел избърса от лицето си кървавата мръсотия. Нямахте рани. Сякаш я бяха боцкали с тънки игли.

— У вас? — бавно произнесе той, сякаш опитвайки думите на вкус. Само така можеше да запълни звънтящата пустота, окупирала съзнанието му. Не бе в състояние да мисли. Не вярваше. Не можеше да повярва.

— Ами да. Обеща да ме изпратиш. До в къщи.

— И... и къде е по-точно това „вкъщи“. В Сребърен Бор?

— Не — Тиел зиморничаво прегърна раменете си с тънките си ръце, — доста по-далеч.

— Аха, разбирам. Успоредни светове. Паралелни вселени — изрече Виктор и се опита ехидно да се ухили, но изпълнението се оказа под всякаква критика.

— Както искаш го наричай — Тиел напразно се мъчеше да прибере кален кичур коса от лицето си. — Хайде, тук наблизо има езерце. Ще се изкъпем.

— Ама... студено е! — ужаси се той.

— Иначе ще замръзнем — наставнически каза тя.

Студът с всяка минута все по-здро̀во забиваше незрими нокти в мокрите им дрехи.

— Бегом! — Тиел го задърпа за ръката. И те пак хукнаха.

Есенната гора е многозвучна и мека. Тя поглъща, ти потъваш в нея, разтваряш се и вече не вървиш, а летиш. Такова нещо често се случваше с Виктор, дори и в хилавите, превърнати в буница подмосковни горички. Тукашната го превзе от първия миг, от първия дъх — и влезе в душата му. Всичко му се струваше странно познато,

макар че множеството от дърветата той не можеше да разпознае. Ето, да речем, че онова там с кората си мяза на габър, а по листата си е чист клен. Или това тук е елха, обаче дългите сребристо-сиви гъсенични висулчици по клонките съвсем не му отиват.

Гората беше чужда... но и позната. Тя посрещаше Виктор, сякаш бе брат след дълга, много дълга раздяла.

Нямаше пътеки. С Тиел тичаха по мекия килим окапали листа, шмугваха се през оголени храсти, покрай отдавна рухнали горски великани, които бяха отстъпили светлината, въздуха и земята на младите дървета. Така става винаги и няма защо да се тъжи за това. Смъртта е оръжието на Живота — нищо повече.

„Аз да не съм пиян? Или това е от студа?“ — блесна в съзнанието му, което плуваше и гаснеше, разсипваше се сред хилядите горски гласове, а тези гласове отвсякъде му шепнеха своите песни. Той не разбираше думите — думи ли бяха? — докато изведнъж от небитието не се показва лицето на баба Вяра... Да! Тъкмо по същия начин веднъж бяха тичали през ноемврийската разголена гора, прозрачна и звънка, вече готова да приеме снежния саван. Случи се след като Виктор попадна под малко свлачище в някакво дере. Баба му бе изпуснала там своя сребърен медальон — комай единственото украшение, с което не се разделяше. И тогава момчето, с безгрижна детска готовност да помогне, взе да слиза по хлъзгавия бряг на дерето...

Колко странно се повтаря всичко. *Сякаш* се повтаря. Ала като че ли на друго ниво, на един по-стръмен завой на спиралата. Тогава баба Вяра също първо го помъкна да се изкъпе и той, пицейки от студ и възторг, защото майка му никога не би позволила подобно нещо, като плацикане в ледената вода. А през това време баба му палеше на брега огън — за щастие се бяха натъкнали на цяла планина сухи клони...

— Виктор, ти защо не прие да се сбиеш с онези? — попита го в движение Тиел. — Защо реши да избягаш?

— Бой без шансове за победа — глупашка орисия — отвърна ѝ той. Досега никога не го влечеше към красноречие, но в тази приказна есенна гора казаните думи му се сториха уместни.

Тиел кимна. Осъдително? С одобрение? Просто знак, че приема отговора му като факт?

— Сега ще стигнем до езерото — съобщи тя.

Как ли се оправя тук? Наистина — местна жителка. Я как се ориентира само... Езерото послушно изникна отпред, блесна сива водна стомана.

— Скачай! — Тиел дръпна напред, ускорявайки ход, сякаш преди малко не бяха отметнали без малко километър на бегом. — Скачай веднага, инак после няма да ти стигне кураж!

И за пример първа се гмурна във водата.

Не влетя сред фонтан от пръски, а се сля с езерото и само вълни тръгнаха от мястото, в което се шумгна като рибка. Докато Виктор се плъосна като спринтиращ хипопотам.

Ледената вода пареше по-люто от пламък. „Сърцето ти ще спре бе, тежкар малоумен!“ — закъсняло се сети той.

Ала сърцето и не понечи да спира.

Тиел неочаквано се озова до него и настойчивият ѝ поглед се впи в очите му. И също така неочаквано Виктор разбра, че не усеща студ. Нито водата около себе си. Сякаш се беше превърнал в частица от леденото езеро. А сетне всичко изчезна съвсем, езерото стана на сива мъглива мараня и слънцето блесна редом. Далеч долу лежеше земята — ярка, зелена, синя и кафява.

...Яростен пулс тласкаше кръвта по жилите. Могъщи мускули изискваха сражение — твърде много се бяха затъжили за раздвижване. Не виждаше тялото си, пък и не го интересуваше. Там, отдолу, стърчаха кулите на града — те се уголемяваха, приближаваха се, той се стрелна към тях, знаейки, че го очакват.

...Градът бе поразен от страх. Той току-що се беше реял в небесата, а сега, невидим, гордо крачеше по улиците му, опустели като при мор. Той е Съдията. Задължен е да Съди тук. И да накаже, ако трябва.

...Сетне внезапно се оказа във двореца. По-точно разбра, че орнаментираниите с мозайки стени са в двореца на владетеля. Тук вече имаше хора. Скупчени в най-далечния ъгъл, те отбягваха да поглеждат към него. Кой — него? Продължаваше да не разбира. Не виждаше тялото си, сякаш играеше компютърна игра. Само че сега не беше никаква игра. Те знаеха това и той го знаеше. И за кой ли път с учудване и гняв си помисли — как смеят да престъпват законите тези, които нямат сили да му се опълчат, да се възпротивят срещу волята му, даже погледи не дръзват да вдигнат...

...И заради това, когато онзи, който управляваше града, дали с последен изблик на достойнство, дали в пристъп на страх, но все пак го погледна — тогава той се усмихна. И усмивката му бе смъртоносна. Бе присъда и екзекуция.

...Можеше да се обърне и да си върви. Завинаги ще им стигне този страх, този миг — никога повече не ще се осмелят да тръгнат против волята му. Или все пак — ще посмеят?

...Защо му е толкова студено? Та нали наоколо всичко гори. Пламти дърворезба по стените, огън танцува по меките възглавнички, пръснати по пода, горят онези, които нарушиха повеленото им от Него. Защо тогава е толкова студено...

...Тиел незнайно как го домъкна до брега. Очевидно беше загубил съзнание. Преохладане, ясно. Хипотермия. Ама откъде това момиче има толкова сили?

Виктор слабо помръдна и се понадигна, подпирайки се на лакти. Не можеше да дойде на себе си. Изведнъж разбра, че всичко около него изглеждаше неправилно и нереално. Не веднага схвана причината. Беше променен мащабът. В болнамото съновидение той беше великан — или пък имаше работа с лилипути.

На брега пращеше огън. Как Тиел го бе запалила? Мокра до кости, без кибрит и запалка...

Осъзна, че е съблечен. Дънките, ризата и всичко останало съхнеше над пламъците и над вещите се издигаше пара. С облекчение видя, че поне гащите му бяха останали, слава Богу. Могла е да ги смъкне като нищо — това лудо момиче нямаше ни свян, ни комплекси.

— Така не се суши, ама какво да се прави — чу я да му казва. — Бързах. Иначе щеше да се вкочаниш.

— Тиел... — подхвана той. Това девойче много, ама твърде много си позволява. Въпреки всичко случило се дотук! Та той още не разбира какво става!

— Всичко е наред — бодро каза тя, престана да се върти край огъня и бързо се съблече сама. Пуловерчето ѝ и панталонките увиснаха до неговите. Изобщо не се притесняваше от голотата си. — Ти избра, нали?

— Какво да съм избрал? — обърка се той.

Тя се изправи и го погледна право в очите. Строго рече:

— Аз не бива да знам какво. Ти само кажи — избра ли?

Видението се завърна на часа. Секунда — той си спомни пламъка. Само горещия пламък. Това ли е изборът му?

Не каза „да“ — Тиел сама разбра. Кимна със задоволство и подхвана още клони за огъня. Виктор забеляза, че се е ожулила. Впрочем, какво толкова? Далеч по-сериозни рани и зарастаха за една нощ.

— Не бива да седиш, Виктор — каза тя. — Трябва да тичаш.

Той си представи идиотската сцена — двамата голи се гонят около огъня и поклати глава.

Но Тиел не миряса:

— Ставай! Хайде!

Не успя да се опомни, а тя бе грабнала от жарта тънко клонче с огнено аленеци точки по него и замахна към Виктор. Шибна го по гърба.

— Ти!... — той даже забрави да се притеснява. Скочи и се нахвърли върху момичето. — Сега вече...

Ако я настигнеше, шамарът би бил здрав. Обаче не можеше да я хване. Безсмислено занимание. След минута тя спря от другата страна на огъня:

— Виктор! Мир?

Той мълчаливо ѝ се закани с юмрук.

— Трябваше да ти се раздвижи кръвта — каза тя сериозно. — Не се цупи. Извинявай.

— Аз — не извинявам — изсъска Виктор. И дори не успя да се учуди на злите и високомерни думи, които произнесе устата му, думи, които бяха смайващо искрени, защото светът се люшна.

...Пламъкът го обхвана. Биеше го, хапеше го, пареше. Зло, безпощадно... но безпомощно. Той бе по-силен. Далеч по-силен от всичките си врагове взети заедно. Но тяхната атака, тяхната злоба — всичко това изискваше отговор. Достоен отговор. Той плуваше през морето, а водата кипеше, покрита с пламтяща огнена ципа. Плуваше срещу дългите тесни кораби, високо издигнали своите мачти с черни платна, а още по-високо — орлоглавите си носове. Той знаеше, че е по-силен. И че ще е по-силен винаги...

— Виктор — каза Тиел. — Виктор...

Отваряйки очи, той я улови за китката, а с другата си ръка, без да гледа, пипнешком, сякаш чувстваше пламъка с цялото си тяло,

изтръгна от огъня тлееща клонка. И с нея лекичко удари Тиел по рамото. Момичето изпищя и се задърпа.

— Сега вече — мир — рече ѝ той.

Беше сигурен, че ако искаше, Тиел би му се изплъзнала с лекота.

— Стопли ли се? — запита тя, потърквайки рамото си. — Обличай се и да тръгваме. Не бива да се бавим, враговете изостанаха, но не задълго. Те ще намерят Пътеката. А преди мръкване трябва да стигнем скалите.

Виктор нервно се усмихна:

— Скалите? Няма проблеми, може и скалите. Може и до планините. Или към морето?

— Към морето ще ходим по-късно — сериозно каза Тиел. — Но първо към скалите. Не е далеч, но пътят е калпав. И лош. Твърде близо минава до Сивите предели.

Пределите! Знаеше за тях... или му се стори, че знае. Да я попита?

Не, за нищо няма да я разпитва. В тази игра, в която се предполагаше, че знае и разбира всичко, а в действителност не проумяваше нищо, се криеше свое си очарование. Щом са Предели, нека бъдат *Предели*. Опасни — още по добре.

Обличаха се, обърнали един на друг гръб. И сякаш това веднага върна ситуацията в делови коловози. Виктор криво-ляво изстиска долните си гащи, нахлузи си дънките. Дрехите бяха изсъхнали напълно, но обувките бяха влажни и свити, чувстваше краката си доста уютно в тях. Но с това се наложи да се примири.

[1] ню рашънс (новие русские) — „новите руснаци“, новобогаташите, появили се във времената на Перестройката, тясно свързани с онези среди, които в България наричат „мутри“, а на руски — „братва“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

До владенията на клана си Ритор реши да стигне по въздух. Да се мъкне пеш след всичко преживяно — само това липсваше! Часът на пълната му Сила бе отминал, но до най-ниското ниво на отлива и оставаше достатъчно време, за да покрие разстоянието между Пеещата гора и Зъба на Четирите вятъра.

Когато магията се задейства и меките въздушни струи подхванаха станалото почти безтегловно тяло, настъпи време за размисъл. Ритор бе недоволен от себе си. Напразно беше подозирал Лойя, а магьосникът не обичаше да греши в преценките си за хората, още повече когато ги познаваше отдавна. Ивер нямаше отношение към предателството. Някой друг бе издал Огнените на Торн, може би дори някой от собствения им клан. Не бе изключено, разбира се, предателят да е и сред Въздушните. Случвало се е вече. Още повече, че далеч не всички в собствения му орден споделяха мнението, че Драконите следва да се върнат. Спокойно можеха да го издадат... така да се каже, по идейни съображения.

Нямаше да е лесно да открие предателя. Но без това няма и надежда за отмъщение. Впрочем, поправи се Ритор, вече не става дума за отмъщение. То си е истинска война. Кланът на Въздуха и на Огъня не бяха обвързани със съюз, но за загиналите Огнени, Ритор също възнамеряваше да поиска сметка. Торн трябва да умре. И заедно с него в небитието ще последват всички, намирали се в разрушения замък. До един. Въпреки че това ще ослаби ордени на Средния свят пред прага на неизбежното нахлуване на Природените. Метежните нагласи следваше да бъдат смазани още в зародиш. Никой не трябваше дори да помисли, че кланът на Въздуха ще преглътне подобни неща.

Но Ритор бе наясно, че силите на кланове са приблизително изравнени. Може самият той да е малко по-добър от Торн, във всеки случай не се страхуваше от открит дуел, но Водният орден имаше много повече магове от втора степен и те бяха опитни. Казва си тежката дума съседството на ленните владения със Сивите предели,

немирните елфи по границата, мъртвешките твари и други такива. Ако не бе отнела смъртта Таниел, братята Клат и Шати... Макар че, ако се стигне до открита борба клан срещу клан, един или двама, даже трима бойци в повече не ще изиграят съществена роля. Всичко ще речи случаят.

И тогава?

Водата и Въздухът взаимно ще се обезкръвят. Огънят няма да се съдържи да не отмъсти и вместо Четирите стихии срещу външния враг с пълната си сила ще излязат само мудните рожби на Земята. А такъв развой нищо хубаво няма да донесе.

Даже брегът да се взриви под нозете на Природените, планини да се издигнат пред армиите им и вулкани да им преградят пътя — ще е твърде късно. Прекалено късно. Само ако корабите на Природените бъдат пресрещнати в морето, така че до Средния свят да се доберат само жалки остатъци от нахлуващата армада, единствено тогава ще ги спрат. Иначе не ще издържат.

Ритор заскърца със зъби. Учудваше се на пробудилата се в него кръвожадност... и внезапно си спомни — именно такъв беше преди време, пиян от предвкушените порои гореща драконова кръв, които щяха да го облеят. Много години минаха оттогава, опиянението на бойното безумие уж се беше разсеяло — но не, дремеше си дълбоко в душата и чакаше часа си.

Торн е предвидил това, помисли си изведнъж Ритор. Въздухът няма да отмъщава. Защото срещу Природените кланът на Водата ще се сражава яростно и непоколебимо... стига хвърленото от Ритор оскърбление за звънкащото в кесията на Торн злато от родината не се окаже страшна истина.

И тогава остава само да се мре в битката.

Ако, разбира се, не дойде Дракон. *Драконът!*

Ала Торн вече е повикал Убиеца... Малко вероятно беше Водният вълшебник да е излъгал. Маг от негово ниво би трябвало да разбира, че истината е далеч по-могъщо оръжие, особено, когато е употребено в точното време и на точното място.

Липсват ми правдиви вести, призна си с досада Ритор. Навярно Лойя имаше право и той беше допуснал небрежност, като пренебрегваше Котките. Да, те са хитри, те са коварни, те във всичко

търсят собствена изгода, но ако се случи да съобщят нещо, сведенията им не се нуждаят от проверка. Никога.

...Зъбът на Четирите вятъра или просто Зъба, както го наричаха всички без изключение обитатели на Средния свят, се извисяваше над стръмен зелен бряг. Тук, близо до самото си устие, Синята река пробиваше стената на хълмовете и правеше широк завой покрай пронизалия земята каменен щик. Тук си даваха среща планинските гори и крайморските дюни, тук се намираше южната граница на клановете. Отвъд нея започваше Горещото море. На север лежах планини, зад тях — територии на други ордени, после следваше Ферос — столицата на Земния клан. Топли степи, прекъсвани от гори, разорани ниви, градчета, селца, чифлици и паланки. А още по-далеч, зад степите, зад Зивашките мочурища, на стотици мили се простираше страната, където живееха хора, джуджета, елфи и множество други племена и раси, чиито имена биха съставили предълъг списък. И там има градове, ленни владения на клановете, замъци на васални князе. Там се е проточил Пътят на джуджетата. А още по-на север, отгатък пръстена на Сивите предели, се намираха неусвоени, незнайни земи. Никой от ордени не искаше да живее там, всички бяха си избрали топлото приморие, което им напомняше за загубената родина. Далечният север остана необитаем и даже пристигащите от Опаката страна предпочитаха да се установят в южните земи.

Горите бяха обител на елфите, а планините, както се полага — на джуджетата. Цялата страна бе изчертана с желязната паяжина на Пътя и от мрежата извити като жълти змии тесни коларски друмища. В тези територии маговете се весяха рядко, особено от Стихийните кланове, само колкото да съберат данъците от всеки земеделец, занаятчия или предприемач — било търговец или ханджия.

Кланът на Въздуха неслучайно си беше харесал високата скала, отдалеч напомняща кучешки зъб. Острата неръкотворна кула бе естествено средоточие на бурната и непостоянна магия на атмосферната стихия. На това място се сблъскваха набралите скорост над безкрайната морска шир ветрове, като срещаха другите, поели сила от планинските висини. Каменното острие сякаш ги привличаше и те с лекота отдаваха енергията си — тук можеше да се лети дори в часа на пълния отлив на вълшебството на прозрачната стихия.

Тук се учеше да лети Таниел...

Ритор усети как сърцето му се сви от болка и незабавно си забрани да мисли за момчето. Няма да го върне. Може само да отмъсти. И въпреки че Ритор неведнъж и дважд се присмиваше на глупавите суеверия, според които душата на неотмъстен не намирала покой, сега магьосникът изведнъж осъзна, че вярва в това. Или силно желае да повярва — да не би, за да оправдае замисленото?...

Синята река очертаваше естествената граница на клана от изток. Даже заселилите се на края на гората съплеменници на Ритор не построиха на източния ѝ бряг дори една плевня. Нямаше и мост, нито сал, никакъв превоз. Не разчистиха място за ниви или градини. И вече поколения наред на никой не му хрумваше да отмени неспирното бдение от върха на каменния Зъб, поне като махне наблюдателите на Изгрева. Никога преди от изток не бе идвал враг. Но пък не беше идвал и приятел, което навярно бе достатъчно основание стражата да остане.

Постройките се притискаха към основата на скалата. Предшественикът на Ритор настоя и постигна селището им да бъде опасно с каменна стена — малцина от тук правеха зидани укрепления, най-често предпочитаха дървени стобори. Някога, още преди войната, която бе съкрушила замъка Бхчи, в който трябваше да стане срещата с Огнените, от каменните кариери на левия бряг на Синята возеха материал на запад и на север за строеж на могъщи крепости. А сетне стана ясно, че мирът е по-добър от всякакви бастиони, разработката на каменоломните стана неизгодна и кариерите бяха изоставени. Е, малко камък за стените и кулите на Въздушните там все пак се намери.

Селището всъщност представляваше малък град между морето и планините. Бе чист и зелен — имаше достатъчно вода. Едноетажните къщи, потънали сред зеленина в периферията и покрайнините му, отстъпваха място на каменни две-триетажни сгради в центъра около площада, където се намиреше пазарът и няколко обществени постройки — Храмът на Въздуха, училището, арсеналът, кметството и църквата.

Някога, преди векове, в градчето под Зъба пристигнал един монах францисканец. Беше фанатично вярващ. У дома едва не го изгорили на клада, а тук се оказал могъщ магьосник. И от негово време стоеше църквата на Светата Богородица на Неведомите Земи, основана

и собственоръчно зографисана от същия този монах. На нея той посвети живота си. В клана на Въздуха верността се ценеше високо. Францисканецът се сдоби с последователи и християнската традиция не се прекъсна досега, макар че сериозно никой не вярваше. Въпреки това „малкият храм“, както наричаха църквичката, бе грижливо поддържан и посещаван.

Отвъд градските стени се разполагаха обработваемите поля, напоителните канали, ферми и чифлици, някои от тях на цял ден път от кръглите кули на градчето. И имаше още нещо — последната Пътна гара. Бе построена от джуджетата, когато стана ясно кой е господарят на тази страна.

* * *

Езерото бързо остана зад тях. Теренът постепенно се издигаше, гората стана по-гъста. Вървяха все по-бавно и по-трудно.

Не, няма такива места край Москва, няма и толкоз, каквото и да разправят. Но това вече бе престанало да учудва.

— Сега ще стигнем Кривата могила, а после Бялата — с тон на строга учителка каза Тиел. — Щом ги прехвърлим, ще се наложи да се спуснем в Гороломното дъре. Тъкмо то е най-близкото място до Сивите предели. Трябва да сме много предпазливи. Затова пък после ще е лесно. Първо хълмове, след тях скали. До довечера ще пристигнем... само да успеем преди залез слънце.

Виктор не уточни защо е толкова важно да преварят залеза. Някак сам усещаше, знаеше че трябва да успеят, без значение от причината.

— Ти наистина ли се стопли? — запита Тиел, докато изкачваха Кривата могила, която според Виктор не беше по-крива от Бялата, пък и онази на свой ред не изглеждаше да е по-бяла от Кривата, но имената си имат собствена причудлива логика. — Ако вземеш да се разболееш... Не бива да се бавим.

— Няма да боледувам. Не бери грижа. Като дете веднъж по същия начин... се овъргалях в кал от петите до ушите и баба ми ме вкара в едно вирче.

Тиел се изкиска, а може би изсумтя.

— И водата там беше по-студена — продължи той, говоренето му помагаше да не обръща внимание на студа и на противното жвакане в обувките. — После изсъхнах... точно както ние одева, край огън. А като тръгнахме към вкъщи, се позагубихме и излязохме към селото откъм стръмното... вече нямахме сили да заобикаляме. Баба ми някак слезе долу, а на мен ми нареди да скоча. Скочих. Тя ме хвана, ама бая страх брах.

— Бойна баба — вметна Тиел. Дали с одобрение, дали иронично, той не схвана.

— Ти по нещо приличаш на нея — неочаквано за себе си изтърси Виктор. — Навярно след половин век ще сте...

— Мерси! — изхили се момичето.

Няколко минути вървяха в мълчание. Той с пробуден интерес въртеше в паметта си споменатата уж забравена случка. Беше ли се опарил тогава край огъня? Не, това вече не можеше да си спомни. И въпреки всичко — прилича. Съществува, разбира се, закон за повтаряне на разни ситуации, за някакво подобие... ама чак толкова!

— Тиел — запита той, като се постара да излезе шеговито, — нали няма да скачаме от онези скали?

— Никой и нищо не те карат да вършиш каквото и да е — отвърна тя.

— Тогава какво правя тук? — помрачня Виктор.

— Това, което пожелаеш.

— Бих желал да хапна — честно си призна той. — Даже и недоядения омлет да е. С все черупките, разбира се.

— И аз бих хапнала.

Внезапно той се засрами. В края на краищата — здрав и прав мъж. Върви с момиче, с тийнейджърка, и при това мрънка...

— Е, значи не би било зле да потърсим най-близкия ресторант — рече той. — Бели покривки, сребърни прибори, свещи по масите, топли чинии от тънък порцелан...

— А в чиниите? — полюбопитства Тиел.

Кой знае защо в главата му се въртяха кюфтета и пелмени. Ергенска вечеря. Отдавна не беше вечерял в ресторант — със затопления им порцелан, с дискретното осветление, с бутилка вино в плетена кошничка. И до него да седи красива млада девойка във вечерна рокля.

Виктор косо стрелна Тиел с очи. Не, не изглеждаше подходяща. Нито по възраст, нито по поведение. Пък и, да си кажем честно, той също беше далеч даже от собствените си представи за светски лъв.

— В чиниите има каша. Грис — отсече той. — Студена и на бучки.

— Не става — реши Тиел. — Щом ти се яде грис и настояваш да е студена с бучки, ще спим гладни и в гората.

Той се обърка.

— Ами ако не настоявам?

— Тогава — под покрив. След вечеря.

Гората наоколо продължаваше да е все така девствена и безлюдна. Но пък думите на девойката звучаха абсолютно сериозно.

— Нали не се шегуваш? — все пак запита Виктор.

— Отвъд Хълмоземлище има градче. Мъничко. Но през него минава Пътят и има къде да се подслоним.

Какво представлява този „Път“, той реши да не разпитва. Навярно за последно беше вземал такова решение в детските си години — да не задава въпроси. За по-интересно. Щом е Път, нека си е Път. Хълмоземлище — добре, нека е Хълмоземлище. Не го напускаше странното усещане, че прекрасно разбира всичко, някъде дълбоко в себе си знае какво представляват и Пределите, и Пътят, да не споменаваме Хълмоземлището.

Отново вървяха, без да говорят. Тиел наистина се оказа мълчаливка. Явно предполагаше, че Виктор е наясно с всичко.

Оставиха зад себе си Бялата могила. Момичето от време на време подозрително и угрижено поглеждаше към слънцето. Дори като че ли нервничеше. Колкото и отскоро да я познаваше — не й отиваше такова поведение. Виктор вече бе успял да свикне с мисълта, че и бесен усурийски тигър^[1] да им връхлети, или изкопаемо чудовище като мамут, Тиел, без да мигне, просто би...

Зад неразбираемата увереност в това „просто би“ се криеше тъмнина. Тъмнина, която подобно на наметало обгръща Сила.

— Лошо вървим — загрижено рече Тиел. — Бавно. Имаме пред себе си Гороломното дере, пък виж го слънцето къде е вече!

По мнението на Виктор вече бяха проявили чудеса на издръжливост, достойни за печен турист. Да прекосиш стара гора, задръстена с нападали от години дървета, че и нанаторнище, не е лека

работа. Докато не знаеш колко още остава — бива, но колко може да се поддържа такова темпо...

— Малко да се стегнеш, а? — умолително каза Тиел.

— Ха! А ти няма ли да изостанеш?

— Няма.

Сега вече нямаше друг изход. Виктор ускори крачка, мъчейки се да не мисли за утрешната мускулна треска. Малко по-късно Тиел се опита да го ободри:

— Сега е добре, но щом мръкне, ще почнат истинските неприятности.

„Чудесно девойче, нали?“

Той отново реши да не уточнява какво тя има предвид. Този път може би поради вродената човешка слабост да се затварят очи пред бъдещи неприятности. Слънцето вече пълзеше към хоризонта, а когато преодоляха поредната Бяла — или някоя другоцветна — могила, то съвсем се скри. И наистина, излязоха към началото на дерето. Тясно, плитко и сумрачно. Стръмните склонове бяха обрасли с непознат храсталак, по дъното се точеше камениста пътечка — навярно пресъхнало русло на поточе.

— Я постой малко така както си... — помоли Тиел.

Виктор кимна, без да се обръща. Каквото и да върши, нейна си работа... След минутка момичето се приближи, застана редом и напрегнато се взря напред.

Дере като дере. Нищо страшно. И обещаните Предела никак не личат.

— Трябва да продължим — въздъхна и се реши Тиел. — Не искаш ли да се въоръжиш?

— С какво? — без особено въодушевление реагира Виктор. — С тояга?

— *Поне!*

След кратко издирване, той откърши къс дебел клон от повалено от буря ли, от друго ли, дърво, което приличаше на ясен. Тоягата бе суха и ставаше да респектира някой върл пудел, но Тиел само вдигна раменца и тръгна.

— Пусни ме пръв... — поде Виктор, но тя не му отговори.

А така. Ето я цялата му охранителна функция — да се тътри подир момичето, стиснал нелепата полуизгнила тояга. Лекотата, с

която я отчупи, не вдъхваше никакво доверие. Ала след като се бе озовал незнайно как и къде, не намираше нищо по-умно от това да се подчинява, без да задава въпроси...

— Знаеш ли да се биеш? Добър ли си в сражения?

— Да — небрежно изрече Виктор, като извърши малко прегрешение към истината. Каквото и да се каже, но всичките му занимания с източни бойни изкуства не бяха нещо повече от напъните на един миролюбив интелгент да се самоутвърди. Е, физически би могъл туй-онуй... но неведнъж се питаше, дали при нужда ще успее да приеме *истински* бой. По принцип си отговаряше положително. Ама кой знае...

— Това е добре. Тук трябва да можеш да се сражаваш.

— Тук! Къде е това „тук“? — не сдържа досадата си и изръмжа Виктор. Навярно, прекалено силно, защото Тиел се обърна и се намръщи:

— Тук, в Средния свят.

— Това ли е Средният свят?

— Да.

— Е, мерси! — Виктор дори не забеляза, че е ядът го е захапал. — Мерси боку! Най-сетне всичко стана ясно! Съществуват всякакви светове — Медиален, Латерален, а пък този *тук* е Среден...

Медицинските термини, употребени в тази обстановка, направиха думите му още по-саркастични.

— Не.

Той млъкна наред думата. Тя продължи търпеливо:

— Има Среден свят, Светът на Природените и Опащото. Ти си живял в Опащата страна на света.

Всичко прозвуча не толкова обидно, колкото скучно и делнично.

— И как се озовахме тук? Между световите да няма... ъъ... порти?

— Пътеки — равнодушно поясни Тиел. — Къде видя порти?

Виктор премълча, колкото да се овладее. Ако гласът на момичето беше по-емоционален, той тутакси би почнал да спори и въпреки фактите, да настоява, че наоколо е обикновена московска гора. Или би почнал да я тормози за повече обяснения. Той промърмори:

— Тиел, разбирам, че не му е тъкмо сега времето, но имам право да зная...

— Да — тукати се съгласи момичето, — само че приказвай тихо. И не ме прекъсвай. Мястото е опасно. Така. Световете са три...

— Именно три? — Виктор моментално забрави молбата ѝ да не я прекъсва.

— Знам само за три... — Тиел внезапно млъкна и той тревожно се озърна наоколо. Но нямаше никой, нито отпред, нито отзад, нито от страни по склоновете.

— Да, излъгах — неочаквано каза девойката. — Трудно е да се обясни нещо, което всички знаят. Светът е един.

— Благодаря — искрено произнесе Виктор. — За малко да се усъмня в здравия си разсъдък.

— Защото не казваме, че една риза например се състои от лицева страна, от среда и от опако...

Той не намери какво да каже. Тя продължаваше:

— Светът е един. Цялата работа е откъде го гледаш. От коя му страна. Ти досега си живял от вътрешната. Там всичко е по-инакво, отколкото при нас или в света на Природените.

— При тези Природени сигурно живеят магове и змейове? — заядливо запита Виктор.

— Има ли значение? Важното е, че това е само форма. Светът е един, но може да съществува... да бъде гледан от различни страни. И да се живее... от различни страни.

— И да се щъка — през тези страни?

— Понякога. Но това не е дадено на всеки.

— Защо?

— Защото никой не избира от коя страна ще се роди. Ако свикнеш със своята — ще възприемаш света така, както е прието. Ще гледаш и ще виждаш само онова, което е прието и признато за истинско.

— Ами ти, откъде гледаш света, Тиел?

Тя тихо се засмя:

— Добър въпрос. Отвсякъде.

— Значи... можеш да преминаваш между световете?

— Да. Та, вярваш ли ми вече?

Виктор отговори след пауза:

— Гората е странна. Попаднахме в нея странно. Пък и ти също си...

Тиел пак се засмя:

— Странна?

— Повече от странна! — в изблик на откровеност Виктор не се сдържа и добави: — Бях абсолютно сигурен, че не си наред. Всички тези рани от мечове, преходи, загадки...

— А това не е лъжа — Тиел подигравателно се усмихваше, очите и тайнствено блеснаха в мрака. — Мен и тук ме смятат за ненормална. Зарад всичките тези синини от метрото, преходите и загадките...

— Какви синини?

— Отначало не знаех, че вратите на мотрисите се затварят толкова бързо и рязко...

Виктор се ухили, като си представи как Тиел се промъква гратис в метрото.

— Да... но ти се държеше така, сякаш нищо не те учудва... — Той си спомни поведението ѝ в метрото и поклати глава наум. Докато пътуваха, момичето даже взе да чете някакъв роман, от ония, сапунените, през рамото на една жена...

— И ти се правиш, че уж нищо не те учудва.

Едно на нула. В нейна полза.

— Засега няма от какво.

— Радвай се, че няма!

Гласът ѝ мигновено стана сериозен и Виктор пак се озърна. Не, нищо... Или? Не, привижда му се. Обикновено дърво, пресъхнало корито на поток, отгоре — безредно сплетени клони. Ясно защо Тиел е избрала да минат оттук — между дърветата е просто невъзможно да се придвижат. Отпред се различаваше паднал като неръкотворен мост дебел дънер, съединил двата бряга на дерето. Клоните на дървото още бяха покрити с листа, сякаш неувехнали напълно. Здрав е бил този горски исполин, не старостта го е изтръгнала от земята...

— Тук често ли има бури? — попита Виктор.

— Къде „тук“?

Девојката откровено иронизираше.

— В Средния свят — обречено уточни той.

— Не буря е съборила дърветата. Това е Сивия предел. Някога тук е имало война.

— Очевидно, скоро?

— Преди векове. Но не за всички войната е свършила, Виктор.

Той се помъчи да се усмихне:

— Партизаните до ден днешен секат дърветата?

— Имало е голяма битка. Две армии. В едната хора, в другата — нечовеци. Човешката войска е била пометена почти напълно. Мечовете са губели пред стрелите и секирите... — Момичето спря и млъкна, взряна в падналия дънер. Тя предложи: — Нека постоим за малко, Виктор. Нещо тук не ми харесва, хич не ми харесва.

Цареше гробовна мъртва тишина. Нито звук. В здрача очите нищо не различаваха, освен смътни силуети на дървета на фона на тъмното небе.

— И тогава в боя се намесили маговете... — неочаквано продължи прекъснатия си разказ Тиел. — И мъртвата войска се изправила, и тръгнала срещу врага, и той бил прегазен... защото мъртвец трудно се убива два пъти. Само че маговете не преценили приложената сила — прекомерно голям бил страхът им. Заклинания, които не бивало да се произнасят, още отеквали... и покой не настъпил за загиналите. Поразената вражеска армия също се изправила от земята. И всичко могло да свърши веднъж завинаги — за живите. Доскорошните противници застанали рамо до рамо, за да се опълчат срещу убитите си другари. Но и така не биха надвили... та всеки загиващ в редиците им тутакси се обръщал срещу тях.

Виктор се намръщи и пристъпи към момичето, пъдейки злокобната омая на разказа. Още от малък той не обичаше страшните истории, толкова предпочитани за разправяне вечер в пионерските лагери. А по-късно не четеше Стивън Кинг и не гледаше трилъри по телевизията. И сега му се струваше, че не е уместно да се разказват такива басни наред нощната гора. Ала нещо — не страх, друго — се промъкна и остави студени стъпки по тялото му. Сякаш предупреждение: *недей слуша... поне не толкова захласнато, защото...*

Тиел като че ли не почувства ръката му на рамото си:

— И тогава дошъл онзи, който единствен могъл да спре всичко. Застанал между армията на мъртвите и войската на живите — и създал Сивия предел.

— Аз пък си помислих, че всички...

— Не. Нямамо за какво да бъдат наказвани — нито мъртвите, нито живите. Живите не носели вина, загиналите — още по-малко.

Ала оттогава се появил Пределът, отвъд който не пристъпват мъртвите и където не е добре да ходят живите.

— Пък ние навлязохме?

Раменете на Тиел потръпнаха нервно.

— Всичко се променя. Реките дълбаят нови корита, планини израстват от земята. Някога друмът минаваше покрай Предела. Сега — не зная. Те може да мислят другояче. Казват, че оттук вече не е безопасно да се пътешества.

— Тиел, хайде да не се плашим един друг.

— Ти се страхуваш? — удиви се тя.

— Да речем, че ми е неприятно. Не вярвам в бродещи скелети...

Тиел се изкиска:

— Скелетите не бродят! Как си представяш да се разхожда нещо несвързано с мускули и сухожилия?

— Е, ние си имаме достатъчно мускули и сухожилия. Тръгваме!

Тиел кимна и те продължиха напред. Но не направиха и пет крачки, когато нещо изшумоля откъм гъстия сумрак под поваленото над пътеката дърво, а във врата на Виктор се посипаха парченца изгнила кора.

Той се извърна.

От дънера скочиха нечии леки фигури. Бяха четирима — двама им преградиха пътя отпред, други два силуета — отрязаха пътя назад.

Тиел се притисна към Виктор. Не извика, но явно се уплаши.

Един от непознатите заяви, като чудновато провлачваше думите:

— Това е нашата земя... Земята на мъртвите... Вие сте на нашата страна на Предела...

— Ние само минаваме оттук! — възкликна Тиел.

— Ще минете... ако ви позволим...

Виктор се опитваше да следи движенията и на четиримата. Заотстъпва към брега на дерето, дърпайки със себе си девойката. Четирите сенки безмълвно се наредиха в полукръг, притискайки ги към стръмнината. По неизвестна причина Виктор не изпитваше ужас. Сякаш наистина гледаше евтина кинопродукция, в която гримирани артисти старателно имитират мъртъвци. Но въпреки това дланта му, която стискаше калпавата тояга, стана неприятно влажна от пот. Не бива да се подценява опасността! Не бива! Особено в този свят, където всичко е възможно... даже съживени мъртъвци.

— Позволете ни да продължим — каза той, мъчейки се да говори твърдо.

— Злато... — изсъска някой от четиримата. — Откуп...

Тиел рязко вдигна глава и Виктор усети недоумението ѝ.

Наистина. За какво му е на покойник злато?

— Ами сребро, ще ви задоволи ли? — попита той.

Сенките като една се засмяха и една от тях проточи:

— Всичко ще ни задоволи...

— Язык, че не разполагаме нито със злато, нито със сребро. Ами с рубли ще стане ли? — напълно искрено предложи Виктор, готов с лекота да се раздели с портмонето си. В края на краищата на мъртвите наистина не им трябва пари!

— Ръби? Кого ще ръбиш? Аааа... искаш да се бием, значи... Ала къде ти е мечът? — тъмната фигура се размърда и в мрака блесна метал.

— Нещо не е наред... — прошепна Тиел. — Не е наред, Виктор...

Един от нападателите, висок и тънък като че ли мълчал досега, неочаквано предложи:

— Или ни остави момичето... върви си сам...

— Ами... добре! Разбрахме се — Виктор бързо се отстрани от Тиел, извърна лице, за да не срещне дори в тъмното погледа ѝ, и тръгна напред. Фигурите бавно, объркани от постъпката му, се отдръпнаха, за да му сторят път. Той мина между тях — и с къс замах халоса най-близкия мъртвец с тоягата. Ударът попадна на шията на непознатия.

Прогнилият клон, разбира се, веднага се счупи. Но странно — за мъртвеца това бе напълно достатъчно, защото тъмната фигура със сподавено хриптене се свлече на земята.

— Ах ти!... — завреся високият, който бе поискал Тиел да остане. Виктор различи, че мъртвецът посяга към нещо на гърба си и в това движение имаше нещо предвещаващо големи неприятности, затова Виктор се извъртя и ритна високия в гърдите. Ударът излезе простичък, при това от неудобно положение. В тренировъчната зала би го отбил всеки новак.

Ала отново и този покойник се оказа рядко несръчен воин. Може би приживе да е бил полкови готвач или коняр в обоза, та и след

смъртта си нищо не е научил?...

— Уххх... — само толкова се чу от него, когато ритникът му изкара въздуха от дробовете. В следващия миг Виктор го заобиколи в гръб и сграбчи за гърлото. Бе предварително подготвен да усети отвратителната гниеща плът под пръстите си. Но не би.

Гърло като гърло. А на всичко отгоре от покойника лъхна приятен и успокояващ аромат на цветя.

Няколко секунди противникът не се съпротивлява, после се съвзе и нанесе бърз, за щастие плъзнал се по скулата, удар с лакът в лицето на Виктор. И взе да изтегля нещо от пояса си.

И чак тогава, без даже да се замисли какво върши, Виктор стисна врата на противника, подпря коляно в гърба му и дръпна назад и надолу. И пишман врагът, оказал се неочаквано лек и крехък, окончателно премина в царството на мъртвите, след като шийните му прешлени изпукаха. Вече докосналият тялото на Виктор нож трепна и изпадна от омекналата ръка.

А редом ставаше нещо много странно. Двамата останали нападатели, на които им се полагаше вече да са връхлетели на помощ на високия, бавно отстъпваха. И не от Виктор, а от Тиел. Момичето вървеше срещу тях, като тихо говореше нещо на неразбираем език. Отнякъде избликна мъждива светлина — слабите оранжеви отблясъци изтръгнаха от мрака лицата на нападателите — съвсем обикновени човешки лица, зле избръснати, на средна възраст.

— Недей! — изпищя изведнъж мъжът, който бе им поискал злато. Обърна се, понечи да побегне... но внезапно по тялото му плъзнаха бледи листенца пламък. А след миг избухна; огънят изрева, ръфайки снагата на нещастника, сякаш бе полята с бензин. Кратък, животински писък — и горящото тяло рухна.

Последният противник се спасяваше, като с вой и скимтене се катереше по склона, възкликаваше нечленоразделно, пробивайки хрусталака. Тиел само го изпроводи с очи, а сетне погледна спътника си.

— Би могла да се справиш и сама — каза Виктор.

— Не. С всички наведнъж — не.

Виктор се наведе над врага, комуто бе прекършил врата. В светлината на кошмарната факла, пламтяща наблизко, лицето на трупа се виждаше ясно. Бледа кожа, тънки черти. Ококорените очи бяха

големи, косите — светли, чупливи. Нещо печално и тъжно имаше в лика му, приличаше на туберкулозно болен, но в никакъв случай не му личеше печатът на отвъдното.

— Струва ми се, че този стана мъртвец току-що — констатира Виктор. Огледа и жертвата на своя боздуган за еднократна употреба. И този изглеждаше обикновено: среден на ръст мъж, мърляв, с тъмни дрехи. С нещо му напомни за водопроводчика от домоуправлението и при тази асоциация жалостта към проснатия в несвяст, който знае защо се изпари. — Така, и тоя на зомби не мяза...

— Тези не са неживи — спокойно каза Тиел. — Те са просто разбойници. Измислили начин...

— Значи всичките ти приказчици за мъртъвци...

Прекъсна го отчаян вопъл, донесъл се от посоката, в която бе офейкал четвъртият бандит. Задавеният крясък се прекъсна на най-високата си нота и Виктор изтръпна. Настъпи тишина, още по-страшна от предсмъртния писък, огласил гората.

— Защо „приказчици“? — хладнокръвно реагира Тиел, като се обърна към прекъснатия звук. Тънка фигурка, почти безтегловна сянка се появи на фона на погребалната могила. — Истина е. Само не бях сигурна дали мъртвите още почитат Сивите предели. Толкова странно... умрелите помнят клетвата по-добре от живите.

Замълча за малко и замислено добави:

— Или пък се страхуват от господаря повече, отколкото живите.

Смърдеше на горяща плът. Виктор вдигна от земята ножа, понечи да го пъкне в колана си, но спря, навреме давайки си сметка колко е остър. Зае се да свали колана от убития заедно с канията и закачената манерка. Другото въоръжение на разбойника — висок лък от полирано дърво и колчан стрели на гърба — не му вършеше работа.

— Как си? — попита Тиел.

— В смисъл?

— За първи път отнемаш живот.

Виктор опита да почувства поне нещо... но не усети никакви емоции. Само сърцето още блъскаше диво, прищпорено от наситената с адреналин кръв. Почна да възприема всичко наоколо необичайно отчетливо, релефно и ярко. Сякаш беше леко пиян.

— Защиствах те.

— И себе си също. Нима мислиш, че би могъл да им избягаш?

— Не знам. Няма значение. Никога не зарязвам... приятели.

Тиел премълча. Пристъпи към стрелеца и леко подритна главата му, за да обърне лицето му към себе си.

Изсумтя:

— Разбира се. Полуелф.

— Какъв?

— Изрод. Копеле от човек и елф.

Обидната дума прозвуча от устните и като сух академичен термин.

— Искаш да кажеш... — Виктор се втренчи в застиналото бледо тънко лице, — че този е бил роден от човешка жена и елф?

— Не, разбира се! Елфите не си падат по човешки жени. Той е от елфка и простосмъртен мъж. Най-вероятно, резултат от изнасилване. Впрочем, възможни са и други варианти.

— Щом елфите не харесват обикновени жени, защо тогава...

— Тоя не е същински елф, а аз... още не съм съвсем жена. Обаче полуелфите не се гнусят от малолетни момичета. — С това интересът ѝ към мъртвото копеле се изчерпа и тя се отстрани, приседна върху подаващ се от пръстга камък и протегна крака за отмора.

— Виктор — поиска тя, — претърси го, трябва да има кесия. Полуелфите мъкнат всичко ценно със себе си. Те не се доверяват на никого.

Претърсването на трупа бе неприятно, но изглежда необходимо. Тънките дрехи от зелена коприна криеха неочаквано голямо количество джобове, които Виктор старателно прерови. В един от тях намери две тънки като палачинки питки, сгънати като книжни свитъци.

— Дай ми едната — помоли Тиел.

Беше твърде гладен, за да не последва примера ѝ. Даже тежката воня на пърлено месо не попречи на Виктор да сдъвче и преглътне питката на две-три хапки. Храната се оказа изненадващо вкусна, с рязък привкус на неизвестни подправки.

След малко откри и кесията на „изрода“ — тежка и кожена, пълна с шепя дребни монети, златни и сребърни.

— Трябва да има още една — рече Тиел.

Той пак провери мъртвеца и извади втората кесия. Оказа се по-лека и по-малка. Беше натъпкана с пъстро-блестящи камъчета.

— Май не им е било сефте да върлуват из Пределите — забеляза момичето.

Виктор с облекчение прекрати да тараша дрехите на покойника и се отдалечи. Бледото лице на убития сега изглеждаше умиротворено и нежно.

— Елфките навярно са хубавици?

— Да. Особено според човешките мерки.

Тиел не изтъкна очевидния факт, че спътникът ѝ като че ли се е предал окончателно и вече ѝ вярва безрезервно.

— И такива... мелези... навярно често се срещат?

— Ами! Все пак за масова поява на такива трябва взаимно желание... — Тя се позамисли и додаде: — Освен това, елфките не биха стигнали за всички.

— Онзи там — кимна Виктор към лежащия в безсъзнание бандит, — и него ли да претърся?

Тиел гнусливо се озърна към келявото вражде:

— Мечът му е калпав... Такива типове пари не завъждат... Довърши го и да тръгваме.

Тя се изправи, и без повече да погледне към разбойниците, закричи по пътеката. Виктор постоя, подвоуми се, оголи ножа и се наклони над тялото.

Разбойникът се облеци насреща. Навярно отдавна се беше свестил, но се преструваше.

— Пощади ме, владетелю... — прошепна бандитът. — Милост...

Виктор замръзна. Разбойникът и не помисляше да се съпротивлява или да бяга. Лежеше си като овен в кланица и го гледаше — обречено, покорно.

— Ние не знаехме, владетелю...

Виктор косо погледна подир Тиел, но тя бе потънала в тъмнината на пътеката.

Притисна острието на ножа към гърлото на бандита. Показа се капка кръв. Трябваше, дължен беше да го пречука... усещаше, че е наложително. Или може би има и друга възможност?

— Ти си мой роб — изрече Виктор.

— Да, владетелю...

— Животът ти не струва нищо.

Клетникът очевидно смяташе същото.

— Върви си — нареди Виктор, прибирайки ножа. — И предай на всички онова, което си длъжен да предадеш.

Без боязън загърби разбойника. В очите на помилвания имаше нещо повече от обикновения страх пред по-силен воин.

— Аз съм твой роб... — настигнаха го думите на разбойника.

Тиел го чакаше, не беше се отдалечила на повече от двайсетина метра, точно където смрадта преставаше да се усеща.

— Сигурно си прав, Виктор — каза му тя. Гласът ѝ бе някак притеснен и виновен. Взе спътника си за ръка и известно време вървяха така, без да продумат.

После момичето промълви:

— Прости ми, че ти давах съвети...

[1] усурийски тигър — най-едрият вид тигри, разпространени на далечния изток. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Дерето ставаше все по-плитко, докато накрая не изчезна съвсем. Гората намаля и почти изчезнаха повалените дървета. Под беззвездното, закрито от облаци небе, Виктор и Тиел в пълна тъмнина излязоха към някакво подобие на път. Земята беше утъпкана дотолкова, че по нея не растеше нищо, макар че създаваше впечатление на отдавна изоставено място. Светлата лента на друма контрастираше с околните треви и храсти и улесняваше вървенето.

— Това е старата търговска пътека — съобщи момичето. — Преди по нея минаваха керваните към южните пристанища. Сетне Пределите разкъсаха друма и пътеката тръгна да ги заобиколи. А тук... оттук и да тръгне някой, предпочита да прекоси гората през дерето.

Виктор се опита да си представи всичко на карта. Гора. Дере. Пределите. Опирацията в тях друм.

— А накъде отиваме?

— Към Пътя. Нали ти казах, тук има едно малко селище. Почти всички градове в околността са изоставени. На никой не му се живее край Сивите предали. Ала Пътят не можеш да го поместиш толкова лесно, колкото пътеката за кервани.

Да бе, пътека. По тая „пътека“ спокойно биха се разминали дори самосвали. Да речем Кразове.

Подир гората и дерето вече бе много по-лесно да се върви. Пък и онази дребна питчица, отнета от мъртвия полуелф, по неочакван начин беше успяла хем да го засити, хем ободри, сякаш като чашка силно кафе.

Пътят — абе направо шосе, глината бе по-здрава и от асфалт — лъкатушеше между хълмовете. Гората ставаше все по-рядка. Дори се създаваше илюзия, че се съмва, развиделява се като че ли. Виктор хвърли поглед към часовника си. Фосфоресциращите искрици на стрелките обаче твърдяха, че няма и един час след полунощ.

— Още колко? Далеч ли е?

— Не. Трийсетина минути — безгрижно откликна Тиел. Навярно не виждаше нищо особено в подобни нощни разходки и повече не очакваше опасности. — Потърпи още.

Виктор само изсумтя от досада, но нищо не каза.

— Аз, разбира се, малко надцених силите ни — самокритично призна момичето. — Не се сетих, че ти е трудно да вървиш след мръкнало.

— Ти да не виждаш в тъмното?

— Да, разбира се.

— Може и ти да си полуелфка? — почти сериозно подхвърли Виктор.

— Не, какво говориш. Жени-полуелфи няма. Никога не е имало.

Той понечи да поразсъждава на глас, че очевидно фенотипното проявление на „елфидността“ е твърдо вързано с пола, тоест с „мъжките“ хромозоми, а може би даже, да речем, по силата на същото явление полуелфките още в ембрионалната си фаза претърпяват транссексуална мутация, а дали пък направо не мрат... но някак не излизаше да приложи генетиката към елфите.

— Тогава откъде такива таланти? С бандитите например, изглежда бях наравно — на тях също им пречеше тъмнината.

— Виктор, нима не мога да имам тайни?

С този аргумент нямаше смисъл да спори.

— Тогава поне кажи къде живееш.

— Защо пък?

— Как защо пък? Нали щях да те заведа у вас. Обещах ти.

Този път успя да я обърка и стъписа.

— Добре, ще ме заведеш. А сетне какво ще правиш?

— Ще се върна у дома.

Тиел дълго мълча, преди да зададе следващия си въпрос:

— Ей така, просто ще се върнеш? Ти вече повярва, нали? Убеди се? Разбра, че светът може да се разглежда не само както беше свикнал. И искаш... да се върнеш? Там, в града, в своя идиотски дом, да дишаш вонята и да се занимаваш с глупости...

— Тиел! — прекъсна я рязко. — Аз живея там. Проумяваш ли този факт? Там са моите роднини и моите приятели. И моята професия, която, прощавай, е по-приятна от това да... да режа гърлата на хората.

— Но ти си... — тя отсечено замлъкна. — Виктор?

— Е?

— Дали не съм сгрешила? — замислено рече момичето.

— За кое?

— За теб, за кое! Виктор, та ти си длъжен да живееш тук! Не схващаш ли? Когато някой престава да съответства на своя свят, светът го отхвърля. Запраща го в опаката си страна. Мислиш ли, че в твоята къща всичко около теб се повреждаше случайно?

— Така. — Виктор спря, улови в мрака тънкото рамо на Тиел и завъртя девойката към себе си. — Хайде, казвай. Стига недомлъвки.

Тиел засумтя като най-обикновено момиче, на което пречат да играе на тайни и загадки. Той продължи сурово:

— Струва ми се, че търпението ми се изчерпва. Изчерпа се вече. Отначало прибирам откачено девойче, което вижда на тъмно, изцелява си раните за една нощ, не страда от никакви комплекси, задръжки и емоции. После се влача с нея в гората, бягам от някакви кретени и се озовавам неизвестно къде. Скачам в ледена вода, тичам гол около огън, слушам истории за различни светове, вървя нощем на някъде. Плаша се от ходещи мъртъвци, трепя разбойници! И на всичко отгоре — цялата тази работа трябва да ми харесва, а?

— Какво искаш, Виктор?

— Обяснения.

— Ти не принадлежиш на Света на Опакото.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Иначе не би преминал тук. Но не това е главното. Ти си необходим на този свят. Много необходим.

— И ти дойде, за да ме отведеш по пътеката между световете?

— Да. Ти вероятно би могъл да пристигнеш тук и сам. Обикновено така става с хора, които почват да гледат на света по-различно. Рано или късно те намират пътеката и се появяват тук. Но ти си прекалено важен и не биваше да се осланяме на слепия случай. Помниш ли онези, които ни пресрещнаха при прехода? Ако беше сам, те щяха да те убият.

— Ами ако си бях останал в своя свят?

— Все едно. Биха те премахнали за всеки случай. Пък и ти не би останал. Такива като теб — не остават.

Виктор се разсмя:

— Благодаря, момиченце. Ето какво било. Значи ти си ми помогнала. Спасила си ме. *Благодаря!*

Раздразнението го обливаше с все по-високи вълни. Навярно умората си казваше тежката дума. А може би вината бе на изплувалото в паметта му бяло тънко лице на убития от него полуелф...

Тиел не усети промяната в настроението му и простичко рече:

— Това е моето задължение — да помагам на пристигащите от Опако на света... Е, да вървим. Зад онзи завой е селището.

Пътят се огъна, като примка заобикаляйки поредния хълм. А дали това бе хълм? Може би бе могила? Нещо прекалено симетрични изглеждаха очертанията му в мастиления нощен мрак. Всъщност, какво значение има... Виктор бе преситен от приключения. Някак се смачкаха и избледнях в далечината обичайните му грижи и проблеми, изобщо не го тревожеше мисълта, че утре няма да иде на работа. Но домът му, малкият апартамент с отлепващи се тапети, с изгорелия телевизор и хлътнолото канапе — не го оставяше на мира. Зовеше го, будеше копнеж. И нека пак се отвиват бушоните и експлодира телефонът. Въпреки всичко това е неговият дом. Неговата крепост. И няма да се налага да стиска в юмрук меките като свила коси на копелето-полуелф, за да му извие врата...

— Дявол... — прошепна Виктор. — Дявол да ме...

Ето значи как било! Не веднага, не в същия миг, когато кръвта гори от адреналина, а от гърлото излита рев на звяр. Тогава е допустимо всичко — и да убиваш, и да пребъркваш джобовете на убитите, и да плюскаш намерената върху още топлото тяло храна, вдишвайки смрадта на запечено човешко месо. И после, чак по-късно, в тишина и тъмнина ще припълзят уплашено отскачилите назад хилядолетия на цивилизацията. Ще се върнат, ще те потупат по рамото и с укор ще надникнат в очите ти.

Тиел мълчеше, дори и да се сецаше какво става с него. Е, мерси и на толкова. Двамата забавиха крачка по нанагорното — друмът сякаш му беше омръзнало да криволичи и пердашеше направо през хълма.

— Ето го градчето — посочи Тиел. На стотина метра напред мъждукаше разпиляна купчина светлинки. Виктор се позабави, за миг усещайки, че е разочарован. Само след няколко минути щяха да са в селището.

— Мислех, че ще трябва да се скача... да се катерим... — призна той.

— Защо?

— Де да знам...

Подсъзнателно очакваше и кучешка гюрултия, но те приближиха градчето в пълна тишина. Възможно ли е в този свят да няма кучета? Така, както в нормалния свят липсват елфите, така тук митични същества можеше да са псетата...

— Стой — Тиел спря и се вкопчи в ръката му. Някой идеше насреща.

Виктор положи длан върху дръжката на ножа. Среднощният минувач се приближаваше. Дочу се шумното му дишане, неравномерно отекващите стъпки. Виктор се отпусна.

Поне алкохолът присъстваше и в този свят.

— Тц... няма да ида по късия път — чу се откъм окъснелия гуляйджия. Той или ги беше забелязал, или беседваше със себе си. — Не... Ще мина през дерето. Там е, хлъц, тъмно, мокро, страшно... Там са стръмни и хлъзгави бреговете... Там духат ветровете!

За вятъра грешеше, но с другото Виктор бе съгласен. Пияният напевно излагаше плановете си:

— Ще мина през дерето... И ще ми стане гот! И ще... зъз, изтрз... изтрес... изтрезнея!

Мина покрай тях, без да покаже, че ги е видял. Виктор не различи лицето му, само разбра, че човекът е едър, със солидно шкембенце и бая висок на ръст. Пияният позабави крачка, дори спря и с тъжно недоумение изгърси ни в клин ни в ръкав:

— Оловни топчета! Брейиии...!

Виктор прошепна на спътничката си, като наведе глава към ухото ѝ:

— Да го спрем ли? Такъв наквасен — и през онова дере...

— Точно какъвто си е, без грижи ще мине — нехайно отвърна Тиел. — Пияните съдбата ги пази. Пък и мъртвите не понасят да им смърди на джибри!

Виктор се въздържа от въпроси относно тази странна абстиненция у мъртвците, понеже се опасяваше, че ако пита, Тиел може и да му отговори, а тогава ще се наложи да повярва още в нещо, вече съвсем безумно... Макар че, в сравнение със самото явление

„бродещи трупове“, неприязънта им към алкохолната воня наистина е дреболия, която не заслужава особено внимание.

Друмът плавно се превърна в улица. Под нозете си вече не усещаха утъпкана пръст, а прецизно напаснати павета. В градчето беше по-светло. Въпреки късния час, прозорците на множество къщи светеха, пред някои дори горяха фенери. Виктор жадно се оглеждаше, мъчейки се да открие характерните черти на този свят, които рязко да го различават от собствения му. Търсеше нещо мистично или поне средновековно.

Къде ти!

Спретнати къщурки на два-три ката. Първият етаж обикновено иззидан от камъни, нагоре — дървения. Прозорците — остъклени. Фенерите... хъммм... Под дантелите от ковано желязо личаха матови плафони, но светлината отвътре беше твърде равномерна, нетрепкаща.

Окончателно доуби илюзиите му обикновеното копче за електрически звънец, което различи до вратата на една от къщите. То се намираще тъкмо там, където му бе мястото!

— Тук имате ток?! — възкликна обвинително Виктор.

Тиел учудено го изглежда и той неволно сниши тон. Под уличното осветление лицето на момичето беше изморено и почти сиво.

— Е, и?

— Ама как така?

— Че защо не? Да съм ти казвала, че тук ползват лампи с тюленова мас или брезови факли?

— Не, но... Щом тук... — Виктор заекна, отчаяно търсейки думи. — Тиел! Мога да повярвам, че има иначе свят, дето е обратната страна на реалността. Господ знае защо, но мога! Да, тук елфките, дето все не достигат, спят с хора! И мъртъвците бродят зад Сивия си предел, а пък Пределът е изграден от чародеи и вълшебници!

Тиел снизходително се усмихна.

— Обаче в такъв случай — продължи протеста си той, — тук не може да има техника! Електричество, звънци, машини!

Над тях тропна отварящ се прозорец и зъл глас разкъса нощта:

— Абе какво става, винаги ли като пийнете, трябва да се освините... Я се разкарайте оттук!

Разгорещен, Виктор едва не отвърна, но навреме размисли и се отказа. Първо, позицията му за кавга не беше тактически изгодна, пък

реално погледнато, наистина не беше прав...

— Виктор — меко промълви Тиел, — ти си уморен. Хайде...

И той послушно, все едно наистина бе подпийнал мъжага, воден от благовъзпитаната си дъщеря, последва момичето.

— Това е възможно — уговаряше го тя. — Това е Средния свят, разбираш ли? Тук всичко е възможно...

Спряха пред дълга двуетажна постройка. Тя бе цялата от камък.

— Хотел — поясни девойката.

Той искаше да се заяде и да я поправи: „Хан“, но прехапа език. Тиел уверено отвори вратата и те влязоха вътре.

Малък салон, стените от червени глеждосани тухли, по тях окачени семпли, но пъстри бродерии. От едната страна — редица масивни твърди кресла. От другата — внушително голяма маса, зад която седяха двама души. Няколко врати, вита стълба водеше на горния етаж. Нищо необикновено, нищо екзотично. Така навярно би изглеждал малък семеен хотел нейде из Европа. От тавана висеше кристален полилей. Виктор обречено въздъхна, откъсвайки очи от електрическите крушки.

— Добър вечер! — звънко каза Тиел.

Насреща им, иззад масата се надигна хърбав червенокос младеж, облечен в измачкан безличен костюм и смачкана сива барета. Изглеждаше малко смешно, но не и странно.

— Добър вечер, момиче — с гъст баритон отговори младежът, който огледа Тиел втренчено и бързо, но като цяло равнодушно. Ала на спътника, той отдели далеч по-придирчиво и по-голямо внимание.

А Виктор не откъсваше взор от другия, който остана да седи.

Беше елф.

И вече не му трябваша никакви коментари, за да схване разликата между елфи, копелета-мелези и хора. Добре че преди това бе видял полуелф, затова контрастът не го шокира толкова.

Косите на седящия приличаха на златна пяна, варак на стружки, небрежно подредени в прическа. Лицето не правеше впечатление на туберкулозна гаснеща хубост — просто бе нечовешко, неземно, съществуващо според някакви свои канони на красивото. Тялото бе тънко и грациозно, но не би го нарекъл крехко, просто не му се връзваше подобно определение. Елфът бе нещо друго, неизмеримо

далечен от хората. Ако е вярно, че Бог е изваял човека от глина, за елфите материал му е била може би изворната вода.

Ала тънките пръсти на елфа с нехайна грация придържаха оперение на стрела, вече легнала върху тетивата на малък тънък лък. Това, че оръжието лежеше на масата, хич не успокояваше — Виктор бе сигурен, че стрелата би могла да щръкне от гърдите му след не повече от половин секунда.

— Откъде идете, пътници? — поинтересува се червенокосият.

— От юг, минахме покрай Сивия предел — отговори Тиел. Изглежда въпросът не изискваше точен отговор.

— Нощем покрай Пределите? — с известно уважение запита младежът. — Храбри хора сте.

Той пак погледна момичето, вече по-внимателно, и лицето му едва-едва трепна. Сякаш я беше познал. Погледна отново с учудване, наистина я бе познал.

— Какво ще пожелаете? — червенокосият вече беше въплъщение на учтивостта. Елфът леко обърна глава, любопитно се озърна към другаря си и махна ръце от лъка си.

— Стая.

— Една или две?

— Една.

— С едно легло или две?

— Две.

— Ток, вода?

— Най-добрата стая.

— Разбира се, уважаеми. Дерси, осми номер!

Не, това не беше страхът, обзел пощадения от Виктор разбойник. По-скоро стъписване, когато човек не е сигурен дали се досеща правилно, но смята за по-голямо благо да се застрахова от грешки.

— Ето, заповядайте... — младежът пое от ръката на седящия елф два пръстена с масивни ключове и с лек поклон ги приподнесе на девойката. — Какво още бих могъл да сторя за вас?

— Гладни сме... — жално рече Тиел.

— Барчето още работи — червенокосият кимна към една от вратите на салона. — Или ще искате да занесем вечеря в стаята ви?

— Не, благодаря, ще се отбием там — и Тиел подхвърли на Виктор: — Ти ли ще платиш?

Виктор мълчаливо извади трофейната кесия и вдигна вежди към младежа.

— Една жълтица.

Елфът едва чуто изхъмка.

Виктор му подаде една монета, която му заприлича на златна. Паричката нямаше никакви надписи, освен изсечена от двете ѝ страни страховита драконска муцуна. Червенокосият пое жълтицата, очевидно смутен, скри очи и бърже пхна монетата в джоба си.

— Стори ми се, че не приемате стари пари? — любопитства Тиел.

— Не, разбира се, че приемаме — младежът косо погледна елфа и направи гримаса, с която явно призоваваше другарят си да си трае. Това никак, ама никак не се хареса на Виктор, но — ох! — би било неразумно да се намесва.

— Хайде, искам да ям... — Тиел задърпа спътника си към барчето. Елфът така и не обели нито дума, нито благоволи да се изправи. Очевидно между него и червенокосия зрееше сериозен разговор...

Зад вратата на „барчето“ бе тихо и неочаквано прохладно. Виктор замря на прага, изумен от мисълта, че одевешната му, несериозна впрочем мечта се превръща в реалност.

Към половин дузина масички, застлани с бели покривки, върху тях — подредени прибори от сребро, чаши от кристал, чинии от снежнобял порцелан... И никакви други посетители. Никаква електрическа светлина — свещи в масивни свещници по стените. Дразнещо гъделичкащ аромат на ястия се носеше навярно откъм неплътното притворената врата на кухнята. Малък висок бар-плот, зад който бяха строени бутилки с непознат вид, но с еднозначно разпознаваемо съдържание. На високо столче седеше и, подпрял глава в плота, спеше набит мъж, който носеше нещо като полувоенна униформа.

— Уха... — само успя да измърмори Виктор. Идеше му да разтърка очи. — Тиел, ако ми беше казала... какво ни чака... щях да вървя два пъти по-бързо.

— Че аз откъде да знам, че ще се сдобием с пари? — сви рамене момичето. — Стопанино!

Зад бар-плота се открехна вратичка и от нея бързо изскочи красива девойка, малко по-възрастна от Тиел, може би шестнайсет или седемнайсет годишна. Бе ярка, но не от грим, а по природа. Тиел леко се смути.

— А къде е уважаемият Конам Мълчаливеца? — попита. — Нима вече спи?

Между двете девойки тутакси увисна напрежение.

— Татко спи вече от три години — сухо каза барманката. — Аз не съм толкова мълчалива колкото беше той, но това ми е единственият недостатък.

— Извинете — Тиел наистина бе засрамена. — Ресторантът на Конам бе прочут по целия Път...

— Той и сега не е загубил славата си. Нито е сменил името си.

— Много сме уморени и гладни — предпочете да се намеси Виктор. — Ако няма скоро да затваряте...

Красавицата намръщи чело:

— Кой затваря пред гости! Храна, вино? Какво ще желаете?

— Какво биха могли да поръчат странници, минали в полунощ покрай Сивия предел? — реши да се понадуе Виктор. Девойката одобрително кимна.

— След малко ще ви донесат...

Тя изчезна, а Тиел с тъга погледна спътника си и въздъхна:

— Ех, готин чичко беше...

— Конам ли?

— Той, да. Великолепен боец. Авантюрист! Е... такива много ги има. Като остаря, купи това ресторантче и го кръсти „Кралството на Конам Мълчаливия“. С него се прочу по целия Среден свят.

— Забавна кариера.

— Славата не се печели непременно с меч... — въздъхна момичето. — А пък щерка му хич не я помня.

— Минавала си оттук?

— Да, но беше отдавна.

— Онзи младеж май те познава.

Тиел припряно сви рамене:

— Може би. Чудо голямо.

Дъщерята на Конам се върна. Без излишни приказки извади изпод бар-плота два високи бокала, първо сипа в тях червена течност

от стъклена кана, а после ги допълни от три различни бутилки. Свърши много бързо, но толкова ловко, че коктейлът в чашите не се смеси, а остана на четири слоя.

— Пийнете за апетит — предложи стопанката на заведението.

Виктор седна пред бар-плота, а до него се настани Тиел. Той взе бокала и придирчиво погледна през него към пламъчето на близката свещ.

Четирите цветни слоя се полюшваха, бавно прониквайки един в друг. След няколко секунди Виктор с изумление забеляза, че течността се превръща в седемте ивици на слънчевия спектър.

— Ах! Вие умеете да правите „Сънувана дъга“! — възкликна възторжено Тиел.

Барманката прие похвалата благосклонно.

— Казвам се Рада.

— Рада, чувала съм, че Конам се беше закълел, че никому не ще издаде тайната на този коктейл!

— Татко удържа на думата си. Даже на мен не ми я разкри. Аз сама възстанових рецептата.

Виктор предпазливо отпи глътчица. Напитката бе явно алкохолна, но със съвсем необичаен вкус. Освен това коктейлът ободряваше веднага, като заедно с това отпускате тялото.

— Няма нищо по-добро за уморен пътник от „Сънуваната дъга“! — заяви Тиел. — Ах, защо Конам толкова късно намери призиванието си. Какви чудесни напитки измисляше само!

Виктор се стресна, че Рада може би ще се засегне, но барманката кимна в знак на съгласие:

— Да, така е. Аз пък не възнамерявам да се пиля. Наминете сутринта, ще ви почерпя с по едно „Кипящ ден“ за сметка на заведението. Той е по моя рецепта. Оценен е от самия господин Анджей.

— Магът на Земните? — заинтригувано попита Тиел.

— Да, бившият Върховен на клана. Отби се тук, когато пътешестваше из Снежните степи. Един такъв хилав чичко, плешивичък... — Рада зашепна. — Като го гледаш, абе съвсем като другите. Някои от нашите ловци или дърводелци имат бая по-представителен вид. Да се чудиш къде душа носи... Ама как пиеше — чудо невиждано!

Дали нощните посетители ѝ бяха станали симпатични, или красавицата беше решила, че бизнесът е над всичко, но първоначалната ѝ студенина и резервираност изчезнаха напълно.

— Ей сега ще ви обслужат — съобщи тя. — По парче пушена риба, малко зелена салата, сок и пастет от миди. Това ще е най-добрата вечеря, повярвайте ми. Задълго ли ще отседнете?

— Не — искрено съжали Тиел. — Утре ще отпътуваме.

— Останете поне за обед. Елфическа супа, пъдпъдъци с тесто и — билковото вино на Мечешкия клан. Няма да пропускате такова нещо я! — Рада се усмихна и пак се скри зад вратата.

— Да, мълчаливостта не влиза в списъка на пороците ѝ — отбеляза Виктор.

— Точно казано — съгласи се Тиел, допивайки коктейла си. — А, да... ти нали утре си щял да се връщаш? Кога — сутринта или следобед?

Виктор не свари да измисли подходящ отговор.

* * *

Роден край. Тук си се появил на света, тук си израснал, Ритор. Тук си учил. Оттук си поел на станалия знаменит — за знаещите — поход, пак тук си се завръщал... без да мислиш и подозираш, че ще настъпи онзи ден, в който ще се наложи със собствените си ръце да поправяш стореното. Стореното от теб самия. Стореното, което преди бе почитано като най-великия подвиг.

Естествено, забелязаха го отдалеч. Той и не се криеше, пламтящата аура на стиснатия от Силата въздух бе видима за маговете от клана на много мили разстояние. Затова когато той прибра крилете си и кацна пред стълбището на магическата школа, която по съвместителство му служеше и за дом, вече го чакаше цяла тълпа народ. Всички мълчаха. Знаеха, че се е случила беда.

Погледът на Ритор потърси сред притичалите насам хора майката на Таниел. И не му стигнаха силите да издържи скръбния укор в очите ѝ. Вълшебникът сведе глава. Да. Не успях. Не опазих. Не защитих... и всякакви думи вече бяха безполезни.

Но въпреки всичко Ритор започна да говори. Не биваше да съществуват тайни от своите. Водата е изкусна в магията за заблуда — също както и Въздухът — и враговете ще побързат да разгласят всичко недоизказано или премълчано, но ще го разгласят лъжливо.

Кратко, без нищо да пропуска, Ритор разказа за схватката с Торн и неговите хора в изоставения замък, за предателството, погубило Огнените, за това как с презрение към обичаи, клетви и традиции Водните се гласяха да го премахнат на бала при Лойя Ивер...

— И какво ще правим, братя? Как да постъпим? Да премълчим, да изтърпим и да се покорим ли? — завърши речта си.

Слушалата го в гробовна тишина тълпа в миг избухна от яростни вопли и възклицания. Ритор видя стиснати и вдигнати нагоре юмруци, погрознели от омраза лица, изкривени от гняв и жажда за отмъщение устни. Крясъкът „Смърт за тях!“, изтръгнал се от стотици гърла, се понесе навред, подхванат от вятъра. И Ритор знаеше, че в този момент даже работещите в отдалечените ферми са зарязали всичко и с тревога се вслушват в пълните с ненавист пориви.

„Война!“ — носеше се над площада беззвучният вик на къщите. *Война и смърт за всички тях!* — пригласяха скалите. *Огън и гибел връз главите им!* — повтаряха горите.

И единствено мъдрата ленива река този път премълча.

А морето пък и без туй никога нищо не казваше.

Когато най-сетне бушуващият ураган викове поутихна, Ритор вдигна ръка.

— За всичко това, както повелява законът на клана, ще приказваме на Съвета на ордена ни — обърна се той към хората. — Аз ще помисля. И вие също помислете. Утре призори ще сравним нашите решения.

„Не се съмнявам, че ще изберат войната — шавна бърза мисъл. — Твърде добре знаят тук за враждата ни с Торн. Клановете и преди са се сблъскали, открай време... но нападението е нападение, вражда с Предводителя на клана е вражда с целия клан. Орденът ще се изправи на бран като един. И войната ще стане неизбежна. Сами ще отворим пътя за Природените...“

Преглътна мъчително. Но дори не му хрумна да скрие от събратята си истината. Може би когато прегори първият изблик на гняв... тогава ще успее да успокои своите.

Защото хабенето на сили в разпри с могъщия Воден клан, в който повечето хора, то е ясно, нямат никаква вина за случилото се, не е добро решение. Трябва да бъде унищожен привиканият от Торн Убиец на Дракони. Тези думи на Водния не бяха под съмнение — такива изявления не се хвърлят без причина.

И не е важно вече, че Убиецът най-вероятно също не е виновен. Обикновена сметка — един живот срещу хиляди. Друго решение? При което никой да не загине? Уви, не сме на упражнение по етика, съжбялявам.

* * *

...Струваше му се, че никога няма да заспи. Когато умората е прекомерна, организмът се заинатява и в собствена вреда отказва да намери почивка в съня. Все едно казва: *измъчвай се, измъчвай се, да знаеш друг път как да се гавриш и насилваш тялото си, така ти се пада!* Виктор знаеше, че това е всичко на всичко ефектът от прекомерното ниво на адреналин и ендорфини в кръвта, повишена активност на йонните канали и превъзбудени синапси... но разбираше това с разсъдъка си. Ала другата, ирационалната половина на съзнанието, кой знае защо, продължаваше да дудне своето: *съдбата те предупреждава, съдбата! Да не спиш тази нощ, не спи, не спи, не спишии!...*

Преди за елфи и за елфките, които все „не достигали“, за джуджета и тем подобни беше чел в долнопробни фантастични книги. И то рядко, предпочиташе по-сериозна литература, но когато нямаше друго под ръка за уплътняване на времето при пътуване... А ето че сега лежи в легло, което се намира в хотел, пазен от съвсем автентичен елф! Хм, щом елфите са такива като онзи бодигард, какви ли тогава са елфките? Елфийки, елфиянки, елфеси, елфийченца и елфойки... интересно, а какви би трябвало да бъдат полуелфките? Дали наистина не съществуват? Разбираемо е защо елфите много-много не си падат по човешки жени, но пък мъжете-хора... Виктор се приповдигна в леглото, подпря се на лакът. Тиел кротко спеше, като тихичко посвиркваше като мишле. Той се заслуша в дишането ѝ, после отново се просна на възглавницата. Сети се за одевешните разбойници и за

нещастника, просещ пощада. Как точно се беше изразил? „Аз съм твой роб, владетелю...“

Владетел...!

Откъдето и да се погледне — звучи приятно. Всеки би искал да го чуе за себе си, защото всеки тайно се мисли за неразбран и неоценен, смята, че е по и най от другите, само дето заради всякакви зложелатели и завистници не може да се прояви както е редно, да им покаже на всички... Не е удивително, че ласкателството е сред най-ефективните човешки оръжия.

Виктор не усети кога дойде сънят. Умът оставаше ясен, мислите — оформени и определени. Размишляваше, беше се вгълбил в себе си, затова малко се изненада, когато се озова на непознат бряг. Пясъкът абсолютно белееше. И не това бе най-учудващото, макар че такава белота на Земята... — на Опакоето... би могла да се изнамери навярно само на северния полюс. Да, пясъкът беше бял, докато водата — синкаво-черна. Сякаш бе истински петрол. Виктор даже понечи да потърка очи, но тутакси проумя, че учудването му е глупаво. Така и трябва да бъде тук. Сънищата са особено измерение.

Погледът му се плъзна по бреговата ивица и се насочи към морето. На половин километър навътре водата ставаше алено-червена като слънцето по ветровит залез. Още по-надалеч, под самия хоризонт, ярко блещукаше зеленина — може би шеги на атмосферната рефракция. Слънцето вече се беше скрило, но небето светеше — по-силно край хоризонта, докато от точката на зенита вече надничаха срамежливи звезди.

Плътно над брега надвисваха планини. Не обикновени, обичайни за човешкото око, а дълъг строй математически правилни фрактали — това Виктор разбра след кратко виждане. Всяка „планина“ някак приличаше на исполинско дърво — святкащ полупрозрачен „ствол“, поне петстотин метра висок, идеално правилни стени на „короните“, всяка разделена на три части, средната е основа за още един триъгълник, но по-малък, и така до безкрай... Към морето странните образувания бяха обърнати с гладките си, без израстъци, сякаш срязани стени.

Между тези съоръжения или природни феномени се точеха дълги езици на обикновена висока и остра трева, подобна на острица.

Още по-нататък се виждаше гора. Лилава гора, а на места дори просто синя, сякаш в този свят съществуваша други механизми за фотосинтеза.

Над края на гората Виктор забеляза виещ се дим.

Тръгна към него — какво друго му оставаше?

През цялото време се вслушваше в усещанията си. Странен сън. Прекалено наситен с цвят и реализъм. Дори лилавите листа и черните вълни изглеждаха убедително, бяха истински, уместни. Насън обаче всичко изглежда правилно и естествено. Но защо тогава чувства чуждостта на заобикалящия го пейзаж?

Кофти работа. Поне насън да се отпусне, ама не!

Пристъпи крачка, две... и изведнъж разбра, че тук все пак му харесва. В тялото нахлу опияняваща лекота, все едно въздухът съдържаше повече кислород. Малко приличаше на дълбочинно замайване — но нали не се намираше в дълбокото!

Едва се сдържа да не се втурне в бяг.

Широколистната „стрица“ покриваше целия бряг. В шубрака й нямаше никакви пътеки. След като се убеди, че острите стебла не са в състояние да пробият дънките, Виктор с удоволствие нагази тревата и пое направо.

След малко съзря източника на пушека — димът се издигаше над широка ниска стряха на едноетажна посплескана сграда, построена от розови каменни плочи, доста окадени, покрити с тлъст слой сажди. Широкият нисък комин — *и защо са го направили така? Тягата е никаква...* — бълваше пушек. Димът беше, както се полага, гъст, на кълбета и черен. Около къщата гнусно вонеше на кисело, сякаш вътре се намираха отворени чанове с димяща солна киселина, или, да речем със сярна. Разяждащите пари нахлуха в ноздрите, Виктор се задави, закашля... по-точно тръгна да кашля паметта му. А той силно издиша, пъдейки от дробовете си тази гадост, която, разбира се, нямаше нищо общо с познатите киселини.

„Това е отрова“ — внезапно се досети той. Отрова, при това напоена с магия. Но пък неизвестно защо тя не вредеше на Виктор.

Къщата нямаше врата. Само широка тъмна пролука, зад която в сумрака нещо мъждиво и равномерно припламваше.

— Хей, има ли някой? — полугласно попита Виктор.

Огънят в недрата на къщата уплашено замига и угасна. И тозчас се разнесе гневно ръмжене, продължителна разярена рулада, от която

се сглоби нещо от рода на „Кой смее?!...“, само че невероятно по-изобретателна по изказ, с многобройни препратки към роднините на нахалника до дванайсетото коляно. От тъмнината се изтърколи ниско, много дебело човече с необятно шкембе, с широки плещи и червена мутра с гъсти рошави вежди, почти провиснали върху лицето. Носът на стопанина на къщата беше украсен с безброй алени и синкави жилки. Киселият отровен мирис веднага се смени с до болка познатия дъх на пиянде, сякаш от същия незабравим водопроводчик от комуналните услуги.

— Ти кой си бе? — заръмжа дребосъкът. Ленената му риза и панталонът от същия плат бяха петносани с лекета и изгаряния. Но на ръцете си носеше тънки хирургични ръкавици, от вида на които Виктор загуби дар слово.

— Езика ли си гълтна, неграмотник такъв? — хокаше го през това време стопанинът на къщата.

— Млъкни — изведнъж кресна Виктор, стъписан от себе си. — Как смееш да ме държиш на прага?!

Дебелакът тутакси се изпоти. Отстъпи, но не сведе очи.

— Бре, знатен гостенин довтасал — бавно каза през зъби, смъквайки ръкавиците си. — Знатен и рядък... Ами заповядай, щом си дошъл, няма да те гоня я. Ароматецът ми обаче, надали ще ти допадне... ама не ми връзвай кусур, след като си се явил неканен.

Ако и да изпитваше страх, дебелакът умело го криеше. И вероятно си падаше побойник. Уж покани дошлия да влезе, пък стои на входа, запълнил го с целия си ръст.

— Зле посрещаш гости — нагло рече Виктор, самият стреснат до немай-къде от нахалството си. Впрочем, нали това е сън... само сън?

— Ами както мога — озъби му се дребосъкът. Мъките му с ръкавиците най-сетне се увенчаха с успех и той ги запрати в някакво буре, от което се разнесе отвратително съскане и изригна пара, след като те плъснаха вътре. — Как там казваха у вас? В гимназии не сме обучавани...

„Да де, разбира се, че спя!“ — рече си Виктор. Инак откъде този местен обитател е чувал за „Златния телец“?^[1]

Ухилен, стопанинът зяпаше пришълеца. Очичките му трескаво шареха като свредели по неканения, незнайно откъде появил се гост. Дребосъкът откровено и недвусмислено си просеше белята.

„В този свят уважават само силата“ — помисли си Виктор. Деликатността, учтивостта и миролюбието тук се възприемат единствено като проява на слабост.

Но дали само тук? Светът на сънищата е само слаб отблясък на реалността. Щом и сега в объркания и ярък, но все пак сън, от Виктор се очакваше да настъпва и да мачка — значи и в действителността става същото. Откога нахалството и арогантността са се превърнали от пороци в достойнства? Може и да не е отдавна, но понякога му се струваше, че те завинаги си остават печеливши...

И все пак у себе си, в Москва, Виктор надали би се решил да действа както сега — протегна ръка и мълчаливо отстрани от прага стопанина на чуждия дом. На подобно нещо преди не беше способен.

Помнейки Сивия предел, а особено чупещия се с глух пукот врат на нещастния полуелф, Виктор побутна дребосъка без да влага особена сила. Ала онзи само безсрамно се захили:

— Нещо кекави сте станали в днешно време средняните, бе! Я, ти вече ме блъсна, сега май е мой ред...

Естествено, вместо бутане по рамото, дебелакът без замах награди госта си с къс и много вещь ъперкът. Толкова светкавично и професионално, че и без туй скромното умение на Виктор не му стигна поне да си дръпне главата назад. Всъщност, разбра, че издигналият го във въздуха удар се нарича ъперкът, чак когато се озова проснат по гръб.

Яростта го изправи незабавно. „Това наистина е сън“ — успя да си помисли. Подир подобни удари на крака се става единствено в евтините хонконгски екшъни. „А в момента трябва да са ми счупени шийните прешлени, да е изкълчена челюстта и да са ми избити половината зъби — пък аз си подскачам, все едно нищо не е станало“.

Сега около него имаше огън. Ръцете, разперени встрани като криле, разсичаха гневен океан изпепеляващ пламък. „Как посмя този... този червей... да вдигне ръка срещу Владетеля? Срещу Мен?!“ Юмрукът се сви в буца жар. Мерна се изкривеното от злоба лице на дребосъка... литналата за защита ръка... късно.

Виктор перна оскърбителя си по скулата. Дебелакът, който само на око имаше барем центнер и половина живо тегло, се претърколи, отхвърча от прага навътре в къщата. С грохот рухнаха някакви стелажи, някой жално изблея или измяука — и всичко утихна.

Огънят изчезна. Задушавашата ярост също. Усещаше болка в пестника си, сякаш беше ударил каменен зид. Кожата по кокалчетата беше ожулена. Виктор се намръщи и разтръска китка.

— Бре, какъв си бил само... — изхленчи в тъмнината глас. — Да беше предупредил...

— Следващият път — непременно! — подигра се Виктор. — Продължаваме ли грубо?

— Хайде, няма какво толкова... до срока — измърмори дебелака в тъмнината. — Влез де, какво стърчиш като дирек? Помогни ми да се измъкна, не виждаш ли, че ме е затиснал цял рафт! Ха съм мръднал, ха съм потрошил всичко по него...

Виктор чевръсто прекрачи прага. Очите свикнаха със сумрака подозрително бързо — неестествено даже за видение. Понякога насън притежаваме криле, куршумите от цевите на оръжията летят бавно и мудро по дълги огънати траектории — но дори и сънищата спазват ограничението, че в тъмното се вижда зле.

Вътре в къщата, без всякакво съмнение, се намираше лаборатория. Изобщо не приличаше на познатите му — в Средния свят биха ги нарекли „опак“ — заведения от този род. Тук нямаше никакви прибори, агрегати или механизми. Само яки рафтове от дебели дъски по стените. Но върху тях — нито едно шише, кутия, буркан или нещо друго подобно. Неразбираеми, чудновати предмети бяха нахвърляни на безредни купчини, ала в същото време нищо не се смесваше с друго. В огнището весело трепкаше пламък без дърва и без въглища — за момент Виктор предположи наличие на газопровод.

Разбира се, нямаше такова нещо. Огънят гореше сам по себе си, облизвайки с езиците си кипящ окаден казан с наръбени, сякаш оръфани краища, от вида на които на Виктор му стана малко неуютно — те наистина приличаха на гризани. А на едно място върху метала съвсем ясно различи добре запазен отпечатък от човешка челюст. В естествена големина. Горни зъби. Резците бяха скосени, следствие на некоригиране в детските години.

Виктор повдигна тежкия рафт — усъмни се дали не е от камък, вместо от опушено дърво — и дребосъкът бързо изпълзя.

— Благодаря — каза доста искрено. — Ама ти хич не си бил слабак! Е, сега без да се сърдиш, ама нямам с какво да те гощавам, както е прието у вас. Всичко изхабих за работа.

— Що за работа? — уж между другото полюбопитства Виктор. Казанът висеше над огъня, без да е окачен или подпрян с нещо. Откъм клокочето му съдържание се носеше отвратително зловоние, отхвърлящо всякакви помисли за гощавка.

— Абе ей така... — без ентусиазъм отвърна дребосъкът и се почеса по тила. Изкашля се. Пак се почеса.

И в този момент в самотния грамаден сандък, нямаше никакъв друг в помещението, нещо зашава и гадно заскърца. „Плъх?“ — рече си Виктор.

Стопанинът на къщата направи зъбоболна гримаса и се втурна към сандъка. Рязко отвори капака. Бръкна вътре, дълбоко, чак до рамото, изохка и след миг се изправи.

Виктор се вкамени.

В пестника на дебелака се гърчеше, размахвайки тънки ръчици и крачка, мъничко човече, малко по-голямо от джобно ножче. С нелепа кафява шапчица с периферия, с червена риза и кафяви потурки. Лицето му беше сякаш обгоряло, цялото в струпей и белези. А на дясната му ръчичка беше надяната нещо като черна ръкавица с петорка дълги за размерите му остриета, подобни на монтьорски котки за катерене по стълбове.

— Извинявай — сдъвкано избъбри дебелакът. Замахна и запрати пищящото създайице право в казана.

Шляпна, нажежената мъзга изплиска навън — право в лицето на Виктор, той вдигна ръка, за да се предпази... и се събуди.

Тишина. Всичко е мирно и спокойно. Намира се в стаята на хотел ли, хан ли, страноприемница ли — не е ясно как да се назове. Колкото и да е странно, още цари тъмнина. От съседното легло тихичко подсвирква нослето на Тиел. Всичко е наред. Всичко е добре.

Ала сърцето му лумкаше, а дланите бяха влажни. Дори след събуждането, сънят не престана да изглежда... последователен. Да, нелеп и нереален, но продължаваше да бъде също толкова убедителен, колкото да речем хотелът.

Да, коктейлът на Рада не помогна. Какви ти сънувани дъги, какви ти приятни сънища!

Само че след като бе попаднал от един свят в друг и видя същества, чието място е в детските приказки, а едно от тях дори уби, не можеше да има претенции за по-различни сънища. Падат му се.

Отсега нататък — само видения за схватки с тъпи уроди, които се занимават с варене на миниатюрни Фреди Крюгеровци...

Виктор се повъртя в леглото, търсейки начин да заеме по-неудобна поза. Никак не му се заспиваше подир одевешния идиотски кошмар.

Но все пак заспа, изглежда умората надви. И този път спа без сънища — приятни или страшни.

И за толкоз мерси.

* * *

Оставаше още съвсем малко време преди Съвета. Ритор беше в жилището си, на третия етаж на магическата школа. Седеше в просторната стая с оскъдно обзавеждане, състоящо се от тясно и кораво ложе в ъгъла, мивка и малък шкаф — толкова му стигаше за живеене. Стените бяха скрити от издигащи се до тавана лавици, пълни с книги. Огромно писалище. Какво повече му трябва на един магьосник?

Вратата току-що се бе затворила зад гърба на майката на Таниел.

Ритор с натиск прокара длан от челото надолу по лицето. Какво можеше да каже на клетницата? Какво можеше да отвърне на пороя несвързани, като трескаво бълнуване обвинения? Нищо!

Затова не каза нищо. Добре, че не пристигна и брат му. Значи — не го обвиняваше. Значи — беше му простил. Или се е боял да даде воля на гнева си? По-добре да не мисли за това...

Сега ще се събере свиканият съвет. За да гласува за война. За решението главата на Тори да бъде набучена на кол и изложена за всеобщо обозрение. Да се заличи споменът дори, че е имало клан на Водата. Те били силни? Няма значение, делото ни е право, врагът ще бъде разбит, победата ще е наша!

И не бе възможно да бъдат разубедени. Дори най-мъдрите са луднали. Значи, Ритор трябваше да намери начин да обърне гнева им срещу Убиеца на Дракони. И после щеше да мисли как да направи войната „странна“ — ограничена до закани и перчене... и така да отлага активните бойни действия до онзи момент, в който от

задушливата топла мъгла на Южните морета не изникне орлоглавия флот на Природените...

Какво пък, при такива обстоятелства една малка лъжа е позволена.

„Необходимо е да се запазят силите на Водния орден, за да отблъснем противника — помисли Ритор, — а Торн... може пък, хммм, внезапно да изчезне. И после вече ще настъпи времето на Дракона!“

Потрепери от тази мисъл.

Някъде отвън дрънна звънче. Много тихо. Но услужлив порив на вятъра се погрижи да донесе звука в кабинета. Ритор решително се изправи.

Съветът започва.

Напусна стаята, без да заключва вратата — никой не би дръзнал да нахълта в стаята. Тръгна по широката галерия, съединяваща всичките помещения на школата. Разбира се, за днес не бяха предвидени никакви учебни часове, но учениците не се разотиваха. Не смееха да доближават аулата, където се провеждаха заседанията на Съвета, за да не рискуват да бъдат сурово скастриени или направо зашлевени с невидима въздушна ръка — в момента маговете бяха настроени да раздават правосъдие по бързата процедура. Но въпреки това в двора се мотаеха хлапета, все още едва чувстващи Силата на въздуха, които, уж играейки, се озъртаха към купола на залата. В просторните и пронизани с вятър учебни аудитории пък, чиито прозорци бяха веднъж завинаги отворени, седяха по-големите ученици и се преструваха, че са задълбочени в четене. Вече съвсем пред аулата Ритор се натъкна на един от най-талантливите юноши на школата, вече аха и готов да приеме изпитанието и да украси раменете си с наметалото на ордена. Младежът с поразяващо усърдие търкаше и без това лъскавия под. Аурата му беше почти непроницаема... но не и за Ритор.

Независимо от цялата сериозност на предстоящото, магът се усмихна. Защо не, нека. Така е било и така ще бъде винаги — учениците ще надценяват силите си и ще се мъчат да надзърнат и подслушат какво се прави и говори на Съвета. Преди години Ритор бе същият като тези момчета. *Нека!* Ако младежът успее, значи вече е

достатъчно силен и вещ, за да има правото да знае решенията на маговете.

— Странна работа — добродушно подхвърли Ритор към ученика, — преди не съм виждал послушник, по-голям от десет години, с парцал в ръцете...

Юношата вдигна към вълшебника наивните си — прекалено наивните — очи. И ни лук ял, ни лук мирисал заяви:

— Стори ми се, че не е хубаво непрекъснато да товарим помалките с почитване.

— Много мъдра мисъл — похвали го Ритор. — Разрешавам ти да се занимаваш с почитване всеки ден до изпитанието.

Момчето посърнало се втренчи в парцала, а магът продължи по пътя си.

Защитата на аулата вече бе издигната, при това толкова непробиваема, че Ритор сметна за излишно да я подсилва. Кръглата зала, където се бяха събрали почти трийсет души, бе обвита по самите стени с пашкул от ветрове. Вътре нямаше нищо повече от необходимото — леки плетени кресла и подобна им маса в средата на помещението. Върху нея лежаха няколко стари книги, оставени за невероятния случай, ако на някой от маговете му изневери паметта и се наложи да се рови в древните наставления, в безполезната, но почитаема вековна мъдрост. Въздухът в аулата беше неприятно сух, но предвид обстоятелствата, мярката бе наложителна. Разбира се, липсваше какъв и да е огън — пък и нямаше нужда от него, защото куполът беше разтворен и слънчевата светлина заливаше залата. Естествено, цареше стерилна чистота — нито една прашичка, нито една троха по пода.

Секретност. Навярно прекомерна, преувеличена, а възможно дори — напълно недостатъчна. Ала по-добре с нея.

Погледите на присъстващите се спряха върху Ритор и той вдигна ръка за приветствие. Предстоеше схватка. Беззлобна, но гореща схватка между другари, които желаят едно и също, но се разминават по въпросите за тактиката. Най-тежката от всички схватки.

— Смята ли ме някой за страхливец? — запита Ритор. Той остави тишината да се утаи и, без да бърза, излезе в центъра на аулата. Обгърна с поглед приятелите си, за кой ли път преценявайки, кои ще склонят веднага, кого ще успее да убеди в спор и кой ще държи на

своето мнение докрай. — Не? Тогава ще ви кажа нещо, което не ще се хареса на всеки. Врагът може да бъде победен по много начини. Може да бъде директно убит... ако ни стигнат силите.

Лек недоволен шум. Но никой не възрази — сред седящите в залата нямаше глупци и безумци. Ритор продължи:

— А може да бъдат разгадани вражеските замисли... и така *те* да бъдат убити.

— Ти сигурен ли си, че си ги разплел? — запита един тих глас, от който Ритор трепна. Кан Неудачника, който така и не смогна да стане добър вълшебник, но пък се прослави като ненадминат билкар на Въздушния клан, го гледаше в очите.

— Да, братко — отвърна кротко Ритор. — Разбрах замислите им.

— И това значи, че синът ми ще бъде отмъстен?

Ритор само кимна. Не намери воля да обещае на глас. Защото не знаеше, ще станат ли думите му истина.

* * *

Пробуди го гневен вопъл, който разкъса утринната тишина. Шумът идваше от двора.

— Да ти изсъхнат ръцете! На къопавици да станат! Ток да те тресне! Триста волта! Откачен магьосник да те превърне в смрадлива жаба! Трижди крастава!

Виктор отвори очи. Засуканите клетви отвън го лишиха от поне минутната илюзия, че се събужда вкъщи. Нормалното човешко „вкъщи“... дете тук му викат Опакоето.

Както и преди, оставаше в този луд Среден свят, където нощем бродят мъртвци, които не намират покой от столетия, улиците имат електрическо осветление, а елфите изпълняват функцията на мутри при хотелите. Събуждаше се отново в един свят, където даже сънищата са се превърнали я във вълшебна приказка, я в реален кошмар...

Стаята беше уютна, но малка. Надали представляваше най-доброто в този хан, въпреки че снощи червенокосият се кълнеше в обратното. Виктор погледна към другото легло, приютило се в отсрещния ъгъл. Там нямаше никой. Одеалото бе прилежно опънато, иззад вратата на банята не се чуваше нищо. Виктор почти се зарадва,

че Тиел е станала и излязла преди него. Преди да се облече, той надникна през прозореца. Врявата долу продължаваше:

— Кой така подостря мечове? А? Кажи кой, тебе питам?!

Във вътрешното дворче на хотела, където имаше малка градинка, младичката стопанка на ресторанта гълчеше възрастен мъж, който би могъл да ѝ бъде, ако не дядо, то поне баща. А той даже не се оправдаваше. Оклюман, мълчаливо признаваше, че е съгласен с обвиненията.

— Това меч ли е? Това е кухненско ножче! — Рада вдигна над главата си солидно острие и почти го заби в носа на мъжа. — Я гледай тук...

Без никакво усилие девойката завъртя меча и отсече един клон от напълно невинно дърво. Клонът бе дебел колкото ръката ѝ...

— Е? — запита жлъчно Рада, след като заби острието в земята, вдигна клона и демонстрира на мъжа срязаното място. — Това какво е? Елфическо заточване, може би?

— Не... — най-сетне призна гласно мъжът, нервно бършейки ръце в кожените си потури. — Ваша милост...

— Не съм ти никаква милост!

— Господарке, дявол ме подхлъзна... Ще го преправя...

— Как ще го преправиш? Искаш съвсем да потурчиш оръжието? Паметта си заложи и пропи, та сега елфическото заточване бъркаш с кос отвес! Влак да те прегази дано!

„Влак“? Виктор не успя да се облещи, когато във въздуха прозвуча, сякаш, за да потвърди думите на Рада, дълго и характерно тръбене — парна свирка на черен влак. Ошашавен, Виктор вдигна поглед и зад оградата, оттатък покривите на къщите, видя ниска дълга постройка, а до нея блестяха в слънчевите лъчи стоманени нишки на релси.

— Господи — въздъхна Виктор, като поради липса на вяра вложи в думата целият си отреден за днес запас от учудване.

Към гарата по релсите се носеше влак, теглен от несъобразно огромен парен локомотив. Исполинското му водно котле бе от лъсната мед, в която се отразяваше изгряващото слънце. Четирите му комина, изтъпанчени пред кабината на машиниста, бълваха облаци черен дим. Зад себе си локомотивът теглеше три платформи, натоварени с

хълмчета въглища, и пет или шест дълги дървени вагона, всеки боядисан в различен цвят.

Влакът отново наду свирката, машинистите очевидно взеха бавно да натискат спирачките, от което пушекът стана още по-гъст.

— Пътят — каза Виктор. — Път? Тиел!

Обърна се, но момичето, естествено, не беше в стаята.

— Добро утро! — провикнаха се отвън.

Виктор се провесил до кръста от прозореца:

— Добро утро! Рада, какво е онова там?

Хоканият мъж, оставен на мира, измъкна злополучния меч от пръстта и с убит вид се втренчи в острието му.

— Онова?

— Ами... — Виктор се пообърка. — Влакът...

Рада се засмя:

— Влакът си е влак. Слизайте, аз ви обещах черпене!

— Благодаря — изсумтя той и счете за благоразумно да се махне от прозореца, преди красавицата да го е помислила за пълен идиот. Или вече бе късно?

— Не, Тиел, стига — мърмореше си, докато се обличаше.

Влезе в банята — напълно прилично обзаведена, имаше си и нормална, хм, тоалетна чиния, че даже и топла вода. Вярно, потече с малко ръжда, но такива работи ставаха и в неговото вкъщи. В света на Опако.

С решителна крачка Виктор се насочи към вратата. Помайтапихме се, малко лигавщинка — стига толкова. Добре. Чудесно. Вече вярва на всичко, всичко приема, че така и трябва да бъде, дори не се сърди. Изобщо. Но настана време да си ходи. Мястото е напълно тихо, мирно, нищо няма да ѝ се случи на момичето. Хмък! Да ѝ се случи! На такава и да ѝ се случи — няма да загази. Никъде. Нито на нощна московска улица, нито отвъд Сивия предел.

Заклучи вратата и хукна надолу по стълбището. Червенокосият младеж го нямаше, само елфът продължаваше да е зад масата.

— Уважаеми — възкликна Виктор, като премина на непоносимо фалшив „средновековен“ тон, без да е в състояние да се спре. — Не ще ли ми посочите, накъде пое младата ми спътничка? Или, ако това е по силите ви, да я повикате насам?

Елфът го премери с прозрачен, медено-жълт поглед и отвърна мелодично:

— Естествено, че е извън силите ми... уважаеми.

— А поради каква причина?

— Приближете се.

Без да откъсва очи от лежащия на масата лък, Виктор пристъпи към охранителя. И застина на място, усещайки как срамът гъсто боядисва лицето му. Седящият елф нямаше крака. Панталоните му от зелена коприна бяха празни малко под коленете.

— Бих бил затруднен да повикам младата ви спътничка — продължи бодигардът. — Защото тя напусна хотела преди двайсет минути.

— Извинете... — прошепна Виктор.

Елфът не обърна внимание на разкаянието му:

— Преди да си тръгне, девойката върна своя ключ. Каза, че има намерение да хване сутрешния влак. Предполагам, че никак не бих успял да я настигна... — Прекъсна го двоен рев от локомотива. Елфът се намръщи, сякаш звукът на свирката, даже приглушен от стените, му бе неизразимо противен: — ...а вече, предполагам, не бихте могли да го сторите и вие.

Минаха няколко секунди, преди Виктор да осмисли случилото се.

— Тиел замина?

— Ако вашата спътничка се казва Тиел, да. Допускам, че тя би могла и да размисли — елфът подпря брадичка с тънките си изваяни пръсти, — но останах с впечатлението, че думите ѝ не се разминават с делата.

Виктор като ударен помръдна към входната врата.

— На ваше място бих закусил — подхвърли му елфът. — Бих поседнал да отделя десет минути за халба ел. И чак подир това бих взел да се суея. Между другото, ако се възползвате от съвета ми, подсетете Рада да донесе закуска и за мен. Моля.

— Аз... аз ще я помоля, да — Виктор погледна бодигарда в очите. Лицето на елфа не беше нито презрително, нито подигравателно. Просто бе чуждо.

— Как се казвате? Дерси?

— За хора, да.

— Дерси, нощес ми се стори, че другарят ви позна момичето...

— Питайте него.

— Нима не е споделил с вас? — предпазливо запитва Виктор и по едва-едва трепалите черти на бодигарда разбра, че е улучил.

— Попитайте го. Рижльо ще дойде насам по обед. Аз не искам да се намесвам в човешките работи.

— Благодаря ви — след пауза рече Виктор. — Ще се възползвам от съвета ви.

[1] „Златния телец“ — роман от Илф и Петров. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

На дневна светлина ресторанчето загуби от интимното си обаяние, но пък се разкриха нови подробности на интериора. Древни мечове и копия красяха стените между прозорците, няколко пробити щита бяха заковани за тавана. Вярно, станаха забележими и черните петна по мазилката току над свещниците, както и изкълваната преградна стена между входната врата и бар-плота — сякаш някой за забава дълго е замерял това място с тежки ножове.

Както и снощи, нямаше много посетители. Здравенякът, който предишната вечер къртеше на бара, сега заемаше една ъглова масичка и шумно поглъщаше храната си. Рада седеше край бара и разглеждаше злополучния меч.

— Наистина ли е потурчен? — запита Виктор, сядайки до нея. — А, да, Дерси помоли да му донесете нещо за закуска.

Рада въздъхна, стана и за минута изчезна зад бара. Виктор я чакаше, внимателно опипвайки с пръсти блестящото острие. Според него мечът бе като бръснач.

Хм, а дали тук има нейде самобръсначки? Нали не взе своята. Нищо чудно да се намират електрически... Виктор глупаво се изхили и махна ръце от оръжието.

Рада се върна. Носеше две винени чаши, в които гъста катранено-черна течност изпускате пяна.

— Пожелавам ти „Кипящ ден“! — каза девойката.

Той подозрително огледа коктейла, доближи го до устните си. Миришеше на свежо. Едва ли не на озон.

— Рада, това наистина ли става за пиене?

Девойката мълчаливо отпи от своята чаша. Виктор въздъхна и последва примера ѝ.

Беше вкусно. Алкохолът практически не се усещаше. Леко кисело и хладина по небцето, но не ментова, а като от лед, макар и течността да му се стори затоплена.

— Мечът не е развален — изведнъж призна Рада. — Косият отвес е нормално и честно заточване. Но аз нали му исках елфическо!

— И каква е разликата?

— Огромна! Елфическото заточване е по-жестоко. Острието реже леко, но все едно играе, шава по тялото и така оставя разкъсани рани.

Виктор изтръпна. Въображението му на медик нарисова възнеприятна картина.

— Мечът нали е елфически — продължаваше Рада, — затова исках да е наточен както му се полага...

— Аз пък си рекох, че увлеченията ти са само кулинарни.

— Трябва да се грижа за татковата колекция. Оръжието не бива да умира окачено по стените — каза девойката, като замислено докосна дръжката. — Татко много искаше да има син. И се сдоби с този меч за мен... предварително. — Тя се втренчи във Виктор и ни в клин, ни в ръкав заяви: — Някак странен ми се виждаш.

Той кимна:

— Знам си го.

— Ще закусваш ли?

— Ами да. Само да питам... Рада, имаш ли представа дали Тиел... момичето, с което дойдох, наистина си е тръгнала сутринта?

— Имам — Рада помълча и съчувствено додаде: — Скарахте ли се нощес? Да не си я обидил с нещо?

Виктор се задави с коктейла си. Отвърна с въпрос:

— Ти предполагаш, че тя може да бъде обидена?

Красавицата присви очи.

— Не... надали. От нея лъха на сила. Не й отиваш.

Колкото и обидно бе да го чуе, той не понечи да възрази.

— Искам да я настигна.

— Защо?

Наистина — защо? Нима сам не би могъл да намери обратния път? Впрочем... да намери пътя не е достатъчно, трябва да мине през онова странно място, което води към Опаката страна на света...

— Искам още нещо да те питам.

Рада потропа с пръсти по масата. Въздъхна:

— Не, така няма да стане. Я разказвай всичко като на изповед. Не бой се, можеш да ми довериш каквато и да е тайна.

Виктор със съмнение люшна глава, преди да се усети.

— Ти не ме гледай, че съм приказлива като сврака. Обичам да разправям за себе си. За татко. За заведението, за мечовете. Но чужди тайни не издавам.

— Аз... аз не съм от този свят. Идвам... от Опаката страна.

— Е, това вече сама го разбрах.

— Какво?

— Озърташ се някак... особено. Всички, които идват от Опакото, отначало са такива.

— И много ли идват?

— Не кой знае колко. Но не са и малко. Веднъж-дваж месечно все ще се отбие някой новак. После едните пришълци заминават, а други остават при нас.

— Рада! Трябва да говоря с някой от тези хора!

— Не. Вече ти казах — никой не чува от мен чужди тайни. Защо да тормозиш хората, да им ровиш в душите?

— Но аз...

— Нима нищо не проумяваш? Нищо, не е голяма беля, ще свикнеш. Освен това знам, че отгатък при вас е почти същото както у нас тук.

— Същото? Хайде бе! При нас мъртъвците не се шляят!

— Сигурен ли си? Впрочем, насам също не се шляят, държи ги Сивия предел.

— Ами елфите?

— Какво за елфите? Че нямате елфи и джуджета? Затова пък, казват, у вас живеели черни хора. И жълти — сви рамене Рада и за малко го остави сам да си блъска главата дали негрите са аналогични на елфите. Тя каза нещо през вратата на намиращите се в кухнята готвачи и се върна: — Ей сегичка ще ти донесат закуската.

— Рада... ама този свят не е моят свят! Отгатък бях лекар...

— Лекар? Лечител? Ами че това е чудесно! Във всеки град ще те посрещнат с отворени обятия, като топъл хляб ще те лапнат. А можеш и в нашето градче да останеш. Вил Билкаря остаря, обърква рецептите, страх го е да оперира преплитане на червата, а пък чиракът му се оказа развейпрах, забърка се с младите елфи, напусна цеха на Лечителите...

Виктор замаха с ръце:

— Стоп! Стоп. Рада, нямам никакво намерение да правя тук професионална кариера.

— Тогава каква?

Мъжът от ъгловата маса в този момент звучно се оригна, изправи се и тръгна към изхода. Беше невисок, с широки рамене, лицето му бе набръчкано, жилави черни коси стърчаха от главата му. Крачеше твърдо и тежко, сякаш набиваше всяка своя стъпка в дюшемето.

— Благодаря, прелестна Радо — рече клиентът, приятелски потупа девойката по рамото, за миг изгледа Виктор с тъмните си изпъкнали очи и излезе навън.

— Това беше... — започна красавицата.

— Джудже — завърши Виктор.

— Срещал ли си ги вече?

— Не.

Не почна да обяснява, че беше усетил в джуджето същата чуждост, подобна на тази, която го лъхна от елфа. Ако би продължил с метафорите, според които хората са омесени от глина, а елфите от вода, то джуджетата трябваше да са били създадени от камък.

— Забавен народец — каза Рада и след кратко колебание добави: — И опасен. Поназнайват електричество, парата са овладяли...

— Ти не използваш ли ток?

— Ползвам. Но това не значи, че го разбирам!

— Какво има да му се разбира, само някакви си... — Виктор замлъкна, теглейки от паметта си откъслечи на училищни спомени. Електрони тичат по жиците? Или не тичат? Имаше още някакви позитрони... ама те май нямат нищо общо в случая.

А и какво всъщност бе за него науката? Нима не нещо подобно на магия? С какво биха се променили нещата, ако кардиограмите се пишеха не от съответните апарати, а от духа на Наполеон Бонапарт по време на спиритичен сеанс, ако кръвните проби се обработваха не от лаборантка в бяла престилка, а ги анализира вампирка, облечена в черни дрипи, ако вместо хапчета в аптеките продаваха успешно проявили качествата си сушени крилца от прилеп и омагьосана паяжина? Е, кое би било по-различното за Виктор? За човек, който проучва купища епикризи и опипва пациента, а сетне се осланя единствено на собствените си ръце и скалпела в тях?

— Мамка му — прочувствено произнесе той. — Мамка му.

— Ето! — възтържествува Рада. — Почваш да разбираш! Така е с всички.

От кухнята излезе старица с чиста престилка и мълчаливо постави пред Виктор табла с храна.

— Аз сама... — Рада отпрати готвачката и се зае да сервира. — Ще опиташ прясна пъстърва, тази заран е уловена. Хапни и кажи — ял и си някога такова нещо у вас!

— Хм, срещу десет грама злато бих могъл да си поръчам такава...

— Ти, пък! Тук няма за повече от... два сребърника най много — успокой го девойката. — Момичето поне остави ли ти пари?

Виктор машинално се потупа по джоба.

— Да, у мен са.

— Значи всичко е наред. С този кемер, от който снощи плащахте, можеш половин година да си живееш. Стига да не се храниш всеки ден при мен... — и Рада гордо се усмихна.

— Аз имам и една кесия с камъни, почти толкова голяма...

Красавицата леко го плесна през устните:

— Ти откачил ли си, лечителю! — Очите й мигновено станаха сериозни и твърди. — Какви ги плещиш? Люта гибел ли си просиш?! Нашето градче е мирно, не като горските чифлици... но зли люде навсякъде има!

Виктор засрамено мълчеше.

— Добре. Свиквай — поизстина Рада. — Поживей у нас. Дерси може да е сакат, но пази реда в страноприемницата. Залагам си дясната ръка, че ще ти хареса тук. Щом вече си дошъл... значи те е теглило от Опакото към Средния свят!

— Рада, как да настигна Тиел?

— Пак за своето! Ама за какво ти е тази пикла?

В думите й нямаше ревност, надали красавицата изпитваше към Виктор нещо повече от лека симпатия. Обикновена „женска солидарност“. Девойката продължи:

— Знаеш ли какви момичета имаме в градчето? Привечер ела в ресторанта да ги видиш. Пък ако предпочиташ младички, и такива ще се намерят. Понявга и елфки, дето са по-отворени, идват от катуна, пък господ те знае, току-виж те харесала някоя?

Очевидно моралните принципи на барманката не страдаха от сложности. Напълно сигурна, че е накарала пришълеца здраво да се замисли над предложените перспективи, девойката се изправи и покровителствено положи длан на рамото му:

— И ето какво още... вземи този меч. Че да го гледам такъв, само ще се ядосвам. А за новак е тъкмо на място, лек е, в ръката ти ще е като жив. Един сребърник ще ти взема за него, без пари просто не бива да се дава.

— И какво ще го правя?

— Ще си наемеш учител, само че добър, с грамота от гилдията, иначе със същия този меч ще те заколят. Подир две седмици ще можеш да се справиш с някой заблуден бандит. На повече не разчитай, няма как — възрастта ти не е за това... Вземай меча, лечителю, да не взема аз да размисля!

— Благодаря — Виктор сложи на масата три сребърни монетки. Поколеба се и добави две златни. — Как да настигна Тиел?

— Пфу! — Рада плесна с ръце. — Да ми беше казал, че я обичаш, ама нали виждам, че не е тъй! Личи ти. Прибери си жълтиците! Щом искаш да настигнеш момичето, качи се по пладне на „Гръмовната стрела“, тъкмо спира на гарата вода да налее. Или в Луга, или в Рянск ще настигнеш „Четириете пушека“. Ако тази твоя Тиел не е слязла по пътя, ще я намериш. А ако е слязла... светът е голям. Не ти е орисия, значи.

— Колко е часът сега?

Рада вдигна ръка, изпод ръкава на роклята ѝ се подаде тъничък златен браслет с миниатюрен циферблат.

— Десет и четвърт. Имаш два часа, лечителю.

— Благодаря! — подвикна ѝ подире Виктор. Неговият часовник показваше същото време. Мрачно се втренчи в чинията с изстиналата пъстърва.

Наистина ли иска да настигне Тиел? Не за да се върне в своя свят... надали момичето може да му помогне. Вероятно единственото, което не му даваше мира, бе въпросът — кой е той самият, какво представлява? Кое у него е толкова важно, че Тиел е преминала в Опакото, за да го доведе? И кой се мъчеше да им попречи на Прехода?

В ресторанта нахълта някаква компания, постояха на прага и тихо заеха съседната маса. Виктор ровеше рибата с вилица, опитвайки

се да събуди апетита си, или поне да придаде на блюдото вид на наченато. Беше му неудобно да зареже недокоснатото угощение след толкова реклами. После погледна през рамо към съседите.

Бяха петима.

Четирима — млади момци, най-малкият едва на тринайсет, най-големият изглеждаше на двайсет и пет. Облечени бяха като за път, препасани с оръжие — мечове и кинжали, даже и хлапакът. Лицата им си приличаха, явно бяха братя.

А петият извън всякакво съмнение бе татенцето. Носеше ризлична куртка, в колана си вместо честен меч беше затъкнал разбойнически топуз.

Защото си беше разбойник. Това бе същият мъж, комуто Виктор така прибързано и необмислено бе пощадил живота в нощната гора.

* * *

Съветът свърши и Ритор незнайно от какво се чувстваше напълно обезсилен. И уж нямаше откъде да дойде тази умора, защото всички се съгласиха с доводите му. Вярно, не веднага, но все пак достатъчно бързо. Опитните магове и воини умееха да налагат разума над чувствата.

Кървава вендата нямаше да има. Кланът на Въздуха нямаше да се поддаде на толкова елементарна провокация. Сметките щяха да бъдат предявени и разчистени по-късно, когато цветето на отмъщението порасне и разцъфти. А засега следваше да намерят къде е Убиецът на Дракони.

Никой от Съвета не повярва, че Торн би дръзнал да скалъпи толкова сериозна лъжа. Предводителят на Водния орден нямаше причина да забърква подобна каша, без наистина да е призовал Убиец — това е далеч по-просто, отколкото да се чака пристигането на Дракона. Защото Драконите идват, когато настъпва тяхното време, а Убиецът може да бъде и създаден.

„Торн е постъпил правилно“ — помисли си Ритор. Да се предотврати пристигането на Дракона е възможно само по един начин — като на Крилатия Владетел бъде противопоставен неговият Убиец.

Напълно допустимо е, че той вече е дошъл, минал е по Пътеката. Напълно възможно е да се намира в Средния свят.

Разбираемо защо Торн не се побоя да съобщи това на Ритор. Да убиеш Убиеца е също толкова трудно, колкото и да погубиш Дракона. О, да, по-лесно е в крайна сметка, но... И освен това, докато Убиецът не е преминал през инициацията си, той не е нещо повече от обикновен смъртен. Силата му може да избликва единствено спорадично. И Торн, естествено, си даваше сметка, че вождът на Въздушните няма да седи със скръстени ръце. Кланът на Вятъра трябва да започне лов.

„Твърде вероятно е Водните да разчитат да ни пипнат, докато сме заети с преследването, като използват Убиеца за стръв. Торн иска да ни хване неподготвени. Веднъж вече успя... Четирима наши убити — и то какви! А кланът на Водата се отърва с един леко ранен. Размяната не е в наша полза!“

Ритор удари с юмрук подлакътника на креслото. Седеше в кабинета си, пред отворения прозорец. Изостреният му слух, както винаги ставаше в минута на напрегнати размишления, долавяше разтревожения шепот на учениците в широкия коридор на долния етаж на школата. Чуваше и нечленоразделното мърморене на хората, останали на площада и след обявяването на решението на Съвета — вятърът, този надежден помощник на Главния въздушен маг, послушно подхващаше откъслечните думи и прилежно ги донасяше до вълшебника.

Ако със същата лекота би могъл да хваща разсъжденията на Торн... или помислите на Убиеца...

Полека-лека лицето на Ритор мрачнеше. За първи път от много години насам той не виждаше обичаен изход. Това, което му оставаше — да сътвори сериозна магия — не бе за предпочитане. Всеки вълшебник оставяше силните заклинания за краен случай. Няма нищо по-лесно от това да изчислиш кой стои зад сътворената сериозна магия и да проникнеш по нишката и до него. О, ако беше по-предпазлив и нащрек, докато Торн и неговите магове призоваваха Убиеца! Сега всички свидни жертви щяха да са живи. Сега нямаше да си блъска главата кого да прати на разузнаване вместо загиналите братя Клат...

Но бе късно да се поправа стореното. Което значеше, че трябва да приведе в действие целия клеясал механизъм от съгледвачи,

дознайници или просто осведомители, щедро пръснати из прострялата се на стотици и стотици мили равнина, в ленните владения и сред простолюдието на другите кланове, сред собствените си подвластни хора... Човекът от Опаката страна би могъл да се появи където и да е. И също така би могъл и да загине — като се озове, да речем, в Сивите предели. Биха могли да го пречукат обикновени разбойници, полакомили се за здравите му обувки или хубавото му кожено яке. Пришълецът рискуваше да свърши на дуел с някой странстващ елф или с горделивец от клана на Пантерите, които, както е известно, започват кавга по всякакъв повод и веднага налитат на бой. Човекът от Опакото не бе застрахован от удавяне в някое от кошмарните бездънни тресавища близо до Пределите — даже Ритор така и не беше наясно що за сили свиваха гнезда в онези земи. С Убиеца можеше да се случи какво ли не... например да изгуби водача си.

Не, не биваше да се разчита на такъв късмет. Торн със сигурност бе пратил най-добрите си бойни магове да посрещнат и да съпровождат Убиеца.

„Да предположим, че първите си инициации пришълецът вече е преминал. Това няма да ми помогне да го открия, освен ако Убиецът сглупи и употреби придобитата сила веднага, но да се подценява врагът е опасно... И така, какво да правя? Да известя разузнавачите, да пратя нашир и надлъж отряди търсачи? Или — магия...“

Първото допадаше на Ритор далеч повече. Макар че... за този план можеше да не им достигне време. Когато Убиецът достигне пълната си мощ, унищожаването му ще бъде платено с толкова много кръв, че бе страшно за помисляне. Всички досегашни загуби биха били незначителни.

„Не бива повече да се чака. Драконът ще дойде всеки момент... Не напразно нощем ме боли сърцето и мъгляви огнени образи се мяркат пред очите... Миналото се съживява...“

Ритор, някогашният Убиец на последния Дракон, с цялото си същество усещаше — знаеше, — че времето на Възраждането на Крилатия Владетел настъпва. Би могло да му се помогне — напразно ли Ритор търсеше среща с Огнените, та според надеждите и упованията си да омекоти кръвожадния нрав на Дракона... но съдбата отреди друго.

Тъй да бъде — ще приеме и това.

„Как го каза брат ми? *Сигурен ли си, че си разгадал замислите на врага, Ритор?* О, да, братко. Повече от сигурен съм. Убиецът няма да го бъде. Колкото и да е печално — но той трябва да умре. Налага се. Жал ми е, братко, скърбя за този невинен човек от друг свят, но няма как. Живяло си едно време най-обикновено човече, човеченце. Може би тук. Може би на Опаката страна. Или дори при Природените, стига там изобщо да има хора. Ала нещо се случило, щракнал някакъв стаен в душата механизъм, трепнали нишките на силата, която пронизва Единния свят и всички светове... Някъде се ражда Дракон — а другаде се появява неговият Убиец. И всеки поема по пътя си...“

Същата стара аритметика. Един човешки живот или множество, безброй много жертви, заедно с които и споменатият единствен. Гнусно, но няма какво да се прави. Съвестта отдавна е свикнала с подобни сделки. Защото иначе придошлите на Топлия бряг кланове не ще оцелеят. Дори тук, в Средния свят.

Ритор решително напусна кабинета. Каквото и да става отук насетне, той вече знаеше какво да прави. Договорите са скъсани, мечовете и кинжалите — наточени. Пистолетите са заредени, из селищата вече обикалят вербувачи, които засега са щедри и честни, не напиват и не подвеждат, те засега само примамват младите буйни глави със звън на монети и със сияние на парадни военни униформи... Път за отстъпление вече няма.

Ритор затвори вратата след себе си. Коридорът бе празен — никой не се беше осмелил да го доближи, докато е размишлявал толкова напрегнато, колкото никога досега... Впрочем, не. Някой все пак е дръзнал. Предводителят на ордена усети слаби трепкания на вълшебния вятър, докосващи слепоочията му, и неволно се усмихна. Брей че пакостник! Изглежда, от момчето ще стане нещо — след време...

Хлапакът с неотслабващо старание търкаше пода, който вече приличаше на огледало. Ритор пристъпи към момъка и срещна очите му — отново прекалено невинни: *Ето, Учителю, с пот на челото изпълнявам Вашето нареждане...*

— Ти наистина ли възнамеряваш да посветиш на това си занимание цялото време до Изпитанието? — сурово запита Ритор.

— Така ми заповядахте, Учителю — момчето се поклони, но дълбоко в очите му светеше дяволита искрица. Мъждукаше въпреки

всичко. Въпреки, че за подслушване го чакаше далеч по-сериозно наказание от миене на подове и тоалетни.

— Така ти наредих... — повтори магът. — Я се изправи... Асмунд. Нали така ти е името? Асмунд, син на...

— Син на Клод-чизмаря, Учителю — почтително отвърна момъкът, като бързо и неуспешно се опита да придаде на непокорните си къдрици подобаващ за момента вид.

— Да — кимна Ритор. — А сега, Асмунд, син на Клод и Брунхилде, отговори ми, като ще казваш само истината. Какво чу, момче?

Защитата на вълшебника бе непроницаема. Интересно, колко от слоевете и хлапакът бе смогнал да преодолее?

Асмунд се изчерви до ушите. Бялата му кожа, наследена от майката-севернячка, пламна от гъстата норвежка кръв, разтворила в себе си южната, френска.

— И-извинете ме, Учителю... — лицето на юношата придоби вече съвсем неподправено виновен израз. — Аз... ч-чух... че Вие искате... д-да намерите чрез вълшебство Убиеца на Дракона.

Ритор не се олюля и не трепна, но му се стори, че подът под нозете му се заклати. А хлапето през това време, гледайки мага с обожание, продължаваше да говори:

— А-аз... толкова съм Ви благодарен, Учителю... Не съм смеел да мечтая за такава чест... Разбрах, че това е било моето Изпитание — да покажа как мога да разбивам магическа защита. Неудобно ми е, че си въобразих, но си казах, че навярно желаете да ме вземете със себе си... нали винаги трябва да има в отряда момче, а аз с нищо не съм лош от Таниел... Аз много се постарях да издържа на проверката, Учителю... Благодаря Ви за начина... за възможността... Нали се справих, кажете ми, нали?

Задъханата реч на ученика завърши със сияещ поглед на преклонение пред любимия учител.

„О, да — помисли си Ритор. — Хлапето дори не е предположило, че е по силите му да пробие щита ми. Затова е решило, че го изпитват. Не се е усъмнило и за миг. Това дяволче наистина има талант. Кой би могъл да си го помисли?...“

Магът поклати глава, ядосан на себе си. Как бе пропуснал да забележи такава съкровище?! Слава на велик вълшебник очаква

Асмунд.

„А ти, старче, се заеми със защитата си...“

Ритор с едно докосване сондира момчето. В момента то не плетеше никакво заклинание и не твореше магия. Подкани го с пръст:

— Я ела с мен... Може да се каже, че се справи с това изпитание... напълно задоволително.

Момчето прехапа устни от досада.

— И за да се убедиш в това — неумолимо продължи Ритор, — за да си извадиш поуки, сега ще идем в кабинета ми. И стъпка по стъпка ще ми покажеш как си разрушавал слоевете на моя щит. А аз ще ти обясня къде си могъл да постъпиш по-лесно и по-бързо.

Наистина се надяваше, че ще има какво да съветва и обяснява.

Талантът си е талант, но опитът не се дава по рождение.

Ритор прецени, че другите задачи могат малко да почакаат. Щом това дяволче беше успяло, кое гарантира, че Торн не разполага с подобни нему? Освен това бе наложително да изследва докъде се простират силите на момъка, да надникне до дълбините на дарбата му... и тогава едно негово наивно предположение може би щеше да се окаже истина.

Наистина, в отряда трябва да има млад човек със свежо око.

И не само око... но засега е по-добре момчето нищо да не подозира.

* * *

— Това е безумие, Ритор — твърдо заяви старият Рой.

— Най-малкото — необмислено! — подкрепи по-големия си брат Гай.

— Не съм го очаквал от толкова сдържан, предпазлив и разумен маг — разпери ръце Соли.

— А на мен пък ми допада, хиляда дяволи да ме вземат за пристанищна курва! — удари юмрук в масата Сандра и като сви вежди, огледа събралите се.

Според слуховете (а истината не бе известна даже на Ритор), в предишния си живот в Опаката страна магьосницата е била първи помощник капитан на пиратски бриг. Беше едра жена, гръмогласна и

яка. На фехтовка биеше повечето мъже. Шията ѝ бе белязана от грозна следа на някогашна саблена рана, с която Сандра изглежда много се гордееше. Носеше златни обеци във вид на черепи с очи от елмази по пет карата всеки. Бившата пиратка рязко добави:

— Ненавиждам да седя залудо! Да се намери онзи изтърсак и да се удуши! Със собствените си ръце ще го сторя, ако трябва. Карай, Ритор, няма какво да съхнат веслата. Прибираме такелажа и залп по целия борд! Можеш да разчиташ на мен даже ако тези сухоземни плъхове си подмокрят гащите.

В клана отдавна бяха свикнали с пиперливия ѝ език, а през последните двеста години дори престанаха да ги приемат като обида. Понякога Ритор биваше посещаван от догадки, че целият този поток от сквернословия, обилно гарниран с морски термини, е всичко на всичко маска, надяната от една стресната жена, озовала се в чужд ѝ свят. Подозренията му се засилваха от дребния факт, че морската вълчица Сандра никога не изяви желание да стъпи на корабна палуба. Правилно постъпваше — никой моряк не обичаше да му се мотаят жени на борда... освен в една-единствена роля.

Но за сметка на това тя беше добра като маг, дори превъзходна — за жена.

— Спри абордажната си команда, ако обичаш, Сандра — надигна се още един маг, мургав и с гърбав нос. И той като пиратката бе от Опакото и носеше странното име Болетус Едулюс. — Остани малко в дрейф, за да ме чуят всички... Ритор! Ние се съгласихме с аргументите ти, когато ни предложи да не почваме веднага войната с Торн. Но сега не можем да се съгласим. Заклинанието изисква прекалено голям разход на енергия. И не стига, че има опасност да не се вместим в часа на пълната ни сила, но и за да сътворим предложеното вълшебство, ще се наложи да се освободим от съществена част от стражевите магии, като при това самите ние задълго ще напуснем строя. Не се боя за себе си. Ала погледни Рой, погледни Гай! Силите на ордена не са безгранични, Ритор. Велики ветре! Та ти знаеш всичко това не по-зле от мен, Предводителю. Кланът ще остане беззащитен. Торн ще ни разгроми като...

— Ще има да взема! — изръмжа Сандра, като издърпа страховит абордажен сатър от широкия си пояс на цветчета. Тя не се разделяше с оръжието дори в леглото, където, пак според мълвата, се отличавала с

необуздан темперамент. Въпреки почтената си възраст Сандра изглеждаше на не повече от трийсет и пет. — Още преди онова копеле, родено от ибрикчия на султанска галера и сифилистична русалка, да се...

— Сандра, скъпа — търпеливо я прекъсна Ритор, — нека почтеният Едулюс свърши...

— Да свършва в задника на жена си! — кресна вълшебницата. — Знам го какво ще каже! Че Торн нямало да се надене на мечовете ни, че щял да ни удари с магия, пък ние през туй време ще си стоим хрисимо като момиченца от пансион за благородни девизи — наведени в очакване да ни посети градинарят!

Солидните магове се размърдаха, някой се изхили тихичко.

— Браво, Сандра, великолепна си! — Болетус изръкопляска, без ни най-малко да се засегне. — Винаги съм харесвал и ще харесвам начина, по който изразяваш мислите си. И, както нередко става, права си. Точно нещо в този смисъл щях да кажа. Торн, естествено, няма да изпусне възможността да ни нападне. Предполагам, че той ни следи, без да мигне. В секундата, в която свалим гарда, той ще атакува. Предполагам — незабавно. За него е важно да не ни допусне до Убиеца сега, докато онзи е слаб. Нека никой не ме сметне за страхливец, но според мен планът на почитаемия Ритор е равносилен на самоубийство. Къде-къде по-сигурно е да задействаме осведомителите си. Много време ще отнеме? Разбира се. Не е кой знае колко ефективно? Разбира се. Затова пък е много по-безопасно за клана.

Ритор понечи да вдигне ръка, за да поиска думата, но гърбоносият вълшебник не възнамеряваше да млъква.

— Не ме смятай за глух, Ритор. Аз прекрасно чух какво каза. Че рискуваме да закъснеем. Вярно е. Но и Убиецът няма да се окаже редом с Дракона в момента, когато Владетелят встъпи в Средния свят. Сиреч Убиецът също ще се нуждае от време. Той ще търси. И то дълго.

— Към онзи момент, Болетус — изсумтя Сандра, — знаеш ли кога ще го надвиеш, а? На кукуво лято. Убиецът ще те върже на троен морски възел и ще нагости с месата ти раците.

Едулюс хитро се ухили.

— На пръв поглед си напълно права, несравнима наша Сандра, но само на пръв поглед. Убиецът е също толкова уязвим за мечове,

стрели и куршуми, колкото и обикновен смъртен. Една добре устроена засада и... — Болетус се озърна. — Ритор! Защо мълчиш? Спомни си как беше с теб!

Главният маг на Въздушните мълчеше. Едулюс имаше право. Обаче...

Ритор разлепи устни и сухо произнесе:

— За да подготвим капан за Убиеца, първо трябва да го проследим и открием. Не се съмнявам, че Торн ще направи всичко, за да ни отклони от дирите на Убиеца. Не се съмнявам, че Торн сега разсъждава точно като нас. И заради това засадата ще бъде невъзможна. Освен на Острова на драконите, но стигнем ли дотам, по-добре да си вържем камъни на вратовете и да скочим в морето...

— Може да охраняваме Дракона, както Торн сега пази Убиеца — забеляза Соли, на което Ритор горчиво се усмихна.

— Това едва ли ще ни помогне, приятелю. Не се заблуждавай. Убиецът усеща Дракона по-добре, отколкото мишките подушват сирене. И ще се добере до Повелителя преди всички, а ние, ако ще от кожата си да излезем, няма да го изпреварим... Не, приятели, просто нямаме друг изход. Безпокоя се. Свикнал съм да се доверявам на безпокойствата си. А относно снемането на защитата — не се тревожете... разбирам ви, но ще имаме помощта на едно много пъргаво момче.

— Асмунд — изведнъж се усмихна Сандра.

— Откъде знаеш? — намръщи се Ритор.

Вълшебницата скръсти ръце над пищната си гръд и неочаквано се смути. Изкашля се и мъгливо обясни:

— Случи се веднъж... да се уверя на какво е способен. Чевръсто дяволче!

Събралите се оживиха и заговориха всички наведнъж.

— Открит е нов маг?... Колко силен?... Към кой стил го тегли?... Чисто ли работи?...

Единствено челото на Болетус се помрачи. Имаше защо — момъкът влизаше в числото на неговите подопечни, а магът не бе съзрял един толкова нужен на ордена талант.

— За юношата Асмунд ще говорим после — решително рече Ритор. — Нека решим главното, колеги.

— Аз съм против — упорито каза Рой.

— Аз също — Гай потвърди решението си с кимване.

— Аз пък съм „за“! — викна Сандра. — Вонящи смрадливци такива, да ви удари мъжка немощ дано! Да не ви става повече!

— На мен вече не ми става — спокойно каза Рой, — само че нека не приказваме за това, Сандра.

— Извини ме — вълшебницата мрачно извърна от него лице. — Но аз съм за Ритор.

— И аз — внезапно заяви Соли. — Предводителят на клана ме убеди.

— Така, два на два — тегли чертата Ритор. — Ами ти, Болетус?

— Въздържам се — не без известна доза злорадство отвърна магът. — Не бих казал, Ритор, че последният ти довод промени мнението ми... но не твърдя, че ме остави напълно равнодушен.

— Двама „против“ — каза Ритор, — срещу трима „за“. Решението е прието. Рой и Гай! Ще ми помогнете ли?

Недоволните старци спряха на самия праг. Гай се озърна към Предводителя с откровено недоумение.

— Без вас двамата съм за никъде — твърдо промълви Ритор. — Кой друг по-добре от теб разпределя силите, Рой? Кой тегли както можеш да теглиш ти, Гай?

— Аха... усети се... — измърмори намусено Рой, но му личеше, че е доволен. Та могъщият Ритор толкова рядко признаваше, че не ще мине без чужда помощ! — Разбра най-сетне, че старите волове най-право теглят ралото...

— Разбрах го — без да се усмихне, каза Ритор. — Починете си до довечера, приятели, а щом мръкне, моля да заповядате всички при мен, за да обсъдим подробностите. Започваме утре сутрин, та към часа на пълната ни Сила да сме подготвени.

* * *

„Ела насам, Асмунд. Моля те, недей така да трепериш. Докато разбиваше моето заклинание, май не се страхуваше толкова, нали? Извини ни, момко, твоето посвещение ще бъде твърде различно от тържествения ритуал в магическата школа. Знаем — представял си го другояче, мечтаел си за онзи миг, когато целият клан ще се събере на

площада, а ти отпред — с вълнение произнасяш клетвата... А какво получаваш вместо това, момчето ми? Полумрачна зала и шестима вълшебника. Няма нищо, Асмунд, просто ти е дошло времето да станеш възрастен. Понякога се налага това да става бързо, много бързо... инак не ще ти бъде съдено да пораснеш изобщо. Иде война, Асмунд. Време за кръв. Време бащите да погребват синовете си, Асмунд. Започваме похода си на разсъмване, веднага щом привършим ритуала. Предстои ти да ни помагаш, Асмунд. Ти доказа, че си най-добрият сред младежите. Нямам време да издирвам други, които достойно биха заместили братята Клат, Шати... Таниел... и останалите, които неизбежно ще погинат. Момчетата ще трябва да полагат зрелостните си изпити не пред катедри, а в сражения. Теб също те чака такъв изпит, въпреки целия ти талант, въпреки твоята дарба. Разбра ли ме?... Търпи, търпи. Знам, че боли. Дамгата на магьосник не се дава леко, мило момче. Пот ли? Смъди на очите? Не премигвай, не стискай клепачи. Не бива да го правиш. Да, да, Сандра, добре, вече мълча, права си — не е редно да подсказвам на момъка...

...Е, това е. Свърши. Облечи се, Асмунд. Нека ти помогна да избършеш кръвта. Подпри се на ръката ми. Сега — да вървим, нямаме време. Слънцето вече е високо. Хайде, хайде. Трябва да изкачим Зъба на ветровете. Не изоставай, Гай. Сандра, помогни на Рой. Побързайте, приятели, побързайте. Вятърът натрупва мощ. Време е да запретнем ръкави..."

Седмината стояха на самия връх на Зъба. Държаха се за ръце, образувайки кръга на магичния пръстен. Часът на Силата приближаваше, но имаха достатъчно време за подготовката, за тънката работа — да изплетат дантелите на Вятъра. Това бе постижимо единствено от тук, от острата скала над града.

Ритор държеше Асмунд особено здраво. За всеки случай — ако момчето загуби самоконтрол. Беше настъпил мигът, в който трябваше да освободят насъбраната сила на клана, да си припомнят старите бойни магии.

Дланта на момчето леко трепереше и Ритор, въпреки собствените си думи, неволно му съчувстваше. И освен това изпита срам. Да, талантът си е талант, дарбата — дарба. Както и не беше празно суеверие или вехта традиция необходимостта от свеж младежки поглед. Защото в магическата група най-тежкият удар падаше върху

най-младия. Както водата се стича в ниското, така и остатъчната сила, заедно с отката на заклинанията, се разсейва чрез неопитния и пълен с енергия човек. И това бе справедливо — защото същото, което би убило Рой или повалило в тежък недъг самия Ритор, за момчето щеше да премине само като трескав кошмар и умора. Младежът щеше да се възстанови най-бързо и най-лесно отколкото възрастните... Това беше истината.

Само дете по-добре Асмунд да не знае предварително за това. Докато в кръга не се включи още по-млад от него вълшебник. И тогава ще е тежко, ох, колко тежко ще бъде осъзнаването, че няколко години твоите любими учители и кажи-речи бойни другари са те ценяли преди всичко като жив щит. Колко горчиво и обидно ще ти бъде тогава, Асмунд...

Ритор го знаеше от собствен опит.

* * *

Сигурно рибата беше вкусна. Даже много — щом Виктор успя да го усети, докато бавно дъвчеше дребните парчета в стремеж да отложи неизбежното. Да, рибата беше чудесна, — макар че закуската се бе превърнала в кратка отсрочка преди схватката. По-точно — преди неизбежната гибел. Семейната банда очевидно беше решила да го остави да се нахрани. Красива постъпка от тяхна страна. И без туй с петима не ще се справи.

Колко глупаво се хвана!

„Пощади ме, Владетелю...“ Нещо такова бърбореше онази нощ разбойникът. И Виктор се върза на жалния глас, на окаяната външност, на собствената си мекушавост, която не му позволи да довърши врага... Пусна го да си иде по живо по здраво. А трябваше да му клъцне гръкляна. Както го беше учила баба Вяра...

Виктор скръцна със зъби. На масата пред него лежеше току-що наточен меч и сигурно ще успее да го грабне. Но с какво би му помогнало това желязо? Да имаше автомат... навярно би се сетил за наученото от кратките курсове за запасни офицери в университета.

— О, Стражите на Сивия предел! — чу се ведрият глас на Рада. Красавицата се бе запътила към милото семейство. Звучеше

присмехулно и снизходително. — Редки гости! Е, добре сте дошли тогава.

— Бира, стопанке — прегракнало рече разбойникът и Виктор трепна. Мъжът говореше, сякаш сдържаше напирасци в гърлото емоции.

— Каква бира? — уточни Рада. Продължаваше да е самото гостоприемство, но тонът ѝ се беше променил. Нещо беше усетила... Може би ще повика Дерси?

Виктор се наруга наум — как си позволява да разчита на сакат човек... елф де. „Не, Дерси няма да ми помогне.“

— Каква да е... по-евтинка... Не! — разбойникът стремително промени решението си. — От най-доброто, което имаш! Верско пиво, златно верско!

Рада изхъмка и изчезна.

А Виктор разбра защо на бандита му хрумна да почерпи отрочетата си с нещо скъпо и качествено. За да запомнят този ден. Надали вече им пука за проливана кръв, надали се впечатляват от убийства. Но няма да забравят вкуса на бирата, ще си го спомнят, ще се хвалят пред приятели. И в паметта им ще остане следната поука — баща им не прощава обидите и винаги намира оскърбителя!

Ярост нахлу като тежка кипяща вълна. Също както след Прехода, когато в ледената купел на езерцето го връхлетя краткотрайното безумие.

Искат да го направят на шут? Да разиграят театро? За показно пред подрастващи криминални престъпници?

Той не усети кога мечът се плъзна в дланта му, а пръстите стиснаха дръжката — толкова лесно и привично, сякаш не им бе за първи път. Масата се разклати, блъсната от тялото му, Виктор се извърна, като отритна стола. С тъжен звън се пръсна на пода недопитата чаша „Кипящ ден“.

— Ти! — провикна се Виктор, насочил острието срещу разбойника. И това не бе нито обръщение, нито закана. Беше някакво твърдение, което обещаваще доста... доста повече, отколкото би могъл да изпълни.

— Владетелю... — бандитът мигом изскочи иззад масата и се просна на земята. — Дойдох, Владетелю... доведох синовете си...

Още пиян от неупотребения си гняв, Виктор гледаше как младежите също падат на колене и удрят чела в дъските на пода редом с баща си, готови да приемат удара на меч. И само най-малкия се осмели да погледне нагоре, наблюдавайки непознатия над себе си, при това не с омраза, а с жадно възхитено любопитство. По този начин би могъл да гледа Мойсей към пламналия къпинов храст, или апостолите да се взират в разгневения Христос.

— Владетелю, да бъде Твоята воля...

Виктор мълчеше. Не знаеше как да постъпи, какво да прави с тези хора, не разбираше какво става. Нима в този Среден свят подареният живот изисква такава кучешка преданост?

— Все още ли искате бира? — запита от бара Рада. Виктор мерна, че девойката бързо скри нещо под плота. И макар старият Конам да не бе случил със син, момичето му беше прекрасно — личеше, че би могла да се опази.

— Дай им бирата, Рада — рече Виктор и пристъпи към разбойника. — Как се казваш?

Мъжът повдигна глава и го погледна невярващо. Не можеше да си представи, че „Владетелят“ е благоволил да го заприказва. Той заекна:

— Прости ни, че прекъснахме отмората ти...

— Как се казваш?

— Пределник, господарю...

Може би разбойникът имаше и нормално име вместо прякор, но Виктор му беше все едно:

— Така, Пределник, значи... Защо сте дошли?

— Да ти служим, господарю.

— Не ми трябва ничие слугуване!

— Да, Владетелю... Тогава ни убий, господарю...

От трън, та на глог!

— Изправи се. Вдигни си децата. Вземайте си бирата. Излезте в хола. Чакайте ме там — заповяда Виктор, разделяйки нарежданията си в ясна инструкция за изпълнение.

Това се оказа сполучлив ход. Пределникът рипна на крака и по най-бърз начин — с ритници — вдигна от пода момците си, а след няколко секунди те грабнаха халбите и изумително организирано напуснаха ресторанта.

— А кой ще плаща? — обади се Рада, но чак след като мъжкото семейство се махна. Изглежда тя не желаше да си проси неприятности.

— Аз — Виктор развърза кесията и без излишни думи ѝ подаде една жълтица. Безмълвно прие ресто от две-три медни монети и сетне попита: — Рада, кои са тези?

— Ама че въпрос! Ти по-добре би трябвало да знаеш, лечителю!

— Повярвай ми, нищо не разбирам.

— Да бе... наистина ми е трудно да го повярвам — девойката го разглеждаше с повишен интерес. — Не знам много. Покрай Сивите предели има чифлици, селца. По-скоро махали от по две-три къщи. Разправят, че там живеели потомци на войниците от древните армии, чиито мъртъвци никак не намират покой зад Предела. Има човешки махали, има елфически, джуджешки. Носят се слухове... — Рада помълча, преценяващо се втренчи във Виктор, — че понявга излизали на разбой по пътеките край Предела. Тези хора имат свои обичаи, своя вяра, свои собствени закони. Наричат себе си Стражи на Предела. Странен народ.

— И?

— Какво „и“? Нищо повече не знам.

— Тук има ли друг изход, Рада?

— От ресторанта? Искаш да им офейкаш?

— Да.

Девойката поклати глава.

— Изход има. Ама ще помогне ли? Нали видя очите им?

Виктор кимна без желание.

— Фанатици. Или ги убий... сами ще се изкормят, ако им го поискаш. Или се примири. Такива като тях на край света ще те намерят... както ти своята Тиел — не се сдържа да го подкачи тя.

Той въздъхна и помоли:

— Налей ми една бира, Рада.

С халба в едната ръка и с меч в другата, Виктор излезе в хола. Пределникът и синовете му се бяха скупчили край вратата и при появата на „господаря“ се изпънаха като дресирани кремълски гвардейци или отракани вече новобранци пред печен сержант... или по-скоро — пред любим батальонен командир. Елфът го изгледа замислено и отнесено.

— Дерси... — Виктор се запъна, не знаейки как да подхване разговора. — Твоят колега... Рижльо? Къде мога да го намеря?

— В най-скоро време ще пристигне лично — каза елфът и грациозно подхвана с вилицата листенце салата от чинията си. Сякаш бе аристократ на прием при кралица или породист кон, почерпен с бучка захар. — Предполагам, че Рижльото се е оттеглил, за да задоволи влечението си към женския пол. Но къде конкретно би могъл да се намира в дадения момент...

— Не разполагам с много време, Дерси. Трябва да хвана „Гръмовната стрела“.

— В такъв случай едва ли ще го видите — поклати глава бодигардът.

И тук неуспех. Виктор кимна и остави ключа на масата.

— Жалко. Ето, аз заминавам.

— Късмет — равнодушно се отзова елфът.

В неосъзнат опит да разчупи невъзмутимата черупка на бодигарда, Виктор рязко запитва:

— Личен въпрос, Дерси... този ваш лък...

Елфът сведе очи към оръжието си.

— Не е ли прекалено тънък? Може и да е точен, но дали е добър като пробивна сила...

— Стрелите са намазани с отрова — спокойно обясни елфът. — Ние винаги сме имали отлични отрови. Едни за птица, други за звяр, специални — за хора...

Виктор се задави и си тръгна. Ето откъде тръгнала славата на великите елфически стрелци!

Подире му с тропот се изтърколиха чифликчиите. Виктор спря и се обърна — те замръзнаха.

— Пределник!

Разбойникът с унилата физиономия на клошар чевръсто дотича. С всяка крачка разцъфваше, изразявайки желанието си да служи и да се подчинява.

— Сами си бяхте виновни, че ме нападнахте... — започна Виктор.

В очите на Пределника избухна ужас:

— Владетелю!

— Стой! Не ви се сърдя. Аз те пуснах да си вървиш...

— Да, господарка...

— Но ти нищо не ми дължиш. Разбираш ли? Живей. И повече не се занимавай с разбойничество, труди се честно... — той замлъкна, неприятно поразен от идиотски високопарната си фраза. „Абе на кардинал ли се правя? Отпускам грехове? Пфу...“ — Нямам нужда да ми служиш!

Разбойникът тъпо мълчеше. Виктор се обърна и тръгна по пустата улица. И чу зад гърба си стъпки.

— Какво сте се лепнали за мен?! — викна Виктор и размаха ръце, забравил, че в едната държи меч. Пределникът само мигна. Явно не му се умираше, но бе готов — щом такава е волята на Владетеля...

Виктор плю на паважа и закрачи нататък, стараейки се да не обръща внимание на мълчаливия си ескорт. Надяваше се да се разкарат. Нямахше друг начин. Той щеше да се качи на влака, пък те... нали няма да зарежат къщата си и да се юрнат дявол знае накъде!

Няколко пъти по улицата се мярнаха хора — наглед съвсем обикновени — които не обърнаха на Виктор никакво особено внимание. Дрехите им само изглеждаха малко необичайно, но не заради грубите платове или „чуждоземския“ си вид — просто не приличаха на стандартна конфекция, сякаш всеки тук поръчваше облеклото си при един шивач.

Ами ако наистина тук не съществува манифактурно или фабрично производство? Но защо, след като разполагат с железници? Което означава, че като минимум познават парните машини, да не говорим за електрическото осветление... Напълно достатъчно за създаване на текстилно производство...

Виктор се усети, че проявява неестествен делови интерес и се разсмя. Да бе, янки в двореца на крал Артур! Не е първият, попаднал тук от света на Опакото. И щом тук няма индустрия, значи за това има сериозни причини. С необмислени бизнес-мераци току-виж се е озовал в лапите на местната инквизиция, или ще вземе да мине път на някоя шивашка гилдия — ако го спипат, ще го набодат с отровни губерки.

И за първи път от началото на шантавата въртележка от събития той усети докосването на Приключението. Полъхът на Необикновеното. Ако до вчера е бил ходещо бреме, самоходна торба грижи, която е следвала Тиел, без нищо да разбира и без нищо да приема, сега всичко се беше променило. Дали вината — или заслугата

— за това носеше бокалът ободряващ коктейл, или ненужният, но все пак приятен екскурт отзад, но Виктор вече се чувстваше като изследовател, като възторжен посетител в музей на живо.

В края на краищата — сит е, обут и облечен. В джоба тегне солидна сума пари, разполага и със скъпоценности, които струват още повече. Пред него е един странен пасторален свят, в който присъстват благата на цивилизацията — при това възможно най-правилните и необходимите блага, а заедно с тях присъства и едно море от неизвестност. Елфи, джуджета, ходещи мъртъвци (залостени зад Сивия предел) — какво друго е на ред? Уха! Готов е за всичко!

Улицата свърши, вля се в малък площад, зад който се намираще гарата. В това градче навярно всички улици водеха към гарата, очевидно така бе нормално за всички светове. В средата на площада стоеше чашата на фонтана. Бе пресъхнал и затрупан с боклуци, но някак симпатични боклуци — клончета, ланшна шума, фъндъци мъртва трева. Така шадраванът повече приличаше на леговище на някакъв горски дух, отколкото на импровизирано бунище. А пред сградата на гарата се разполагаха сергии със застинали зад тях бабички в очакване на купувачи. И това вероятно също беше обща черта на множеството вселенски светове.

С хазартно любопитство Виктор тръгна покрай търговките, разглеждайки стоката им. Отсъствието на сникерси, памперси и принадлежности за женска хигиена се лееше като балсам върху душата.

При появата му бабичките не почнаха да се суетят, не заиздаваха призивни вопли. Сериозни бабички, знаеха си цената и се държаха така, сякаш не търговията е важното, а така — да мине времето.

Отначало виждаше само хранителни стоки: мляко и сметана в мокри пръстени кани, извара и сирене в кошнички, керамични гърнета с мед, който бе невероятно разнообразен по цвят — от млечнобял, сякаш тук пчелите бяха се научили да доят крави, до синкаво-черен — и аромат, който накара Виктор да преглътне слюнката си, въпреки че не беше гладен. За още по-голям шик медът се продаваше от колоритно старче с огромна брада, плешиво теме и с хитри малки очички. Те не пропуснаха да забележат реакцията на клиента и последва доволна усмивка — нищо повече. Но Виктор, без да се пазари, веднага купи за два медни гроша огромно парче пита и

продължи нататък, облизвайки прозрачния пресен мед и дъвчейки за облажаване на венците си восъка.

Мълчаливото му компания също спря пред собственика на пчелина и Пределникът взе за момчетата си по едно парче от питите. Виктор едва се сдържа да не се изхили. Впрочем, разбойникът добре направи — синовете му налапаха даровете на кошерите с откровена радост, особено по-младите.

По-нататък две бабички, навярно сестри, продаваха дрехи. Отначало Виктор ги подмина, но после се върна. След като му предстоеше пътуване в незнайното, нямаше да е зле да се екипира. Той взе комплект бельо, поразен от елегантния фасон на ръчно ушитите долни гащи.

— Все едно за теб съм ги кроила, миличък — с достойнство рече бабичката, одобрително измервайки фигурата на купувача.

Прости нрави...

В момента бе облечен добре, но времето не винаги щеше да остане есенно и слънчево. Не би било излишно да се погрижи за дъжд, например. От изток бавно пълзяха облаци...

На сергията имаше две черни кожени якета, но и двете му се оказаха тесни. Пък и с изобилието от лъснати медни копчета, верижки и капси, те твърде силно подсецаха за униформата на хлапациметълчета, което не отиваше на възрастен мъж.

— Ших ги за елфи — огорчено съобщи продавачката, — те си падат по такива... Ето и едно момиченце преди теб, миличък, мери-премери, пък не взе...

Нямаше нужда да уточнява как е изглеждало „момиченцето“. Усецаше, че става дума за Тиел.

— Купи си наметалце! — посъветва го другата бабичка. Вероятно Виктор им се издигаше в очите до ранга на съвсем солиден клиент. — Хубаво е наметалцето, от бобърски кожи.

Но клиентът още не беше откачил дотолкова, че да тръгне на дълъг път с разкошно лъскаво наметало. Прекалено предизвикателно изглеждаше с него.

— Амчи тогаз поне ножница си вземи — не мирясваше старицата, — че ходиш с меч из града, плашиш хората!

Този съвет не беше за пренебрегване. Бабичката чевръсто измъкна от платнен чувал, който се търкаляше под сергията, няколко

ножници. Виктор ги разгледа с интерес. Бяха дървени, обшити с груба грапава кожа. Пробва меча — и оръжието с лекота влезе още в първата ножница. Държеше се здраво, но не заяждаше, вадеше се бързо, без запъване. Сякаш бе изработено по поръчка. Странно. Даже търговката се стъписа и поклати смаяно глава:

— Виж го ти... намери си дрешка хубавецът...

Цената се стори на Виктор преувеличена поне двойно, но той плати, без да каже нищо. Продължи по пазарчето. Отначало ножницата го удряше през краката, но той плъзна закопчалката ѝ по пояса, като при това дори не се замисли... и оръжието сякаш си спомни вярното място. Лепна се за бедрото и скоро почти престана да се усеща.

Разбойническото семейство също спря пред дрехите и Виктор с любопитство погледна към тях. Нима и те ще си купят гащи? Но сляпото им преклонение все пак не отиде толкова далеч. Пределникът просто опипа черната кожа на куртките, нацупи се и нещо тихо каза на най-малкия си син. Леко побутване — и хлапето се втурна през глава нанякъде.

Виктор продължи да се запознава с местния стоков асортимент.

Жена на около четирийсет години с ярко гримирано лице предлагаше алкохол. Основно бяха делвички и плътно запушени стомни, но забележимо място заемаше и редица от десетина бутилки. Стъклото им бе грубо, неравно, сякаш лято на ръка, издухвано по архаични технологии... а сигурно точно така е било произведено. Вместо книжни етикети бяха залепени парчета светъл велур, а върху него — грижливо изписани марки като „Елфическа яка“, „Мечешка“, „Планински балсам“.

Нямаше намерение да експериментира и затова бързо подмина сергията. Виж, на връщане... ако му е писано. Как само ще учуди приятели и познати!

В края на редицата Виктор съзря нещо, което не очакваше да види. Пред ниска набита бабишкера, която стоеше малко встрани от останалите, лежеше тънко тесте... вестници.

Истински! Печатни! Виктор протегна ръка... и бабишкерата ловко и неочаквано силно го перна през пръстите:

— Първо плащай!... Много грамотни се извъдихте...

Гласът ѝ бе груб, клокочеше в гръкляна. За гърба на Виктор някой тутакси изръмжа. Беше Пределникът, който пристъпи напред с

десница, стиснала топуза. Виктор се обърна и с един поглед отпъди разбойника. Взря се в опърничавата старица.

Кораво, набраздено лице. Мустаци. Сплескан нос и твърди като кълчища коси.

Джудже! Джуджанка по-точно.

— Колко?

— Една жълтица! — озъби се джуджанката с такъв тон, все едно му рече: „чупка!“.

Виктор три пъти прокле интеллигентските си мераци, всеобщото основно образование и недоубитото си за трийсет години влечение към печатното слово. Но от вестника може да почерпи маса сведения за Средния свят! Нали? Пък че е скъпо... ами хартията тук сигурно не е евтина...

Той остави до вестниците златна монета, като подчертано се постара да избере най-дребната от кесията. Вестникарката никак не се смути, а му го върна, като пробва жълтицата с як крив зъб и с нежелание му даде един брой. Виктор жадно впи очи в текста.

„Железничар“.

Името на вестника си просеше добавка като „Червен“, „Комунистически“ или поне „Народен“, но Виктор бе навит да чете каквото и да е — от „Елфовъден ежедневник“ до „Вечерен вампир“ или даже „Среднощен изстрел“. Погледът му се плъзна надолу към статиите.

Макар да бяха набрани на кирилица, от тях не излизаше нищо вразумително. *Кататаро възсърбежб* беше най-безобидното. А ми какво за *ххрртните гоочек* или *гуутру*? Как трябваше да се чете обърнатото „сеф“ или „лл!!!“ (с три удивителни!) в средата на думата?

Джуджешки език?

От всичко напечатано познати изглеждаха само предлозите... макар че кой знае какво означават за едно джудже самотните, „и“, „в“, „на“?

Всъщност, не само предлозите. Над всяка статия имаше отделен в черна рамчица анонс, напечатан с дребен шрифт на разбираем език: „Историята на Пътен километър 1054-ти“, „Сравнителен анализ на рентабилността на пътническите и товарните превози“, „Седемдесет години в хирда — мемоари. Продължение от предишния брой“, „Новини от Клановете. (Непотвърдени)“.

Виктор бързо разлисти вестника. Шестте страници, то е ясно, нямаха нито снимки, нито рисунки. Съдейки по шрифта, печатът бе в най-добрия случай циклостилен, а вероятно още по-примитивен като технология... И повече нито думица на човешки език, освен подигравателните резюмета.

Джуджанката със стаен възторг очакваше какво ще каже клиентът-тарикат.

— Много ви благодаря — учтиво промълви Виктор. — Ще намеря за тази хартия... достойна употреба.

Сгъна вестника и го пхна в джоба на дънките.

Джуджанката стана морава, отвори уста... и нещо я накара да се откаже от коментар, вероятно не й хрумна нищо подходящо. Поблизките търговки, които наблюдаваха сцената, се закискаха. Горд от малката си победа, Виктор се запъти към гарата.

— Владетелю...

Обърна се. Малкият син на Пределника, отпратен от баща си преди малко, му поднасяше плътно увит пакет.

— Вземете го, Владетелю...

— Не ми трябва даровете ви — уморено отвърна Виктор. — Занеси го, откъдето си го взел. Разбираш ли какво казах?

— Владетелю, ако не го вземете, татко ще ме убие.

Не приличаше да преувеличава. В очите на хлапето имаше страх.

— Какво е то? — предаде се Виктор.

— Яке, господарю. Нали онези там не ви харесаха...

Той разопакова подаръка и в ръцете му се разгъна черен плат.

Плат ли?

Куртката сякаш бе шита от рибешка кожа. Черно рибище, което приживе е стряскало рибарите с големи колкото детска длан люспи. Отвътре дрехата бе подплатена с къса гъста козина, също черна. Каквито и чувства да будеше у него страстното преклонение на чифликчиите, якето му допадна. Бе великолепно. Обещаваще уют, защита от вятър и дъжд... че и от предателски удар.

— Благодаря — рече накрая, борейки се изкушението да се премени веднага. — Колко ви дължа?

Момчето уплашено заклати глава.

— Добре... Благодаря още веднъж. А сега — отивайте си, става ли? Кажи на баща си, че сме квит. Аз съм му дълбоко признателен и

все такива...

Без да чака какво ще отговори момчето, Виктор почти тичешком нахълта в малката зала на гарата. Табелка сочеше към „Каси“. Имаше две прозорчета, зад които седяха жени на неопределима възраст. От тавана висеше пращен полилей, а под него стояха дървени пейки, на които спяха някакви смачкани личности — или хора, приличащи на джуджета, или джуджета, мязащи на хора.

С решителна крачка Виктор се приближи до едното от гишетата и каза:

— Трябва ми билет за „Гръмовната стрела“, моля.

— За къде?

Наистина — за къде?

— До... А кое е по-далеч — Луга или Рянск?

— Рянск! — изсумтя касиерката.

— Тогава до там.

— За коя класа?

— А какви има?

— Пътнически, спален, със запазено място, с отделно купе.

Градацията на категориите будеше тревога. Щом като пътническият не е спален, а спалният не предполага отделно място...

— Самостоятелно купе.

Жената разрови топ бумага и кимна:

— Да, има. Дванайсет жълтици.

Виктор преглътна и извади кесията. Ала златните монети се оказаха само единайсет. Проклетата джуджешка дъртофелница!

— Да доплатя в сребро... може ли?

— Три към едно.

Виктор смътно заподозря, че обменният курс на златото към среброто в този свят е по-различен от поисканото. Но как да се препира, след като не познава нещата?

Плати. Останаха му малко сребърници и съвсем малко медни грошове. Вероятно покойният полуелф не ги е смятал за пари.

— Билетът ви.

Той прие от ръцете на касиерката парче картон с няколко цифри и неразбираеми джуджешки знаци.

— И... какво се прави с този билет?

— Ама на него пише! — възмути се жената, сякаш Виктор бавеше натрупала се опашка. — Ето, втори вагон. До Рянск. Отделно купе. Какво още!

Виктор прибра билета в джоба си.

— И не се отдалечавайте, влакът пристига след половин час! — добави касиерката.

Той отиде до най-далечния ъгъл на заличката, където пейките бяха свободни. Седна и протегна крака. Опита се да се отпусне, разглеждайки пращното мозаечно пано на стената. То изобразяваше нещо батално — хора, джуджета и елфи, всички със свирепи лица и обкичени с оръжия, се разполагаха на тендера зад локомотива. От комина юнашки излиташе хематитов дим, грижливо подредените от парченца огледало оголени саби и мечове святкаха патетично.

— Лечителю...

Той се обърна.

Рада стоеше отзад и бе много сериозна и стегната.

— Трябва да поговорим. Имаш неприятности. Големи неприятности!

ГЛАВА СЕДМА

Преди всичко Виктор потърси с поглед разбойниците. Мисълта за неприятности някак твърдо се асоциираше с тях. Ала горските бандити мирно стояха край касата — Пределникът купуваше билети... разбира се. Синовете му през това време тихомълком се бяхтеха за развлечение.

— Застанал си на пътя на някой. Кому си досадил, лечителю?

— Рада, не разбирам...

Девојката въздъхна и седна до него:

— В хотела преди малко се домъкнаха някакви хора... цяла тайфа. Осем души.

Тя чакаше, но Виктор още не можеше да се досети за какво става дума.

— Питаха за теб. За момък на име Виктор.

Виктор се сепна. Като че ли не се беше представял на рецепцията в хотела. Рада забеляза стряскането му и кимна със задоволство:

— Момък на име Виктор, който пътува заедно с една тийнейджърка. Разпитваха Дерси, той естествено нищо не им каза, на елфите за нищо не им пука... Обаче всеки момент ще си дойде Рижльото, а той всичко ще обади.

— Защо?

— Защото не му трябват неприятности. Та това е Водата!

— Кое?

— Кланът на Водата! Един от довтасалите беше маг трета степен, забелязах му знака, а останалите са вълшебници-бойци. На кой му трябват подобни врагове? Ако им скимне, могат да потрошат целия град, да го пратят по дяволите!

— Рада... аз не знам какво значи „кланът на Водата“...

Девојката шумно въздъхна, но тутакси се успокои.

— Да, разбира се. Нали току-що идваш от Опаката страна... Виктор, в нашия свят магията *съществува*.

— Това вече го разбрах.

— Почти всички магове обитават Топлия бряг. Разделени са на кланове или ордени. Всеки клан е преуспял в един от видовете вълшебство. Ордентът на Водата е един от четирите Стихийни клана. Нему са подвластни водите.

— Е, хубаво де, дъжд ще предизвикат — поде Виктор, опитвайки да притъпи тревогата си, но се запъна. От острия поглед на Рада и от внезапния като кинжален удар спомен за лицето на Тиел, обсипано с кървави лунички... причинени от дъждовни капки.

Преходът!

Осмината, които се мъчеха да им попречат!

— Аха, опомни се! — зарадва се девойката. — Виктор, те търсят теб! След малко ще научат, че наистина си отсядал в хотела. Или Рижлото ще се разприказва, или слугите ще се раздърдорят — колко му е да ги изплашат. А после не им трябва много акъл, за да се сетят да се отбият до гарата.

— Може пък да успея да ги...

— На твое място не бих разчитала на това!

— Рада... какво да правя?

— Не знам... — девойката отведнъж посърна. — Бягай. Само това. Чакай влака, само в него ти е надеждата. Влезеш ли във вагона, минаваш под закрилата на джуджетата. Водните няма да се карат със Стопаните на Пътя... така ми се струва.

— Ами тогава... да се споразумея с тях? Какво искат...

Рада мрачно и горчиво се усмихна.

— В очите им има смърт. Те са убийци, лечителю. Приличат ми на Наказващи.

— Наказващи?

— Така се наричат магове-убийци, които кланът е възпитал само за една цел — да наказват човешки, елфически или джуджешки големци, дето не признават върховната власт на Ордените. Те проникват през всякакви стени. Намират те на край света. И убиват. Нашето градче плаща данък на граф Сотников, а той — на Земния клан. Така че формално Водата няма какво да търси на чужда територия... но това са дреболии. Още повече, че Земята и Водата са съюзници.

Изобилието информация причиняваше мигрена. А Рада не мирясваше:

— Ти и от един магьосник не би се изплъзнал. А тук са осем.

— Имам петима пазачи — каза Виктор, озъртайки се към разбойниците.

— Какво? Тези ли? Ще драснат като зайци, веднага щом им кажеш, че Водните са тук!

Виктор стисна зъби. Изправи се и махна с ръка на Пределника, който угрижено наблюдаваше беседата отдалеч.

Разбойникът хукна към Виктор като бездомно куче, което, въпреки че е яло бой, още не е загубило доверието си в хората.

— Преследват ме — през предисловия заяви Виктор. — Врагове, които искат да ме погубят.

Очите на Пределника пламнаха, а ръката му сграбчи дръжката на оръжието.

— Иде реч за магове от клана на Водата! — раздражено вметна Рада.

Пределникът изръмжа към девойката и умоляващо погледна Виктор:

— Владетелю, нали не ще ми откажеш честта да ги убия?

— Ти чу ли? — почти кресна Рада, но гласът ѝ бе станал колеблив. — Ордентът на водата!

Разбойникът я стрелна с презрителни очи и върна пълен с нямо обожание поглед към човека, който едва предишната нощ му бе пощадил живота:

— Владетелю! Заповядай ми да ги довърша!

— Не се ли страхуваш? — уточни Виктор.

— Мразя ги!

Рада, приседнала от изумление, рипна от пейката:

— Стига!... Лечителю, симпатичен си ми. Трябваше да те предупредя. И без това се отбих на пазара за подправки... но — стига толкоз! Нямам желание да остана тук и да гледам *какво* ще стане.

— А аз предполагам, че ще помогнеш — Виктор измери с очи стегнатата фигурка на девойката, задържа поглед върху меча ѝ.

— Не ме размивай, лечителю! — тръсна коси красавицата. — Нямам такова намерение! Татко цялата си младост попиля да воюва с магьосниците ту заради един, ту заради друг глупчо. Аз съм момиче! Не съм откачена валкирия! Имам най-добрия ресторант по целия Път!

И ще сека глави само ако притежателите им тръгнат да ми обират заведението!

Виктор внимателно взе ръката ѝ:

— Права си. Ти си умно момиче, Рада. Благодаря ти, че ме предупреди.

Наведе се и предпазливо я целуна по устните. След миг девойката се усети и отскочи. Изгледа го подозрително:

— Подиграваш ли ми се... Виктор?

— Не. Наистина ти благодаря. И наистина предпочитам да си вървиш. Това не те засяга. По-добре пази ресторанта. Аз ще се отбия някой път... на връщане.

— За теб вече няма връщане... — с тъга изрече девойката. Сви рамене, обърна се и с широки мъжки крачки тръгна към изхода за площада.

— Много добър боец — прошепна Пределникът подире ѝ. — Владетелю, ако я помолите, тя ще остане...

— Не — отсече Виктор.

— Да бъде волята Ви, господарю.

— Пределник, в страноприемницата се намират осем души бойци-вълшебници. Всеки момент ще тръгнат насам.

Разбойникът не изглеждаше особено стреснат:

— Ще ги посрещнем, Владетелю.

— Ти не се ли боиш от Водната магия?

— Ние не се боим от Стихийните — Пределникът бръкна в пазвата си и измъкна малко камъче на верижка. — Защитен амулет... Владетелю, вземете го!

— Защо?

Неочаквано разбойникът се засмя:

— Владетелю... простете глупостта ми. Ама разбира се! Позволете ми сега, господарю, да кажа на момчетата...

— Върви.

И наблюдавайки как Пределникът провежда военен съвет, като строго наставляваше по-големите си синове, а по-малките по-скоро ободряваше, Виктор се вслуша в усещанията си. Като че ли беше редно да е уплашен?

Или в него още е живо чувството от снощния сън? Непоклатимата вяра в несъкрусимостта на плътта си и в слабостта на

всеки дръзнал да му застане на пътя?

Опасна заблуда. Само насън сме неуязвими — всички.

И той облече черната куртка — сякаш потвърждаваше готовността си да приеме помощ. Пристъпи към гишето. Жената отвътре го гледаше така като че ли е изпълнила всичките си служебни задължения, а сега я карат да върши нещо извънредно.

— Какво има?

— Тук има ли служба за безопасност?

— Каквооо...?

Да, не биваше да надценява приликата на световете...

— Кой пази гарата? Стража?

— На кой ще му хрумне да се кара със Стопаните на Пътя?

— Например на Наказващите от ордена на Водата.

Очите на жената се изпълниха със страх.

— Че какво им е притрябвало от нас... — несигурно замърмори тя.

— Например — аз.

— Това е много некрасиво от ваша страна! — лицето на касиерката стана на червени петна. — Да си купувате билет, след като подире си влачите потеря!

— Нямах представа, че ме преследват!

Жената помисли:

— А не бихте ли искали да върнете билета? Ще го приема по преференциална тарифа... почти без удръжки...

— Май ви изнася, а?

Жената помисли пак, след което изрови табелка „ПОЧИВКА“ и я постави на прозорчето на гишето.

— И нищо не възнамерявате да предприемете? — запита Виктор табелката.

Очите на касиерката надникнаха в процепа над жалката преграда.

— Възнамерявам. Влакът ще остане на гарата само пет минути.

— И на толкова мерси — изсумтя Виктор.

Според часовника до пристигането на „Гръмовната стрела“ оставаха десетина минути.

Пределникът не губеше време. Бе разпределил синовете си по залата. По-големите постави пред вратите за към перона. Най-малкият

зае позиция на един от прозорците. Старият разбойник заедно със средния си отрок, сигурно осемнайсетгодишен, дойде при Виктор.

А докато траеше това, скитниците усетиха, че става напечено. Уж невероятно, как биха могли да чуят нещо и да съобразят накъде духа вятърът? Да, ама не — и чуха, и съобразиха, и разбутаха спящите си другарчета! Излизайки, клошарите се озъртах наежено към оставащите в гарата хора.

Някъде навътре в сградата захлопаха врати — персоналът се разбягваше. Премига и угасна светлината.

— Разумно — изрече Пределникът. — Електрически заклинания против Вода е само на съсипия. Всичко ще изгори...

— Защо ми служиш? — запита Виктор. В сърцето му сякаш се навиваше стегната пружина, все едно се зареждаше арбалет. Нещо приближаваше... и трябваше не само да познава врага, но и да вярва на приятелите.

— Аз винаги съм ти служил, Владетелю! — Пределникът объркано и дори малко обидено се осмели да погледне господаря си в очите. — Повярвай ми, Владетелю!

Виктор разбра.

— Добре. Значи най-важното сега е да се измъкнем. Щом пристигне влакът, веднага се качваме във вагона...

— Разбира се.

Да се убеди, че разбойникът не бе лишен от здрава мисъл, беше приятно. Но в същия миг тишината бе взривена от звънкия вик на момчето:

— Идват! Те идват!

Виктор и разбойниците се хвърлиха към откренатите заради жегата прозорци.

Площадът бе пуст. Вятърът си играеше сред неприбраните сергии, обикаляше осиротелите кани и бутилки, дърпаше изоставените дрешки. Нямаше никой. Все още. Но хлапето не грешеше — нещо приближаваше. Нещо предхождаше убийците. Нещо безплътно, безмозъчно и стихийно. *Нещо!*

То трепна в конвулсия планината горски боклук в чашата на фонтана. Размърда се, заизпада навън върху паважа. А шадраванът избликна, изхвърли към небесата стегната тържествуваща струя вода,

която се разпиля в чадър от пръски и зазвънтя — тревожно и пронизително като чупещо се стъкло.

— Ах, гнило семе! — изруга Пределникът. — Не е техният час, обаче как вървят само! Владетелю, виж — не пестят сили!

Въпреки чистото небе и слънчевата светлина, от тесните улички на площада изпълзяха мътни къдели мъгла. Гъсти и сиви, те мигновено запълниха гледката и удавиха в себе си гарата. Сред беззвучния напор на мъглата приближаващото се *нещо* взе да придобива облик, още смътен, но заплашителен.

— Нахалстват, как само нахалстват... — Пределникът хищно изтегли от пояса топуза си. Вещо завъртя шипестата топка на къса верига и уж без размах, пътьом, заби топуза в стената. Изригна облак тухлен прах и се образува дупка, в която Виктор би могъл да си провере главата. Да, оръжието на разбойниците не е меч. И ако Пределникът бе подходящо въоръжен, кой ли кого щеше да щади онази нощ?...

— Идват! — отново извика момчето. По-тихо, но много по-нервно.

И Виктор забеляза промъкващи се в мъглата сенки.

Пет? Осем? Двайсет?

Как да ги преброиш в тази каша, в това мазно водно-въздушно мляко! Виждаше само че приближават, без да бързат, спокойно, почти, без да се крият — малко ли ги крие мъглата...

— Лъжат, очите ни замазват — прошепна Пределникът. Без да знае, беше се превърнал за пришълеца в незаменим коментатор, екскурзовод, чиито небрежни подхвърляния помагаха да бъде разбрано ставащото.

Сенките отведнъж застинаха.

— Хей! — чу се от млечното було. — Виктор!

Назованият трепна, но не отговори.

— Тук си, чувствам погледа ти! — обади се втори глас. Познат, посъскващ, тънък. — Виктор, излез! Няма къде да се скриеш! Ти си сам, ние сме много!

Пределникът поглеждаше косо към господаря си, чакаше от него да отвърне. Значи — трябваше. Не лъжи войниците си преди боя, генерале...

Виктор бутна крилото на прозореца и се провикна в мъглата:

— Кой си ти?

Сенките се размърдаха, явно зарадвани от звука на гласа му.

— Този, който е дошъл за теб, Виктор!

И нещо стана. Същата вълна като в съня, същият прилив, подобен на гневен пристъп, който бе струвал живота на полуелфа и едва не бе затрил Пределника...

— ТИ! Дръзка твар, говореща с Мен! Защо не си на КОЛЕНЕ!?

— Виктор не проумяваше какво се е случило с гласа му, откъде свистеше в него гъвкава режеща стомана. — Назови името си, ИЗМЕТ!

Пределникът се разтрепери, зяпнал към него в нямо възхищение. Юношата се вкопчи в ръката на баща си като малко дете.

И дори сенките в мъглата се сепнаха и отстъпиха.

— Хотор, магът Хотор... — донеса се сподавен отговор, гласът се задъхваше, но ето, дойде на себе си, укрепна и се наля с жлъч и ярост: — Ти нямаш власт над мен! Ти си никой! Още си *никой*! Пригответи се да умреш!

Виктор разтърси за рамото вцепенения Пределник:

— Онзи е мой. Аз ще го накажа ЛИЧНО!

— О, да, Владетелю!

Сенките се втурнаха през мъглата. Пределникът с крива насмешка ги проследи с поглед. Побутна сина си към вратата и хукна подир него. Виктор за последен път огледа дислокацията на своя отбор. Двама момци пред изхода към перона... браво, нека бъдат там, врагът не е толкова тъп, че да нападне само от едната страна. Най-малкият син е приклепнал до прозореца и сръчно премята в дланта си къс кинжал. Пределникът и средният син пазят входа откъм площада.

Прекрасно.

Изтръгна меча от ножницата — подсъзнателно се надяваше, че оръжието ще бъде послушно и леко, както в ресторанта...

Нещо не се получи.

Стоеше, непохватно и напрегнато стискайки парчето остра стомана, като веднага се опита да го държи по-далеч от тялото си. Яростта и убедеността не бяха го напуснали, душата продължаваше да ври и кипи от презрение към дръзките *твари*, още бушуваше жаждата сурово и безпощадно да наказва... Само че тези чувства не се връзваха с меча.

Тишината, последните секунди безмълвие, отпуснати преди схватката, бе нарушена от далечен могъщ зов. Парна свирка на

локомотив. Влакът идваше!

Но още не бе пристигнал...

Вратата се разтвори.

Пределникът замахна и топузът уцели изникналата фигура. Ах, колко добър бе този удар! Сръчен, неотразим, от душа! Нито доспехи, нито ловкост, нито боен опит не биха отървали врага от смъртта!

Само дето нямаше нужда от защита. Нахълталата сянка се пръсна на безчет водни капки, сякаш бе изваяна от течност. Впрочем, защо „сякаш“? Та това беше кукла, примамка, мръсна вода, придобила форма и движение.

Пределникът се подхлъзна в локвата, но отскочи назад. Синът му нямаше този късмет, въпреки гъвкавината и силата на младостта си. Момъкът падна на пода.

И нахлулите подир лъжливата мишена трима бойци в сини прилепнали трика не изпуснаха шанса си. Два меча разцепиха въздуха, който заскимтя по-силно, отколкото умиращият младеж.

Виктор се втурна на помощ. Колко несполучливо! Колко зле! И без това противникът имаше числено превъзходство...

Момчето, клекнало под прозореца изведнъж се изправи. Замахна — блестящата светкавица на ножа се шмугна през залата. Враговете се обръщаха, като че ли усетили опасността. Късно.

Кинжалът се заби до дръжката в гърдите на единия от убийците. А момчето с мълниеносна бързина хвърли още два ножа. И чудно — все в един и същ противник. Знаеше, че незасегнатите ще се опазят, що ли?...

Улученият враг остана прав, олюлявайки се. Изпусна меча си, хвана един от стърчащите от гърдите си ножове, задърпа го. Ужас облъхна Виктор — представи си как боецът просто ще измъкне кинжалите и ще се размее, страховит и неуязвим...

Ала през синята тъкан на трикото се уголемяваше тъмночервено петно. Помътняващият взор на умиращия се спря върху Виктор. Боецът се свлече на пода до трупа на жертвата си.

Останалите двама се задействаха толкова синхронно, все едно бяха отражение един на друг. Изпънаха левите си свободни ръце, тръснаха длани... Измежду пръстите им бликнаха и се плъзнаха по въздуха небесносини течни нишки. Обикновени струи вода, но необикновено гъвкави и здрави. Със смразяваща скорост водните

камшици се протегнаха към момчето, като по пътя си разсякоха масивна дървена пейка. Виктор потръпна, разбирайки какво ще последва...

Сините нишки се разпиляха в роя капки. Бичовете се разпаднаха, покривайки хлапето с блестяща роса. А малкият воин се засмя и вдигна юмруче, в което държеше камъче на верижка. Амулет? И наистина защитава? Мигът на стъписването на убийците бе кратък, но достатъчен за Пределника да се окопоти. Топузът се стовари върху главата на по-близкия Воден. Изхрущяха кости. Зрелището бе кошмарно — сякаш човекът бе попаднал под ваяк.

Последният жив от тройката отскочи и се завъртя в каскади бойни стойки, заемани бързо, но плавно, сякаш се преливаше от една поза в друга. Не опитваше повече да използва магия — или нямаше време за заклинание, или беше разколебан в ефективността ѝ. Дългият му меч чертаеше в пространството смъртоносни дантели, които не позволяваха на разбойника да пристъпи за нов удар.

И тогава Виктор отмести с рамо Пределника и тръгна срещу Водния.

Нищо необикновено нямаше в противника. Як строен мъж в почти спортно трико. Съсредоточено и сурово лице без намек на жестокост, извратеност или кръвожадност. Професионалист. Върши си работата. Трудна, но любима.

— Как посмяхте да се опълчите срещу МЕН? — изгърмя Виктор.

Откъде такъв тон, откъде такива думи, майко мила... Сякаш наистина не е случаен пришълец, гост в Средния свят, а истински Владетел...

Лицето на Водния боец стана още по-стегнато. Той потече около Виктор в губителен танц. А противникът му с кипващ под недоумението бяс промълви, като не го изпускаше от очи и държеше меча напред:

— Как се осмелихте да убиете слугата ми?

В отговор убиецът се втурна в атака, стремейки се да достигне Виктор с острието. И отново нещо се случи — подареният от гостилничарката Рада меч се събуди, поведе ръцете, отби удара, нозете сами пристъпиха в нужната позиция. А Водният профуча покрай врага си, като едва избегна разбойническия топуз, и пак подхвана хореографията си. В погледа на мага се четеше объркване. Не беше

страх — навярно не се страхуваше да умре. Бе поразен, че е пропуснал.

И нещо отвътре, от сърцето на Виктор, прошепна към меча:

— Гневът Ми е върху теб... — а сетне оръжието прониза въздуха, без да се отклони, отхвърли вражеското острие и се плъзна по гърлото на Водния.

Настъпи тишина. Водният блещеше очи, мъчеше се да надникне под брадичката си, където имаше все още непуснал кръв разрез.

Изрева локомотивът. Вече се намираше близо, колелата му тракаха по релсите.

Водният боец се сгърчи — главата му се отметна назад, а раната зина. Шията бе наполовина разсечена. Кръвта шурна и пръсна като шадраванче. И пряко човешки сили, с прерязани артерии и прекъснати шийни прешлени, магът остана прав. Не падаше. Стоеше. Докато Пределникът с негодуващо ръмжене не го ритна в гърба.

— Благодаря, Владетелю, Ти въздаде отплата за живота на роба Твой... — разбойникът отпусна крак и под тежката подметка изтреця гръбнакът на Водния.

Виктор се озърна назад, към отворената врата. Ако оттам се появят нови нападатели — ще ударят в тил. Ала оттатък само шаваха воалите на мъглата.

— Къде са другите *твари*, Пределник?

Разбойникът тутакси тръгна да провери.

— Стой! Време е да се оттегляме!

И те хукнаха към перона. Край вратата продължаваха да стоят големите синове. Дисциплинирани момчета... Най-малкият ги последва, като за кратко се забави пред тялото на брат си. На Виктор му се стори, че в очите на хлапето блеснаха сълзи. Уви, нямаше надежда. Не се оживява, след като си накълцан от два меча...

Отново изрева влакът. Съвсем наблизко. Разтревоженият от шапката на мъглата машинист тормозеше сирената... И сякаш даде чакания сигнал за другите преследвачи!

Предусещането за опасност, за чужда сила бе като до болка ярка светлина. Обърна се тъкмо на време, за да види как вратата се разхвърча на трески, рухва част от стената и в залата влиза, влива се Нещо...

Беше все едно гигантска амеба. Все едно отгатък се намираше не опустял площад, а огромен спукан аквариум. Плътен воден вал, окован в невероятно усиленото повърхностно напрежение, се носеше през залата. Вълната се изправи против всякакви физически закони и придоби форма на триметров гигантопитек, изтъкан от бурни водни течения.

Пределникът сграбчи замръзналия Виктор, блъсна го към перона и му закрещя, твърде уплашен, за да спазва етикет и да показва уважение:

— Бягай, Владетелю! Махай се!... Крес, след мен!

Най-големият син на разбойника със скок се озова до баща си и двамата се изправиха пред течното чудовище — две малки слаби фигурки.

Разнесе се бълбукащ смях, грамадните ръчища се протегнаха към тях. Пределникът с къс вопъл перна врага по прозрачната лапа. Топузът шляпна във водата, премина с лекота през нея, без да наруши целостта на чудовището... и шипестата топка се откъсна от дръжката, тупна с грохот и се търкулна, разядена от ръжда, оставяйки кафява следа.

Виктор бе избутан през вратата на перона. Дори падна, като едва не се поряза в меча си. След него изскочиха двама от синовете на Пределника — малкият и вторият по възраст.

— Побързайте, Владетелю...

В саможертвената им готовност да зарежат заради Виктор баща и брат имаше нещо плашещо. Като хипнотизиран Виктор се втурна през млечната завеса от мъгла към тъмния неясен силует, плъзгащ се по коловоза...

Не! Не бива! Не бива да изоставяш онези, които отиват на смърт за теб! Та нали притежаваше *нещо* — нека и трошици да са това, но нали уби единия Воден! Трябва да застане заедно с Пределника и със синовете му, не да бяга позорно, скован от парализата на собствения си страх!...

Вик — зад него. И не е ясно кой вреци така — старият разбойник или момчето му. И не е ясно какъв е този крясък — тържествуващ или агонизиращ.

...Пространството се топеше, разтваряше се в белота. Не тичаше — летеше. Пронизваше светла нощ, досуц като белите нощи

в Петербург. Един поглед назад — и страхът сковава разума. В облачната пяна се плъзга крилата сянка. Гигантска. Заплашителна. Смъртоносна. Звезди ли сияят в белоснежните люспи, или самите те излъчват собствена светлина? Крилете равномерно налагат разреждения въздух, в огромните мъждукащи очи — ярост. Посмял е да предизвика чудовището, дръзнал е... макар и все още да е безсилен да се справи с противника. И затова сега го настига властелинът на небето и стопанинът на дълбините, повелителят на земята и господарят на огъня.

Настига го онзи, чието име е — Дракон...

Не започвай битка, която не ще ти донесе победа...

— Стойте, Владетелю! — викът на юношата достигна до съзнанието му в последния момент. Виктор едва не се изръси от перона право върху релсите, под настъпващата желязна грамада. Ужасът му за малко не се изтръгна от гърдите като неистов вопъл — действителността и видението се бяха смесили, за миг беше искрено повярвал, че насреща му лети крилато чудовище...

Локомотивът профуча току покрай Виктор, лъхна жар от заобления меден котел, блъсна го струя изпуснатата пара. Влакът спираше. Заредиха се вагоните — нагиздени, боядисани в охра. Бронзови дръжки, фенери, тръпнещи знаменца. Проблясъци на светлина от прозорците.

Притичаха синовете на Пределника — дишаха тежко, залитаха. Виктор се смути — нима толкова чевръсто е бягал от бойното поле, че охраната му едва го е настигнала?

Очакваше въпроси, съвети, навярно дори и молби. Но братята само застанаха от двете му страни с оголени мечове и замръзнаха така, взирайки се в мъглата. Същите като баща си. Бяха готови да приемат смъртта.

— Момчета... — без да си вярва, промълви Виктор. — Вече всичко е наред. Вървете...

Най-големият за първи път му проговори:

— Татко и Крес вече са свършени — гласът на момъка бе пресипнал, дали от простуда дали защото се сдържаше да не се пречупи. — Водният дух е самата смърт. Можем да го забавим, но не и да го спрем.

— Но вие ще имате време да се спасите, Владетелю — с тънък глас допълни малкото момче. — Ние ще го задържим!

Фанатици. Безумци! Виктор изведнъж разбра, че не се радва на този фанатизъм, нищо, че в момента вярно му служеше. Тук присъстваше някакъв полъх от онези, вероятно измислени и лъжливи, легенди за войниците, които са лягали, хвърляли са се под немските танкове с викове „За Сталин!“. Имаше нещо (и то колко ли вярно?) от японските камикадзе, врязващи се в палубите на американските самолетоносачи, от сектантите, които си режиха вените по заповед на луди пророци.

Той се извърна към вагона и халоса с юмрук затворената врата. Закрещя:

— Отваряйте! Отваряйте де!

И вратата се отвори. Сякаш беше чакала да я помолят за това.

— Що си дереш гърлото, човеко?

На медната стъпенка, излъскана като на военен кораб, стоеше набито джудже в сива като мишка униформа и с къса тояжка в ръката.

— Ние... — заекна Виктор, като блещеше очи към кондуктора отдолу нагоре.

— Да де, „вие“. Що сте се развикали?

— Искаме да се качим във влака! — раздражено повиши тон Виктор.

— Билетите!

Виктор порови из джобовете и протегна на джуджето парчето картон. Онзи погледна за миг билета и го прибра, като рече през зъби:

— Щастливи сме да ви приветстваме... пътнико. Качвайте се.

По гласа му не личеше да е щастлив. Или от гарата бяха пратили вест на машиниста, или джуджетата и без друго усещаха, че работата не е чиста.

— Момчета — сети се изведнъж Виктор с лека паника, — ами вашите билети...

Уплаши се, че може да са останали у Пределника, но юношите веднага му ги подадоха. Да, баща им беше предвидлив мъж. Допускал е, значи, че може да се прости с разбойническата си душа...

— Влизайте — сопнато промърмори джуджето-кондуктор, което вероятно изпълняваше и длъжността „стюард“ на вагона.

Ала младежите останаха на място. Бяха решили да изпълнят налудничавия си дълг докрай? Да загинат на перона, прикривайки го, докато влакът потегли? Или все пак се надяваха да е оцелял баща им, брат им...

— Колко време е престоят? — запита Виктор кондуктора.

— Около три минути — без желание съобщи джуджето. Стараеше се да звучи хладно, но любезно. Изглежда, железничарите се чувстваха по някакъв начин задължени да бъдат учтиви с пътниците въпреки всичко и на всяка цена. — Локомотивът ще изсвири преди да тръгне. Двоен сигнал.

Виктор постави крак на стъпенката, но не понечи да се качи. Стоеше и чакаше заедно с децата на разбойника. Стюардът с неодобрение разглеждаше калните им обувки.

Чакаха.

Не бе напразно.

Донесе се шум, мярна се сянка в мъглата. Момчетата се наежиха. Проклинайки наум целия свят, Виктор скочи обратно на перона и стисна дръжката на меч в бойна, както си я представяше, стойка.

От бялата мътилка изникна Пределникът. Вече нямаше нито топуз, нито меч, дори ножът от пояса му беше изчезнал. Половината му лице бе обезобразено от грамаден мораво-син оток, сякаш го бяха халосали с дебела дъска. От разбитите устни течеше кръв, а когато разбойникът направи опит да се ухили, се оказа, че му липсват и зъби.

— Ти уби чудовището? — възкликна Виктор. Последните му съмнения в бойните качества на Пределника стремително чезнеха.

— Не, Владетелю — поклати глава бандитът. Фъфлеше, но се стараеше да говори отчетливо. — Не е по силите ми, Владетелю...

— Татко... — обади се с половин глас най-големият му син.

Пределникът премести очи към сина си:

— Крес изпълни своя дълг — рече твърдо и пое от момъка резервен меч.

— Аз... съжалявам... — прошепна Виктор.

— Благодаря, Владетелю.

Джуджето с тревожно любопитство се взираше в тях от площадката на вагона.

Мъглата шаваше като тежка завеса. Някъде отпред, при локомотива, се чуваше шум — или товареха въглища, или доливаха

вода в котела. Вода...

— Как се казвате? — отсечено запита Виктор синовете на разбойника.

Най-големият момък отвърна първи:

— Андрей.

— Ярослав.

Странно звучаха тези обикновени славянски имена, типични за цяла Русия, в този объркан, неразбираем свят...

Пределникът поклати глава и без страх надникна в очите на Виктор:

— Не запомняй имената ни, Владетелю. Не се привързвай към нас. Ние всички ще умрем.

— За... защо?

Разбойникът избърса кръвта от лицето си:

— Така е било предречено. Преди стотици години. Ти знаеш това, Владетелю.

Виктор сведе поглед.

— Не. Не знам.

— Ще узнаеш. Ще си спомниш — отвърна Пределникът с непоколебима вяра. — Владетелю...

Изведнъж той протегна ръка и докосна рамото на Виктор. Плахо, почти срамежливо и благоговейно, както някой кръстоносец би докоснал свещения Граал.

— Стражите на Сивия предел помнят дълга си. Ако имаше време, щяха да дойдат цели армии, хиляди мечове. Ала време няма — и ние ще свършим, каквото има за вършене...

— Татко! — беше Андрей, който първи забеляза врага.

Все пак ги настигнаха!

Пет силуета се появиха от мъглата, вървяха в полукръг и притискаха жертвите си към влака. Зад гърбовете им мержелееше безформеното жвакащо чудовище.

Погледът на Виктор пробяга по редицата палачи. И спря върху един, чиито рамене покриваше късо светлосиньо наметало. Не изглеждаше млад, нито стар, а сякаш нямаше възраст.

— Хотор, маг на Водата... — отсече Виктор. Отново го връхлиташе познатото усещане за сплетени ярост и сила, устните сами оформяха остри, като от ковано желязо слова, а по лицата на враговете

избуяваше страх. — Отново ми пресичаш пътя, Хотор! Аз измислих за теб подходяща смърт. Ще изпия силите ти и ще те запратя да мреш в безводна пустиня...

— Убийте го! — кресна Хотор.

През рехавата редица Наказващи пристъпи водният великан, в миг придобил предишната си форма. Стремително се надвеси над Виктор, а разбойниците не успяха да предприемат нищо. Прозрачните лапи удариха главната жертва в стремеж да я побият в перона...

Осезаем удар не последва. Ръчищата на чудовището, допреди миг изглеждали твърди, се превърнаха в течаща вода, която шурна върху Виктор. Сякаш го поляха от кофа. Не — от десетина кофи наведнъж! Великанът нададе вой, печален и жален, а прозрачното тяло се разтърси от конвулсии в светкавична агония, която го превърна в капки и потоци, в разширяваща се локва.

Куртката не го отърва, Виктор за секунда подгизна от главата до петите. Замайно свали меч. Студеният душ помете, изби от съзнанието му усещането за тази тайна негова сила, отново беше самият себе си — объркан и напласен пришълец от чужд свят.

Ала Водните надали проумяха настъпилата промяна. Заотстъпваха стреснато, но Хотор ревна отново:

— Убийте го! Напред! С мечове...

Сирената на локомотива заглуши думите му. След още няколко мига колебание, Водните тръгнаха в атака.

— Влакът потегля! — провикна се джуджето-стюард, отмествайки се от вратата.

Виктор не се двоумеше. Да разчита, че отново ще го споходи вдъхновението да върти меч, както никога не го е правил преди днешния ден, не си струваше. Със замах вкара оръжието в ножницата — поне това му се удаде — и стремително се извърна, като сграбчи най-малкия си защитник. Сетне метна вече готовото да се втурне в схватката момче във вагона, право в ръцете на джуджето.

Кондукторът чак приклепна от изненада, изтърси нещо на непознат език, но не изхвърли хлапака обратно. Напротив, избута го навътре в коридора и протегна на Виктор ръка.

Дланта на железничаря сякаш бе издялана от камък. Виктор се озова във вагона. Зад гърба му Пределникът и Андрей отстъпваха под натиска на петимата си противници.

Влакът друсна и потегли. Засега бавно, но постепенно ускоряваше.

— Татко, ти си по-важен! — завика синът на разбойника, отчаяно отбивайки ударите. — Татко, бягай! — за първи път в гласа на момъка се появи страх. И въпреки това повтори призива си: — Татко!...

В сърцето си Виктор бе сигурен... надяваше се, че Пределникът няма да обърне внимание на това. Би било прекалено — да изостави детето си заради някакъв пришълец. Но Пределникът отрази поредния удар и се втурна подир влака. Вкопчи се в стълбичката и Виктор, преодолявайки кипналата в него безсмислена злоба, му помогна да се качи на площадката.

Андрей закрепя и се хвърли срещу Водните. И толкова храбра бе безнадеждната му атака, че магьосниците за миг отстъпиха. Мечовете щръкнаха да посрещнат младежа, приеха тялото му на остриетата си, но Андрей продължаваше да напире. Яростта му вече не бе човешка, а животинска. Така набучил се на маждрак мечок продължава да настъпва и да настъпва, в стремеж да докопа ловеца... С последни сили младият страж на Пределите стовари оръжието си върху челото на един от враговете си, разцепи главата му — и издъхна, падайки пред нозете им.

Пределникът само простена, тихо и през зъби, провесил се през вратата, извил глава през рамо назад, като гледаше как умира синът му. Сетне хлътна навътре в площадката. Направи крачка, олюля се и бавно се отпусна на колене.

От гърба му стърчеше дръжка на кинжал.

Господи, кога, кога са успели?!

Виктор се наведе над Пределника, опитвайки се да определи дължината на острието и кои органи са засегнати. Разбойникът захърка, плюейки върху металния под кървава пяна.

Десния бял дроб е пробит. Нямаше спасение. Никакво.

А джуджето отстрани Виктор с лакът и застана пред отворената врата, като небрежно прекрачи ранения. Тъкмо навреме — по перона, редом с ускоряващата композиция, тичаха останалите четирима убийци.

Съскащият вик на Хотор се впи като нож в ушите:

— Стори път!

— Вашият билет? — невъзмутимо отвърна кондукторът.

— Изрод пещерен! — нададе вой Водният. — Как смееш!

— Никой не пътува безплатно.

— Ще ви измъкнем от заешките ви дупки! Ще ви издавим като лалугери! Ще съжалявате...

Джуджето само сви рамене и трясна вратата. Влакът се клатеше, скоростта нарастваше, локомотивът отново бе надул свирката.

Ярослав, който едва сега се надигаше, припълъзя до баща си. Надникна в лицето му и тихичко, съвсем по детски захленчи.

— Мълчи... не опозорявай името на Стражите... — с усилие промълви разбойникът. Извърна гаснещи очи към Виктор. — Ние направихме каквото... можахме...

— Знам — отвърна той.

— Доволен ли си от нас... Владетелю?

Доволен? Че за четвърт час заради него — *заради него!* — загинаха трима млади мъже, момчета, а сега умира и този злощастник? Да е доволен?!

— Аз... ти благодаря.

— Владетелю... вземи... — ръката на Пределника мудно пропълъзя в пазвата, стисна нещо там... и замря. Завинаги.

Виктор с мъка разтвори пръстите на мъртвия разбойник и взе онова, което клетникът се стремеше да извади и да му даде.

Портрет. Миниатюра върху овал от керамика. Медальон. Върху подобни предмети очакваш да видиш профили на римски цезари или разкрасели от четката на художник женски личица.

На този портрет бе изобразено лицето на Виктор.

Лилага мараня, а на този фон — собственото му лице. Малко потвърдо, по-жестоко... впрочем, всяко лице може да стане сурово. Виждаше се яката на дрехата — черна закопчана догоре риза. Под лика — нито подпис, нито нищо. Сякаш снимка, пренесена върху надгробен камък.

Само че този медальон беше на много и много години. Може би — столетия. Векове.

Момчето мълком хлипаше редом. Погледна бегло медальона, сякаш беше го виждало неведнъж.

— Какво ще правим с тялото? — глухо запита джуджето. — Беше храбър боец... Ако желаете, на следващата спирка ще наредя на работниците на Пътя да го погребат.

Виктор погледна към момчето — то не реагира.

— Слави — промълви той, някак езикът му не се обърна да го нарече с пълното му, възрастно име, — кажи как да погребат баща ти?

— Нека... нека отгоре напишат: „Стражът на Сивия предел“ — Ярослав издуха носа си. Сълзите му стремително изсъхваха. — Няма нужда от нищо друго, Владетелю.

— Ще слезеш на същата спирка. Ще проследиш погребението да стане както му е редът. Ще ти дам пари за връщане у дома.

— Владетелю!

— Не спори! — кресна Виктор. Само това му липсваше, да му тежи на съвестта и животът на едно хлапе. И без друго вече списъкът не бе малък!

Ярослав вдигна лице и срещна погледа му:

— На Владетеля се служи, а не се слугува!

— Разбира се. И ти ще служиш. Ще се върнеш и ще предадеш на Рада, стопанката на ресторанта, писмо от мен. Край, разговорът е приключен!

Виктор се изправи и мушна медальона в джоба си. Джуджето замислено го наблюдаваше. Виктор вирна брадичка и попита:

— Къде е моето купе?

ГЛАВА ОСМА

Над исполинския скален Зъб настана гробна тишина.

Ритор плавно раздвижи лявата си ръка, сякаш отмяташе невидима завеса пред себе си. Ласкавите струи на вятъра докоснаха слепоочията му, и потекоха, играейки по бузите. Странно създание разгръщаше криле в небесата над главите на седмината вълшебници — нито птица, нито пеперуда, нито водно конче, а все едно всичко наведнъж. Белезникави нишки изплитаха силует, който сякаш беше прегърнал цялата земя от Топлия бряг до неизследваната Северна пустош. Бримка по бримка, възел по възел — и така до безкрай...

Тежко се тъче Дантелата на заклинанието, особено преди да е настъпил часът на пълната Сила...

Ритор задаваше тона и темпото. Като най-старши бе задължен да усеща всички и да знае в кой момент да забавя, за да облекчи бремето на Гай и брат му и кога да добавя от Силата... Ако сгрешеше, Вятърът би го разпилял на прах.

Старците работеха виртуозно. Те умееха много, невероятно много, ала възрастта вземаше своя данък и от тях. Вече не бяха за схватки с младите магове на Торн, но тук, на върха на Зъба, те вършеха делото си — и никой не би могъл да ги надмине.

Трябваше да намерят Дракона. И — ако имат късмет! — неговия Убиец. Торн със сигурност не блъфираше — значи Убиецът вече бе тук. Колкото до Дракона... кой знае. Ритор не смееше докрай да се осланя на чувствата си. Идването на Владетеля не бе тържествен парад, още повече, след като Крилатият не е изминал веригата необходими посвещения. И за да открие със сигурност появилия се вековен господар на Средния свят, Ритор се нуждаеше от магия.

Гай протягаше ръцете на волята си и Белите криле в небето бяха следи от усилията му заедно с вятъра — здраво повит, виещ и яростен в тънката невидима фуния, свирепо стремящ се към свобода. От него Гай предеше безкрайната жива нишка, а Сандра и Соли я сплитаха в сложен орнамент сред небето. Малцина биха разпознали в още

хаотичната линия на Дантелата, линиите на великите Руни, донесени от изгнаници иззад Горещото море...

Дланта на Асмунд беше мокра от пот. Момъкът се стараеше свръх силите си да изпълни поставената задача. През него минаваше Силата и нему бе отредено да поеме целия чудовищен откат, съпротивата и гнева от страна на сънливите грамади Въздух, пробудени от топлата им дрямка и безжалостно хвърлени в неистов кръговрат над скалата. Момчето държеше. Всяка извивка в Дантелата на Крилете му костваше мъчителни спазми в дишането. Сякаш гигантска помпа се опитваше да изсмуче белите му дробове, ребрата му пукаха и се огъваха. Но Асмунд стоеше и никоя болка на света не беше в състояние да заглуши възторга му — та той, ученикът, вече стоеше в един кръг с най-великите магове на клана, и неговата воля заедно с техните твореше над Зъба титанични вълшебни Криле...

Болетус се изкашля за предупреждение. Крилете на вятъра, реещи се над скалата, с цялата отпусната им от маговете на стихийния орден мощ дърпаха към себе си милиарди струи въздух от всички предели на грамадната страна. Потоците се ускоряваха над безкрайната, леко хълмиста равнина, простряла се на стотици километри на север от Горещото море. Побеснели, те летяха право срещу Зъба. Над маговете нарастваше страховит гневен рев. Вятърът не обичаше да му се задават въпроси, той не се покоряваше на никой, сведения от него можеха да бъдат само изтръгнати — и горко на онзи, който не издържи цената!

Ритор видя, че Гай преbledнява. Видя как се олюля и брат му.

„Асмунд, момче, извинявай. Сега ще те заболи. Много. Това е подло, разбира се, но ти си нашият жив щит, няма какво да се прави... Годиците на младостта и издръжливостта отлитат, Асмунд. Аз, Ритор, ги попилях, преследвайки последния Дракон... а сега разбирам, че това е било напразно...“

Гърч разтърси момчето. Ръцете му затрепериха, дланта му всеки миг щеше да се отскубне от пръстите на Ритор. Момъкът прехапа устни, очите му се обърнаха нагоре, блесна бялото им...

— Сандра! — рязко заповяда предводителят на Въздушните.

Но вълшебницата сама знаеше какво да прави. Без да разкъсва кръга, тя пристъпи напред и с гъвкавина на девойка се приведе към момчето. Притисна глава към покритото с пот чело на Асмунд.

Намръщи се от споделената болка и разхлаби менгемето на страданието, мачкащо момъка.

Асмунд се изправи, очите му се избистриха.

— Дръж се, момче — през зъби рече Ритор. Вълната от болка, силно ослабена, достигна и до него. — Дръж се. Ако не си ти, на нашите дядовци лошо им се пише...

„Добре че Рой и Гай не ме чуват...“

А Крилете през това време се уголемяваха все повече и повече. Сякаш бяха засенчили небето. Синевата изчезна под черните облаци, запълнили простора от зенита до хоризонта. Денят помръкна — само щрихите на Крилете белееха като върху черно кадифе.

Ритор се съсредоточи. Започваше най-важното. Пронизващите въздуха потоци носеха вести за всичко, случило се по света. Трябваше само да налучка верния начин да ги попита. Ритор умееше да задава такива въпроси.

Новаци от Опакоето. Пришълци от Света на Природените... Новаци... новаци... новаци... нови хора сред тукашните обитатели. Непознати лица в Средния свят. Крилете на Вятъра помпаха през себе си океани от „информация“, както биха се изказали пришълците от Опаката страна. Ритор бе решен да не спира, докато не получи отговор — дори да изтощи до смърт останалите магове.

Своите другари. Своите събратя.

Ако Убиецът е тук, Въздухът ще го знае. В аурата на неканения гостенин още не личеше алената ивица кипнала кръв, но тя вече съществуваше. Древният гняв на Четирите стихии вече бе докоснал избрания от съдбата човек, вече беше започнал го променя — макар че вероятно процесът бе незабележим за самия Убиец. Дребничките частици вятър биха запомнили начеващата промяна. Със сигурност биха запомнили яростния гняв и жаждата за убийства, способността на новака да подчинява околните и да върви право към заветната цел, без да се съобразява с пречки и препятствия. Обикновено човекът, комуто беше отредено да стане Убиец, не притежаваше такива качества. Ритор знаеше това от личен опит. Твърде дълъг бе пътят от скромното и срамежливо момче, от книжния червей и девственник до днешния Ритор — най-добрия Въздушен вълшебник... засега. Засега, защото талантът на Асмунд още не бе разцъфнал.

Воят на вятъра над кинжалния връх на Зъба ставаше нетърпим. Великите криле се стремяха да се освободят от оковите на заклинанието. Страстно жадуваха да се откъснат от приютяващата безчетна сган земя, да замахнат с цялата си мощ и с един страшен удар да превърнат омразната твърд в океан от прах, който сетне да подхванат и да запратят в най-далечните морета! Да изтрият от света жалката шепа дръзки същества, осмелили се да им задават някакви нищожни въпроси!

...Ала докрай обтегнатата юзда на магията ги държеше здраво. Часът на Силата беше настъпил.

Дантелените орнаменти по Крилете изведнъж взеха да гаснат. Руните трептяха, променяйки очертанията си. Сандра и Соли зяпнаха към небето. Не помнеха някога да се е случвало подобно нещо.

Но Рой беше виждал такова зрелище. Както и Ритор. Двамата добре знаеха, какво ще последва.

Крилете бяха намерили търсеното. Но при това се бяха натъкнали на почти непреодолима съпротива. Стегнатите ревящи вихрушки започваха да се разгръщат. Още няколко минути — и слабеещите окови на заклинанието ще пуснат всички ядосани вихри на воля. И горко на всеки, когото срещнат по пътя си!

— Отваряй шлюзовете, Сандра! — кресна Ритор.

Вече се налагаше не да пазят себе си, а да отбият потоците вятър от градчето на клана. Ритор бе подготвен за това, имаше предвиден път, по който като по улей да насочат урагана в безжизнената степ.

— Отварям! — извика вълшебницата, мъчейки се да надвие воя на стихията. Лицето ѝ бе станало мораво от напрежение.

Асмунд отново застана. Момъкът беше разранил устните си, от носа му също течеше кръв, но се държеше. *Юнак!*

Никога преди Ритор не беше срещал такава съпротива. Маговете на ордена бяха хвърлили в заклинанието всички мислими и немислими усилия, Крилете се разпростираха от хоризонт до хоризонт... и нищо. Никакъв резултат! Всъщност, резултат имаше — очевидно бяха срещнали нещо толкова силно, че...

— Ето го! — закрепця внезапно Гай.

Ала Ритор вече сам виждаше всичко.

Позна градчето веднага. Далечния север, досами Сивия предел. Май беше територия на Земния клан. Прашна гаричка. Покрай

дървения перон се проточваше дългото туловище на влак, нарисуван във варварски цветове. Ритор почувства страха на пътниците, запълнили вагоните. А после съзря и един мъж, на около трийсет, тъмнокос и жилав, дори слаб, облечен в черна куртка. Държеше елфически меч, на пояса се клатушкаше нелепа ножница, комай неподходяща за оръжието.

Мощта на засиления Вятър бе толкова огромна, че Ритор — невероятен късмет — успя да долови дори откъслечи от мислите на човека, който тичаше към влака.

„...Пространството се топи, разтваря се в белота... Само един поглед назад — и страхът скована разума... През облачната пяна се плъзга крилата сянка. Огромна, Исполинска. Страховита. Смъртоносна. Звезди ли сияят по белоснежните люспи или самите те излъчват светлина? Крилете равномерно налагат разреждения въздух, в огромните мъждукащи очи — ярост. Посмял е да предизвика чудовището, дръзнал е... макар че все още е безсилен да се справи с противника. И затова сега го настига властелинът на небето и стопанинът на дълбините, повелителят на земята и господарят на огъня...“

И тогава Ритор изкрещя. Нададе вопъл като играч, който беше заложил на хазарт не само собствения си живот, но и даже съществуването на света:

— Да! Да! Да!

Чувстваше Убиеца. Толкова ярко и отчетливо, както може да бъде усещан само побратим.

В този миг вятърът разкъса заклинанията.

Асмунд глухо изохка и загуби съзнание. Ритор едва успя да удържи залитналия към пропастта момък.

— Надолу! Всички надолу! — кресна Ритор, пренасочи и пое потока страдание в себе си. — Сандра!...

Но нито тя, нито Соли вече можеха да го чуят. Те и не се нуждаеха от съвети. Разперили ръце, се мъчеха да се удържат на върха на Зъба, като заедно с това направляваха всеунищожавания вихър отвъд реката, в степите, колкото може по-надалеч от града. Незримият пестник на разигралата се стихия удари и двамата в гърдите. Ритор гледаше, безсилен да се намеси. Главата на Сандра се отметна назад, нагоре пръсна димяща кръв. Вълшебницата залитна, конвулсивно

размаха ръце, в широко отворените и очи бе замръзнал ужас — и с отчаян, нечовешки писък се срина от скалата. Соли остана прав, с изкривено от напрежение лице, кожата по скулите му се пукаше, докато плътно стискаше клепачи. Въздухът около Ритор сякаш пламна — с такава скорост колегата му сменяше заклинанията си. Невидимият чук вече увисваше над града... а Ритор още стоеше вцепенен, придържайки омекналото тяло на Асмунд. Сандра и Соли трябваше да отворят безопасен път за урагана, Болетус ги подкрепяше... а къде е той, впрочем?!

Площадката бе пуста — нито старците Рой и Гай, нито гърбоносия маг. Само момчето, още в несвяст, Соли и Ритор, който вече едва крепи готовите да експлодират отвътре Криле на вятъра, защото допусне ли това да се случи — никакво вълшебство няма да спаси градчето в подножието на Зъба.

Над главите им ставаше нещо невъобразимо. Изящните орнаменти на Крилете се превръщаха в белезникав хаос, в туморно петно върху тъмното тяло на Въздуха. Ритор виждаше в него обезобразено от нечовешки гняв лице. Вихърът мачкаше и късаше тази бяла мъгла, завъртайки грамаден въртоп над острието на скалата. Ревящ поток се устреми на северозапад, следвайки отворения от Соли канал, но безплътните магически бентове пукаха като дъсчени язове под придошли речни води. Долу, в подножието, цареше тишина — или предвестник на съкрушителна буря... или признак за благополучен завършек на опасната операция.

— Вземай Асмунд и изчезвай! — изкомандва Ритор, но Соли само поклати глава. Предводителят на клана не можеше да проумее как колегата му намира сили да остане прав. Вятърът режеше лицето на магьосника като с бръснач, по слепоочията вече се виждаха оголените кости на черепа. Шлейф от кръв и късчета плът се развяваше зад Соли като наметало... ала вълшебникът въпреки всичко стоеше!

Вятърът достигна и Ритор. Сграбчи го за раменете и непреодолимо го повлече към пропастта. Асмунд се изтърколи върху камъните, изохка и отвори очи.

— Надолу! — заповяда Ритор. Момчето повече нищо не можеше да направи, освен да се отърве. — Възглавница!

Асмунд трескаво и припряно закима. Като че ли бе разбрал.

Ритор го захвърли от скалата като чувал с брашно.

„Настана време да учиш бързо, Асмунд.“

„Сега трябва да се помогне на Соли. Заедно са длъжни да се удържат, докато не се изчерпи призованата към Зъба сила...“

Ала Соли вече не можеше да издържи. Беше дал всичко, с което разполагаше. Цялото му лице беше станало на кървава маска. С особена жестокост стихията смъкна скалпа му. За миг Ритор се учуди как така Соли още успява да е жив, след което с точно премерено побутване му подсече коленете и с това го накара да падне.

Изтъняха и се разрушиха силите, насочващи ураганния поток, който, усетил свободен изход, с дива радост затанцува като млад опърничав бик, заскача наляво и надясно, помитайки всичко, което можеше да достигне. И навярно би направил доста пакости, ако градът на Въздушните не беше построен достатъчно предвидливо — тъкмо за подобни беди в резултат от буйството на стихията. Вихърът бе използвал максималната си мощ, това, че щеше да събори огради и стобори, да избие прозорците и да изтръгне с корени по-млади дървета — можеше да не се брой.

...Воят на разгневения вятър утихна най-сетне. От върха на Зъба се виждаше, че веднага щом бурята утихна, по улиците шурна народ. Тичаха към подножието. Ритор си отдъхна — нито Сандра, нито Асмунд щяха да останат без помощ.

Отдъхна си, но не напълно. Защото пред очите му продължаваше да стои лицето на младия мъж с черна куртка и нелеп в ръцете му елфически меч.

Лицето на Убиеца на Дракони.

* * *

Виктор бе подгизнал до кости. Съблече се и простря дрехите си по стените на купето. След това се уви в грубо дебело одеяло и седна до прозореца.

Май бе прекалил с това „отделно купе“. Оказа се цяла стая на колела. По стените — розова коприна вместо тапети, а от тавана висяха две лампи с цветни стъклени абажури. Масивен креват, по-уместен за музеен експонат, отколкото за инвентар в пътнически вагон,

кръгла маса с две кресла, дори барче от резбовано червено дърво, пълно с бутилки и канички.

Стига бе — след безумието на схватката в гарата комфортът идваше като шок.

Ярослав също гледаше през прозореца. Виктор му стана чоглаво от мълчаливата сдържаност на хлапето. Не, състоянието на хлапака не беше равнодушие, нито, естествено, цинизъм. Но от момче, което преди броени минути беше загубило тримата си братя и баща си, всеки би очаквал по-различна реакция.

— Виждал ли си някога този медальон? — Виктор кимна към лежащия на масата амулет.

— Да.

— Къде?

— Висеше вкъщи на стената. Понякога татко го вземаше със себе си... когато излизаше за по-дълго.

Направо изчерпваща информация.

— Слави... Ярослав, аз засега много малко неща разбирам във вашия свят. Трябва...

Момчето се размърда едва-едва без да се откъсва от прозореца. Влакът минаваше покрай хълмове и горички — мирен, пасторален пейзаж. Колкото по-далеч, от железницата, толкова по-гъста ставаше гората, а към хоризонта навярно се сливаше в непроходими дебри.

— Баща ми казваше, че вие няма веднага да осъзнаете кой сте — каза Ярослав. — Аз... разбирам това. Медальонът е знакът на Стражите на Предела.

— Баща ти е бил Страж. Значи е следял мъртвите да не правят... злини?

Момчето учудено се обърна. Виктор веднага разбра, защо досега хлапакът упорито гледаше навън — очите му бяха червени от сълзи.

— Да надзирава мъртвите? Че защо? Какво има да се надзирава... Стражите пазят да не би живите да обидят мъртвите.

Виктор не намери какво да каже. Отново бе попаднал в нелепа ситуация.

— Те не са виновни — с лек укор каза момчето, — че са били върнати в света и заставени да се движат и да мислят, след като вече са били умрели. А като не им е било писано да намерят вечен покой, нека поне имат обикновено спокойствие. Пък живите... на тях всичко им е

позволено. Шматкат се зад Предела, доубиват неживите, ограбват телата им. Вземат ризници, украшения, оръжие. Крадат всичко... А мъртвите отвъд Предела имат свои си села и всякакви странни неща, дето на нас, живите, никаква работа не ни вършат, ама... Пък на север, където Пределът минава през един град, монасите са основали някакъв институт. Пращат експедиции... изучават...

В гласа на хлапето се чуваше обида.

— А там са наши! Всичките са наши. Хора, елфи, джуджета. Какво са виновни, че е имало битка, в която са ги съживили-недосъживили. Там някъде е и моят працядо... Там е последният елфически княз и последният тинг на джуджетата в пълен състав... Стражите колкото могат плашат народа, да не ходи, да не краде, абе просто да не осквернява... Ние — изрече Ярослав, и в устата му това „ние“ прозвуча така, сякаш момчето беше навършило поне триста години, — нарочно останахме след като свърши Войната. Положихме клетва, че щом веднъж вече сме предали събратята си, ще изкупим вината си, ще ги браним. И ги браним.

— А защо баща ти беше разбойник? — не се сдържа Виктор. — За да плаши хората, да не ходят зад Пределите?

Момчето се оклюма. Рече тихо:

— Не... не само. Заради това също, но... У нас се живее тежко. Дивеч почти няма за ловуване, пък земята не ражда, защото Пределите са близо. А трябва да се живее...

— Разбирам — каза Виктор. Не бе докрай искрен, но се напъна, постара се. И въпреки това не можа да оправдае бандитизма. Въпреки всичко. По същия начин не му достигаше добрината да извини в своя свят уличната престъпност или благообразните корумпирани чиновници, които съсипаха страната.

— Вие сте ни сърдит — промълви момчето. — Зная, сърдите ни се. Добре, сърдете се... но само простете на татко.

— Аз... му простих. Честна дума — и отговорът този път бе по-лек, по-честен. Ярослав благодарно кимна.

Виктор се изправи, разходи се из купето, отвори барчето и разгледа напитките. Избра една стомничка, която изглеждаше по-семпло — да не вземат да му искат пари накрая? — и чаша. Върна се към масата.

Питието бе божествено. Отначало го помисли за бренди, но после му заприлича на много силен ликьор с дъх на множество разнообразни треви. Върху стомната имаше напечатани руни. Сигурно нещо елфическо...

— На първата гара ще слезеш — нареди той преди да отпие пак. Момчето мълчаливо кимна. Виктор продължи сурово: — Ще проследиш да погребат Пределника както се полага. После ще се върнеш у дома. Имаш ли други роднини?

— Никакви.

— Ще се справиш ли сам? — след кратко мълчание запита Виктор. Не биваше да се поддава на жалостта си и да позволи на хлапето да го последва.

— Ще се оправя.

— Добре. Аз ще поспя. Като наближим гара, ще ме събудиш.

Момчето пак кимна:

— Няма да е скоро. Тъкмо заобикаляме Пределите.

Виктор надзърна навън, сякаш се надяваше, че в гората ще успее да различи границата, отделяща света на живите от това странно отвъдно.

И наистина — успя!

Беше почти неусетно, невяно — и все пак несъмнено присъствие на Сила. Все едно през дърветата някога е преминал бурен поток и дънерите са се килнали настрани. Сякаш профучал ураган бе изпочупил и усукал клоните им. Или се е стрелнал мимолетен пожар, засегнал и опърлил върхарите, а подире му изригнал облак от прах и пепел, които завинаги са полепнали по листата. Проточилата се през гората ивица беше тънка, почти незабележима, но и след стотиците изминали години оставаше жива. Това бе бариера, граница.

Сивият предел.

— В името на четирите Стихии... — прошепна Виктор.

Отново го завладяваше странния прилив — пак не беше себе си, или не само себе си...

— ...в името на Въздуха и Огъня, Водата и Земята... С тези вечни сили отделям вас от живите...

Влакът се раздрусва. Премигаха лампите. Момчето вече не седеше в креслото, беше се свило ужасено в ъгъла и с трепет гледаше към Виктор.

— ...и поставям Сивия предел между вас и онези, на които смъртта още им предстои...

Нов, още по-тежък пестник зашлеви „Гръмовната стрела“. Като за равновесие съзнанието се замъгли... Пропадане... въртоп... вихър... пламък...

Последните. Двамата последни. Вече чувстват силата му. Вече са се досетили, че дори те не ще му устоят. Пламтяща гора, а над нея — порой, който се изсипва от сивите небеса, но струите съскат и се изпаряват, безсилни да докоснат подгизналата почва. Виктор върви през огъня, защото му е дадена такава власт, дадени му са сили да противостои на всички стихии.

И двамата последни разбират това.

Небето повече не ги държи, въздухът се кърши под крилете им, пороят ги притиска надолу и земята се разцепва под чудовищната тежест на люспестите им тела, а смъртоносният пламък, който досега послушно превръщаше враговете им в пепел, сега заплашва да се взриви в гърлата им.

Значи, те ще го посрещнат в човешки облик.

Значи, той ще ги настигне като човек.

Възмездие. За хилядолетното господство, за яростта и непреклонността, за нежеланието да споделят и капчица власт, за самотнието и горделивостта.

Той е Избран и ще стане знамето на новата ера. Вестителят на свободата.

Гората оредява, в далечината блясва речна повърхност. И на брега вижда последните. Мъж и жена. Мъжът е в черни доспехи, жената — в скъсана туника. Тя повече от спътника си бе пострадала в процеса на развитие при небесната схватка.

Мъжът с черните доспехи върви насреща. Лицето му е скрито зад решетката на забралото. Дланта му стиска дръжка на меч. В гласа му има умора, но не и страх, нито омраза. Каквото и да е друго, но Те умеят да губят с достойнство.

— Защо ни преследваш? Ние си отиваме. Ние вече сме на Пътеката. Искате свобода? Вземете я...

В думите му има истина, но времето за милост е преминало.

— Вие ще отидете в нищото. Защото аз съм Убиецът на Дракони.

Мъжът насреща изважда меч. Може би още вярва в победата. А може би търси красива смърт...

Видението се разсея също толкова светкавично, както започна. И вместо следа остави бучаща тежест в главата и слабост в ръцете.

Влакът се клатушкаше по релсите. Зад прозореца се точеше незримата граница, потънала в горския масив.

— Какво става с мен? — промълви Виктор, дали питайки себе си, дали обръщайки се към момчето.

Само че синът на Пределника не знаеше отговора. Пък самият Виктор — още по-малко.

Но момчето опита. Грижливо търсеше подходящите думи, защото му се налагаше да обясни по възможно най-прости начин нещо, което досега е било прекрасно разбираемо и никога не е искало да бъде изяснявано:

— Маговете живеят в кланове, на брега на океана. Човешките градове не са им потребни. Сред тези кланове има четири Стихийни. Те господстват над света.

— Да, вече ми го казаха.

— Има други — Животинските кланове — Ярослав рязко раздвижи едното си рамо. — Като върколаците са. Способни са да се превръщат... в тотемните си зверове. Те са по-слаби от Четирите, но силата им все пак е голяма...

Той явно възнамеряваше да продължи. Но колкото и да знаеше синът на злощастния Пределник, много или малко, сега то бе прекомерно за слушателя му. От дълбините на вековете отново се надигаха разрушителни видения — и огън, и вода, и рушащи се планини, и помитащи всичко по пътя си вихрушки. Болка късаше слепоочията, дори на миг му се стори, че главата му е пронизана от стрела.

Виктор размаха ръка, за да накара хлапето да млъкне.

„Нататък не бива да продължавам сега. Всичко, което поемам в себе си, се отразява в паметта, сякаш в криво огледало, което събира изпепеляващата слънчева жар. Не бива да вземам от това незабавно и на големи хапки. Прекалено е голямо изкушението отведнъж да науча от първия срещнат «познавач» всичко, което ми трябва... да получа цялото имане на тепсия...“

Нещо го предпазваше. Него... или възникналия друг.

— Владетелю... — момчето се тревожеше, мълчанието на Виктор бе твърде дълго.

— Всичко е наред — Виктор преглътна появилата се в гърлото топка. — Вие наистина ми помогнахте. Благодарен съм на семейството ти.

Може би Ярослав усети лъжата в думите му. Но преклонението му пред Владетеля беше твърде огромно.

— Скоро ли ще има гара? — запита Виктор.

Момчето дълго гледаше през прозореца, преди да отговори:

— Да... скоро. Половин-един час.

— Ще слезеш — повтори Виктор. — Вземи!

Бръкна в джобовете на съхнещите дънки и извади кесията със скъпоценните камъни. Мълком отдели три кървавочервени рубина.

— Не ти служим за пари, Владетелю!

— Знам. Но ви възнаграждавам за предаността.

* * *

Веднага след сблъсъка на Лойя Ивер и Торн осведомителите на Котешкия клан запретнаха ръкави. Къде бяха изчезнали Огнените? Защо освен Ритор, нямаше други гости от неговия орден?

И защо двамата най-могъщи магьосника бяха на косъм от ръкопашен бой? Кое беше накарало Торн да погази всички писани и неписани традиции, като забърка кавга право на бала?

Какво означаваше всичко това?

Когато почваше на намирисва на „пърлени опашки“ според жаргона на клана й, Лойя предпочиташе пред грубата сила, ласкателството и хитростта. И, разбира се, добрия съвет. Но такъв, че съветникът да не разбере, че с нещо е помогнал на предводителката на ордена.

Тя събра тесен кръг приятелки — доколкото изобщо подобно определение можеше да бъде употребено за взаимоотношенията в клана на Котките — само три, ала от повече нямаше нужда. Лойя добре помнеше наставленията на баба си, Ивер Първа: „Вероятността за провал е правопропорционална на броя посветени в тайната.“ Бяха детски спомени, но полезни. Още от онова време пак баба й бе

подбирала другарките за наследничката си... Доста по-късно Лойя разбра, че преданата ѝ до самоотричане, винаги възхитена и възторжена Кери всъщност далеч не случайно е станала нейна най-добра приятелка. Старата Ивер умееше да надникне в хората, все едно бяха прозрачни. Затова още от детинството си Лойя се намираше в обкръжението само на онези, които най-сполучливо подчертаваха силните ѝ страни, подпомагаха най-изгодните решения. Така ѝ пристана умничката, но на драго сърце оставаща в сянката на приятелката си Кери.

Дори юношите, започнали да ухажват бъдещата Глава на клана, когато бе настъпило точното време, се оказваха най-добри от най-добрите — всички те станаха прочути воители и управници в ордена... доколкото един мъж от Котешкия клан може да бъде „управник“. Мълвата за безумствата на младите котараци добавиха доста блясък към славата на Лойя. Да, умна беше баба Ивер Първа и затова внучката ѝ, често поглеждайки към залеза, където според традициите отиваха да умират старците на тотемните ордени, тя я споменаваше с благодарна дума — единствената искреност, на която бяха способни Котките — само към мъртвите...

— Изпратих вестоносци при Огъня — говореше в момента Лойя. — Очаквам отговор вдругиден...

Зад стените с нечувана тъга виеше вятърът... като никога преди. Да не би гордият Ритор да е сметнал, че Котките трябва да бъдат зорко наглеждани? Ако е така — лоша работа. Предводителката никак не искаше да мери сили с най-силния вълшебник на Средния свят.

— А какъв отговор чакаш? — попита Кери.

Лойя сви рамене. Ето точно този случай попадеше сред онези, от които следва да се очаква всичко, а предварително нищо да не може да се отгатне. Трябваше наистина да се чака, а това ядосваше нетърпеливата Котка.

В будоара на Лойя бе поразително тясно. Изглеждаше странно след просторните бални зали. Но в този контраст имаше смисъл, защото, уви, против природата не се върви, жените от клана намираха истинския уют само в малки полутъмни помещения, претрупани с меки кушетки. Приятелките лежаха, на масички до тях стояха кани с любимото им вино. Само че сега те не докосваха напитките,

мълчаливо признали, че ситуацията е твърде сериозна, за да са уместни малки девически партита.

— Хич не съм свикнала да се влача на опашката на събитията — отбеляза превзетата и разглезена Лола, единствената в обкръжението на Лойя пришълка от Опаката страна на Света, която разправяше за себе си, че оттатък била велик учен — нещо като маг в Средния свят. Ала господарката на ордена не ѝ вярваше много, отдавна се беше убедила, че в подобни разкази присъства твърде малко истина. Бяха по-скоро мечти.

— Как така изтървахме Торн? — въздъхна Ота.

Ота. Силната личност сред съветниците на Лойя Ивер — ослепителна хубавица и добра вълшебница. Такива като нея биваха приближавани към върха на управлението с една-единствена цел — да ги държат под око, да бъдат контролирани и с подчертано приятелското отношение да се осуetyава възможната им склонност към интриги.

— Какво ви става, приятелки мои? — намръщи се Лойя. В никакъв случай не биваше да се съгласява с Ота. — Седнали сме да се самосъжالياваме? Упрекваме се за пропуски? Ние, Котките?! Веднага забравете паники и истерии! Все още можем да накараме и Торн, и онзи горделивец Ритор да играят по свирката ни! По-добре ми кажете: какво делят тия двамата?

— Само не и властта — забеляза разсъдливата Кери и отметна черните си къдрици назад. — Ритор не му пука за това.

— Така е — подкрепи я Ота, — у него няма страст да ръководи...

— Той има друга, може би единствена страст, затова пък пламенна... — замислено промълви Лола. — Природените.

— Точно така — каза Лойя. — Но какво отношение има към това Торн? Водата също никога не е изпитвала топли чувства към останалите на Далечния бряг... Дори напротив, бих казала.

— Тогава, все пак властта? — Кери преплете тънките си ръце.

Ота поклати отрицателно глава:

— Първото, което иде на ум, надали е вярното. Досега Ритор никога не се е стремил към власт. А би могъл, особено след... — тя многозначително остави фразата да увисне.

— Ами Торн? — предположи Кери. — Той е интересен мъж... честолюбив е. Богаташ. Изстиска данъците от земите си по безброй

начини. Наказващите на Водния орден никога не се заседяват без работа. Ами ако конфликтът е заради ленни владения?

— Да се счепкат заради някакви си земи на моя бал? — възмути се Лойя. — Дори Торн не е толкова алчен!

— Пък и довчера винаги е почитал обичаите... — замислено рече Ота. — Нещо наистина невероятно се е случило, за да постъпи така...

— Не сме седнали на общи приказки, скъпа! — рязко прекъсна приятелката си Лойя. — „Нещо невероятно“... При нас не следва да има подобни слова, Котки! Във Водния клан имам седмина осведомители. Искам да знам защо са бездействали! Нашата Фия преспива с Роман, който, ако не е дясната ръка на Торн, то поне е лявата — със сигурност. Но защо тогава от нея не дойде и една дума, защо?!

— Някаква беда? — вметна предпазливата Лола.

— Беда? И със седемте наведнъж?

— Защо не? Не станахме ли прекалено самоуверени напоследък? Всичките големи провали са сякаш само в историята, а сега даже Стихийните кланове са ни в кърпа вързани!... Ами ако Торн през цялото време ни се е присмивал? И когато настъпил мигът да действа — на бърза ръка е изклал шпионките ни. Защо го подценяваме толкова! — горещо възрази Лола.

Ивер се замисли.

— Добре. Ето какво ще правим. Осем души — при Торн. Също толкова — при Ритор. И по четири за останалите стихийни. После ще чакаме. Засега.

— Може би — измърка Ота, — си заслужава и аз... да се поразходя? Всички осведомителки имат един главен недостатък — те не владеят стратегическа информация, а значи и не знаят какво точно да търсят...

За кой ли път Лойя мислено се поздрави, че навреме бе забелязала и приближила към себе си Ота.

— Не, скъпа приятелко — ласкаво отвърна, — не. *Разходката* ще трябва да поема аз.

— Защо ти?

— Тъкмо защото — Лойя Ивер дари своята приятелка и потенциална конкурентка с най-очарователната си усмивка, — само аз

владее цялата стратегическа информация.

И с тези думи притвори очи, радостна, че е накарала Ота да се поизмъчи над въпроса какво още е известно на великата ѝ господарка!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Влакът ту ускоряваше, ту намаляваше, скърцаха спирачки на остриите завои, където коловозът се огъваше в дъга. Виктор дремеше, облегал глава на меката тапицерия на стената. По едно време чу странно скърцане, отвори очи и забеляза, че Ярослав точи ножа си с малък брус. Под погледа на Виктор хлапето се изчерви, скри точилото и замръзна на седалката с неестествено изправен гръбнак. Боец...

Виктор затвори очи, борейки се с изкушението отново да подхване да разпитва. Със сигурност момчето имаше още много неща да му разкаже...

Но в съзнанието продължаваше да съществува бариера. Отказа се — дали от страх, дали поради отвращение от вероятния резултат от въпросите — нов пристъп на ярки и изтощителни видения.

„Какво съм аз в края на краищата?... По-точно — кой съм аз? Откъде ме връхлитат тези приличащи на спомени халюцинации?“

Не му се беше случвало преди. И сега не можеше да се случва. Просто не можеше!

Не се усети кога се е отпуснал и задрямал. И тутакси се озова на брега, до колене в антрацитено-черната вода. Глухо ръмжеше приборът.

Ето, пак!

Едва снощи (Господи, нима едва снощи!?) беше убеден, че спи. Но сега не беше. Защото насън може да виждаш багрите неестествено сочни и живи. Може да чуваш и звуци, колкото и странни да са. Но никога не усещаш тялото си. Почти никога. И съвсем не забелязваш, че водата е мокра, че слънцето пече в тила, че камъните под нозете са хлъзгави като от налепи.

— По дяволите — изръмжа Виктор.

Тези сънища нямаха нищо общо с виденията, където той оставаше повече или по-малко зрител. Взираше се в случващото се, без да се учудва и без да осъзнава себе си като Виктор. Всъщност, чудатите халюцинации повече приличаха на нормални сънища, ако се поразсъждава малко по-безпристрастно.

Но сега, уж сънувайки, той продължаваше да помни кой е, как е попаднал в Средния свят. Помнеше Тиел и загиналия Пределник, помнеше хлапето Ярослав, който допреди минута само се занимаваше с кинжала си.

Виктор се наведе и загреба водата в шепи. Разгледа я отблизо. Вода като вода. Прозрачна. Но откъде тогава е този гъст черен цвят на морето, все едно е пълно с туш за рапидограф?

Шляпна вълна, за миг го измокри до кръста, като с това прекъсна по-нататъшните експерименти. Виктор побърза да излезе на плажа. В далечината се виждаха същите онези причудливи планини, а пред тях — същата къща, в която бе влизал предишния път. Вече не вонеше на кисело, от комина не се издигаше пушек, въздухът бе чист.

— Какво става, роднини и приятели, що за щуротия... — промърмори Виктор и се провикна към постройката: — Ей, стопанино! Хареса ми да ти идвам на гости, ела да ме посрещнеш!

Но в дупката, заместваща врата, никой не се появи. Нямахте ги отблясъците на огъня, както миналия път. Виктор заподскача на брега, напразно мъчейки се да излее водата от обувките си. Накрая се наложи да седне върху гладкия чакъл и да се събуе.

„Не, не е правилно така. Пак прекалено реално, за да бъде съновидение. Нима насън е възможно да усетиш тежестта на шепи влажен пясък, да разгледаш отделните песъчинки? Да почувстваш всеки настъпен камък, да различиш всяка заврънтулка на лилавите клони на отдалечените дървета?“

Стига бе — сън ли е това!

Осъзна, че изпитва страх. Засега лека уплаха. Като студена бучка в сърцето. Намираше се в друг свят, нали? Да не би законите в него да са толкова различни, че е допустимо да приеме материалността на тукашните сънища?...

А, не! Не биваше да се поддава на тази мисъл. Та дори и заради факта, че след предишното съновидение не намери по тялото си нито драскотини, нито синини, нито охлузвания. А такива трябваше да има за спомен от нелепата юмручна среща с якия нисък урод. С лакомника.

Е, даже дядо Фройд веднъж е казал: „Случват се и просто сънища, мойто момче. Обикновени сънища“. Ами нека се доверим на стареца. А ако подсъзнанието все пак подхвърля гатанки, те са за разгадаване.

Виктор без желание обу влажните чорапи и нахлузи обувките. Би било добре да се разходи бос, но нямаше желание да си нареже стъпалата по ливадата с острица. Изправи се и тръгна към „лабораторията“, мацкайки високата трева. И изведнъж спря поразен.

От брега към постройката, малко по-встрани, се точеше пътека. Прясно газена и прекършена острица. Правилно. Така трябваше да е. Миналия път той самият мина оттам.

Това не беше сън. Не беше и действителност. Виктор оставяше следи в този свят, а светът от своя страна не го белязваше никак.

Неволно ускори крачка и сви към старата си диря, затича се. Ненадейно му хрумна, че сигурно не му е отпуснато много време. А можеше (и трябваше!) да разбере нещо важно.

Спря пред прага и за сетен път опита да извика дебелака-алхимик:

— Стопанино!

Тишина. Зад гърба шумяха вълните — и това бе всичко.

— Ами... не ми се сърди тогава — рече Виктор и влезе в къщата. И отново зрението му мигновено се адаптира към сумрака.

Рухналата лавица както и преди продължаваше да е на пода, а по останалите като че ли липсваха някои от неразбираемите предмети. Но най биеше на очи угасналата пещ и отсъствието на големия казан. Значи, кашата е била сготвена... каша от миниатюрен Фреди Крюгер.

Виктор срамежливо се озърна — неудобно все пак — и откряна капака на сандъка. Предпазливо надникна — ами ако вътре има още някакви дребни гадорийки?

Сандъкът бе празен. На дъното имаше дебел слой прах, по ъглите — паяжинки. Това вече е интересно. Как дебелакът одеде се беше изхитрил да измъкне от тук живо човече?

Изведнъж си даде сметка, че се радва на това несъответствие. Защото иначе излизаше, че сънят е по-ярък и по-последователен от реалния живот — възнеприятен извод.

Някой се изкашля. Виктор се обърна.

Червендалестата физиономия на дебелака запълваше дупката на вратата в комплект с необятното му шкембе, в което стопанинът бършеше ръцете си. Оглеждаше гостенина си смутено и леко лукаво като несполучливо пошегувал се приятел. Усмивчицата бе кривичка и неумела, но като че ли дружелюбна.

— А там няма нищо, нали тъй, драги ми господине? — заяви дебелакът. — Виж ти какви работи... А то свърши.

— Кое — свърши?

— Ами каквото имаше, всичко свърши — достъпно обясни стопанинът. Пристъпи вътре, закачайки с рамо стената. С въздишка огледа помещението: — Да, чудно хубаво беше...

— Къде е казанът? — грубо запита Виктор.

— Казанът? А... доизкипя! Свари се нашата чорбица, да. На вашите услуги, господине, с вашата неоченима помощ... само и само да ви допадне, ваша милост...

Той подигравателно взе да се кланя, прегъвайки се на гънки като парцален палячо. Видът на този малък хълм месо и сланина, който се лигави като дърт алкохолик, предизвика у Виктор единствено погнуса. Той отрони безразлично:

— За мен значи си се стараел, казваш...

Взе от близката лавица парче смачкана ламарина. Изглеждаше странно — някога трябва да е било нещо цилиндрично, май тънкостенна тръба със стърчащи плоскости. От предмета се сипеше ситно натрошено стъкло.

— Ами това защо не си го употребил? А?

Ревизорския тон на Виктор оказа неочаквано въздействие върху дебелака. Безформеният стопанин на къщата суетливо притича, дори фамилиарно прегърна Виктор за раменете и се взря в предмета...

— А *това* ли? — намръщи се с пренебрежение. — Че колко може да си играем с *тези*? Поне две дузини хвърлихме от онези... — Той завъртя горното си джоланче над главата, — и от другите... — Изобрази „другите“, като разпери ръце встрани и направи няколко крачки. — Не, помисли само! Хвърляш ги, хвърляш ги... пък те все падат...

Внезапно, в пристъп на озарение, Виктор осъзна какво държи в ръцете си.

Беше самолет. Идеален малък макет на самолет, май „Боинг“ или друг западен модел. Смачкани криле, разкъсан фюзелаж, късчета плат — кресла? — стъклен прах от илюминаторите.

Или... това не е макет?

Очарован, той докосна с пръст по останките на лайнера. Намръщи се, когато се одраска по ръбовете на пробойните.

— Вътре и народец нямаше кой знае колко много — пренебрежително отбеляза дебелакът. Измъкна от изведнъж изтръпналите ръце на Виктор макетчето и го запрати в ъгъла. — Зарежи, голяма работа! Всичко което трябваше, се употреби. Не се съмнявай — за теб ще стигне!

И избухна в смях, сякаш бе казал някакъв шедевър на остроумието. Но Виктор не му обърна внимание. Трескаво оглеждаше полупразните рафтове, отчаяно мъчейки се да проумее какво вижда.

Ето още един „макет“. Масленозелена консервна кутия с щръкнали блестящи бръсначи — перка на хеликоптер. А ето там... разбира се, може да каже, че обгорените вагончета са от детско влакче, но Боже Господи, не бива деца да пипат *такива* играчки... А ето там — буци тинеста глина, произсъхнали, но все едно съвсем наскоро извадени от морето. Тук от калта стърчи корабен винт, другаде — или връх на мачта с парцаливи остатъци на платно, или остър вълнорез с полуизтрит надпис, навярно английски — „...ent“.

Какво значи всичко това?!

— Тях... ти ли ги... а? — попита Виктор. Попита много спокойно и с ясното съзнание, че ако отговорът се окаже „да“, ще се наложи да убива. Па макар и насън.

— Какво?! — изрева дебелакът с неподправен гняв. — Аз? Ти за какъв ме мислиш бе, умник! Ние да не сме зверове някакви?!

Виктор отстъпи към стената, стреснат от яростната реакция и смутен от собствения си гаф. Дебелият дребосък внезапно се успокои и миролюбиво рече, почесвайки търбуха си:

— За какво ни е да го правим?... Щом те самички бум или бълбук, без никаква намеса... Е, бихме могли, стига да има желание. Само че как? И кои сме ние? Да не би всичко да ни е позволено...

Той се обърна и тежка въздишка закуцука към изхода. Спря на прага и добави с ирония:

— А ти отбивай се, отбивай се. Винаги щом намериш време... Тук вече няма какво да се прави, ти вземи се разходи в гората... — и изчезна навън, но се провикна за довиждане: — Пази се, гост неканен!

Моментно объркване. После Виктор се втурна към изхода. Едва прескочи прага и покривът затрещя. Зад гърба му заваляха летви и мертеци, рухна тежката носеща греда. И тозчас избухна огън.

Приклепнал на безопасно разстояние, Виктор гледаше как стремителните пламъци обхващат сградата, как жарките, почти прозрачни огнени езици жадно поглъщат еднакво успешно дърво, камък и желязо. Сгромоляса се коминът, сякаш хлътна навътре. И защо приказват, че след пожар винаги оставали печките — окадени, обгорели, но цели-целенички?...^[1]

Без да се изправя, Виктор запълзя назад, защото огънят излъчваше изпепеляващи вълни все по-бързо и по-надалеч. В срутващата се сграда нещо се пукаше с дълбок камбанен звън, съскаше, избухваше в разноцветни пламъци. Виктор вдигна ръка да предпази лицето си от пръскащите се навред като фойерверк фонтани от искри.

И му се стори, че от сърцето на пожара се донасяше тънък и многоглас хор...

— Владетелю, Владетелю!

Виктор отвори очи. Потръпна, като се отстрани от изплашения Ярослав.

— Вие стенехте, Владетелю — срамежливо съобщи момчето. — Много силно. И правехте така... — показва. — Пазехте се с ръце от нещо.

— Сънувах сън — обясни Виктор. — Кошмар. Благодаря ти, че ме събуди.

И без никаква вяра в себе си той внимателно разгледа ръцете си. Може и да не е бил опърлен от пожара, но нали се беше порязал в разбития самолет, хайде, нека дори само да се е одраскал, макар че помнеше рязката болка в пръстите... И да няма кръв, пак някаква следа трябва да е останала!

Не. Нямаше никакви следи. Било е сън. Просто сън.

Но, Господи, колко беше реален!

* * *

Щетите от катаклизма на изтръгналите се на воля ветрове бяха, може да се каже, търпими за мащаба на развихрилата се буря. Вярно, Рой и брат му, Соли и гърбоносият Болетус излязоха от строя, при това старците задълго — счупените кости и дълбокото изтощение на

тяхната възраст не се лекуваха лесно даже с магия. Ритор можеше да разчита само на необузданата Сандра. Асмунд също бе под ръка — единствено той се отърва без дракотина. Юношата беше се овладял и сътворил въздушна леща, плащайки с лек уплах за полета си в пропастта.

„Да беше проявил същата съобразителност и Таниел...“ — рече си Ритор и веднага си забрани да мисли повече за това.

Докато хората от градчето заличаваха следите на бурята, съветът на Въздушните се събра отново.

Сандра седеше до Ритор. Вълшебницата баеше на неестествено изкълчената си ръка, челото ѝ блестеше от пот — болката пробиваше всичките ѝ защитни бариери. Естествено, до вечерта от раните ѝ не ще остане и следа, ала засега ѝ се налагаше да търпи. Асмунд се беше свил като мишка в ъгъла на залата и не смееше да мръдне — че как иначе, за първи път на истински съвет!

Пристигнаха не само магове. Тук бяха главните Възпитатели, най-заслужилите воители, най-вещите лечители, билкари и най-сръчните майстори на ордена. И Кан бе тук — въпреки че днешният ден му бе донесъл много грижи. Ритор скришом стрелна брат си с очи.

Залата не беше пострадала от урагана. Никое буйство на стихии не бе в състояние да разклати защитните заклинания, наложени още от основателите на клана, които първи бяха пристигнали на Топлия бряг от мъглите на Горещото море. Отново нямаше нито капка влага, нито земна прашилка, нито огнен отблясък — само неподвижно застинал в съсредоточен покой Въздух.

Почти четирийсет чифта очи гледаха към Ритор. Магът се изправи:

— Братя. Преди всичко — чест и слава на почитаемите Рой и Гай, чест и слава на почитаемия Едулюс. Те дадоха всичко възможно от себе си, та делото ни да се увенчае с успех...

Ритор не обичаше много подобни церемонии, на тях красноречието му увяхваше, но така бе редно и той продължи с традиционните фрази докрай. И почти без пауза след това заяви:

— Изпълнихме замисленото наполовина... по-големия дял от работата е свършен. Навярно дори две трети. Намерихме Убиеца.

Къса сдържана въздишка прошумоля в залата. Напрегнати лица, липсваше усещането, че хората спотайват радостта от чутата новина.

Ритор искаше да вярва, че кланът няма да го разочарова. Продължи:

— Убиецът се появи там, където се очакваше — в далечния север, край Сивите предели. Отсега нататък ние ще го преследваме като сянка. Важно е да го настигнем... преди да е преминал Посвещението. Трябва да изпреварим Водния клан, за да не успее Торн да го вземе под закрилата си. Ако това се случи — войната е неизбежна. А в момента, уви, не сме в пълните си сили за мащабен конфликт.

Съветът отново се раздвижи с тих ропот. Тук всички разбираха какво означава война с клана на Водата.

— Не бива да оставяме нашия орден без защита, затова не мога да взема в преследването много хора. Сандра, Асмунд... другите ще са нужни тук.

— Вие няма да се справите само тримата — с дрезгав глас се обади Жеймо, началникът на Възпитателите, — даже и Убиецът да не е овладял силата си. Вземи още двама бойци, Ритор.

— Прав си — кимна магът. — Кой са ти най-добрите?

— Кевин и Ерик — незабавно отвърна старият воин и съветът одобрително зашумя.

— И аз ще дойда — тихо, но така че да го чуят всички, промълви Кан. — Заклинанията не са всесилни, Ритор.

Вълшебникът се вгледа в очите на брат си. След смъртта на Таниел двамата така и не сколасаха да поговорят. И тялото на злощастния племенник на Ритор беше останало под стените на замъка Бхче... вероятно вече осквернено от чародеите на Водния клан...

Очите на Кан бяха черни и непроницаеми. Прекалено черни и твърде непроницаеми. И против волята си Ритор отвърна:

— Добре, Кан. Така да бъде. Вземи си един помощник, който да умее повече неща от бъркане на отвари. Тръгваме незабавно. След два часа ще мине „Колесницата на Вятъра“.

* * *

Гарата на Въздушния град бе много разкошна. Сградата от бял мрамор костваше на джуджетата доста средства, вероятно цяло състояние, но те не можеха да не уважат ордена. Специални помпи

поддържаха великолепни фонтани на площада пред гарата, въпреки настъпващата есен зелени ливадки радваха окото с девствената си недокоснатост. Колоните и покривът оприличаваха сградата с гръцкия Партедон, стига, разбира се, Болетус да не преувеличаваше.

Наоколо имаше доста народ. Повечето, естествено, бяха хора от близките села и чифлици, но присъстваха и доста джуджета — рудниците им в Старите планини още не бяха изтощени, както мнозинството други мини край самия Топъл бряг.

Когато Ритор и свитата му се появиха пред гарата, тълпите взеха полека-лека да оредяват. Търговки, мотаещи се елфи, угрижени джуджета, хора — всички без видима припряност, но доста живо напуснаха площада, водени от мъдрото житейско правило, че никога не си струва да попадаш на пътя на вълшебници от Стихийен клан. Още по-малко да се изпречиш на Ритор, когото мнозина познаваха.

Ритор не се озърна настрани, прекоси опустяващия площад и влезе в чакалнята. Разбира се, не в общата. Над вратата ѝ имаше недвусмислена табелка, сочеща, че помещението е „Само за магове и съпровождащите ги лица“.

Не само фасадата, но и вътрешното обзавеждане говореше колко трудолюбиво и сериозно са се стараели джуджетата. Ритор не знаеше какво са имитирали, но разкошът в специалната зала беше направо предизвикателен: пухкави килими — магът силно подозираше, че са постлани току-що, — удивителни цветя в резбовани дървени сандъчета, кристал, позлата, скъпо червено дърво... Всичко бе поддържано в безукорен ред.

Ала билети трябваше да купуват дори вълшебниците. Даже от Стихийните ордени.

Над гишето висеше табела от черно дърво, върху която със златни букви пишеше: „За деца и магове — намаление“.

— Значи на мен ми се полага двойно намаление! — зарадва се Асмунд. — Още не съм навършил шестнайсет...

Касиерката-джуджанка търпеливо криеше раздражението си:

— Не е възможно, млади господине. Намалението бива само едно.

— И кое е по-изгодно? — не миряса юношата. Ритор не го скастри. Прекрасно разбираше, че по този начин момчето се опитва да си придаде храброст, лъжейки околните, но преди всичко себе си.

Защото изпитваше страх, голям страх — игрите и безгрижието бяха свършили за него.

— Детското — ухили се касиерката, косматата ѝ брадичка се покри с трапчинки. — Само че единствено през периода на лятната ваканция!

Дори маговете предпочитаха да не се карат без сериозна причина с фактическите господари на Пътя. Джуджетата, познаващи парата и електричеството, притежаваха известна устойчивост към стихийната магия. Разбира се, ако някой — нека и хлапакът Асмунд — решише да се заеме сериозно с тях, лошо им се пишеше, но... Ритор се досещаше, че някои от старите вълшебници съвсем не на шега се боят от парните машини, смятайки техниката за някаква неизвестна им разновидност на чародейство.

— Общо девет билета — каза Предводителят на Въздушните в прозорчето на гишето. — Отделни купета. Цял вагон. За „Колесницата на Вятъра“. До... до самите Пределни.

— Не се безпокойте, ваша милост — угоднически се усмихна джуджанката и от нейното изпълнение на гримасата, наречена „усмивка“, Ритор едва не потръпна. — Ей-сегинка ще закачим вагончето, ваша милост.

Касиерката прибра парите с мъхнатата си лапка и подаде на вълшебника девет картончета с кантове от варак и с художествено изрязани ъгълчета — билети със запазени места.

— Разполагайте се и чакайте — нареди Ритор на свитата си. Нямаше смисъл да тръгват скришно, през нощта, или предрешени. Торн и шпионите му не бяха способни да ги засекат, също както и Ритор не можеше да проследи Торн. А джуджетата, както всеки знае, умееха да си държат устите заключени и не се занимаваха с търговия с чужди тайни. Нали заради това просъществуваха толкова дълго и продължават да живеят, за разлика от някои други племена и народи, които не приеха новия ред в Средния свят.

Влакът пристигна на перона точно по разписание — джуджетата не познаваха думата „закъснение“. Отредения за хората на Ритор вагон вече бе подготвен за прикачване към влака. Вълшебникът беше добре запознат с железопътните дела и знаеше, че за да не загубят и капка от скоростта, джуджетата ще впрегнат още един локомотив. И хубаво, че имаха винаги резервен под ръка, защото алтернативата би била да

откачат от композицията друг вагон, някой от категорията „без запазени места“. А дори в тази класа пътуваха далеч не случайни люде — доверени лица на търговски къщи, понякога дори самите чорбаджии — за да спестят някоя и друга пара.

Едва когато потеглиха, Ритор си позволи да въздъхне и малко да се отпусне. Облегна се на мекото канапе. Скоро стюардът на вагона щеше да донесе чай.

Можеше да отдъхне поне малко. Торн надали знае къде да ги търси...

* * *

— Слизаш на първата гара — отново рече Виктор колкото можа по-строго. Синът на Пределника неистово кимаше, сякаш от всяка дума на Владетеля научаваше велика истина. — И ще изпълниш всичко, което ти наредих.

— Да, Владетелю... аз съм щастлив... че ти служихме...

— Хайде, хайде, стига — каза Виктор и добави, неволно подражавайки на майка си, когато се стягаха на гости при баба Вяра: — Провери да не забравиш нещо. Скоро спираме...

Гарата бе мъничка, овехтяла и тънеше в окапали жълти листа. Само няколко тополи упорито се съпротивляваха на есента. Те стърчаха над сграда с охлузена мазилка и килнал се настрани покрив. Единственото солидно нещо в нея бяха решетките на прозорците. Ярослав вдигна към Виктор пълни с искрена мъка очи:

— Сбогом, Владетелю...

— Ха така! — престорено се учуди Виктор. — Откъде накъде „сбогом“! Пак ще се срещнем... непременно ще се срещнем. Задушница за баща ти и братята ти ще направим.

— Наистина?! — момчето се задави от възторг.

— Наистина, наистина — побърза да го увери Виктор. — Сега върви. Не се бави.

Излезе от купето заедно с Ярослав.

— Слизате? — равнодушно се поинтересува джуджето-стюард, зает с някакви ръчки и кранове, стърчащи от стената.

— Само той — посочи Виктор. — Аз оставам.

— Ааа... Само внимавайте да не се возите над платеното — много строго държим на това. Билети можете да закупите само по гарите. Аз не продавам. Ако ще искате да продължите, ще трябва да се отбиете на касата в Рянск — със същото равнодушие събщи джуджето.

— Благодаря, ще го имам предвид.

Стоеше в тамбура^[2] и изпращаше с поглед бавно отдалечаващия се Ярослав. Добре че се съгласи да слезе. Стига невинни жертви. Изглежда, че да се намира човек до Виктор не е най-безопасното занимание...

Те изникнаха иззад тополите, по двама от двете страни на сградата, бързи и безшумни. И като гърмящ водопад в съзнанието на Виктор нахлу сдържаната досега злоба и желание за отмъщение. Противникът бе понесъл загуби, бяха останали само четирима — четирима Наказващи от клана на Водата начело с мага Хотор. Идваха да убиват. И нямаше значение как са успели да настигнат влака — вероятно вълшебниците имаха в този свят своите секретни преки пътеки.

— Бягай! — закрещя Виктор към вдървения гръб на момчето.

— Сега ли ще благоволите да слезете? — подкупващо любезно се обади зад него стюардът.

Виктор не отговори. Вече се виждаше как се втурва в купето за меча, кракът му се откъсна от железния под... и внезапно разбра — оръжието нямаше да му помогне. Бе безполезно. Нуждаеше се от нещо друго... нещо отвътре.

— Спрете! — извиси глас към враговете си, преди да е съобразил какво да предприеме. — Оставете на мира верния ми слуга!

Момчето даже не бе помислило да бяга. То меко приклекна, оголи ножа и се озъби като вълче. Знаеше, че е обречено, но това нямаше значение — Владетелят трябваше да оцелее.

Касапите продължаваха да се приближават към Ярослав. Хотор спря и предизвикателно погледна към Виктор.

— Какво стоиш?! Излез!

Но зад заканата се криеше страх и несигурност.

— Отново заставаш на пътя ми, Хотор — хладно каза Виктор, а в гърдите му вече набъбваше буца ледена ярост. — Този път няма да се измъкнеш. Какво ти бях обещал, *сган*, помниш ли?

Все още не знаеше какво да направи. Да удари?... С какво? Нямахте меч.

Хотор продължи да върви. Късото му светло-синьо наметало бе загубило предишната си чистота, по него зееха дупки — комай по тайните пътеки вирееха доста тръни. И заедно с жалкото състояние на дрехите, в лицето, въпреки самоуверената стъпка, се беше появило нещо ново.

Обреченост.

Водният маг вдигна ръка.

Зад гарата, изтръгвайки дърветата с корените им, презирайки земното привличане, се издигна исполинска вълна. Бе черна като смола, едва-едва синкава, само кипящата пяна по гребена ѝ — бяла. Трясъкът на прекършените дънери заглуши всичко друго. Сянката на невероятното цунами, незнайно как пропълзяло в сърцето на сушата, помрачи деня. Целият удар на многотонната грамада бе прицелен право във Виктор, точно в него и в никой друг. Всеки миг вълната щеше да се стовари и да превърне жертвата си в нищо. Хотор не искаше да рискува, сътворявайки несполучилия при миналата схватка воден дух, демон или както и да се наричаше кошмарното същество.

Виктор скочи. Скочи, молейки тялото си бързо да си спомни на какво го бяха учили на тренировките.

Магьосникът направи с ръцете си движение, сякаш извиваше шията на гъска. Виктор вече летеше срещу него. За изпълнено по този начин майи-гери кой да е инструктор по карате би наказал Виктор с петдесет лицеви опори. Върху свити юмруци, за да запомни как не трябва да се рита. Но пред Хотор нескопосаната хватка мина, вълшебникът не понечи да се защити.

Беше възможно най-подлият и мръснишки удар — с върха на обувката в слабините. Водният се преви на четири... и изтърва юздите на силата, която формираше убийствения воден вал. Цунамито се разпадна, стопи се, сякаш никога не бе съществувало.

Кратък вик. Виктор вдигна глава.

Кръв. Безсилно разперените ръце на Ярослав, под който се уголемяваше тъмноалена локва. И неочаквано хвъркнали в разгара на есента валма пух от тополите, мръсно-бели фъндъци, които пиеха детската кръв. Двама стояха над трупа. С мечове. Разбрали са, че със Стражниците на Сивите предели следва да се сражават с обикновено

оръжие. Третият клечеше, затиснал дълбоката рана на рамото, между пръстите му — тънки червени струйки.

В ръцете на убийците бавно се заизвиваха водни бичове, бойците се обръщаха към Виктор.

Отзад се размърда Хотор и изрева сирената на локомотива. Ако тези типове и този път са пропуснали да се снабдят с билети...

Виктор хукна към влака. Тичаше и всеки миг очакваше късащата съзнанието болка от магическите камшици. Навярно усещането щеше да е като падане върху виещ банциг. Тъкмо навреме в спомена се появи сцена от някакъв екшън и Виктор според възможностите си направи бърз зиг-заг, наведе се в движение. Едва не се спъна, беше по-зле от май-герито, но бичът мина над главата му, като само го поръси с твърди мразовити капки.

Стълбичката на вагона бе на няколко крачки.

Влетя във влака и се озърна, прииска му се не просто да кресне нещо подигравателно и злорадо, а с все сили да удари шапка в земята, нехайно и отчаяно да изрази презрението си към изтървалата го смърт.

Двама Наказващи помагаха на Хотор да се изправи. Раненият ги следваше, олюлявайки се. И държеше няколко квадратчета картон така, както се държат игрални карти. Бяха се погрижили да си осигурят достъп до вагоните.

Виктор изстина. Вече нищо не можеше да го спаси.

Влакът потегли. Прекалено бавно набираше скорост. А Водният вече показваше на кондуктора билетите, кривейки устни от болка.

— Само без побои в моя вагон, почитаеми господа — гнусливо заяви джуджето и Виктор, вече готов да отпечата подметката си върху челото на качващия се убиец, неволно отстъпи.

За щастие, предупреждението повлия и върху противниците му.

— Ние... знаем... подземни майсторе — изсъска Хотор задавено. Погледът му се забиваше във Виктор като свредел, но нищо повече магьосникът не се решаваше да стори. — Имаме... билети. Покажи ни... купето...

— Последвайте ме, моля — безстрастно изрече джуджето.

Виктор отстъпваше заднишком. Да обърне гръб на Водните бе свръх силите му.

Но нито Хотор, нито подчинените му така и не понечиха да предприемат атака. Режеха жертвата си с очи и толкоз.

— Вашето купе — изскърца стюардът. Беше съседното с това на Виктор. Джуджето повиши глас: — Настоятелно моля почитаемите господа да се въздържат от разчитване на сметки!

Хотор дари железничаря с презрителен поглед. Бойците му затвориха след себе си вратата.

— Ще желаете ли да се върнете в купето си или ще стърчите в коридора? — осведоми се джуджето.

Виктор като в унес нахълта в купето, тръшна вратата и дори я заключи. С едно мижаво резе, което бе повече декоративно. Ръцете му трепереха като на съвсем пропаднал пияница.

Край. Проследиха го. Обкръжиха го. В ръцете им е, като зазидан. Демони! Къде да се дене сега, освен да скочи през прозореца?!

Влакът подозрително чевръсто ускоряваше ход.

Виктор седеше и като очарован зяпаше стената. Струваше му се, че всеки момент ще я пронизат водни струи, режещи не по-лошо от лазерни лъчи. Зад прозореца преминаваше есенният пейзаж.

Клетка. Истинска клетка. Капан.

Нима Наказващите не ще посмеят да го нападнат? Нима за тях, могъщите и властните, действително имат значение думите на някакъв си стюард-кондуктор? Или... нещо чакат? Но какво?...

Да. Всичко започна от проклетия повреден бушон. И завършва с неуспешно бягство от неприятно реални зли магове.

А Тиел — как можа да изчезне в такъв момент!...

„И сега какво? Кротко да си седя и да чакам, докато аналогичното занимание не писне на Хотор и магът не ме довърши?“

— Защо не защити верния си слуга?

Гласът, подгизнал от жлъч, идеше иззад междинната стена между купетата. Разкошната обстановка не се връзваше с паянтови паравани, навярно Водният използваше магия.

— Само онзи жалък удар — на това ли си способен? — продължаваше вълшебникът. — А се заканваше да ни изпепелиш... Защо не ми отговаряш?

Евтини провокации. Не бива да се хваща на тази въдица. Избърса предателски изпотените си длани в дънките и си помисли, че Хотор с всички сили се опитва да го извади от равновесие. „Защо...?“ — това е въпросът. Да не би защото не могат да го надвият докато е спокоен и се владее?

„По дяволите — рече си внезапно хладно и жестоко. — Трябваше да разпитам момчето, да науча истината. Хлапакът така и така загина. Загина безсмислено и безполезно, без да накара враговете да платят сериозно. А тукашните магове едва ли отстъпват на Тиел — след няколко часа от раните им няма да има и следа. Щях поне да знам повече. Вероятно сам по себе си съм някакво оръжие... което не умея да използвам. А трябва да се науча, да разбера! И не бива повече да се отпускам. Най-малката слабост, едно трепване, проява на жал — и почвам да губя. По дяволите!“

Хотор продължаваше нещо да дудне от съседното купе, Виктор не го слушаше. Инструкторът по карате учеше — запазвай ума си спокоен. Жалко, че времето през което тренираше се оказа само едно модно увлечение. Малко неща запомни. И едно от тях беше нещо в смисъл, че адреналинът е мощно средство, което следва да се употребява нито по-рано, нито по-късно, а точно в подходящия момент...

„Спокойно — каза си Виктор. — Още си жив, нали? Радвай се и на това. Ако Водният вълшебник можеше да те убие сега, би го сторил или поне би опитал. Онези няма смисъл да чакат нощта или преминаването на влака през глуха пустиня. Тук няма милиция, полиция, няма следователи и прокуратура. Няма адвокати. Съществуват Наказващите от клановете. Те са следствието и съдът, те са и екзекуторите. Решенията им не минават за обжалване. Нищо не ги спира.“

И въпреки това изчакват. Дали защото се боят от джуджетата? Но тогава нямаше смисъл да се качват във влака. Щом са способни да го изпреварят, достатъчно е да следят жертвата си отдалеч, а когато тя се окаже извън „закрилата на Пътя“, спокойно да я довършат.

От какво се страхуват? Или... нещо искат от него? Искат сам да ги нападне в пристъп на яростно безумие? Глупости. Виктор не се чувстваше нито Шварценегер, нито Ван Дам. Още по-малко Майк Тайсън. Нужно им е нещо друго... Но какво?

Отговор нямаше.

Дълго не се осмеляваше да излезе в коридора. Но накрая имаше такъв зор, че още малко и щеше да го свърши в гащите.

Пред тоалетната почти се сблъска с един от бойците на Хотор и незнайно как се сдържа да не отскочи назад. Но Водният само го

изглежда равнодушно. Имаше нещо почти трогателно, че убиецът тъкмо излизаше от там, закъдето Виктор се беше запътил...

Облекчи се и се върна обратно. И отново очакване.

Не се сещаше за храна. Бе изцяло погълнат от търсене на изход. Само че толкова ли е лесно да го намериш? То беше все едно, да разчиташ, че ще спечелиш партия шах против Каспаров, след като едва преди малко си схванал разликата между пешката и царицата? Виктор продължаваше да седи, тъпо втренчил поглед пред себе си, чакайки неизвестно какво.

Внезапно му хрумна, че щом в този свят Словото не е просто въздушна вибрация, дали не би трябвало тук да има истински Бог? Мисълта бе нелепа, но... Има ли тук една висша инстанция, пред която са смешни и жалки всичките дребни разчиствания на сметки и вълшебства? Или е права Тиел, когато каза, че няма никакви паралелни вселени, че възникналият след Големия взрив свят е единствен и всичко зависи от нашата гледна точка?...

„Тъкмо сега ли му е времето за отвлечени теоретични разсъждения? — горчиво се усмихна Виктор. — Оттатък седят четирима безпощадни палачи, зад тънката дъсчена стена. Мисли за тях, мисли как да си отървеш кожата!... А какъв смисъл има от мислене? Веднага щом изляза от вагона, те ще ме пречукат. И този път няма да ги има момчета-фанатици, готови да умират като им махна с ръка. Да, Виктор, съгласи се, че наистина е много приятно някой да мре за теб, нали? Приятно е, признай! Подчинението и обожанието им, слепият страх и също толкова сляпата преданост, а от твоя страна — властване и заповядване. Това е толкова сладко, нали? Само че авантата свърши. Няма повече накъде да се отстъпва. Приеми бой и умри като мъж!“

Празни и несвързани думи. Много добре е да ги слушаш как звучат от екрана, красиво е да ги четеш в книгите, да се възхищаваш и да изпитваш трепет пред чуждо мъжество. Стига да не са обърнати непосредствено към теб.

Виктор стискаше в потната си длан дръжката на меча. „Елфическо желязо, каква полза имам от теб!? Воден бич не можеш да посечеш, от магия не пазиш.“

Хотор замлъкна — вероятно бе се уморил да мърмори. Пак бая приказлив излезе подир онзи шут в слабините...

Настъпи тишина. Само тракане на колесника и от време на време — тъжни като самотен вълчи вой резове на парната сирена. Вятърът притискаше към прозореца рошавите къдели дим. „Гръмовната стрела“ бе като същински експрес, движеше се бързо, почти не спираше, само на възлови станции сменяше заредени с въглища и вода локомотиви.

Времето течеше. Клонеше към вечер. Виктор още седеше вцепенен, безсилен да се реши на нещо. Първоначалният план — да настигне Тиел — сега му се струваше не по-умен от трескаво блънуване. Къде би могъл да я открие? Скоро ще се набути в ръцете на убийците и с това за него всичко ще свърши. Какво казваше Рада? Че я в Луга, я в Рянск неговият влак със сигурност ще настигне „Четири пушека“? Колко странно познати названия...

Виктор дълго събираше капка по капка храброст, за да покаже нос от купето. За щастие стюардът се мотаеше наблизко в коридора.

— Прощавайте, уважаеми, известно ли ви е — започна Виктор, безсилен да изостави надутия тон, който се асоциираше с магове и чудеса, — кога ще стигнем до Луга?

— Ами ей-сегичка ще стигнем — измърмори джуджето. — Половин час най-много. Там ще стоим десет минути.

— А „Четири пушека“?...

— Какво за „Четири пушека“? Него точно в Луга ще го изпреварим, уважаеми господине. И право за Рянск, пътят ще е чист, никакви забавяния. Няма какво да се чудите, „Четири пушека“ спира на всяка керемида. Нещо друго ще питате ли, уважаеми господине?

Виктор се прибра и пак залости вратата. Луга е някакъв шанс. Малък, но шанс. Злощастният Ярослав беше казал, че клановете живеят на Топлия бряг. Дали натам се беше насочило момичето? Може и да не е слязла досега... Обаче как да я намери, като трябваше преди това да измами Водните?

Сигурно някой Конан-кимериец, Лорд от планетата Земя или Олмер от Дейл биха с лекота намерили изход от положението. Но от Виктор, уви, приказан герой не се получаваше. Нищо свястно не му идваше на ум, сякаш нарочно. Оставаше му да се уповава на най-надеждното средство — неволята.

През това време „Гръмовната стрела“ зарева с цялата мощ на парното си месингово гърло и започна да намалява ход. Отвън се ширнаха предградия, малко различаващи се от някое градче край

Москва, типично за средата на седемдесетте: едноетажни дървени къщурки с оголени от есента градини. В различна степен поддържани, повече или по-малко украсени с дърворезба, боядисани ярко и весело. Неволно Виктор се учуди — есен, пък топло. Дали не се чувстваше толкова комфортно заради якето — дарът от мъртвия Страж на Пределите...

Мярна се каменна водонапорна кула, железничарски будки, влакът затрака по грубоватите разклонения на коловозите.

— Луга... Луга... — замърмори в коридора стюардът. — Престой десет минути...

Виктор веднага разпозна „Четири пушека“. Чудовищния локомотив с четирите комина, който мязаше на сухопътен крайцер „Варяг“^[3], със строените зад него ожулени вагони биеше на очи. Ненапразно „Стрелата“ се водеше скъп влак.

С меча под мишница и плувнал в пот, Виктор се измъкна до площадката. Никой от Водните не се мяркаше наоколо.

Влаковете стояха един до друг. Между тях кипеше гъста тълпа пътници и амбулантни търговци. Някаква жена с гръмогласно квичене рекламираше стоката си: „Биле омайно, биле разомайно! Краткодействащи! За половин ден! Тъкмо колкото за едно пътуване и да не е завинаги, тъй де!“. Виктор успя да забележи, че на „противоотровата“ налитаха повече мъже, а купувачи на омайното биле бяха предимно жени, добре облечени и на любимата на Балзак възраст...

От височината на последното стъпало Виктор се огледа. Не смееше да оставя без наблюдение коридора, незащитеният му гръб сякаш крещеше от страх... От друга страна не можеше да разчита да съзре Тиел в тълпата, без поне внимателно да се вглежда.

— Позволете, уважаеми... — измърмори някой зад него и от почти незабележима вратичка се появи стюардът. В косматата си лапа държеше огромен чайник. Джуджето отстрани Виктор с лакът в бъбреците, слезе по стълбичката и като важно разбутваше тълпата, комично се заклатушка към сградата на гарата.

„Най-сгодния момент за Водните да си разчистят сметките“ — помисли си Виктор. Прихвана меча по-удобно. И... продължи просто да гледа. Нямаше кураж да предприеме нещо друго. Търсенето на Тиел в тълпата можеше да продължи дълго.

Над вагона чернееха голи клони на великански дъб, устоял въпреки екологичното бедствие в зоната на гарата.

Виктор не разбра какво го накара да вдигне поглед нагоре — точно миг преди по покрива нещо да потропа, сякаш бе паднало парче кора. Замръзна и вдигна меча, отстъпвайки към коридора. Ако са решили да трошат покрива, може би ще успее...

Тихо изскърца метал. Ламарината на тавана се отмести, от тъмната дупка провисна чифт спретнати ботушки, последвани от сини шалвари като на оперетните запорожски казаци, бяла риза и накрая — къси червеникави коси. Блесна златният лак на ноктите.

Тиел меко се приземи на пода. Държеше плетена кошничка с похлупак.

— Затвори — едва чуто прошепна тя, все едно се бяха разделили преди минута или изобщо не се бяха разделяли. — Джуджето сега ще се върне... Да не излагаме стареца...

Виктор мислено постави на място провисналата — също въображаемо — челюст и изпълни молбата ѝ. Ламарината лесно и безшумно се върна на мястото си, сякаш се крепеше на добре смазани панти. Когато Виктор се върна в купето, момичето вече бе там. Седеше по турски на канапето и разтоварваше кошницата върху масата. Храна. И то толкова апетитно изглеждаща, че стомахът му взе да стърже. И недостойното за един истински мъж желание да напляска калпазанката по задника изчезна като дим.

— В Рянск трябва да слезем — полушепнешком каза тя и впи белоснежни зъбки в някакъв зелен плод. — „Гръмовната стрела“ вече се следи от твърде много очи.

— А... зъб... — измуча дълбокомислено Виктор, но Тиел достави в протегнатата му в патетичен жест ръка грамаден сандвич с шунка и салатата.

— Така трябваше — рече тя. — Не се сърди. Ако искаш... можеш да ме набиеш. Като цигански тъпан, до сто и едно и обратно. Да си свалям ли панталона?

Виктор се задави. Преди не беше откривал в себе си педофилски или садистични наклонности.

— Ако бях останала — простичко обясни Тиел, като не свали от Виктор втрещения си поглед, — Хотор щеше да ме убие. Наложил се да му дадем разбойниците.

— Да дадем? Аз никого не съм давал! Ти им позволи да умрат? И момчето!?

Тиел се намръщи. Сякаш се вслушваше в нещо, което не можеше да бъде чуто.

— Момчето е живо, Виктор. Не се притеснявай за него.

— Откъде знаеш?!

— Усещам — с непоколебима увереност отвърна тя. — Ранен е и изгуби много кръв, но ще го излекуват. Джуджетата хич не обичат Наказващите, от инат ще го направят... Кой ли ги обича тези изверги!

— Ти си знаела, че Наказващите ще ни настигнат?!

— Разбира се. От самото начало. Беше необходимо, Виктор. Аз така и така не се съмнявах... ала трябваше малка проверка. Остана последното засега. Мостът.

— Какъв мост? — безпомощно попита Виктор. Ядът му се беше изпарил.

— В Рянск има мост — с желание поясни момичето. — Там всичко ще се реши.

— В смисъл? — попита той и вътрешно изстина. Нещо тъмно имаше в словата на Тиел. Нещо, което миришеше на кръв.

— Хотор има заповед да те премахне на всяка цена. Но няма заповед да се кара с джуджетата. Пътят е неприкосновен. Всъщност, Водният ще се заеме с теб веднага щом напуснеш влака.

— Това си го знам — не се сдържа той.

— Хотор те е впримчил в стражево заклинание. Не кой знае колко силно, но му върши работа. Така те усеща къде вървиш, какво правиш, държи те като на каишка. Той не може да си позволи да рискува. Оставил е Наказващите в купето, за да не избухне бой във влака. Ще атакува веднага щом слезеш от вагона. Ти постъпи много благоразумно, като не се втурна да ме търсиш из навалищата в Луга. Но трябваше да се досетиш, че сама ще те намеря. Сега трябва да надхитрим този Воден вълшебник. И за целта мостът е най-добрия изход. Хотор никога не би допуснал, че ще направим опит да му се изплъзнем по реката, където чародейството му е особено силно. А ние точно това ще направим.

— Добре, само че как...

— Много просто. Слушай и не ме прекъсвай — Тиел забавно свъси вежди, сякаш се преструваше на строга учителка. — Когато

влакът стигне до моста... Впрочем, не. Няма да говоря, защото току-виж Водния ни подслуша. Затова — когато заповядам да тръгваме, просто прави същото, каквото правя и аз. Това е. Предварително моля за прошка, задето ще те командвам... Но се надявам това да е за последен път. А сега да се нахраним — довърши тя.

— Добре! — объркано се съгласи Виктор.

Известно време двамата съсредоточено дъвчеха.

— Не жали Пределника и синовете му — без да се откъсва от яденето, каза Тиел. — Те умряха щастливи, защото защитаваха най-скъпото си.

— Но, Тиел, защо... защо те ме наричаха „Владетелю“? За какво ми дадоха този амулет? Какво значи той?

Момичето намръщи чело, докато съсредоточено разглеждаше медальона.

— Наистина много си приличате — угрижено рече тя. — Виж ти... никой не предполагаше, че Стражите са толкова верни на древните клетви...

— Какви клетви? — жадно запита Виктор. Помнеше, че все още съществува мистичната забрана за твърде задълбочени въпроси, но засега нямаше нищо страшно.

Тиел го погледна право в очите. Бе сякаш учудена.

— Да не говорим засега за тези неща. Нека спи зло под камък... Питаш какво значи? Вслушай се в себе си, Виктор — редно ли е да ме питаш? Медальонът значи, че сме на прав път. Че си тукашен, от Средния свят, не от отровената Опака страна. Помниш ли, че ти казвах за предците ни?

— Че са воювали заедно...

— Правилно. И ето ти доказателство.

— Ама ти каза, че само прилича!... — отчаяно възкликна той. — А хора, които си приличат, има колкото щеш! Светът е пълен с двойници!

— Точно така — кимна Тиел. — Може да е обикновено съвпадение. А може да е портрет на твой дядо или прадядо.

— Добре! — не издържа Виктор. — Тогавя защо Водните искат да ме убият?

— Защо ли? Ами защото знаят кой е бил дядо ти — решително отвърна тя. — Или поне мислят, че знаят. За тях това е достатъчно.

— Те какво, виждали ли са медальона? — глупаво попита той.

Тиел плесна с ръце:

— Не, наистина е вярна поговорката, че когато мъжът потиска гнева си, тази отрова му размътва разсъдъка... Май все пак трябваше да ме напляскаш, за да ти мине. Сигурно тогава ще разсъждаваш по-добре. Никакъв медальон не са виждали, разбира се. Просто ме следяха... опитаха се да ни нападнат при прехода... а когато те видяха, вече бяха сигурни. И започнаха лов. Всичко е много, много просто. Но, Виктор, трябва да ти кажа — Хотор е силен маг, няма да е лесно да го надвием...

— И какво да правя сега?...

— Как какво? Ще се биеш!... — уверено отговори тя и изведнъж трепна, вирна брадичка, като за момент заприлича на стресната птичка. Ослушваше се. После прошепна, едва мърдайки устни: — Спираме приказките. Хотор се готви да подслушва. Още не се е настроил, но... Аз сега ще пъшкам, а ти мърдай канапето да скърца. Нека Водният си помисли, че си забърсал някоя малолетна курва от гарата. Пътуващите в отделни купета често го правят...

Виктор се покри със студен пот. Пак извращения...

— Хайде де! — заповяда тихо Тиел.

Той се подчини. Момичето взе да пъшка и стене, при това толкова убедително, че бузите на Виктор моментално пламнаха.

След известно време тя спря и рече:

— Стига толкова. Това ще им е достатъчно. Можем да говорим спокойно. Но най-добре хич да не говорим. До Рянск има още доста път. А там току-виж станало напечено. Засега почивай.

— Тиел... Разкажи ми за себе си. Ярослав... най-малкия син на Пределника... ми спомена, че съществуват четири Стихийни клана и още много други животински ордени. А ти от кой клан си?

Тя го погледна строго.

„Сега ще изтърси нещо в смисъл, че не ми трябва да знам, не ми се полагало...“ — тъжно си помисли Виктор. Но не позна. Тиел тихичко въздъхна и подпря брадичка на оплетените си пръсти. Все едно чакаше от спътника си сам да оттегли въпроса.

Но той не чувстваше никаква тревога. Засега.

— От кои съм аз... Не принадлежа към никой от Стихийните, Виктор. Нито съм от тотемните, или както им вика народа —

„животинските“.

Тя говореше поразително различно за четиринайсетте си години. Така би могла да приказва жена, помъдряла за много лета и от много тревоги — доста видяла, доста преживяла.

— Ти наистина скоро сам ще разбереш всичко. Ще го разбереш сам. Страхувам се да не... те тласна в погрешна посока. Сега си сякаш... на върха на хълм. И надясно можеш се търкулна, и на ляво, и напред, и назад. И накъде ще поемеш, от какво зависи това — малцина знаят. Ритор може би. Торн също. И още двама-трима вълшебника...

— Кой... е... Ритор? — името смути Виктор. От него вееше нещо плашещо, като свистене на вятър над изгорена пустиня. — А Торн... кои са те?

— Ритор е най-могъщият маг на Въздушния клан. И навярно най-силният в Средния свят, ако не броим Пазителя, разбира се. Торн е неговият вечен съперник, най-добрият магьосник на ордена на Водата... — Тиел втренчено изгледа Виктор, сякаш искаше да види каква реакция ще предизвикат думите й.

Ритор... Ритор... В това име имаше нещо повече от обикновени презрени звуци. Ритор — вой на боен вятър, съскане на разперени криле, безпощадна ярост и грамадно тяло, заковано в тежка броня, което стремително пронизва облаците...

Видение.

О, Боже, пак...

„Ти дойде, Убиецо — гръмовен глас над буреносните облаци. — Е, ще се бием. Часът настъпи. Аз не ще побягна от съдбата си. Нека тя решава кой от нас ще живее и кой не!“

Измъчена двойка — мъж и жена. Воинът с черен меч и плътен рогат шлем. В прорезите — твърди очи. Непокколебими. Готов е да умре, но не и да се покори. Приятелката му — също. Те няма да бягат. Ще се бият с теб, Убиецо, с теб, Виктор. Ще се бият докрай, защото простичката дума „Чест“ за тях не е празно сътресение на въздуха, значи повече от четирите си букви. Ти, Виктор... — ти никога не си могъл да проумееш това докрай. В края на краищата може да се преживее всичко, стига да не си размекната кокона. Можеш да се изправиш подир и какво да е унижение. Можеш да загърбиш мило и драго, за да победиш. Ти направи вече много неща... много. А те — не могат да са като теб. Те никога не са показвали гръб на враговете си. Те

отстъпваха до последния предел, до края на света и вече няма накъде. Сега им остава само да загинат.

Мъжът вдига черния си меч, заема бойна стойка. Зад гърба на Убиеца набира сили смъртоносен вихър от напоен с огън вятър, готов да смачка и разпилее каквито и да е прегради, да пробие всякаква защита. Колко кръв и сълзи са били пролети, за да може вятърът да бъде наpomпан до такава степен? За да подчини на Убиеца цялата необходима за битката мощ, да помете каменните чертози на Владетелите и да порази със смърт целия им гнусен род?! Дошъл е часът — часът на разплатата.

Нозете меко пристъпват по влажната пръст. Над дясната ръка стремително узрява огнена ябълка. И четирите стихии сега са ти покорни, Убиецо! Не пропускай този си шанс! Тези двамата, които стоят срещу теб, са последните от някога великото племе. Довърши започнатото — и Средният свят ще получи своята свобода!

На съвсем малка цена.

Тези двамата ще получат своето. Съдът отдавна се е състоял, присъдата е произнесена. И щом ти, Убиецо, си стигнал дотук, значи обвиняемите са признати за виновни, щом си преодолял всичко, алчно устремен към последната битка — твое е правото!

— Да започнем — казва Убиецът и Виктор почва да трепери духом и тялом, от сладостно предчувствие. Обажда се дълбоката му, спотаявала се досега същност. И навярно наистина така му е писано и предначертано — да унищожават Дракони в приказни светове?

— Да започваме — съгласява се Драконът изпод шлема си.

— Да започваме — кима и спътничката му.

И в този миг Виктор — дали участник, дали зрител на отдавна отминалия двубой — усеща тънко убождане в гърдите. Съвест. Те са могли да го погубят дълго преди този ден, докато е бил млад и по-слаб. Не са го сторили. И това няма да е сражение — а екзекуция. Изпълнение на присъдата. И Убиецът вече не е воин — той е палач. Той няма да щади, няма право на съчувствие — убиецът, затова е убиец, защото не дава шанс на жертвата. В името на свободата, която трябва да изгрее над Средния свят. И страшните прокълнати замъци, кацнали на високите безплодни хребети покрай Топлия бряг, никога не трябва да се възродят.

— Да започнем — повтаря Убиецът. В десницата му е свита в плътно кълбо силата на Огъня, над раменете — готовите криле на Вятъра. Под краката е очакващата паст на Земята.

И против всичко това — един черен меч. Обикновено оксидирано острие. И масивен шлем.

Жената, без да бърза, оголва изящна рапира. С лявата ръка вади даго. Застава до мъжа си.

Двама срещу един — но силите са неравни в обратната посока.

Драконите спокойно чакат. Вече са преживяли и прежалили всичко. Поражението, разгромът, отстъплението. Видели са как роднините им изгарят в собствения си огън. Как рухват стените на родовите крепости и как се разпадат на пепел събирани с векове библиотеки, за които се твърдеше, че съдържали мъдростта на цели три свята.

Драконите никога няма да го молят да побърза.

Убиецът прехвърля Огнената сила в лявата ръка и предпазливо, с трепет, като велика скъпоценност вади от ножницата крива сабя от чисто бял метал. Острието сияе като девствения сняг до Сивите предели.

Но наистина се колебае да започне схватката. Защото не иска да се покрие с безчестие, убивайки практически беззащитни пред силата му противници. И Виктор чувства, чак му секва дъхът от възторг — той, Убиецът, е благороден и честен. И искрено ще се бие наравно с обречените.

И също заема бойна стойка...

— Виктор!!!

Леден водопад.

Отваря очи.

Усеща скокливият ритъм на колесника по релсите, вагонът меко се люшка от скоростта. Залостена с резе врата на купе. И — изплашената Тиел със стомна в ръце.

— Ти... ти изведнъж се *отнесе* — гузно каза тя. — Не отговаряше. Нещо те поведе, нали? Видя ли?...

— Тиел, аз...

— Не, недей, не ми разказвай! — тя припряно затисна ушичките си с длани. Съвсем като малко момиче, привикано от родителите си за „сериозен разговор“. — Не искам да слушам! Помни — трябва да

избереш *сам*! Инак... инак... — гласът и спадна до шепот, — инак по-добре да не беше идвал тук. Страшно е да се помисли какво ще извършиш, ако... ако станеш не себе си.

— Не себе си? — искрено се учуди той.

— Ами да. Това ще е мъка мъченическа, над всички изтезания изтезание и никое същество няма сили да я издържи. Ето заради това се боя да не те насоча погрешно. Защото силата в измъченото сърце е по-кошмарна от...

— От психар на свобода — мрачно довърши Виктор.

Нещо детинско и несериозно имаше във всички тези слова и ритуали. Нещо престорено като на игра. Като в ролевите занимавки на хлапаците.

— Не се присмивай — обиди се Тиел. Нацупи устнички и дори се извърна към прозореца. — Недей. Такава е истината и не бива да ѝ се присмиваш. Защото непременно ще ти отмъсти.

— Добре, няма — покорно се съгласи Виктор. — Каж ми тогава, колко още ще пътуваме до Рянск?

— Малко преди зазоряване ще пристигнем.

— Тиел... живи ли са родителите ти? — внезапно попита той.

Тя за момент притвори очи.

— Майка ми — спокойно отговори тя, — бе екзекутирана от Последния Дракон. Баща ми... също загина.

— Господи... — изохка Виктор.

— Бях съвсем малка. Мама се замеси в заговор за бунт. Въстанието беше разгромено. Заговорниците — избити. Драконът прояви милосърдие. Екзекутира осъдените, без да протака. Никой не се е мъчил. След това Владетелят позволи на роднините да приберат телата за погребение. Рядко се е случвало такова нещо.

— Драконът... — бавно промълви Виктор. В него кипваше гняв — не неговия гняв — и ръцете сами почнаха да търсят оръжието.

— Можех само да премълчавам това. Но не и да те излъжа, след като ме попита направо — Тиел сякаш всеки миг щеше да заплаче. — Ала не искам да ти обяснявам кои са Драконите...

— Струва ми се, че го знам — промърмори той.

Драконите. Най-великата прокоба на света. Злото, което е изтребвал Убиецът на Дракони. Същества, неподвластни на старостта,

силни и неуязвими. Почти — докато не се появявал техният Убиец, ако се вярва на последния... сън?

„Но защо се явява на мен?“ — запита се той.

— Защото това е съдбата ти, Виктор — тихичко и с много възрастен глас се обади Тиел. — Не бягай от нея, погледни я в лицето... и да става каквото ще.

* * *

Хор беснееше:

— Можеш ли поне да обясниш накъде са те понесли мътните? И то точно сега, когато сме на ръба на истинска война с Водата? А?

Лойя мълком се стягаше. Къса рокля от груб памучен плат, дървени гerdани, сандали от мека кожа. Така би могла да бъде облечена не само някоя високопоставена аристократка, изгубила вкус към разкош и накити, но и обикновена селянка, която не дръзва дори да доближи териториите на клана. Сега Котката залагаше на тази двусмисленост.

Хор отново се обади с променен тон:

— Ако се затриеш... — почти зашепна. — Лойя, позволи ми да дойда с теб!

Котката тържествуващо се усмихна наум. Обича я. Силно. Ревнува, бои се за нея, преживява...

— Мили — отрони тя, приближи се и меко се притисна към тялото му. От война миришеше на вино, на пот и на чужд парфюм. Лойя си рече, че трябва да запомни този аромат. Със сигурност беше дотърчал от мъжката веселба, като без колебание бе зарязал и старите другари по меч и чаша, и младичките си приятелки. Пристигна незабавно, щом Лойя отпрати слугинята, за която подозираше, че е или подкупена, или съблазнена от Хор. Колко лесно е да бъдат управлявани мъжете, ах...

— Нищо не мога да ти разкрия, мили. Сега не мога...

Хор се напрегна, понечи грубо и страстно да я затисне в яките си като тигрови лапи ръчища, но тя ловко му се изплъзна и довърши с успокояващ и кокетен смях:

— Като му дойде времето, всичко ще научиш. А сега тръгвам. Сама. И... моля те, скъпи, не пращай подире ми своите шпиони, става ли? Мъжете ще омая, а момичетата мога и да ги изподраскам...

Хор изруга — дълго и засукано. Вгледа се в любовницата си по-внимателно и попита:

— Да не си си намерила тъпкач сред селяните?

Лойя с най-сериозен вид поклати глава и даже си позволи да пусне една сълза само колкото да блесне в очите ѝ — от незаслужената обида. В края на краищата вече две години не си позволяваше забавления извън клана!

— Не се сърди — каза тя, открехвайки почти незабележимата вратичка към магическия си кабинет. Хор понечи да я последва, но навреме се опомни — нахълтването в личните работни покои на вълшебницата можеше да му коства пълно скъсване на отношенията им.

— Котка! — изръмжа той така яростно, сякаш бе от друг клан.

Лойя хлопна вратата. Постоя, тутакси загубила цялата си умело престорена самоувереност.

„Какво правя? А?“

Естествено, не я тревожеше това, че Хор щеше да се върне към гуляя. Отдавна беше разбрала, че най-дълго издържа онази каишка, която не е стегната през цялото време. Безпокоеше я собственият ѝ план.

Все пак едно е да поставиш на място Ота и така за сетен път да изтъкнеш себе си, ала съвсем друго е да предприемеш самостоятелна акция. Торн нямаше да ѝ прости унижението. Никой мъж не би простил онова, което беше направила... А с пълната информация можеше да се сдобие само във Водния клан. Въздушният орден не влизаше в сметките — щом не Ритор е инициаторът на конфликта, значи не владее положението, не разполага с всичките сведения.

„Какво да правя?“

— Е? Мисли, глупачко, мисли — ласкаво си рече Лойя. — Ще стигнеш до Водните, ами после?

Не гореше от желание да бъде давена, изсушавана или екзекутирана с водни бичове. Впрочем изброените перспективи можеха да се окажат за предпочитане пред отмъщението, което щеше да ѝ подготви богатата фантазия на Торн.

Богатата фантазия...

„Ще се пробваме ли, маце?“ — замислено се попита Лойя. — „Ще рискуваме ли?“

Та какво е животът без риск! Сексът омръзва, лакомствата почват да будят отвращение, интригите на властта стават банални и скучни. Но когато животът и смъртта се поставят на карта — сърцето почва стреснато да ускорява пулса и всичките багри на света придобиват първозданната си свежест.

През тайния вход Лойя тръгна по тесен, навлизащ все по-дълбоко под земята коридор. Тунелът минаваше под коренищата на исполинския дъб, който служеше като покрив и стени за балния дворец, сетне се гмурваше под джуджешкия Път — дори се долавяше тракането от колелата на отвратителните им локомотиви. После тайният проход вървеше под реката, там бе влажно и само капчука звънтеше по локвите на пода... Ох, как не обичаше да използва този коридор. Два часа ходене под земята — неприятно и уморително за всеки.

Затова пък щеше да излезе на повърхността в малко васално селце, където живееха хора и джуджета. То бе съвсем близо до железницата, само на три часа път до владенията на Водния орден.

[1] традиционните руски селски къщи са дървени, единствено печката заедно с комина са зидани и обикновено наистина остават след пожара — Бел.прев. ↑

[2] тамбур — площадка, преддверие. Бел.прев. ↑

[3] крайцерът „Варяг“ и канонерката „Кореец“ водят неравно сражение в края на януари 1904 година против японската ескадра край Порт-Артур. Боят продължава около един час, корабът получава тежки повреди и се самопотопява, издигайки на мачтата сигнал „Загивам, но не се предавам“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Лойя намираше особено очарование в пътешествията инкогнито. Не защото чак толкова ѝ харесваше — кому биха били по душа мръсните вагони, тъпите и нагли случайни спътници, отсъствието на полагащото се уважение в очите? Не, удоволствието се криеше другаде — в осъзнаването, че всичко това е „наужким“, че не е завинаги. Легендите казват, че много си падал по подобни забавления един от човешките владетели на Изтока в Опакото — Харун Ал-Рашид. Той бродел без охрана от град на град в своето царство, облечен като обикновен поданик, и наблюдавал как живее народът. След това шокирал придворните с добрата си осведоменост относно обстановката в държавата. Е, накрая загубил интерес към такива разходки, след като прихванал в гетата някаква лоша болест... а може би след като го позаклали малко в някой тъмен сокак — относно причината за края на похожденията на ексцентричния владетел мненията се разминаваха в зависимост от чувството за хумор на разказвачите или от степента им на кръвожадност.

Ала Харун не е бил вълшебник, нали така? Доколкото Лойя, дори и в скромна рокличка, без грим и без накити, пак биеше на очи сред тълпата. Така както породисто кутре, откраднато от глупав селянин от кучкарника на сеньора, въпреки всичко се забелязва на фона на останалите помияри. Но освен алчни мъжки и завистливо-презрителни женски, Котката не улови никакви други по-особени погледи. Или съгледвачите я бяха изпуснали, или Хор все пак се беше смилил над шпионите си.

За шест медни гроша магьосницата купи от касата билет за общ вагон — със запазено място, но без право на спане. Влакът с надутото название „Гордостта на Олхида“ се влачеше бавно, спираше на всяка керемидка, но за четири часа все щеше да докрета до столицата на Водния орден. Поне така се надяваше Лойя.

Краката сами я насочиха към чакалнята за магове и тя се усети едва когато се сблъска с пазача-елф пред вратата. Първородният

боклук опипа с прозрачен презрителен взор миловидната селянка и, може би заради стреснатото лице на жената, благоволи да измърмори:

— Не ти се полага. Там е за Котараците... върви си с добро, да не те... — и се озъби, доста успешно пародирайки знаменитата бойна гримаса на тотемния ѝ клан. Покрай рамото на елфа Лойя видя, че за щастие залата е празна и нямаше кой да я разпознае.

— Ох... ох... — занарежда и захленчи тя, отстъпвайки като опарена.

Комай даже прекалено чевръсто заотстъпва... Момичетата от простолудието винаги гледаха да се вредят сред любовниците на някой Котарак с наивната надеждата да го омаят завинаги. Ала стражникът не се оказа толкова проникателен, вероятно, защото човешките дела не го вълнуваха особено. Елфът само се ухили, доволен от себе си. А Лойя, проклинайки се за непредпазливото отпускане, граничещо с глупост, побърза да се шмугне в общата чакалня, където беше задушно, подът не беше мит от няколко дни, а пък и колко народ се беше насъбрало, олеле...

Тя с мъка си намери свободно място на пейките. Седна кротичко, като скромно прикри с длани голите си колене. Отстрани имаше вид на съвсем младичко девойче — седемнайсет, най-много деветнайсет години, и скоро мъжете наоколо взеха да се надуват като петли, а някои — направо като пуяци. Двама младежи, я чираци-техничари, я студенти, взеха неестествено гръмогласно и дълбокомислено да си приказват за парната магия на джуджетата, в смисъл, че тя е постижима за хората. Някакъв по-възрастен от момчетата райтер^[1], може би на служба при местния барон, а може би дори и в клановото опълчение, изпъчи оплескани с ордени гърди и взе да разсъблича Лойя с поглед. Той мъдро не заложи на красноречието и разчиташе на героичната си външност. Даже селяните наоколо, млад и стар, с дисаги и кошници, а някои и до дебели грозни съпруги — и те неволно заеха по-мъжествени стойки. Горкичките... Лойя, доволна от направеното впечатление, праметна крак въз крак, демонстрирайки безукорните си форми.

Ако тази „разходка“ беше обикновено приключение, лов на преживявания, възможно тя би проявила благоразположение към героичния наемник, без да обръща внимание на кривите му кавалеристки нозе... а защо не и да ощастливи студентите, и двамата

накуп, понеже се съмняваше, че поединично ще ѝ издържат на темперамента. Само че сега не ѝ беше до палави забежки. Предстоеше ѝ визита при Водните... при разярения, кипнал от желание за мъст Торн.

Мисълта за предводителя на Водния клан я смрази. Истина казва поговорката — любопитството ще я погуби. Ала какво да се прави — силата на Котките не е доблестта на мъжете и кокетството на жените от ордена. Силата на Котките е в събраната информация, в слуховете, в пуснати тънко лъжи и навреме изречени истини.

Отвън изсвири локомотивът на „Гордостта на Олхида“, влакът се приближаваше към перона. Лойя тръгна с тълпата, като скромно се притискаше към стената и старателно свеждаше очи към пода, с което сякаш казваше: ама не ме зяпайте така, аз съм срамежливо момиче, отивам при баба на гости, по-добре вземете да ухажвате някоя друга...

Райтерът все пак не възприе немите сигнали да се разкара и я последва. За беля и неговият билет се оказа за общ вагон, и когато Лойя си намери място между две дремещи над бохчите си сухи бабички, наемникът се настани точно насреща. Отново се наду, пак блесна с наградите си, звънна с медали. Лойя скришом ги разгледа. Така, за отбраната на Стополие... значи е воювал на страната на князете, чисто човешка, немагическа кампания... Медалът „Голяма Вода“ издаваше, че е бил и в редиците на клановите армии... А това пък какво е? Орден „Великомъченик Шмалко“ ли? Тази награда беше специално измислена за гарнизона на Тинестата крепост, в чест на титаничната им съпротивителна сила при отбрана. Само дето тази твърдина никога не е била атакувана, така че ясписовата значка всъщност беше обикновена дрънкулка, бележеща прослужените години. Злощастният патрон на ордена, каръкът Шмалко, е бил доброволец в корпуса „Прекрасен гръм“. Още при първата обсада на Стополие боецът се укрив в някаква древна гробница, изгубил се в карстовите пещери под нея и две години блуждаел из подземните лабиринти, като се хранел с прилепи и речна тиня. Ала когато могилата била взривена и победителите се заели да издирват партизани в пещерите, храбрият войник излязъл на бял свят. Като при това той не бил изгубил зачислената му алебарда, което предизвикало у пленения го противник чувство за уважение.

Наемникът изтълкува по свой начин усмивката на Лойя и разцъфтя. Изглежда спадаше към онези, които смятаха, че ред медали върху униформата, сабя и чифт пистолети на пояса — и това е достатъчно, за да жънат победи на любовния фронт.

И когато след половин час Котката стана и тръгна към тоалетната, райтерът я последва. Всъщност, Лойя забеляза това чак в коридора. Е, не би могла да не обърне внимание на присъствието на войника — яката му ръка беше легнала на рамото ѝ.

— Девојче — каза кавалеристът и се изкашля важно. — Аз съм обикновен момък и много не ме бива да приказвам...

Лойя го дари с презрителен поглед, но войникът вече беше се засилил и инерцията го тласкаше нататък:

— Та така, харесваш ми, харесах те веднага, очите ти запалиха душата ми...

С това той реши, че встъпителната фаза успешно е преминала. Прегърна Лойя и жадно се впи в устните ѝ. Котката равнодушно изчака да му свърши въздуха и да се отстрани, след което запита:

— И какво по-нататък?

Наемникът възприе това като пълна капитулация. Без да сваля лапи от талията на покорената девојка, той се заозърта и промърмори:

— Ами, знаеш ли, в кенеф не е много романтично...

— Да? Нека проверим — подкани го Лойя.

Всеки, който я познаваше, при тези интонации в гласа ѝ би предпочел да хукне, накъдето му видят очите, само да е по-далеч от нея. Само че райтерът не знаеше тези тънкости.

...Когато след около четирийсет минути войникът се завърна на мястото си (Лойя отскочи до тоалетната на съседния вагон), още беше мокър, но вече почти чист. А пък насиненото око и драскотините по бузата и шията бяха дреболия за такъв герой. Котката с любопитство го гледаше как се приближава в коридора между пейките.

Нима му е било малко?

Войникът се спря пред нея, едва-едва се усмихна и рече с къс поклон, притискайки длан към гърдите си:

— Моля да ме извините.

След това с достойнство се оттегли в другия край на вагона.

Магьосницата мислено му изръкопляска. Един истински мъж. Умее да губи и е готов да признае поражението си без злоба. Както и

да засвидетелства уважение пред момичето, което се е оказало по-опитен боец от него. Юнак. Ех, ако го срещне още веднъж... сигурно ще го възнагради както заслужава, а не отново с главата в тоалетната чиния.

Бабиците до нея одобрително я гледаха. Лойя притвори очи, за да поразмисли над забавното произшествие. Случката подейства добре върху самочувствието ѝ... макар че Торн не е от онези, които можеш да ступаш в тоалетната. И все пак сега се чувстваше по-самоуверена отпреди малко. Всеки мъж може да бъде покорен. Важното е да се спазва балансът между силата и слабостта, натиска и покорството.

Остатъка от пътуването премина без приключения. Няколко пъти влакът спираше на малки гари, едни слизаха, други се качваха, по вагона притичваха допуснатите за няколко минути амбулантни търговци, които хвалеха своята сладка вода, снежни пирожки и орехови пръчици. А Котката мислеше и премисляше, мъчейки се да си представи всичките възможни реакции на Торн, да предвиди ситуацията, в която ѝ предстоеше да се озове, за да избере печелившата линия на поведение. Даваше си сметка, че всички тези умозрителни сценарии ще се окажат ялови и безполезни. И все пак — една гимнастика на мозъка никога не е излишна.

И ето, в един момент във вагона стана доста по-шумно, пространството се изпълни с движение — пътниците стягаха багажа си. Влакът най-сетне се беше измъкнал от планинските долини и сега се движеше успоредно на морския бряг. През отворените прозорци нахлу солена вятър, замириса на йод. Лойя едва забележимо се намръщи. Отвори едното си око, наблюдавайки израстващите отпред постройките.

Древното Стополие беше красив град, издигнат край морето още преди пристигането на клановете. В чии ли ръце само не е бил, колко моряци е прехласнал с изобилието си от удобни заливчета, колко обикновени земеделци е подмамил с плодородните си почви, върху които неуморно и щедро зрееха лозя, колко князе и наместници беше изкушил с великолепните си изгледи и приказните си пейзажи!

Но през последните векове, след като Водните го бяха харесали за своя столица, градът беше станал недостъпен. Секнаха опитите към него да се промъкват бежанци, емигранти, нашественици и търсачи на приключения. Особено нашественици — другите кланове вече от

столетия не се опитваха да го завладеят. Защото може би щяха да го превземат, но как после биха живяли в него... Само магията, изтеглила на повърхността пресни води за артезиански кладенци и обърнала теченията на реките, успя да превърне Стополие в същински райски кът.

И при все равнодушието на Котките към водата, Лойя затаи дъх от възхищение. Отдавна не беше идвала тук, отдавна... Тя се приведе напред, като престана да усеща коравата пейка под себе си и с ненаситен поглед се загледа през прозореца.

Тебеширени хълмове, върху изравнените им върхове — белоснежни дворци. Над фонтаните играеха дъги, сякаш целият град бе оплетен със синкава мрежа, по която трепкаха многоцветни слънчеви зайчета. Пътищата и улиците също бяха бели и спретнати... поне в Стополие беше лесно да се поддържа чистота — всяка нощ Водните предизвикваха кратък пречистващ порой, всичката кал и боклуци се стичаха по канализация в морето, а оттам послушните течения ги отнасяха далеч от брега.

Лойя потисна връхлетялата я неканената ревност. И без това Стополие беше чужд град на чужд клан, кристалната чистота на въздуха и шумът на шадраваните бързо биха ѝ омръзнали. Пък и сега трябваше да мисли за друго — как да остане жива и как да свърши планираната работа.

Влакът засъска, изпускаяки пара, и скоро замря срещу сградата на гарата, облицована с нежно-розов варовик, в който отчетливо се различаваха вкаменените черупки и раковини на изчезнали в прастари епохи същества. И тутакси от всичките вагони шурна пъстрата тълпа, чак чудно ѝ стана колко народ е бил натъпкан в дъсчените кутии на колела. Стополие бе голям град. Само Водният и Земният кланове от всички стихийни позволяваха да се разрастват толкова обширни селища. Огънят и Въздухът или не желаеха подобни струпвания от хора, или самата природа на тяхната магия плашеше простолюдието, все пак земното и водното, колкото и убийствени и мощни сили да владеят, пак са далеч по-простички за възприемане от умовете на простосмъртните...

Лойя напусна вагона последна. Бабичките, с които делеше пейката, вече бяха изпъплили до сградата на гарата. Тръгна си и

райтерът, като отнасяше позора си като рицарско знаме — все пак се озърна към нея, засука мустаци и и се усмихна възхитено.

Перонът се опразни. Само Котката още не можеше да се реши да се хвърли с главата напред в опасните води...

— Какво ще желае госпожата?

Лойя отпъди с нетърпелив жест носача — нима не вижда, че няма никакъв багаж — и тръгна към сградата. Тук също не липсваха прояви на господстващата в Стополие Сила. Водните бяха чародействали, без да пестят заклинания — фонтанът в центъра на залата се издигаше и падаше бавно, сякаш от него извираше гъст сироп. Подът представляваше прозрачно и застинало на повърхността си езеро, в което кръжаха осветени от цветни електрически прожектори нанизии от дребни и едри мехурчета. Не ставаше ясно обаче, дали отгоре има стъкло, или самата вода се държи като лъснат мраморен под...

И в тази чакалня Лойя привлече внимание, но не толкова отчетливо. Стополие все пак гъмжеше от знатни човешки родове, красиви момичета пристигаха от околностите буквално на вагони.

Лойя похапна в ресторанта на гарата, би било грях да не използва случая и да не опита даровете на щедрите морски дълбини, заради които някои хора нарочно пристигаха в града, единствено с цел да ги вкусят.

След това пое по улицата.

Животът тук кипеше. На колички и каручки към гарата се точеха търговски стоки — предимно същата знаменита деликатесна риба в най-различен вид: пушена, сушена или омагьосана така, че издържаше цяла седмица жива на сухо. Да, орденът на Водата имаше делова нагласа — хем насила вземаше, каквото му беше нужно, хем не изпускаше възможността да продава заклинанията си... Разхождаха се празнично облечени хора и елфи (макар че елфите тук бяха по-малко от другаде), навярно дошли отдалеч, от Сивите предели или Железните планини, за да прахосат в почивката на Топлия бряг и честно спестеното, и неправедно придобитото. Имаше доста момичета от бранша, които ревниво поглеждаха към Лойя — да не би да е конкурентка — както и просяци, които стърчаха с протегнати за подаяние ръце на кръстовищата. Но даже сиромасите тук не изглеждаха отблъскващо, а продажните жени, които обикновено

вбесяваха Котката (не бива любовта да се продава, може да се подарява, но за пари — не!), сега ѝ се струваха като неизбежен и весел елемент от пейзажа.

Стополие бе странно местенце. Имаше в него от всичко — и големи пари, и велика магия, и необуздан порок. И всичко бе сплетено толкова фино, толкова хитро, че нито една нишка не можеше да бъде издърпана, без да рухне всичко начаса.

Дворците на вълшебниците се редяха покрай бреговата ивица и около устието на извитата като камшик река. Преди я нямаше, водите ѝ пристигнаха заедно с клана, когато маговете окончателно се спряха на решението трайно да се настанят в древния град. Лойя без да бърза (*изобщо* не ѝ се бързаше, даже ѝ хрумна да се върне и да се поразходи още малко...) мина по дантеленото мостче за към знатните квартали. Спря се, постоя малко, като се вслушваше в чуждата ѝ Сила.

Привидно нямаше охрана. Ала тук не стъпваха външни лица. И да се случи — бързо биха се убедили, че са сбъркали. Отначало ще ги намокри неочакван дъждец. После ще плъоснат в изведнъж възникнала локва. А когато подир неканения гостенин се помъкне воден монстр (далеч не най-приятното създание на света), тогава и най-тъпият би трябвало да разбере, че е за предпочитане да напусне квартала.

Но нея не я заплашваше подобно отношение. Силата ѝ бързо щеше да бъде усетена... ще докладват на Торн... и тогава ще започне всичко.

Лойя седна на пейка пред колежа на маговете на Водата и зачака. Гледаше играещите деца... Много, много ученици имат Водните. Носи се слух, че школите на Огъня и на Въздуха през последните години са загубили доста преподаватели, приемът в тях е ограничен... Печално. Това нарушава равновесието и поражда такива беди като кавги между клановете, които бързо се превръщат в побоища с кръв и трупове. Разбира се, количеството не значи качество и навярно средният ученик на Въздушните е по-силен от Водния си връстник. Ала при подобен количествен превес тънкостта и вълшебното майсторство вече не играят решаваща роля.

А децата се забавляваха както всички нормални деца в междучасие. Някои опитаха да сътворят водни бичове — при това се оглеждаха за наставници, защото бойната магия беше по принцип забранена за тях. Ето, двама малчугана успяха и сега хазартно се

дуелираха, целейки да разсекат оръжието на съперника. Лойя поклати глава — тази играчка можеше да стане плачка, добре ако калпазаните се отърват без сериозни наранявания... Цяла тълпа деца правеше воден демон, но, то се знае, бяха далеч от успеха, необходимото заклинание изискваше поне седма степен, а такава се придобива вече след училище. Неколцина младежи от горните класове водеха умна беседа... като при това се озъртаха крадешком към Лойя — точно както онези мили студенти в чакалнята. Тя се усмихна.

— Лойя Ивер?

Котката се обърна.

Стражниците бяха пристъпили съвсем безмълвно, Лойя беше ги усетила едва преди минута по аурата им. Затова толкова съсредоточено зяпаше към двора на колежа.

Бяха трима магове-бойци. И един вълшебник от трета степен. Виж ти!

Весел прилив на спортна треска обхвана Котката. Маг-стражник трета степен! Щом толкова важна птица... добре де, важна риба е дошла специално за нея, значи Торн вече е уведомен. И навярно е бесен. Бълва жаби и тритони. Раздава наказания, както щука хвърля хайвер. Е, котенце, ще се позабавляваме ли?...

— О, момчета!... Уморих се да ви чакам — каза Лойя с мила усмивка и се изправи. — Заплеснах се по бъдещата ви смяна. Узряват талантите ви!

— Таланти там не останаха — отвърна старшият, като не изпускаше жената от прицела на внимателните си очи. Лицето му беше бледо и някак болно. Или наистина страдаше от някакъв недъг (маг трета степен, стига бе!), или съвсем наскоро беше изразходвал много сили. — Талантите отдавна са в строя, госпожо.

— В строя? — на висок глас се учуди тя. — Да не би кланът на Водата да воюва?

Магът присви устни и изведнъж уморено се усмихна:

— И ние бихме искали да знаем това. Лойя Ивер, магистър Торн ви очаква в апартамента си.

Котката леко се намръщи и вълшебникът схвана намека. Той повтори:

— Моля благородната госпожа, маг първа степен, глава на Котешкия орден, Лойя Ивер, да приеме поканата за визита при

благородния господин, маг първа степен, глава на Водния орден, Торн Нагаев.

Лойя грациозно протегна ръка и стражникът, без да успее да се опомни, вече целуваше пръстите ѝ. Откъсна се от китката ѝ, погледна я в лицето... очите му станаха мътни, пияни. Котката поддържа магьосника на невидим повод, изтъкан от едва забележими гъвкави движения на тялото, мимолетна мимика, пулсиращи погледи и вълна феромони.

Не, не възнамеряваше да взема този тук под свой контрол. Торн ще усети това и ще стане страшен скандал. Целта ѝ беше друга — нека разбере с кого си има работа и да не си мисли, че третостепенен стихийен маг е нещо повече от първата степен на тотемните ордени и особено — на Котешкия клан!

— С удоволствие приемам поканата на уважаемия магистър Торн.

С периферното си зрение Лойя виждаше как особено блести росата върху листата на живия плет зад пейката. Блясъкът образуваше карикатурен лик на предводителя на Водните. Наблюдава значи. Е, да си поблъска главата поради каква причина Лойя пристига — *сама* — право в ръцете му след всичко, което се случи!

Тръгнаха. Конвойт обаче приличаше на почетна стража. Или поне така ѝ се искаше на Ивер.

* * *

Дори залезите тук не бяха същите. Слънцето, което мързеливо пълзеше по небосвода през деня, привечер изведнъж се забързваше и изведнъж се скриваше зад хоризонта толкова стремително, че тъмнината похлупваше света, почти, без да му даде време да се подготви за нощта.

Виктор си рече, че вероятно този ефект е свързан с тукашния незамърсен с прах и пушеци въздух, атмосферата тук бе по-чиста, отколкото в Опакоето. И заради това нямаше как да има здрач и дълги красиви залези. Всъщност такова обяснение беше чуждо за тази реалност, бе взето от друг свят. Можеше да е истина, но можеше и нищо да не значи.

Тиел спеше в леглото, детински отпусната. С лице във възглавницата, ръцете — притиснати към гърдите. Виктор усети как го прободете някакъв импулс да я закриля. Малко тревожен импулс. Беше длъжен да защитава момичето...

Абе що за глупости! Тиел в този свят е като риба в морето, като птица в небето. Тя със сигурност ще се измъкне суха от всякакви преめждия и неприятности! Ако трябва, отново ще го зареже, ще избяга, а когато поиска — ще се появи. Няма какво да я мисли, би било по-добре да се погрижи за себе си...

И все пак — нищо не можеше да направи с този неизтребим и глупав мъжки инстинкт да защитава. Особено жена. Особено — момиче. Смешно е, разбира се, ако се преценят и съпоставят реалните сили и способности, но навярно тъкмо тези нерационални рефлексии правят хората — хора.

Виктор оголи мечата си и го настани на коленете си. Поседа известно време, представи си как изглежда отстрани.

Повече от комично изглежда — как иначе? Купе, обзаведено в най-добрите традиции на деветнайсети век. Зад прозореца стремително изостава вече почти невидимият в нощта пейзаж. Доверчиво и безгрижно спящо момиче. Слабо шумолене откъм стената, зад която седят маговете-убийци. И — трийсетгодишен интелегент с меч в ръцете и каменна физиономия на екшън-герой...

Виктор тихичко се засмя. Ех, по-скоро да наближат реката и моста, пък там, каквото ще да става — пак по-добре от подобно стресово очакване! Той протегна ръка и предпазливо, така че да не изщрака силно, завъртя порцелановия ключ на осветлението. Над кревата се запали матова лампа с абажур.

А все пак този свят му харесваше! Нещо носталгично-привлекателно присъстваше в тази лениво и тромаво развиваща се техника. Дори парните машини — ще ги усъвършенстват до последно, преди да се обърнат към други типове двигатели, и черният влак ще се носи със сто километра в час, при това гладко и безопасно. Изглежда тук много стриктно следяха за качеството на релсите и състоянието на коловозите. Ако ще има електричество — светлината ще е точно избрана да не дразни очите, и дори да е приятна. Никакъв крещящ, режещ блясък. Всичко е премислено, спокойно, солидно и надеждно. Патриархално.

Само да не беше тази магия... смъртоносната магия, разрушаващата...

Някой тихо почука. Виктор меко скочи на крака. Май беше задрямал. С насочен напред меч се промъкна към вратата.

— Кой е?

— Стюардът, господине — също така шепнешком му отвърнаха. След секунда колебание Виктор отключи.

Наистина беше джуджето. В коридора цареше сънлива тишина. А може би не всички спяха, а просто се спотайваха по купетата, за да не се окажат замесени в чужди проблеми?

— След половин час пристигаме в Рянск — съобщи полугласно джуджето.

Виктор кимна. Кой знае защо му се струваше, че кондукторът му съчувства, само дето не рискува да помогне другояче, освен като спазва строг неутралитет, с което възпира убийците отгътък да предприемат незабавна разправа.

— Добре. Да ви предам ли спалното бельо?

Джуджето озадачено се намръщи:

— Бельото? Защо? Аз няма да постилам вече използвани чаршафи. Щом искате — давайете ги, пък ако щете — вземете си ги.

Виктор отново кимна, припомняйки си как колегите на кондуктора в Опакото бдително и придирчиво броят мръсните парцали, именувани като кърпи и калъфки за възглавници, сякаш са ценно имущество.

— Даже и не зная какво да ви пожелаая за сбогом — каза джуджето. Косо погледна към спящата Тиел. — Ууу... промъкна се все пак... — Приглади късата си козя брада. — Хубаво де. Поне да е бързо...

И той се обърна и тръгна обратно по коридора.

Виктор измига, когато съобрази какво току-що са му пожелали. Измърмори думите от известната, лъхаща на отчаян фаталистичен оптимизъм песничка:

— „Ако смърт — нека е мигновена, ако рана — да е дребна“...

Залости вратата и се приближи към леглото. Тиел спеше. Неволно усмихнат, Виктор погъделичка малката розова пета на момичето.

Тиел скри крака си под одеялото.

— Време е — полугласно каза той. — Тиел, събуди се...

Никаква реакция.

Повтори процедурата, чувствайки се като татенце. Момичето сънливо измърмори нещо, обърна се и отвори очи.

— Пристигаме.

Търкайки очи, тя седна. Погледна през прозореца, навън вече мъждукаше зората. Прозя се:

— Още сеееедем минути можех да подремна...

— Ти имаш ли нерви изобщо? — искрено ѝ завидя Виктор. — Или вместо тях имаш стоманени въжета? Поне даваш ли си сметка какво може да стане, а?

— Много по-добре от теб — отсече Тиел. — Затова исках да си почина. Такъв хубав сън...

— Екстра си си ти. Аз май загубих завинаги това удоволствие...

Тиел изобрази гримаса на съчувствие. Започна да се обува, като грижливо връзваше ботушките си:

— Горкичкият ми той... Знаеш ли какво сънувах? Огромна ливада с маргаритки. Тичам по нея и никой няма наоколо, и за никъде не трябва да бързам. Тъкмо почнах да късам една маргаритка — обича, не обича — и ти взе, че ме събуди...

Виктор се усмихна.

Тиел надникна през прозореца, взря се:

— Ето я реката. И мостът вече се вижда.

Виктор притисна лице към стъклото и погледна напред по движението на влака. Реката беше широка. Е, не е Волга, разбира се, но... Ама какво е *това*?!

Мостът изгърбваше стоманена снага като арка. Тънките подпори — бетонни или камени — възнасяха релсите на поне петдесет метра над водата, която някак създаваше впечатление, че е твърде плитка точно на това място...

— Тиел...

Май момичето нещо приказваше за моста... Един поглед върху това инженерно страшилище обаче изби от главата на Виктор мислите за Хотор и неговите касапи. Какво иска от него Тиел? Реката е средоточие на силата на Водните... тук да приемат бой?

— Какво си намислила?

Вместо отговор тя много красноречиво погледна към моста.

— Да скачаме? — задави се Виктор. — ОТ ТАМ?

— Шшшшт! — Тиел притисна пръстче към устните си, блесна златото на нокътчетата ѝ. — Именно от там. И двата изхода от вагона ще бъдат блокирани. Сигурно вече са. Остава ни само едно. Сега е противочасът на тяхната магия и те не са способни да се сражават с пълната си сила.

— Ама ние просто ще се пребием от тази височина — безпомощно рече Виктор. — Какво общо има това с магията?

— Няма да се пребием — отрязва Тиел. — Стига Хотор да не забележи навреме. Да не мислиш, че даже маг като него толкова бързо може да вледени водата?

Той понечи да каже, че за да се пребиеш върху водна повърхност, съвсем не е нужно да има лед, но тук изглежда лесно забравяха такива подробности.

— Отваряй! — нареди Тиел. Виктор се подчини.

Рамката на прозореца бе здраво закрепена за касата. Джуджетата правеха всяко нещо съвестно. Ала щом ръката му подръпна дръжката, стъклото почти неусетно се спусна надолу. В купето нахлу насрещният вятър, смесен с пушека от локомотива.

С пълна скорост „Гръмовната стрела“ се приближаваше към реката. Префуча стражеви пост — каменна куличка, пред която стоеше двойка мрачни джуджета с грамадни аркебузи. Третият беше арбалетчик и незнайно поради каква причина бе яхнал ниско дебело конче. Изглежда, охраната не отстъпваше тук по бдителност на охраната на Мстинския мост^[2] в родното Опако.

Живото сребро на гладката водна снага се мярна далеч долу. С известно облекчение Виктор забеляза, че мостът няма парапети или ограждения — поне нямаше опасност да се претрепе в тях...

И в този миг вратата на купето почна да трепери под удари от коридора. Екнаха приглушени зли гласове.

— Да скачаме, Виктор — гласчето на Тиел зазвънтя като опъната струна. — Сега! Иначе сме загубени!

С един гъвкав скок тя се озова върху масичката под прозореца.

— Не оставяй меча! — строго подвикна тя. — Хайде, аз съм първа!

И скочи! На Виктор му се стори, че вятърът грабна тънкото ѝ тяло и рязко го отнесе встрани...

Вратата отзад почна да се цепи с трясък, под нея потекоха тъмни струи.

Виктор замижа. Най-важното е да влезе във водата вертикално. И препоръчително — с краката напред. Буквално. За да не го подкарат също така буквално с каруца към местната морга.

Виктор изруга и тласна тялото си напред и надолу. Имаше поне пет секунди полет.

Опитен маг за толкова време сто на сто би успял да свърши доста неща. Особено пък Воден маг.

Падаше, вкопчил се в меча си. Летеше не като пирон, а като чувал, като при това неясно защо риташе с крака.

Реката отдолу изведнъж взе да се издига като чудовищна гърбица, среброто на повърхността ѝ се издуваше като гигантски цирей. Неволно Виктор се озърна нагоре и при това на фона на сивеещото небе успя да различи замръзналите силуети на четиримата си преследвачи.

„Защо съм още жив? И защо толкова дълго падам, сякаш съм Алиса в заешката дупка?“

Водната гърбица отдолу се разцепи, обрисоваха се огромни челюсти, които ламтяха да мачкат и да разкъсват.

Виктор конвулсивно се сгърчи във въздуха... и въздухът неочаквано послушно го поддържа в мека прегръдка. Тялото му продължаваше да пада, но вече по-бавно, много по-бавно. Разперените ръце изглеждаха като нажежени, а мечът се превърна в ивица зеленикав пламък.

А може би просто му се струваше — от страх...

Плясък. Ледената есенна вода прие в себе си пришълеца от Опаката страна на света. И начаса го стисна болка — раздираща, усукваща, сякаш бе попаднал в менгеме.

Трескаво размаха ръце — нагоре, нагоре, нагоре, към светлината и въздуха!

Тежката лапа на изваяния от вода звяр го натисна обратно към дълбокото. През сивата мъгла виждаше четиримата си убийци, реещи се над речната повърхност.

Задавяше се, жулеше тялото си в станалата изведнъж корава и бодлива вода, но продължи да се дърпа нагоре. И отчаянието, породено

от ужаса на близката смърт, избухна в него, прие друга форма. Формата на гняв.

Как смеят?! Жалки вещици, селски знахари, шамани недоучени, как смеят да застанат на пътя Му?! Одеве, докато синовете на Пределника умираха в боя, той не успя да развихри Силата си, но сега...

Реката се стягаше в стремеж на всяка цена да проникне през плътта му, да разкъса обтегнатите върху ребрата мускули и кожа, да премаже белите дробове и да изтърбуши жертвата си като риба за готвене. Отгоре водата придобиваше плътността на засъхващо лепило. Изглежда палачите на Хотор искаха да го затворят като муха в кехлибар и в саркофаг от сгъстена вода да го представят на онзи... как му беше името... Торн.

Виктор побесня. Няма да стане, Водни изроди! Вашата сила е моя сила, магове! Огън е в ръцете ми, вятър е над раменете ми, земята лежи под моите нозе! И ти, вода, не смей да ми вредиш, иначе ще пресуша всички твои източници със знойния си дъх и всичко, което живее в теб, ще загине, ще загинеш и ти самата!

Вълна жар премина през гърдите му. Около пръстите му реката кипна, превърна се в нажежена пара, мечът с лекота разсече готовата да се втвърди вода — похлупак на капана. Виктор изскочи на повърхността като коркова тапа.

Усещането, че от дланите му блика пара, не бе много приятно. Все едно беше попаднал в котелно на топлоцентраля със спукани тръби. Обгърнат в бял облак, той се завъртя напосоки. И тогава го улучи воден бич. В дясното слепоочие.

По-точно — трябваше да го улучи. Но струята, способна да реже стомана, се смачка в безформена буца пара, щом докосна главата на жертвата си. Откъм другата страна на камшика някой нададе сподавен вопъл.

Виктор се понесе към брега — като нажежена заготовка от металургичен цех, теглена с верига, като оставяше подире си димна следа. Не виждаше противниците си.

...Навярно огънят вътре в него се подхранваше от собствената му ярост. Постепенно знойт взе да спада, ръцете престанаха да изригват пара. Сега Виктор просто плуваше — не твърде бързо и не много умело. Течението го отнасяше под моста. Озърна се.

Хотор и още двама негови бойци плавно се плъзгаха след беглеца като скиори, непринудено балансирайки върху повърхността. На лицата им имаше неприкрито тържество: сега, сега, сега...

А къде се е дянал четвъртият храбрец?

Естествено, те не дадоха на Виктор възможността да изпълзи на брега.

— Това е краят ти, самозванце! — нададе победен вой Хотор.

Виктор вече докосна с крака дъното, когато магът успя да сътвори воден монстр.

Аленината от зората се отрази в гигантската фигура на демона, който с темето си почти опря извивката на моста. Стотици ръце-струи се втурнаха към Виктор, който се беше втрещил, стоеше и чакаше, водата му стигаше до гърлото, елфическият меч безполезно му тежеше в ръката...

Известно е, че вълните побеждават вятъра. Но вярно е и обратното твърдение.

Невидимият въздушен пестник, засилен в простора на речната долина, премина над главата на Виктор.

„Смърт! Смърт! Смърт!“ — гърмяха и горяха в съзнанието му хиляди гласове.

Въздушният поток, който можеше да събаря вековни дървета и да отнася покривите на здраво зидани твърдини, изсвистя над господаря си, като попи от огнения дъх на яростта му. Сетне с писък удари водния монстр, който след секунда щеше да докопа Виктор.

Навярно така са експлодирали парните котли на старинните параходи, на броненосците. Само че и техните котли надали са били големи колкото крепостна кула.

Исполински облак пара, във всички посоки се стрелкат димни пипала, сякаш агонизиращи ръце.

Нажеженото острие тръгна нагоре, като режеше водния гигант, но всеки дюйм му костваше все по-големи и по-големи усилия. Влажният студ също му се опъваше, мъчейки се да задуши, да потисне пламъка, да накара горещия вятър да се плъзне по закования в блестяща, стремително образуваща се ледена ризница великан. Заклинанията на Хотор насмитаха нови потоци вода, отскубвайки ги от дъното на реката. Двамата помощници на магьосника захождаха откъм фланговете на Виктор, но явно не смееха да нападнат директно —

печалният опит на другаря им, загинал, когато водният му бич докосна стената разжарен въздух, ги караше да бъдат предпазливи.

Криле, прегръщащи света; лапи, тъпчещи света; пламък, пърлещ света; разум... Нима тези жалки недоносчета, събрали трохи магия от трапезата на господаря, отново ще вземат връх?!

От гърлото на Виктор бликна разярен вопъл. Не вопъл — вик, рев, вой — всичко заедно, зов на бойна тръба, който предупреждаваше всичко живо наоколо, че е време да бягат, да се спасяват, защото гневът не може да бъде спрян с никакъв бент.

Облакът пара вече надвисваше над моста. Водният демон крачка подир крачка отстъпваше под натиска на огнения вятър. Отдясно изскочи Хотор, лицето му бе изкривено, от ръката се виеше магичен бич. И тримата убийци атакуваха в прилив на отчаяна храброст. Докато Виктор се бореше с водния демон, маговете му бяха отрязали пътя към брега. Налагаше се да продължи схватката, стоейки до гърло в реката.

Вдигна меча над главата си.

— Все едно ще умреш — изхърка Хотор. — Ние няма да отстъпим...

Навярно този вълшебник пазеше и други магически изненади, но защо ли се опитваше да надвие жертвата си само по този начин?...

Три бича изплющяха над Виктор. Сляха се с реката, взривиха се на снопове остри като бръснач пръски. По бузите и по челото потече кръв, заслепи го, засега Виктор не усещаше болка, а само се ядоса още повече, щом усети соления вкус по устните си.

И трошейки с гърди опиталата се да се вкорави в милиарди режещи ледени кристали вода, той скочи напред. Ледът се спуска като витрина в някой холивудски екшън. Вражески бич опари рамото му и Виктор, без да гледа, намушка с меча си стегнатата от магия водна струя. Бичът сякаш избухна като сандък с динамит, стълб пара се издигна към арката на моста. А там, където допреди малко стоеше единият от бойците на Водните, остана само грозно мазно петно, сякаш от разлят суров петрол.

Останалите живи се вкамениха. Даже Виктор и Хотор.

А след това магът се втурна да спасява живота си.

Виктор не понечи да го преследва.

Мокър и премръзнал, той се измъкна на брега, като влачеше подире си меча и се олюляваше. По лицето се стичаше кръв от безбройните порезни рани, които смъдяха и лютяха, а на дясното рамо тръпнеше още по-дълбока рана.

Виктор разгледа подаръка на Рада. Острието бе разядено като от киселина. Сега ставаше само за дялкане на трески — докато намери майстор-точилар.

Треперейки, спря пред полуголи храсти. Трябваше му огън, при това незабавно. Тиел... Къде е Тиел? Пак ли се е измъкнала, оставяйки го насаме срещу главорезите на Хотор? И, разбира се, направила го е поради някакви свои висши съображения!

Зъбите му тракаха като полкови барабани. Виктор неумело замагна и отсече няколко клонки. Бяха влажни, щяха да се запалят трудно, но — какво да се прави...

Потупа се по джобовете. Какво? Запалка?

Сива метална плочка, която приличаше на „Зипо“, но със странна емблема — две човешки ръце, прикриващи отгоре и отстрани черна изсъхнала роза.

Гербът на стражите на Сивия предел.

След няколко несполучливи опита огънят се разгоря.

Виктор криво-ляво изстиска дрехите си и треперейки ги простря по клоните на храстите. Оставаше му само да обикаля на бегом около огъня. Както правеха с Тиел, когато дойдоха в този свят.

Той изтича до водата, върна се. Чувстваше се в безопасност. Кой знае защо беше сигурен, че преследвачите му няма да се върнат. Поне не веднага.

Реката бе пуста и величествена. Заоблачи се и утринният здрач се задържа. От двата края на моста мъждукаха фенерите на джуджешките стражеви кули. Никакви признаци за живот. Никаква следа от Тиел.

И внезапно той се стресна.

„Как... как успях да направя всичко това?! Как оцелях? Какво ми стана? Как можах — огън, пара, взривове...“

А освен изникващите като шок след шок въпроси, в сърцето още клокочеше ехото на омразата. Чак свят му се виеше от омраза. Виждаше леко размазано, ръцете трепереха като след зверско препиване...

Пак беше убивал. И при това — с удоволствие. Отмъщаваше. За Пределника. След бащата — за синовете му. За останалото нейде на север на безименна гара ранено момче Ярослав. Искаше да отскубне като плевели всички тополи в тази страна — заради техния пух, който даже в есента се беше завтекъл да пие от горещата кръв на момчето.

„И все пак отмъстих — каза си Виктор. — Хотор може и да се е измъкнал този път... но повечето му палачи никого повече няма да убиват!“

И още нещо си призна — призна си, че този свят действително е негов. Огън от ръцете? Не може да бъде, биха казали отгатак, в Опакото. И биха били напълно прави. Те там, в спокойния си сив свят, полудяват от скука и заради нея давят планетата с промишлена и всякаква друга помия, заради това раздухват нелепи войни — защото чудесата за тях са „не може да бъде“...

— Ехей, войниче!

Хрипкав глас. Когато след секунда Виктор съобрази, че се обръщат към него, рязко се обърна. Две джуджета, очевидно от мостовата стража. Носеха арбалети на рамо, а единият държеше газен фенер. Тъкмо джуджето с фенера произнесе пак, мърдайки брадата си:

— Жив ли си, войниче?

Приказваше дружелюбно и с цялата си иначе свирепа физиономия се опитваше да демонстрира мирни намерения. Той обясни:

— Видяхме те как рипна от влака... А после какво настана...

— А едно момиче... не видяхте ли?

— Момиче? — искрено се учуди стражникът. — Не, не видяхме момиче. Какво ти момиче, ти нали сам скочи! Ето, Дарт всичко видя — джуджето кимна към колегата си, — беше на пост и всичко видя! Видя те да скачаш и как онези кръвопийци се юрнаха подире ти... Ама никой друг нямаше. Ама че...

Аха, ясно. Тиел отново е успяла да изчезне и простодушните джуджета не са я забелязали. Така че беше безсмислено да разпитва. Добре, няма какво да се мисли повече за това. Сега належащо е друго — да се стопли, да се изсуши, да си почине. Утрото е по-мъдро от вечерта... нищо че сега е утро, цяла нощ не е мигнал...

Обади се стражникът Дарт:

— Хайде с нас, войнико. Няма какво да тъпчеш тук. В караулката ще ти намерим място.

— Ама вие нали сте на пост?... Може ли...

— Ааа... ти да не си от Опакото? — досети се първото джудже.

Виктор кимна.

— Хайде тогава. Ние не служим на Водните. Ние изобщо никому не служим. Ние сме си свои собствени. Пазим Пътя и не ни е еня какви ги вършат маговете. Ама като гледаме... нещо си ги настъпил по мазола! С какво си ги ядосал толкова? — джуджето се ухили.

— Ами, успех някак... — неопределено отвърна Виктор. — Ето, сбихме се...

— Видяхме, видяхме... — със задоволство рече Дарт. — Обаче си здраво момче, не напразно Опакото те е отхвърлило... я как ги подпърли онез злодейци! Та значи, огънят ти се подчинява. Чуй какво ще ти кажа — иди в клана на Огнените.

— Съвет на място! — важно вдигна пръст другият стражник. — Слушай Дарт, младежо! До Огнените има доста път... ама ние ще ти помогнем. Ще те уредим за следващия влак.

— Не се ли боите от Водните? — попита Виктор.

Докато траеше беседата, бяха стигнали до караулката. Дарт отвори тежката дъбова врата и сериозно рече:

— Виж сега, ние гледаме с всички да сме в мир. Туй понеже без Водата, Огъня и Земята сме заникъде, локомотивите без тях са мъртво желязо — как ще го накараш да тича? Ние не обичаме само Наказващите, никак не ги обичаме. И когато някой бяга от тях — всякога гледаме да помогнем на клетника. Така че, войниче, ако някога наистина станеш и ти магьосник, запомни — лошо нещо са това Наказващите. И не им отива на вълшебниците да развъждат таквиз хиени, гадини отровни, непотребни, ама хич не им прави чест, тъй да знаеш!

В кулата беше топло и уютно. Миришеше на оръжейна смазка, на барут и на прясно изпечен хляб. Върху солидна, яка и ниска като джудже маса стоеше гърне с мляко.

— Събличай се — каза Дарт. — Ей онази мечешка кожа я вземи да се завиеш, че хората сте едни такива кекави...

Виктор не се засегна. Последното, което чу, вече в просъница, беше:

— Ха така... наспи се, войниче. Сигурно за „Славата на недрата“ няма да си се освестил, ама за „Белия орел“ вече ще си кукуряк. Ще те качим, кондукторите са ни приятели и рода — право до Орос ще стигнеш, при Огнения орден. Красиво място е Орос, така казват... на самия Топъл бряг... там такива хубави... има... море... планини... и да знаеш, че Наказващите са лошо нещо, войниче... некрасиво...

Виктор спеше.

* * *

Проспа без сънища целия ден и почти цялата нощ. Когато се събуди, приютилите го джуджета ги нямаше, но смяната беше „в течение“ така да се каже.

Стражниците нахраниха беглеца на корем, дадоха му множество полезни съвети и наставления, които предимно се отнасяха до кариерата му на вълшебник, като особено подчертаваха зловредността на Наказващите като институция. Сетне му връчиха пълна с провизии торба и излязоха навън. Влакът с изрисуван над буферите бял орел, поразително напомнящ на герба на Полша, пристигна точно според разписанието, забави ход пред караулката, кондукторът отвори вратата и Виктор скочи вътре. Стражниците и стюардът си размениха неразбираеми приветствия, сред които пришълецът от Опакото разпозна думата „братовчед“. „Белият орел“ изрева като змей и взе да ускорява, за да навакса загубените секунди.

Във вагона никой не поиска от Виктор пари, кондукторът очевидно също беше „в течение“. Той заведе пътника в общ вагон и го настани на спално място на горния ред. Кимна му сдържано и се оттегли.

Схватката, от която бяха изминали почти двацет и четири часа, беше още прясна в паметта, но притъпена като изживяване. Сега Виктор се чувстваше удивително спокойно. Владее магия? Много добре! Приема се като даденост, иначе осмислянето на факта все още можеше да коства полудяване. Убитите от ръката му — или волята — хора... също факт, който трябва да се приеме без задълбочаване. Може би сред Наказващите е имало някогашни пришълци от Опакото?... Стоп! Стига. Спокойствие и сдържаност, сдържаност и спокойствие.

А нима може да има нещо друго за един Убиец? Убиец на Дракони?

Виктор лежеше върху чисти чаршафи и пътуваше към някакъв си Топъл бряг, за Орос — загадъчния град, където живеят Огнените. Всичко е ясно. Нищо необикновено. По същия начин, с влак, е пътувал за Крим, в Петербург, стигал е и до Лвов даже...

Уж беше си същият както преди, ала усещаше, че е настъпила промяна. Може би беше престанал толкова да се страхува. Сякаш в него се бе пробудила част от дремещата кой знае откога Сила. Сякаш не просто се би с Водните, но и... *пое* част от *тяхното* могъщество, запозна се отблизо с водната стихия!

Сега вече нямаше да се откаже, нямаше да обърне назад, докато не си изясни всичко докрай. Не е важно, че доскоро това не го засягаше, че мечтаеше само да се завърне в „своя“ свят, в познатото му Опако...

Не, сега вече желаше да стигне до Топлия бряг и да види всичко със собствените си очи.

* * *

Ритор замислено гледаше към небето. Съмваше се. „Колесницата на Вятъра“ пъшкеше по нагорницето, релсите отдолу съскаха. Удържането на издирващо заклинание не бе лесна задача. Сандра и Асмунд помагаша според силите си. Във вагона цареше мълчание. Кан се оттегли с чирака си в купето и поръча на джуджето-стюард един чайник вряла вода — сега умуваха над някакви отвари. Кевин и Ерик отново взеха да се състезават на канадска борба, като наредиха на своите помощници да тренират мятане на ножове и момчетата с ентузиазъм се заеха да изпълняват заповедта на старшите.

По едно време Сандра, от вълнение забравила всичките си морски изрази, се обади:

— И той пътува с влак.

Ритор кимна.

— Подмамват го на юг — дръзна да изкаже мнение и Асмунд. — Мисля, че Торн има пръст в това. Няма къде другаде да приеме посвещенията за пълна инициация...

— Ако Торн все още мисли с главата си, щеше да се постарее да уреди на Убиеца тези посвещения по-рано — възрази старият вълшебник.

— А ние щяхме ли да забележим това? — живо се заинтригува момчето.

— Ще, ще, калкан сплескан — почти ласкаво му отвърна Сандра. — Ако се изпотим както трябва.

— Струва ми се, че ще се изпотим — усмихна се сдържано Ритор. — Не бих искал да се сблъскам с Убиец, който е преминал и четирите посвещения.

— Нима той може да приеме Въздуха без наше позволение? — не мирясваше момъкът.

— Уви, може — въздъхна Ритор. — Ние не контролираме стихията си изцяло, защото, ако я владеехме, враговете ни просто биха се задушили досега. Така е с всяка Сила, Асмунд.

Момчето се изчерви.

— Не се оклюмвай — Сандра сложи ръка на рамото на Асмунд, но в жеста ѝ нямаше много майчински чувства. — Тайнствата на инициациите за Убиец не се учат в школата... и надали в близко бъдеще ще се преподават.

Асмунд пламна още по-силно, сведе очи.

Ритор леко смръщи вежди към магьосницата. Сандра имаше право да се забавлява където и с когото ѝ душа поиска, но уместно ли е това и на бойното поле? Тя разбра упрека и виновно сви рамене. Но не отдръпна прекалено чувствената си ръка от момъка.

Да, заклинанията за сътворяване на Убиец от векове се смятаха за едни от най-секретните и дори забранени знания. Учениците не бяха допускани до подобни чародейства. Че само учениците ли?! Дори за маговете достъпът бе ограничен, само от трета степен нагоре.

Магията на Въздуха изискваше единствено умствено съсредоточаване, но затова пък — пълно и всеотдайно. Ритор взе ръката на Асмунд и кимна на Сандра да стори същото. Най-древният от древните похвати на магическата практика — Пръстенът, при който силите на заклинателите се сливаха.

Не е задължително да се прибегва до толкова опасна магия, каквато са Крилете, способни да пометат от лицето на земята цял град, имаше и други начини, след като бяха открили мишената си. А Ритор

бе много вещ в изнамиране на заобиколни варианти. Убиецът вече беше захапал кукичката, сега бе необходимо да му се лепне незрим съгледвач, който ще научи докъде е стигнал този неканен гостенин от Опакото.

Стегнатото като бойна пружина заклинание отекна и в тримата като мъчителен пристъп на болка. Въздушният пратеник без усилие изпревари влака и се устреми към целта си. Тази магия нямаше силата да убива или да причини дори малка вреда. Бе призована да събере информация, да я предаде на създателите си, след което да се разпадне и да престане да съществува. Умението да поддържа достатъчно дълго такъв безпльтен разузнавач се смяташе за едно от най-висшите постижения в магьосническия занаят.

Наложи им се да почакаат доста време. И най-сетне...

Купето се изпълни с невидимата, но осезаема сила на Водата. Стихията бе разярена, гневна, доведена до лудост от бяс. Светлосинкаво сияние, изпъстрено с червени и бели драскотини — въздушният съгледвач се беше натъкнал на схватка.

Сандра и Ритор замряха, изумени до немай-къде. Нищо неразбиращият Асмунд широко отвори очи, но не се реши да задава въпроси.

— Противочас... — отбеляза Ритор. — Интересно...

— Защо тия чумави кашалоти, Водните, ще нападат Убиеца?! — възкликна магьосницата.

— Не вярвам, че го атакуват истински. Първо, те са в противочас. Второ, надали Торн е в щастливо неведение относно Крилете, които сътворихме. Нападението им чисто и просто цели отвличане на вниманието. Мисля, че маскират посвещението му като бой.

— Въпреки това, нищо не разбирам, триста морски дяволи! — тросна се Сандра. — На кого пускат прах в очите с имитация на атака? Нас ли пращат за зелен хайвер? Защо?

— Предполагам, че Торн е измислил най-елегантния начин да ни накара да повярваме, че онзи момък не е Убиец. Това е всичко. Не е кой знае колко хитро, но действа. Все пак Торн не е наясно какво са ни показали Крилете. Той не знае, че сме видели истинската същност на прищълеца от Опакото. *Той е Убиец*. Никакви съмнения не може да има. И ако унищожим този сега, следващият няма да се появи скоро.

— Ами онзи гнил калмар, Драконът на Природените? — запита агресивно Сандра. — Него как? Ако убием Убиеца?

— Точно заради него ще ни трябва обединената мощ на Стихийните кланове. За да подкрепим нашия Дракон. Идва Неговото време... но е възможно Природените да ни изпреварят...

Вълшебницата кимна.

— Ето, вижте — вирна брадичка към видението Ритор. Пресичащите го алени и бели нишки бяха изчезнали. — Посвещението е завършено. Боят веднага приключи. И Водните тутакси отстъпиха. Както бях предсказал. Искаш нещо да питаш ли, Асмунд?

— Да, Учителю. Излиза, че ще се бием против хората на Торн? Те сега са с Убиеца и го пазят, нали?

— Добър въпрос — отвърна Ритор, като, без да иска се поддаде на навика от лекционните зали. — Не, Асмунд. Торн иска час по-скоро да направи от онзи злощастен мъж Убиец, иска пришълецът да се осъзнае като такъв. Те дори може да са убили някой редом с него, за да разпалят гнева му. Торн е безжалостен — ще пожертва и някой-друг от Наказващите от нисшите чинове, за да постигне целите си. И ето — първата стихия е влязла в арсенала на Убиеца. Водните веднага отстъпиха. Защото Торн знае — ние му дишаме във врата. Защо да излага на ненужен риск опитния си маг, вероятно не по-слаб от трето ниво? Статистите нека си гинат, ала най-добрия си боец Торн ще запази.

— Разбрах, Учителю — с благоговение изрече момчето.

— Край — нареди Ритор, — да загасим заклинанието. По моя преценка ще се срещнем с пришълеца... да, да, права си, Сандра. Наши владения. Там поне ще може да не се пазим от Водните... в известна степен.

— Мислиш, че Торн не е пресметнал такава възможност, котва в задника?

— Предполагам, че да, взел го е предвид — отвърна магът. — Но пришълецът вече е посветен във Водата, а там има река...

— Засада, медузи да ми ядат очите! — по-скоро отсече, отколкото уточни Сандра.

Асмунд трепна и очите му блеснаха хазартно.

Ритор кимна.

— Торн знае, че не чакаме да ни атакува там. И затова непременно ще атакува. Ако бях взел три пъти повече хора, Водният щеше да разбере, че сме се досетили за плановете му и може да измисли нещо друго. Харесвам ситуации, в които знам замислите на врага — Ритор леко се усмихна на неприкритото възхищение в очите на Асмунд. — Нека Торн мисли, че не се досещаме за нищо. Нека. А сега — почивайте! Аз ще остана да бдя.

Над равнината, по която течаха пълноводни реки към Горещото море, се топеше нощният мрак. Сандра и Асмунд се оттеглиха и старият маг не пожали сили за заклинание, което щеше да му осигури абсолютна тишина — нямаше намерение да слуша какво ще правят в съседното купе. А може би и без това нямаше да ги чува — мислите му изцяло бяха погълнати от непознатия момък, който по злата воля на съдбата се превръщаше в същия този момент в Убиец на Драconi.

Какво ли вече знаеше пришълецът? На какво вече бе способен? Подир само едно посвещение — надали чак толкова много. Но не биваше да го подценява, трябваше да състави план, който да не зависи от случайности. Ритор нямаше право на повече загуби. Всеки поне щогоде кадърен маг беше сега по-ценен и от злато.

Въздушният вълшебник обмисляше стъпка по стъпка съкрушителния си удар. Един-единствен удар, който ще разбие всякаква защита и ще лиши от живот жертвата, без да я мъчи.

Джуджешкият Път бе като меко кадифе. Поддържаха го толкова грижливо, че шумът от докосването на релсите и колелата едва се долавяше. Нишката за следене сочеше, че Убиецът стои на едно място.

Един ден.

Една нощ.

Ето, тръгна отново... Отново с влак? Да! Значи наистина мястото на срещата не се променя! Среща ще има.

Ще има бой.

Точно в часа на зенита на Въздушната стихия.

* * *

„Колесницата на Вятъра“ пристигна в Хорск според разписанието — както винаги. Локомотивът морно изпъшка, блъвна

пара и замря. Утихна скърцането на спирачки.

Отрядът на Ритор вече беше на крак. Ерик първи скочи на перона даже без да дочака кондукторът на пусне стълбичката. Воинът се озърна и тълпата около влака бързо започна да оредява. Ерик бе познат далеч отвъд пределите на Топлия бряг. Беше атлетично сложен, висок кръглолик блондин. Разкошни сламеноруси мустаци се вееха на вятъра, а белезите — украшения на истински мъж — по потъмнялото на слънце лице и постоянно присвитите му очи предизвикваха тревожно сърцебиене у не една или две зърнали го девойки. Но сега красавецът будеше по-различна тревога сред местните. Държеше ръцете си пред гърдите, сякаш притискаше невидимо кълбо към тялото си. Наглед не носеше никакво оръжие, а онова, което се криеше под семплата му куртка, нямаше нищо общо с традиционните мечове, брадви и кинжали.

Взорът му, бърз и втрещен като на граблива птица, пробяга по коловозите, опипа стоящия недалеч друг влак от местната железница, преся тълпата търговци, плъзна се нататък, към сградата на гарата. Малцина знаеха, че в този момент Ерик е прикрит от момчето-оръженосец, залегнало на покрива на вагона със сгъваем арбалет в ръце.

Тълпата още не беше се разбягала съвсем, когато към Ерик се завтече цялото железопътно началство. Джуджетата разбутваха безцеремонно случайните цивилни, двамина мъкнеха килимче, а най-отзад топуркаше цял отбор метачи.

Ерик меко zakрачи към тях, без обаче да им обръща внимание. Не го интересуваше тържественото посрещане, той имаше задача да осигури безопасността и го правеше както знаеше.

Оръженосецът бързо последва своя старши. Минаваше през тълпата като игла през зебло. Беше едва на дванайсет години, изглеждаше твърде кльощав — досущ тънкокрако жребче. Ала това „жребче“ можеше да размаже цяла банда от двајсетина въоръжени до зъби костотрошачи. Ерик не се доверяваше на случайни оръженосци и хлапакът имаше всички изгледи да се превърне в един от най-добрите с времето.

Началникът на гарата ниско и раболепно се поклони на Ритор:

— О, каква чест е за нас, многоуважаеми, достопочитаеми и благородни...

— Стига, Кирби — Ритор прекъсна джуджето с махване на ръка. — Ордент е напълно доволен от теб и от надлежно плащаните данъци. Визитата ни е неофициална. Не сме на инспекция. Няма да те обременим задълго с присъствието си. Тук сме, за да посрещнем „Белия орел“.

Железничарят Кирби, комуто личеше колко спешно е нахлузвал парадния си камизол, въздъхна с облекчение, без да се крие.

— Ще желаете ли да си починете от пътуването? Веднага ще сервираме закуска. „Белият орел“ ще пристигне след един час и девет минути...

— Добре, ще приемем закуска — съгласи се Ритор.

Зад гърба му с готов за стрелба арбалет вървеше Кевин. Неговият оръженосец прикриваше тила на колоната, като пазеше двамата лечители, Кан Билкаря и неговия ученик.

Тихата паника, предизвикана от появата на важните гости, полака-лека се уталожил. Появил се отцепление от доброволческия корпус „Прекрасен гръм“, чието подразделение изпълняваше ролята на градски гарнизон. Войниците знаеха работата си и щом алебардите им лъснаха на перона, даже последните зяпачи се усетиха, че е най-разумно да се разкарат.

Трапезата в специалната чакалня за магове се оказа над всякакви хвалби. Закуската включваше задушен с вино заек, картофени кюфтета, скариди с варени яйца и печен шаран с кисело зеле. Скромно, но изискано.

— Той пътува в първия вагон — полугласно каза Ритор, след като приключиха с трапезата и поставиха плътна защита около залата. — Кевин, Ерик, от вас искам да го стреснете. Накарайте го да се покаже навън. Нищо повече. Веднага се оттеглете и се оглеждайте за Водни бойци. Ако забележите такива — удряте веднага на месо. Така. За Убиеца. Главният удар ще е наш — аз, Сандра, Асмунд. Ако поради някаква причина не сполучим, останалите трябва да направят всичко, за да унищожат пришествието. На всяка цена. Даже да загинем всички до един.

— Разбрахме те, Ритор — сдържано отвърна Кевин. Преди сражението се беше облякъл в хералдичните си цветове — черно и сребристо. — Нашите момчета няма да пропуснат целта.

Ерик кимна, но попита:

— Но, почитаеми Ритор, защо да не довършим всичко отначало докрай сами с Кевин? Не сме на Олимпиада. Ще влезем от двете страни във вагона...

— Точно така ще постъпите — спокойно рече Ритор. — Момчета, пред нас е Убиец на Драconi. Преминал едно от посвещенията си. Повярвайте ми — знам какво може да направи. Аз не съм Торн. Не пращам хората си на смърт, когато има друго решение. Разбрахте ли ме?

Оръженосецът на Ерик мълчаливо прокара длан по левия си ръкав. Ритор мигновено усети зареденото оръжие.

— Не си го и помисляй! — строго нареди магът. — Ще те надуши. И ще ти отвърне така, че няма да поискаш допълнително. Никаква самодейност. Само го подплашете. Нужно ми е да излезе навън.

— Ами ако това направя аз? — предложи Сандра. — Защото ако се заеме с момчетата...

Кевин и Ерик оскърбено разкършиха рамене, а след половин секунда същият жест беше повторен и от оръженосците им.

— Не, не — Ритор с досада поклати глава. — Не си струва, Сандра. Няма как да пожънеш лаврите на Лойя Ивер, както и да се стараеш. Силата на Убиеца е в гнева му. Той засега не умее да се контролира напълно. Ще действаме по следния начин...

...Слънцето се издигаше все по-високо, сякаш като извинение за сумрачния предишен ден. Пристигаха и заминаваха влакове, по пероните пъплеше каква ли не публика. Търговките и търговците престанаха да хвърлят наежени погледи към Кевин и Ерик — техните помощници, разбира се, оставаха невидими.

„Белият орел“ се приближаваше тежко. Въпреки гръмкото си име той беше една от най-амортизираните и стари композиции. Раздрънкани вагончета, древни цилиндри с разбити уплътнения, олющени метални и особено дървени стени... Даже джуджетата нямаха достатъчно средства.

С уморена старческа въздишка локомотивът спря и Ритор въздъхна заедно с него — мишената им не беше изчезнала по пътя. Чувстваше го.

Без да бързат, Ерик и Кевин тръгнаха към отварящите се врати на първия вагон, хората сепнато се отдръпваха от пътя им. Подир своите

старши се шмугнаха и момчетата-оръженосци.

Оставаше само да се чака.

Ритор късо погледна Сандра, която хапеше устните си, и пребледнелия Асмунд. Тримата държаха каишката на могъщ вятърен звяр, по-точно — стихия, свита в невъобразимо тънко копие, дълго от хоризонт до хоризонт. То не само щеше да прониже гърдите, да изтръгне сърцето и вътрешностите на жертвата си, то бе способно да разбие на прах самата същност на Убиеца, така че дълго след това духът му да не може да се върне в Средния свят.

Напрежението на очакването растеше. Ритор си представи как Ерик и Кевин с възможно най-нагли физиономии си пробиват път по тесните, задръстени с пътници и багаж коридори, като ритат и събарят всичко попаднало им под краката, и гръмогласно се провикват: „Проверка! Вадете пътните си документи, паплач такава! Проверка! Какво? Нямаш?! Я излизай, селяндур смрадлив, в килията бързо ще те отучим да забравяш!“

Ако сметките на Ритор за манталитета на хора от Опакоето бяха верни, особено по отношение на държавата откъм Друга-страна-на-света, пришествието не би трябвало да остане спокоен. Непременно ще почне да нервничи. А прозорците са отворени и по перона има доста народ... Убиецът ще се опита да се скрие в тълпата.

И ще попадне под копието на тройката магове.

В този миг във вагона отекна неистов писък.

Ритор се сепна... и чак се олюля — корава вълна омраза удари откъм влака! И то каква омраза! Изгаряща и непоносима, тя можеше да бъде утолена само с кръв. На никой — дори и на Убиец — не му беше отредено да мрази толкова концентрирано!

И незабавно към женските писъци от вагона се присъедини хор разярени мъжки гласове. Звънна разбито стъкло... и във вагона настъпи нещо невъобразимо.

Все едно десетки побеснели животни се сплетоха в безпощадна схватка. През тъмните отвори на прозорците се виждаше сякаш едно същество — многоръко и многокрако чудовище, наричано тълпа. Втората вълна ненавист премина — все едно във варел бензин нечия зла ръка запрати горяща факла. Ритор не гадаеше, а знаеше, че в същия миг Ерик и Кевин вървят в тесния и задушен ад през трупове, като убиват всеки, за да не бъдат разкъсани живи, а оръженосците им, тези

спретнати и чисти момчета, безстрастно довършват по петите им ранените, защото същите тези ранени, дори умирайки, се мъчат да докопат с натрошените си крайници и избити зъби своите убийци... Стъклата на прозорците избухваха едно подир друго. Мяркаха се дръжки на лопати и обикновени тояги. На перона изпадна окървавен потрепващ труп — право в нозете на вкаменените търговци. След тялото някой изхвърли право в кошницата с ябълки крецящо вързопче — бебе. Във вагона виеха и ревяха така, че цялата гара се смрази на място от ужас.

През шокираната тълпа към влака тичаха началникът на гарата Кирби, следван от трима стражници, мундирът на железничаря бе разкопчан, лицето беше станало безобразно от страх.

От вагона изхвъркна едър селянин с размазана глава. Мъртвата ръка стискаше билетче.

Въпреки цялата си воля Ритор изохка и притисна длани към слепоочията си. Вече беше разбрал какво се е случило, но се боеше да повярва в това.

А хората се изтърсваха от прозорците на вагона като дъждовни капки. Мъже, жени, деца. Едни се изправяха, други оставаха неподвижни, някой викаше от болка, стенеше, друг вече бе мъртъв или агонизираше. Отчаяно пищяха деца. Капеше или направо бликаше кръв. Всеки момент нечий живот се прекъсваше. Тънко момиче се сви и тупна до релсите, а от слепоочието ѝ стърчеше къса черна стрела. Значи и момчетата-оръженосци вече се биеха за живота си. Въздушният магьосник се беше сблъсквал с подобно нещо. И то именно защото някога и той бе Убиец на Дракони, затова проумяваше какво е става. Бойна лудост, кръвожадно безумие. Необичайно рядко явление. Рядко, но не и невъзможно.

А пришълецът все още не се беше показал от вагона.

— Асмунд! Сандра! — заповяда Ритор. — Планът се променя. Отнесете на майна си райна покрива на вагона! Само двамата. Веднага!

Изпълнението на заповедта показва, че старата развратница ненапразно беше изучакала хлапака. Удариха толкова съгласувано, все едно бяха тренирали това от месеци.

Луд вихър се стовари върху обзетия от още по-голяма лудост вагон. Жално затрещяха дъски, избръмчаха ламарини. Надеждните

джуджешки болтове се късаха като прогнили шевове. Покривът се отдели като капак на консервна кутия. А вятърът продължи да я дърпа както насилник надига полата на съпротивляваща се жена. В ушите остро и режещо нахлу дивият вой на обезумелите хора.

И тогава от прозореца изскочи Той.

Крилете бяха предали образа му съвсем точно. Висок млад мъж с черно яке на Страж на Пределите. Беше объркан, шашнат, потресен, шокиран от рухналата върху него чужда омраза и болка.

„И аз изпих тази чаша — мислено рече Ритор на врага си. — Познато ми е това, което изпитваш. Колко хора погуби днес, Убиецо?“

Мъжът се държеше за лявата ръка, малко над лакътя. Очевидно засега не усещаше болката, засега му се струваше, че просто някой силно го е дръпнал. Олюля се. И побегна, прескачайки релсите. Далеч, далеч, далеч отгук... но уж сляпо, пък избра най-изгодния път за спасение — към реката. Нямахше грешка този Убиец, нямахше...

„Да, точно така се прави. Само че не знаеш с кого си имаш работа. А работа имаш със самия Ритор. Никога няма да научиш това...“

— Стига! — изкомандва магът към Сандра.

Убиецът се оказа доста чевръст. Дали си даваше сметка, дали неволно, ала се стараше да се изгуби в тълпата, макар че хората с вопли и скимтене се разбягваха настрани — край него кипваше вълна от злоба и ужас, която ги пъдеше.

Ритор мислено свали въображаемия мерник. Помисли си, че това заклинание с нещо напомня на пушка. Помисли го и натисна спусъка.

Старателно натрупаните и здраво опънати нишки вятър се хвърлиха напред както змия връхлита жертвата си. Оглушително скърцане сякаш от светкавично плъзнало се по стъкло желязо. Беглецът се обърна. С неосъзнат рефлекс вдигна ръце — напразен, наивен опит да защити лицето си.

Около него се издигна стобор от фонтани, бликнали от земята.

Водата и Въздухът се сблъскаха. Убиецът се катурна по гръб, търкулна се по перона, а водните му доспехи се пръснаха на милиарди зли пръски.

Гарата вече беше почти опустяла — хората се покриваха кой където свари.

— Няма да успееш, Ритор! — провикна се някой.

Така. Очакваше го. Хотор, маг трето ниво. С един наказващ. Ясно. Довтасали са, за да поемат удара и да опазят Убиеца.

— Нека аз, Ритор! — завреця Сандра и преди още магът да каже „да“ или „не“, атакува. Имаше стари сметки за уреждане с приближените на Торн.

Беше великолепа в атака. Навярно колкото бе добра и в леглото. Наказващият не успя дори да шавне водния си бич, а бесният вятър го повали и завъртя като пумпал върху твърдата земя. Мерна се поморавялото лице на нещастника, а после гърлото му се спуска. Кръв пръсна като мигновено засъхващо ветрило.

Водните просто нямаха шанс. Беше часът на Вятъра.

Ала Хотор не се уплаши. Той отвърна на нападението — острият воден сърп мина на един пръст покрай гърлото на Асмунд — магът безпогрешно беше определил слабото звено в противостоящата му бойна тройка.

Момчето трепна и отстъпи, с което разкъса единната верига, но другояче нямаше как да отрази заплахата. И тогава Ритор пое боя сам. С цялата си неизползвана сила, пазена за Убиеца, който явно щеше да се измъкне, Въздушният удари водача на Наказващите на Водния орден.

Хотор понечи да се защити, но водния му вихър се разлетя като облак тополов пух. Невидимото копие на Ритор набучи на острието си Водния, издигна го почти до покрива на сградата и гнусливо го изтърси на земята. Гръдният кош на трупа беше изтърбушен, аленееше кърваво месо, смесено с парчета ребра. Хотор издъхна бързо и безболезнено.

Откъм разпрания вагон на бегом се приближаваха Кевин и Ерик, оръженосците ги следваха. Кевин притискаше едното си око с длан, дясната китка на Ерик кървеше. Но и те бяха закъснели, непоправимо закъснели.

Ритор се хвърли подир главната цел с измамната надежда, че може би ще успее да го настигне.

Ала Убиецът явно знаеше къде е спасението. Носеше се като стрела право към реката. Изпратеното да го настигне заклинание, макар че го препъна, само го улесни, защото след като го повлече по уличния паваж, той се озова още по-близо до стръмния речен бряг.

Този мъж се оказа невероятно костелив орех. Бранеше се като лъв, защитата му бе изградена почти идеално. Навярно точно тук трябваше да се намесят Ерик и Кевин, но всички сметки и планове вече бяха излезли криви...

Преследваният прескочи перилата на тротоара и като камък рухна в спокойните води. Край.

Измъкна се. Измъкна се!

Старият маг стисна юмруци.

„Ще е необходима цялата сила на клана, Ритор. Или още някой от Стихийните...“

— Избяга ни, така ли, рифове под кила!? — изпъшка дотичалата Сандра, като прекъсна мислите на предводителя на Въздушния орден.

— Избяга — печално се съгласи Ритор.

Никъде по повърхността на реката не се виждаше плуващ човек. Но магът по-добре от всеки друг знаеше, че Убиецът няма да се удави. Поне не в близките часове.

— Какво ще правим, Учителю? — обади се Асмунд.

Гласът на момчето трепереше, готов да избухне в плач. Ритор се озърна. Кан и ученикът му се суетяха около зверски пострадалия вагон, от който джуджетата изнасяха убити и ранени.

— Не се отчайвай, Асмунд — тихо рече вълшебникът. — Нямаме вина за това. Убиецът е отговорен. Той порази с лудостта си тълпата... насочи я против нас... Никой не би посмял да се опълчи против Ерик и Кевин, не и на наша земя... А този Убиец... аз знам. Помня.

— Насам идат джуджетата — изкриви устни Сандра.

— Да... добре. Ще ги обезщетим. Не е кой знае колко много — един стар вагон!

— А семействата на убитите? — полугласно напомни Сандра.

Ритор притвори очи. Нервен тик сгърчи за секунда бузата му. Да, няма как да избегнат това. Кланът на Въздуха се славеше като добър стопанин и грижовен господар на териториите си. Поддържането на тази слава струваше много пари.

Но пък спестяваше бунтове.

[1] райтер — наеман войник от тежката кавалерия, съществувала в някои европейски държави през XVI-XVII век. — Бел.ред. ↑

[2] Мстинският мост се намира на строената по времето на император Николай I магистрала Петербург-Москва. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Само веднъж Лойя бе имала възможност да стъпи на територията на Водния орден. Тогава беше съвсем малко момиче и я бяха взели със себе си на гости. По онова време, веднага подир войната, клановете демонстрираха голямо благоразположение един към друг. Дружелюбието стигна до модата да се обменят визити, посолства, случваха се преминавания от един клан в друг, дори се сключваха бракове... Но от онези отминали години тя си спомняше само звъntenето на шадраваните, блестящи в слънчеви лъчи, и мрачното момче, на което беше наредено да пази и да забавлява младата Котка. Лойя тогава откровено скучаеше — тъкмо навлизаше в критичния си период на съзряване, когато всичките ѝ бъдещи възможности вземаха да се събуждат. С отмъстително удоволствие тя тормозеше горкото момче с порой от капризи, жалби и малко кокетство. Накрая поиска от него като доказателство за преданост да извърши магия, която не му беше по силите. Ако се замислим, тъкмо така се пораждаше неприязънта между клановете.

Сега тя нямаше нужда да демонстрира възможностите си. Нито ламтеше да се сблъска с чуждата магия. Напълно ѝ стигаше онази, която буквално преливаше от Торн.

Тук имаше предостатъчно шадравани; водни подове, течащи живи огледала, увиснали под таваните ярки дъги — задължителният букет ефекти, предназначени да поразяват въображението на обикновените хора. Но къде-къде по-важна бе истинската Сила. Даже слабите в тази насока дарби на Лойя стигнаха, за да открие цял комплект плашещи обстоятелства... които вероятно ѝ се натрапваха, може би някой ѝ помагаше да ги почувства по-отчетливо. Например факта, че Стополие лежеше съвсем без преувеличения върху вода — на двайсетина метра под земята се намираще огромно сладководно езеро, изтеглено от маговете. Какъв сюрприз за евентуални агресори — почвата ще се разтвори под нозете им и отдолу ще кипне бушуваща водна стихия...

Лойя забеляза и вълната. На около километър навътре в морето, свито до самото дъно, дремеше неактивирано цунами. Хитроумни нишки водеха от чудовището към двореца и всеки миг можеха да съживят кошмарната водна стена, а сетне да я хвърлят, накъдето пожелаят — върху брега или срещу приближаваща флота.

Водните бяха силни. Много силни.

Най-после шествието през коридори и анфилади от зали свърши. Бойците-магове спряха, спря и вълшебникът от трето ниво. Лойя се озова пред арка, от която падаше завеса-водопад. Зад искрящия дъжд сребристи капки нищо не се виждаше.

Котката се усмихна очарователно на съпровождалите я и пристъпи напред.

Очакваше нещо неприятно, жлъчна подигравка, може би капан, или поне внезапен ручей, който да я измокри от глава до пети — с прилепналата тънка рокля щеше да е принудена да застане пред Торн едва ли не гола.

Но не. Магът не падна до дребни гадости. Искрящият водопад образува проход. Лойя се изправи срещу Предводителя на Водния орден.

Това помещение не бе подредено с показен разкош. Значи бе истинската обител на Торн, не зала за хвърляне на прах в очите. Прозрачен под, осветен отдолу. В дълбините се виждаха замръзнали на място шарени рибки. По стените красиво шуртеше вода — вероятно освен декоративни задачи, изпълняваше и защитни функции. Мозайката под преливащите се струи изглеждаше съвсем нова, макар със сигурност бяха изминали много години от сътворяването ѝ. В мотивите ѝ нямаше нищо войнствено и мрачно — първите кораби приближават Средния свят, основателите на клана овладяват своята страна на Силата, строят дворци и напояват цъфтящи градини... Колко мило. Лицемери.

Вълшебникът я посрещна на крак. Две кресла стояха отстрани, но Лойя разбираше, че има твърде малко шансове да се настани в някое от тях и да поведе приятелска беседа.

— Да, удивен съм — пръв наруши мълчанието Торн.

Лойя кимна, без да свежда поглед. Хладна учтивост или ледена ярост — не е най-доброто нещо за начало на разговор. Би предпочела

да изслуша заплахи, да прояви слабост... Да провокира Торн да ѝ посегне дори.

— И аз съм учудена, Торн.

— И от какво е учудена мъдрата Лойя Ивер? — присмехулно натърти на думата „мъдра“ вълшебникът. — От липсата на музиканти и ликуващи тълпи?

— Не, Торн. Учудена съм, че още не си ми простил. И че... не ме молиш за прошка.

Магът потръпна с цялото си тяло от гняв. И започна да вдига ръка...

— Да! — изкрещя Лойя. Получи се твърде мелодраматично, но целта бе постигната — вълшебникът спря. — Да, виновна съм! Когато една слаба жена с измама успява да накара могъщ мъж да се откаже от намеренията си, това е обидно! Много обидно! Разбира се, че се чувстваш оскърбен. Признавам своя грях пред теб! Но ти, ти... — в очите на Котката блеснаха сълзи. — Откога, от колко века Торн, Главата на Водния орден пристига на моя бал... — говорейки, Лойя пристъпи към магьосника, — ала защо? Да се повесели? Да си поприказва с мен? — устните ѝ се изкривиха от горчива усмивка, а гласът трепна. — А да не би да изплакне взор с младите ми котенца-писанки?... И това бих разбрала, може би съм твърде стара и изпохабена за Торн... Но не! Великият Торн е посетил моя бал, защото друго му е трябвало в стените на моя дом! Торн искал отмъщение! Власт! Разчистване на сметки с Въздушните! А аз, глупачката самовлюбена, реших, че си дошъл заради мен...

Торн слушаше, без да я прекъсва. Лойя се приближаваше, редейки жално:

— И прославеният Торн дори не си помисли, че ако Ритор бъде убит на моя земя, гневът на Въздушните ще връхлети и върху мен...

— На Въздушните скоро няма да им е до отмъщения.

— Така ли? Решил си да ги изтребиш до крак? Защо? Никой не спори дали ще ти стигнат силите, то е ясно, но с какво не са ти угодили? Стари делби на пригранични територии край Бхчи?

— Нито самите те по себе си имат някаква вина, нито се нуждая от земите им... — Торн неусетно бе приел нейните правила и не забелязваше, че ролите им се сменят. — Не ме смятай за кръвожаден

безумец! Плановете на Въздушните са онова, което ги обрича на гибел, аз само изпълнявам неизбежното...

— Бих искала наистина да не си заслепен от ярост — въздъхна Лойя и докосна Водния по рамото. — Но защо тогава трябваше да избереш моя бал за кървава арена?

— Така се случи — с нежелание каза Торн. — Преследвахме Ритор и не искахме да го изпуснем. Пък и в края на краищата бих ви осигурил защита против Въздушните... Те не струват много без Ритор.

— Можеше да ме предупредиш! Редно бе да поискаш разрешение — знаеш, че земите ни са територия на мира!

— Прекалено много беше поставено на карта — Торн се озърна към дланта ѝ, към нервно мачкащите наметалото му пръсти на Котката, сетне погледът на магьосника се плъзна по голата ѝ ръка, прескочи към деколтето. — Аз съвсем... съвсем не исках да причинявам неприятности на твоя клан... Но постъпката ти!

Лойя се уплаши. В очите на Торн пламваше ярост. Ох, не! Сега вече не!

— Знам това! И ето, дойдох сама, без охрана. Дойдох... за да ме накажеш, Торн. Както сметнеш за справедливо...

„Ах, прекалих, твърде вулгарно се получи!“ — упрекна се тя и продължи:

— Никой не знае къде съм. Можеш да ме убиеш, Торн, и кланът на Котките няма да отмъщава. Животът ми е в ръцете ти.

— Не ми трябва жалкия ти живот! — изръмжа Торн, напразно мъчейки се да подгрее обидата си, без да осъзнава, че мигът е пропуснат безвъзвратно.

— А какво може да ти трябва от мен? — горчиво отрони Лойя и се извърна към блестящите течни завеси на входа. Тя вече и не играеше, бе напълно убедила себе си, че е обикновена отхвърлена жена.

Торн не можеше да усети фалш или опит за манипулиране.

— Какво ми трябва от теб? — замислено повтори той. — Не зная, Лойя. Не се нуждая от лоялността на ордена ти. Сама разбираш, ние сме по-силни. И животът ти не ми е нужен. Простих ти твоята подлост... Може би наистина в онзи момент не си виждала друг изход, а вероятно и ние прекалихме... разгорещени от преследването...

Лойя беззвучно плачеше. Махна с ръка и тръгна към изхода. Вече можеше да напусне. Ако не друго, поне мирът бе възстановен.

— Лойя!

Жената спря. Торн с мъка изстискваше думите от гърлото си:

— Много съжалявам... че се получи така... глупаво. Бихме могли да запазим взаимното си уважение... и дори симпатия... Някой път пак ще посетя твой бал... когато всичко се нареди...

Лойя рязко се обърна към вълшебника. Възкликна отчаяно и тънко:

— Колко си глупав, могъщи Торн! Глупав като голобрад юноша! Ти смяташ, че една жена ще дойде при теб само за да склучи мир? Аз, аз, Лойя Ивер, дойдох при теб! Котката Ивер. Не предводителката на клана, не вълшебницата, която ти е равна по ранг! Аз, дойдох, аз — жената Лойя! — тя замахна и вцепененият Торн усети как невидимите нокти разкъсаха дрехите на гърдите му, без обаче дори да докоснат кожата. — Аз избягах от ордена. Пристигнах... и чух... обещание, че някой път ще се поотбиеш... може би!

— Лойя...

Торн стремително се приближи, сграбчи я за раменете, главата ѝ се отметна, той надникна в очите ѝ.

— Какво искаш от един уморен маг, който се стреми да опази крехкия ни свят от злини и беди? — прошепна Водният. — Какви ги говориш... глупаво коте...

— Ще стоя твоята умора, Торн — ръцете ѝ замилваха кожата му в раздраното на гърдите. — Ах, нали не те одрасках?... Торн, само за миг... само за малко — бъди мъж, не владетел и магьосник... Забрави заедно с мен всичко... както забравям аз, когато съм до теб...

Торн впи устни в нейните. В целувката му имаше повече нетърпение, отколкото опит. Откога ли не е бил с жена? Лойя съвсем не на шега взе да се възбужда.

— Прави с мен, каквото искаш, Торн...

Знаеше, че няма да ѝ устои. И той прие поканата. Със щастлив смях Лойя му помогна да се съблече. Измъкна се грациозно от роклята си и няколко секунди се изплъзваше от ръцете на мага, дори го накара да я гони — малкото ѝ отмъщение за изживения страх.

После му позволи да я настигне. Торн не можеше да говори, хвана я, повали я и грубо, нетърпеливо проникна в нея с енергия на

младок и с почти същия резултат. Лойя застена, прегърна омекващия вълшебник, изви снага под него:

— О... Торн... Торн!

„А таванът на кабинета ти, миличък — помисли си в същото време, — за нищо не става! От тази влага... Отдавна му е време да се белоса.“

Подчинявайки се на небрежен жест на Торн, стичащата се по едната от стените вода помътня и стана огледална. Лойя стоеше пред нея и решише косите си.

Вълшебникът през това време киснеше в басейна — в средата на кабинета подът се втечни. Ята оживели рибки се щураха покрай Торн. Лойя косо следеше как могъщият маг се забавлява като дете, ловейки в шепи повратливите водни създания. И при това глуповато се усмихваше.

Но преди всичко вниманието на Котката бе погълнато от собственото ѝ тяло. Тя се изправи на пръсти, раздвижи рамене. Под матово-бялата ѝ кожа мърдаха стегнати мускули.

„Хубава съм — реши Лойя. — Още съм много хубава. Тежко се удържа младостта, даже за маг, даже за маг от Котешкия клан. Но си струва... За тази фигура — да, струва си!“

— Добре ли ти беше, Лойя? — уж небрежно подхвърли Торн.

— Да, мили — отвърна Котката, придирчиво издирвайки по себе си намеци на излишна сланина или целулит. Тази гънка на корема... Улови в огледалото подозрителния поглед на Водния и додаде: — Беше чудесно... та аз от толкова време те желая, Торн!

Вълшебникът се успокои.

— И аз те желаех.

Лойя мислено се усмихна. Горкичкият Торн. В сексуално отношение развитието му е спряло на нивото на пубертета. Да не би заради това всички Стихийни магове са все толкова загрижени за съдбините на света? Защото не им остава време за здравословно пълноценно чукане?

Лойя изглади от плоското си коремче сянката на някаква гънка и реши, че няма нищо страшно. Явно е изяла някой-друг сладкиш отгоре заедно с приятелките си. Малко повече физически упражнения и ще ѝ мине.

— Отново те искам, Торн, мили! — провикна се тя и се втурна към басейна. Скок и се гмурна във водата, откъдето Торн се мъчеше да потули ужаса си. Но Лойя се постара да му помогне и опитът ѝ надви комплексите му — съвсем след малко телата им отново се сплетоха в прегръдки... А подир още две-три минути (ех, Торн, Торн...) тя игриво навиваше на пръста си твърд като четка кичур от косата му и си мъркаше под носа някаква песничка.

— Ако можехме да се срещаме по-често, Торн — промълви тя внезапно. — Всеки ден...

Магът се вкамени.

— ...тогава бихме се сдобили с чудесни водоплаващи котенца... Момичетата нека приличат на мен, а момчетата... хम्म, и те на мен.

Магът бе близко до отчаяние.

„Само да не ме удави в басейна от уплаха“ — рече си Лойя и довърши:

— Колко жалко, че клановете не ни позволяват това.

Торн възстанови дишането си и произнесе важно:

— Затрудненията идат не само от законите на Ордените, Лойя. Тежки времена настъпват за Средния свят.

— Така ли? — цялата тя изобрази учудване. — Народът ли се бунтува? Или Сивия предел се е развееял като дим? Или Природените...

— Да.

— Подготвят нахлуване? — Лойя старателно прикри истинските си чувства зад сдържано вълнение и ярост. Заяви предизвикателно: — Да заповядат! Кланът на Котките е готов! И без това момчетата ни скучаят...

Торн мълчеше. Искеше нещо да сподели, но предпазливостта го възпираше.

— Мили...

Ръката на Лойя палаво се гмурна към слабините му и магът почти стреснато възкликна:

— Недей така... нещата са сериозни! Трябва да поговорим не като мъж и жена, а като предводители на своите кланове, като магове!

— Какво толкова те тормози, Тори?

— Ритор... този безумец Ритор... Той е сигурен, че идва Дракон.

Лойя мълча много дълго. Надяната маска и стана твърде тясна.

— Сигурен ли си?

— Да. Аз също усещам идването му. По-слабо от Ритор, ти знаеш, че нашата Сила е била по-скоро пленничка на Владетелите, отколкото основа на властта им...

— Ние рядко сме общували с тях — шепнешком отвърна тя. — Нашите жени не им бяха потребни...

— Как така — непотребни?

Лойя изумено се обърна към Торн. „Виж го ти, всезнаещия и всемогъщия...“

— Бяха строго моногамни — събщи тя. — Имаха съвършено различно отношение към живота.

— Говеда... — изсъска Торн. — Педераста.

Лойя премълча. Не я интересуваше дали наистина си е направил такъв извод или просто плюе по паметта на низвергнатите господари.

— Но как може да се завърне онзи, чийто род е заличен от лицето на света?

— Не е заличен! Ритор май не е довел делото си докрай!

— Това наистина е сериозно — след известна пауза се съгласи Котката. — Ако е позволил поне на един от Драконите да се измъкне... Заради това ли се хванахте за гушите?

— Не! — отрече Торн, бързо връщайки си увереността върху познатата почва на политическите интриги. — Аз отдавна допусках нещо подобно. Нищо, не в това е белята. Все пак никой не даваше гаранция, че всичките Дракони ще загинат в битката. Лошо е друго — Ритор е готов да ги подкрепи. И целият му клан също.

— А как гледат на това Огнените?

Торн се намръщи:

— Те ме тревожат най-много. Спотайват се. Огнят винаги затихва, преди да избухне. Дори не благоволиха поне формално да обявят война.

„По какъв ли повод, Торн?“ — помисли си Котката и попита:

— А неформално?

— Три наши замъка изгоряха вчера — неохотно призна магът. — Като свещи. Два отдалечени, в снежните територии, а един — на Зивашките мочурища.

— И магията ти не угаси огъня?

— Не бях там!

„Ха така. Могъщият Торн няма достойни помощници!...“

— Мили, но каква злина може да има в един-единствен Дракон? Даже без да има Убиец, Крилатият е уязвим. Опитайте се да го победите, още повече докато не се осъзнал.

— Какво би ме посъветвала?

— Преди всичко — да го намерите.

Торн загадъчно се усмихна. Лойя продължи, сякаш не бе забелязала движението на устните му:

— На второ място трябва да подготвите Убиец.

— За това са необходими силите на всички Стихийни ордени — въздъхна Торн. — Но... ние вземаме мерки. Правим всичко възможно. И в двете насоки.

— Тогава нямаш повод за безо...

— Природените.

— А, да. И какво за тях?

— Нахлуването.

— Торн, престани с тези гатанки и недомлъвки! Все едно ти плащат за всяка спестена дума! Нима не можем да ги отблъснем както преди?

— Те също творят свой Дракон.

Лойя излезе от омразната и вода и седна на края на басейна, клатейки боси крака.

— Тогава наистина се нуждаем от Убиец. Или нека да идва Драконът, както желае Ритор. Той ще се бие с Природените. Нека загине в сражението или изнемощее. После ще видим какво ще правим.

— Съществуват различни варианти, Лойя — Торн прокара длан по водната повърхност. — Животът е течение. Плъзга се, ускорява своя бяг, отново се забавя. Пропада към дъното, избликва нагоре. Какво ще се случи след миг, знае само ръката, която тласка водите...

— Слушала съм подобни притчи за вятъра. И за огъня. А кланът на Земята се придържа към мнението, че животът е вечен и неизменен. Не се сърди, Торн! Но по-добре е нищо да не се оставя на самотек! Та какви варианти съществуват?

— И без това ти казах повече, отколкото беше редно — сви вежди Торн. — Лойя! С мен ли си? Сега — на моя страна ли си?

— Кълна се, че ще направя всичко, за да защитя нашия свят!

Магът кимна със задоволство.

Мъже! Във всяка нейна дума преди всичко търсят потвърждение на своите желания. И чак после — другата воля и другото становище. Защо?

* * *

Чувстваше се пребит — нямаше място по тялото си, което да не го болеше. Привел се над спокойната повърхност на заливчето, Виктор разглеждаше изтормозената си снага и само клатеше глава. Или му вървеше като на удавник (ухили се, доста криво, но самата способност да се усмихва го зарадва), или... Той докосна разплулия се по целия бицепс хематом и с вик отдръпна ръка. Одешният удар бе толкова силен, че костта трябваше да е спукана. Да, ама не! Отърва се със синини и контузии!

Или беше омесен от по-здрово тесто, отколкото предполагаше досега, или в Средния свят издръжливостта му по чудодееен начин бе нараснала.

Много му се искаше да се бухне в ледената вода и да полежи там, позволявайки на ласкавите течения да масажират тялото му... Сепна се. Само това ти липсва! Една банална пневмония, дори обикновен бронхит ще намали шансовете му за оцеляване десетина пъти. Нека тук е по-топло в сравнение с околностите на Сивите предели, но рискът просто не си струва.

Виктор извади от куртката запалката и стъкми огън. Странно — уж набързо събраните по брега клонки бяха мокри, но пламнаха веднага, въпреки че ги нахвърля небрежно, както дойде. Какво го бяха посъветвали джуджетата — да се присъедини към Огнените? Може и при тях да иде. Какво толкова...

Дървесината бълваше пара и бързо съхнеше, оставяйки храна за лакомите пламъци. Услужлив повей на вятъра раздухваше въглените в импровизираното огнище. След десетина минути Виктор се принуди да отстъпи и да отмести прострените си дрехи — прекалено горещ и буен огън се получи.

Дотук добре. Ще се стопли, ще отпочине. Ала преди да се отпусне, той изкатери стръмния бряг нагоре, мръщейки се от болка, и се огледа. В далечината се виждаше гора, реката лъкатушеше между

хълмовете. Екстра са в този Среден свят с екологията, бива си ги... Градът е далеч... какво ли става там сега след онзи разгром? Надали откачената банда магове е в състояние да го преследва. А от пламъците на огъня му почти не се издига пушек, не е лесно да бъде забелязан.

Виктор докрета обратно и избра място да полегне — близо до огъня, върху меката трева и под дърветата. Не му се искаше да се събуди подгизнал от пот под яркото слънце. Още бе прохладно, но денят обещавахе да е горещ. Отпусна се.

И бързо заспа. Някак веднага намери поза, в която тялото не го болеше остро, а само се чувстваше изтощено като след интензивна тренировка. Ветрец галеше кожата му и Виктор се унесе с усещането, че някой грижовен и ласкав бди над него...

Почти не се учуди, когато се осъзна върху белия пясък до черната вода, шляпаща в брега. Съновидението продължаваше да е последователно и логично — и тук бе гол, и тук бе ожулен и охлузен, със синини и драскотини.

Отвъд ивицата от острата трева — ох, този път ще трябва да я пресича бос — се виждаше пепелище. Няколко овъглени греди стърчаха от земята, сред тях — купчинки почернели, но неизгорели предмети. Сигурно онези „макети“...

Какво беше казал онзи набит урод? Разходи се до гората, това беше казал. Виктор сметна, че може да се възползва от поканата.

Тръгна по старата си следа. Усещаше убождания, но се стараше да не обръща внимание. Та това е само сън. Нищо страшно няма да му се случи. Опита се да се наслади на гледката, но не се получаваше. Прекалено неестествен пейзаж, за да му се любуваш. Сякаш изписан с най-ярките налични бои на откачен художник сюрреалист. Само полупрозрачните планини са достатъчни, за да объркат окото. При вглеждане, в недрата на мътните им тела личаха очертания на нещо като далечни простори. Или бе нещо друго — рудни жили, огънати пластове, късове самородно злато?... Да, злато имаше в сивите планини.

Наближаваше синьо-лилавата гора. Различаваше отделните листенца — тънки и остри, неестествено еднакви. За тези дървета сякаш не съществуваха сезони, растеж, окапване на шумата, обновяване...

— Стопанино! — провикна се напосоки. Въпреки че дебелакът не си беше дал труда да се представи, Виктор бе решил да спазва поне външно правилата на добрия тон. — Чакаш ли гости?

Нито звук в отговор. Но нямаше съмнения — якият дребосък щеше да изникне. Може би вече го следеше, чакаше нещо, избираше подходящия момент да се появи.

Острицата свърши, под нозете се стелеше нормална трева — мека, приятна за стъпване. Виктор ускори крачка и скоро се озова под лилавия навес на гората.

Не беше кой знае колко необикновен. Гора като гора, ако ѝ свикнеш. Само дето е лилава. А иначе... въздухът е жив и свеж, тихо е...

Не. Тишината бе някак престорена. Прекомерна. В една гора винаги е пълно с различни звуци, шумолене, движение. А тази тук сякаш спеше. Летаргия.

Виктор продължи навътре. Не се страхуваше да се изгуби — би било смешно да се бои от това насън. Обаче... Нещо го потискаше. Засега незабележимо, едва се чувстваше. Все едно не достигаше нещо съвсем дребно, без което светът помръква и се превръща в декор за кошмари — досущ като в онези сънища, в които пръстите напипват превключвателя, лампата светва... но мъждиво, без да прокужда тъмнината, като само я прави по-гъста и непрогледна.

Виктор се отърси от гадното предусещане. Ама какво му става наистина! Слънце няма, но е светло, нали? И не бродят никакви чудовища, нито магьосници. Откъде тогава се е взел този тъжно-обречен страх?

Няколко пъти му се стори, че зад гърба му нещо шумоли. Виктор се озърташе, но лилавата гора оставаше все така безжизнена. Сигурно наистина му се беше сторило...

Не се удържа и въздъхна с облекчение, когато дърветата оредяха и разкриха поляна.

Посред поляната стоеше къща. Не като пакхауза на брега, а нормална дървена къщичка с нагънати етернитови плоскости по покрива, с олющена зелена боя по терасата и белички перденца на прозорците. Виктор дори се засмя — толкова неуместно изглеждаше тази къща сред лилавата гора, и в същото време видът ѝ толкова успокояващо действаше на сърцето. Надали набитият алхимик

живееше тук. И слава Богу! Стига толкова изроди! До гуша му бяха дошли.

Пред вратата Виктор старателно изтри нозе в черджето. Почука. Никой не се отзова. Побутна вратата — отключено, пантите скръцнаха. Терасата бе празна, в нея се полюшваше провесен за гредите на тавана хамак.

— Има ли някой тук?

Май му ставаше любим въпрос.

Тишина.

Май се превръщаше в традиционен отговор.

Виктор прекоси терасата. Отвори вътрешната врата, надникна. Голяма, чиста стая. Невисока, типична за вилните сгради печка, която гореше. Масата бе покрита с мушама на цветя. Върху дървена подставка стоеше тиган пържени картофи с гъби, над гозбата се вдигаше пара. Кана, до нея пълни чаши с мляко. Хляб, нарязан на едри комати. Всичко създаваше впечатление, че стопаните току-що са излезли. Хубаво де, ама къде?

Къщата имаше още една стая с две грижливо оправени легла, прозорецът беше затворен. Виктор за всеки случай надникна под креватите, даже отвори гардероба. В него нямаше нищо друго, освен семпли купчинки дрехи и чисто спално бельо.

— Къде сте бе, хора? — високо каза той, все още надявайки се да получи отговор. — Хей! Аз не съм крадец, не съм скитник! Хора!

„Тихо. Изстива на масата храна, полюшва се хамакът на терасата. Идилия. Настанявай се и си живеј наздраве. И без това вече няма никой.“

„И няма да има.“

Изведнъж Виктор разбра, че къщата е мъртва. Убита е. Празна черупка, от която небрежно е изтръгнат животът. И в гората е същото. И отвъд стъклените планини. Светът е умрял, превърнал се е в безбрежна пустиня. Това е неговото персонално място за заточение. Единствено за него. Вече няма да се събуди. Тялото му ще изгние на онзи, истинския речен бряг, а той ще остане тук. Сам — завинаги.

— Не — прошепна. — Не искам!

Втурна се към вратата — и едва не връхлетя върху влизация „алхимик“. Червендалестата мутра на дебелака предизвика такава

радост, че Виктор едва се удържа от нещо съвсем нелепо — да прегърне плещестия дребосък.

— Охо, докъде си се довял — произнесе онзи, обхващайки с граблив поглед стаята. — Компирчета горещи... я се пази малко.

Дебелакът отстрани Виктор и тежко изтопурка към масата. Разположи се върху жално изскърцал стол и взе да гребе с лапата си направо от цвърчащия тиган, исипвайки картофи и гъби в огромната си уста.

— У... ае... фяай ше!

— Какво?

— Айде, сядай де! — повтори алхимикът, след като сдъвка храната. От устата му изригваше пара. — Ех че живот! Кеф! Нали бе?

Виктор мълчеше.

— Абе вие хората хич не даяните на самота. Що така, а? — и дебелакът загреба нова шепа. Тиганът опустя.

— Как ти е името? — попита Виктор.

— Какво толкова ти е изпотрябвало името ми? За чий ти е? Както ти хареса, така ми викай...

Дребосъкът грабна каната и лакомо загълта млякото. Бели струйки пълзяха по бузите му, изпъстрени със синкави кръвоносни жилки, течността капеше по и без това лекъосаната риза.

— Ще ти казвам... Лакомника.

Дебелакът доволно се засмя, последните глътки мляко забълбукаха. Червендалестият захвърли настрани опразнената кана, която по някакво чудо не се счупи, но проля на пода малка бяла локвичка.

— Карай, кръщавай както щеш. Аз наистина обичам да плюскам, и то лакомо.

— Защо тук няма никой?

Лакомника отново избухна в смях:

— Абе никога няма да ви разбере вас, хората!

— А ти какъв си?

Но Лакомника продължаваше да се весели и да дрънка глупости:

— Сбъркани сте и това е! Разбирам да падаш в ламаринена кутия право към майчицата ни земя, та тогава като за последно да оцапаш панталоните. И когато в също такава кутия се забиеш в друга и изгориш — наистина хич не е гот. Ама не, аз наистина съм

съобразителен, да! Но тука, тука какво не ти харесва, от какво те е страх? А? Вървиш си през хубава горичка, зяпаш си листенца, тревичка, пристигаш в къщичка чудесна, масата сложена, всичко наред — сядай бе, хапни, поспи... Пък ти за малко да ми скочиш на врата! Странно племе, чудно племе...

— Какво значи всичко това?

— Ти какво, май ме разпитваш?

— Какво става тук? — повиши тон Виктор. Дебелакът се надигна и изрита стола, но мъжът пред него вече бе понесен от познатата му яростна вълна. — Теб питам!

— Кажй „моля“! — подигравателно започна да се кланя Лакомника. — Помолй ме...

— Палячо! — изръмжа Виктор и замахна. Не се учуди, когато от дланта му излетя сияеща небесносиня нишка, подобна на воден камшик. Но не бе вода, не се огъваше, а като стрела прониза подскачащия дебелак и във вид на кървави пръски се разпиля по стената.

— Ох... ох... — Лакомника притисна пълни уродливи ръце към пробитите си гърди и застана. — Въх, уби ме... уби...

Гласът му затихваше, сланините се тресяха, безформената фигура се олюляваше, всеки миг готова да тупне върху масата или на пода върху млечната локвичка.

— Аз... — стресна се и изстина Виктор, гневният изблик някъде изчезна. Осъзнаването, че алхимикът сега ще рухне и умре, и тогава целият свят заедно с него ще стане мъртъв като декор, бе невероятно ярко... — Аз не исках...

Хвърли се към дребосъка, без да осъзнава защо — дали да помогне или да умре до него...

— Ха-ха-ха-ха! — задави се от възторг Лакомника. — Забележително!

Протегнатите длани на дебелака спряха Виктор, който замря на място. По гърдите на алхимика нямаше и намек за рани, дори мръсната риза бе непокътната.

— Гадина...

— Ама добре се позабавлявахме, а? — заврещя онзи, без ни най-малко да се притесни, изглеждаше повече от радостен. — Ти изобщо не ме разочарова, приятелче!

Яката лапа на дебелака потупа Виктор по рамото; за да го направи, Лакомника се изправи на пръсти и се протегна колкото можа нагоре.

— Само дето напредваш бавно — съобщи дебелакът. — Не, не ти диря кусури, влизам ти в положението, повярвай ми. Оттатък не ти е сладко, пък щом очи затвориш — и тук никаква почивка... Но имай предвид, че времето не стои на едно място. И Котлето ври. Та затова ти такава... мърдай по-живо. Следващия път.

Стаята, алхимикът, пролятото мляко — всичко се замъгли. За първи път Виктор усети мига на пробуждането не като рязко движение, не като стремителен скок от съновидението към реалността, а като плавен и спокоен процес. Сякаш нещо го изтегляше от един свят в друг през лепкав петмез...

— Виктор...

Той отвори очи.

Слънцето вече бе високо. Но мястото за спане бе избрано сполучливо — листакът на дърветата го пазеше добре от пряката светлина. Огънят беше почти угаснал, в пепелта тлееха въгленчета и се виеше тънък дим.

Тялото не го болеше изобщо.

До него бе приклепнала Тиел. С къса бяла пола и бяла блузка. Грижливо сресана. По нокътчетата ѝ прясно искреше любимият ѝ златен лак. Къде и кога успява да се преоблича и да се оправя това момиче?

Той мълком се пресегна и я хвана за ръката. Даваше си сметка, че ситуацията в момента отново ставаше двусмислена... или даже напротив — както е гол и след всичко преживяно — съвсем еднозначна, много по-ясна от гоненицата край огъня след Преминаването или престорените пъшкания в купето. Но в докосването му нямаше никакъв намек за интимна покана. Виктор просто искаше да усети до себе си живо присъствие.

— Силно ли си изпати? — попита Тиел.

— Не личи ли?

— Не.

Виктор сведе поглед към рамото си. Нямаше и следа от синини.

— Отново сънувах сън. Гаден сън!

Тиел кимна, все едно напълно разбираше.

— Обърни се — помоли я той, — ще се обличам.

Тя послушно извърна глава. Виктор се изправи, с леко изумление усещайки, че не чувства умора, а и останалите следи от схватката бяха изчезнали. Бре, колко било полезно да се спи на чист въздух!...

След като обу дънките, той се почувства в правото си да дръпне поредното конско. Или поне да демонстрира, че се чувства засегнат.

— И онова одева също ли беше необходимо?

— Кое? — без да се обръща попита Тиел.

— Да ме зарежеш в лапите на чалнати магове, дето за малко да ме разкъсат? Първо при моста... — Виктор взе да се разлютява. — Знаеш ли какво стана там? Как се измъкнах? Защо забърка цялата тази каша, Тиел? За да пукна в екологично чиста обстановка? Хубаво, ама ако питаш мен — предпочитам да живея в мръсния си град! Ти за играчка ли ме мислиш? Плюшено мече с пружинка? Скимне ти — позабавляваш се, писне ти — забравяш ме на пешеходната пътека на червен светофар! А? Говори де, момиченце!

— Течението ме отнесе, Виктор. Не можах да му се противопоставя. Аз дадох всичките си сили на теб.

Той млъкна. Тя промълви отново:

— Това е етап. Инициация. Овладяване на силите. Ако не си достоен — обредът ще е смъртоносен за теб. Но и за призования опасността хич не е малка. Помогнах ти както можах... — Тиел разсеяно чертаеше с пръст по пясъка някакви заврънтулки. — Никога преди не съм се страхувала от дълбока вода, плувам добре. А край моста за малко да се удавя... защото ти трябваше да успееш — да усетиш Силата на Водните, да я приемеш в себе си и да я пречупиш. Не просто да отразиш удара обратно към враговете, това и аз го мога... Ти трябваше да проумееш самата същност на тяхната магия. Основата на основите. Стремителността на потока, който се стоварва от планински висини. Отчаяния полет на дъждовната капка срещу горещия пясък. Спокойната тежест на океанските дълбини. Силата на бурните вълни... И ти го постигна, Виктор, направи го. Сам. Но преди това трябваше да им устоиш. Да издържиш. Без да владееш почти нищо. И аз ти дадох всичко от себе си. Своята издръжливост. Толкова можах. Малко власт над Огъня...

Тя утихна.

— Извинявай — Виктор седна до нея. — Тиел...

Не, момичето не плачеше. Гледаше пред себе си с празни очи и рисуваше върху податливия пясък причудливи руни.

— И на мен ми е тежко... — оплака се или просто призна тя. — Ти не би разбрал, колко ми е трудно. Поне имаш правото нищо да не знаеш. Аз вярвах, че ще устоиш. След прехода аз... те проверявах. Ти отвърна на всичките Сили — много слабичко, но откликна. Значи, беше в състояние да се справиш. И въпреки това... все се намесвам, просто не излиза да не ти се бъркам. Колко глупаво...

— Тиел — Виктор помилва с две ръце лицето ѝ и я обърна към себе си. Внимателно, както на емблемата на стражите на Предела ръцете пазеха мъртвото цвете. — Не ми се сърди. Аз съм един тъп и объркан жител на Опакоето. Всичко, в което не вярвах, се оказа истина. Всичко, в което имах доверие, пък се оказа никому ненужна пустота...

— Не говори така! — строго възрази Тиел. — Никога не го казвай! Вашият свят с нищо не е по-лош от нашия, а нашият не е по-добър от света на Природените! Ако започнеш да мислиш така... тогава имаш само един път!

— Добре, добре — той положи пръсти върху устните ѝ. — Няма да говоря така. Не се гневи. Объркан съм, уморен съм, страх ме е. Затова дрънкам щуротии. Търся си виновни. Няма повече.

Гледаха се в очите. Струваше му се, че трябва да каже още нещо. Или просто да продължи да мълчи. Да не откъсва поглед от нея, да се взира в тази бездънна прозрачна синева...

— Сигурно си ужасно гладен? — тихичко рече Тиел, изплъзвайки се от дланите му. — Нали? Аз донесох храна... мъничко...

Омаята отмина.

Той с облекчение се засмя:

— Предвидлива си. Сега съм като вълк, ще изям, който ми падне!

— Без мен, аз не съм вкусна! — запротестира Тиел и скочи на крака. — Пък и нося цяла кошница пирожки!

— А къде ти е червената шапчица?

Тиел не го разбра. Наведе се над кошницата, която стоеше до угасналия огън и Виктор с интерес взе да изучава противоположния бряг.

— Има пирожки с картофено пюре, с месо, със зеле...

— Екстра. Аз пък вече се чудех дали да не се заема с риболов или да опитам тинята.

— Е, разправят, че един чудак две години с това се прехранвал, но такива гадости не са за нас... Заповядай на трапезата!

Виктор се наметна с ризата и се премести до кошницата. Тиел беше подредила пирожките върху чисто бяло пешкирче и гордо очакваше реакцията му. Освен обявената закуска имаше бутилка вино, два малки бокала, парче печено месо в плик от амбалажна хартия и няколко варени яйца — като поздрав от Министерството на транспорта.

— Виното е баш на място — одобри Виктор. — Умно, браво на детето. Обаче защо чашите са две? — строгият бащински тон обаче не се получи.

— Защото и аз искам глътка-две.

— Добре, може — побърза да разреши Виктор, като се чувстваше в ролята на онзи разумен крал, който знаеше кое е добре да бъде позволявано... от коя книжка беше? — Определено аз имам нужда. След онзи кошмар на гарата...

— Каква гара?

— Настигна ме още една глутница убийци. Нахвърлиха ми се в Хорск. Сам не разбрах как се измъкнах...

Ръката на Тиел, която бе протегната към бокалите, трепна.

— Разкажи.

Той дотолкова вече беше свикнал, че момичето е в течение на всички събития, че даже се стъписа:

— Ама ти не знаеш ли?... Ами... след моста...

— Това го знам. Приказвах с джуджетата.

— Аха... Ами после се качих на „Белия орел“...

Докато разказваше всичко случило се през последното денонощие, Тиел свеждаше лице все по-ниско, слушайки го, без да прекъсва. Той описа безумието, обхванало целия вагон, лудостта, която му даде шанс да се спаси. Разказа за яростната схватка, в която Водните магове се счепкаха с нови бандити — вероятно постоянните му преследвачи не искаха да делят плячката си — Виктор — с новопристигналите. Описа и как сетне се гмурна в реката и плуваше, плуваше, а после изведнъж разбра, че може да не диша колкото си

пожелае. Завърши с това как се измъкна на брега. Но за съня си не обели и дума.

— ...и тук ти ме намери.

— Какво направих, какво направих... — със страх и учудване Виктор я чу да плаче. — Глупачка!

— Тиел!

Той я прегърна, притисна към себе си:

— Недей, недей, мойто момиче... какво има? Аз съм жив! Всичко е наред!

Тя ридаеше, вкопчвайки се в него. Заклати глава:

— Не... не е за това... Сега вече имаш само един път... може би...

— За какво говориш, Тиел?

— Хората във вагона сякаш бяха побеснели, така ли?

— Да... Какво значи това?

Тиел премълча.

— Недей така, моля те! — отчаяно повтори той. — Ти си ми единствения близък човек в този свят!

— Откъде си сигурен, че съм човек? — Тиел сякаш бе на ръба на истерията.

— Аз и за себе си вече не съм сигурен. Тиел, не плачи, мило...

Момичето се успокояваше. Измърмори:

— Добре. Няма повече. Все нещо ще измисля, Виктор...

Внезапно поривисто се освободи от ръцете му, отиде към водата и си наплиска лицето. Нареди през рамо:

— И ми сипи вино в края на краищата!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Ритор плащаше.

В процедурата имаше нещо кошмарно. Допреди броени часове хората си скубеха косите, крещяха в припадък, виеха над труповете на близките си или просто бродеха с изцъклени неподвижни очи, което бе още по-страшно.

Но сега пред кабинета на началника на гарата се извиваше опашка. Мрачна, но оживено разменяща си реплики опашка. Всеки излязъл бе жадно разпитван за получената сума и детайлите от срещата. Някои обясняваха, други не — в зависимост от характера или страха пред маговете.

Ритор плащаше обезщетения.

— Без главата на семейството останахме, кой ще ни храни... — възрастната жена мачкаше забрадката си, бършейки сълзи. — Как ще живеем сега? Как децата на крака ще изправим?

— Съпруг? — тихо попита Ритор.

Жената замънка:

— Баща ми...

— На колко години беше?

На този въпрос пострадалата изобщо не искаше да отговаря, но нямаше къде да се дене, а да лъже вълшебник не посмя:

— Осемдесет... и малко отгоре.

Ритор въздъхна:

— И на тази почтена възраст е издържал семейството?

— Беше отличен майстор! — сопна се жената и премина в атака. — Обущар беше! Нито ден не е пропилял без работа!

— Ами мъжът ви?

— Ах, тоя пияндурник нещастен...

И какво да се прави сега? Магът стисна зъби и отброи жълтиците, подписа документа за законността на парите. Жената замълча, колебаейки се дали да не претендира за по-голямо

обезщетение, но под ледения поглед на Сандра увехна и побърза да напусне кабинета.

— Жаба! — изплю словата си вълшебницата щом вратата зад онази хлопна. — Баракуда... мърша да яде повече й мяза, кучка с кучка...

— Сандра, престани — помоли Ритор. — Да, лъжат. Да, продават кръвта на близките си. Как да постъпим? Да откажем обезщетение? Да тръгне мълва, че Въздухът не цени живота на слугите си и позволява те да бъдат избивани?

— Това е гнусно — каза Сандра, както винаги в миг на силно вълнение забравяйки „пиратския“ си жаргон. — Навън има няколко жени, които ронят сълзи над мъртъвците си и даже не им хрумва да се редят на опашка като тези... трупоядци...

— Излез и им дай злато. Повече от дадените досега суми. Кажи им, че кланът моли верните си слуги за прошка.

— Ще останем съвсем без пари...

— Сандра!

Жената се надигна. Ритор поясни:

— Ще искам заем от джуджетата. Какво да се прави. Виж онези, които не искат пари, и им дай по кесия жълтици. А аз ще се оправя с опашката.

— Там има и деца — с нежелание рече магьосницата. — Едно бебе и две малки момиченца. Всичките им роднини са загинали.

— Кланът ще ги осинови. Изпрати ги към Зъба на Ветровете. Ако се окажат надарени — ще ги възпитаваме като вълшебници. Ако не — пак ще им намерим добро място под слънцето.

— Дали няма да е по-добре да ги пратим в приют?

— Не. Там ще пораснат с омраза в душите си. А под закрилата ни — с благодарност към нас. Повикай следващия.

Следващият бе як и добре облечен брадат селяк. Впрочем, по-скоро мелничар или ковач, не земеделец. Той се поклони и седна, без да чака покана. Започна да говори спокойно и делово:

— Та така, жената. На средна възраст, но още беше симпатична и работлива като огън. Къщовничка, домакиня, то се знае, оправна — коя стока как се чува, кое къде му е мястото... Сто гроша, не по-малко. После — щерката. Вече я бях сгодил... За нея петдесет. И за

имуществото, така да се каже, похендрено — трийсетина гроша, ако не ви се свидят...

Ритор отчаяно притвори очи. С огромно удоволствие би платил обезщетение на роднините на този човек.

Не може. Не бива. Не може!

Значи, ще има пазарлък, за да се свие сумата до по-прилични размери. После — плащане.

Плащане.

* * *

Разбира се, те и не помислиха да се връщат в Хорск. Тиел смяташе, че преследващите ги магове от Въздушния клан вероятно ще останат в града в очакване на подкрепления или докато възстановят силите си. Хорск бе тяхна територия и бягството на Виктор от там без съмнения бе изключителен късмет.

Тиел беше възвърнала спокойствието си и нехайно-безгрижно обясняваше:

— Градът и околностите е ленно владение на Въздушните. Доста спорни земи са това, мнозина са се сражавали да ги имат, но през последните години Орденът на Въздуха се укрепил там. Хорск не е нещо особено, но е на географски изгодно място. Друго за него съм чувала, че ловят вкусни раци и коват съвсем прилични мечове. Имат театър...

Вървяха през степите, покрай горските масиви, отдалечавайки се от реката. Тиел реши, че е нецелесъобразно да продължават по джуджешкия Път, във всеки случай не веднага, защото именно железницата щеше да е под наблюдение. Момичето предложи вместо това да стигнат до канала, по който минаваха на юг товарни шлепове. Виктор се съгласи, без да разпитва за подробности.

— Сполучихме, че не са ме забелязали — заяви Тиел. — Чудесно. Ще измисля такъв номер, какъвто не очакват от теб. Ще ги оставим с пръст в устата...

Идеите ѝ не заразиха Виктор с повече оптимизъм. Той би предпочел да действа по собствена инициатива. Но не искаше да спори.

— Ах, виж, Виктор, каква прелест! — изведнъж радостно изпищя тя и се хвърли напред.

Ивицата бледо-сини цветя не събуди особен възторг у спътника ѝ. Още по-малко предизвика желание да се търкаля в тях, подобно на кутре, да ръкомаха и да удря земята с пети.

— Това е твърдник — поясни Тиел, когато се поуспокои и се усмихна кротко на Виктор. — Символът на Земния клан. Казват, че ако се отъркаляш в тях, ще си прибавиш сили и ще е по-лесно да вървиш.

— Наистина ли? — той с готовност се протри до нея.

— Не, разбира се — засмя се Тиел. — Просто легенда. Но и без това е приятно да се полежи в тревата за отмора... Пък и изобщо — това е поличба.

— Поличба? Каква поличба?

— Ти издържа ударите на два от стихийните кланове, Въздуха и Водата. Ти узна силата им.

— Така ли... Нещо не го забелязвам. Краката ме болят. Уморен съм като куче...

— Ти не си овладял магията им, само си я познал. Но два от Ордени са преодолени...

— И предстои да мина през останалите?

— Както прецениш. Можеш дори да се върнеш обратно. Пътеката ще ти се яви, ще видиш. Но между другото, пред нас са тъкмо владения на Земните.

— Радост вкъщи! Вече две денонощия никой не се опитва да ме пречука, направо скука!

— Да, прав си — подозрително лесно се съгласи Тиел. — Това е най-сложното за теб. Силата на Огъня ти и без инициация можеш да ползваш.

— Ами да — Виктор извади запалката и щракна няколко пъти. — Аз съм повелителят на пламъка.

— Значи, Орос... Орос. Там ще... ще видим.

Тиел седна, оправи косата си и погледна към Виктор с едва доловима печална усмивка:

— Радвам се, че те срещнах. Дори Опаката страна не те е покварила. Дължиш благодарности на баба си, но и ти самият си юнак.

— Тиел... когато баба ми ме караше да скачам... да се гмуркам във водата... какво е било това?

— Изпитание.

— Защо не ми го е казала? Щом се е досещала къде мога да се озова?

— Защото съдбата ти е твоя съдба. И изборът е само твой. Можеха да те възпитат другояче. Да те пообучат на това-онова. Но какъв смисъл би имало такова обучение, след като никой не е знаел как ще потръгне животът ти? Съществуваше вероятност и да не попаднеш тук. Аз можех и да не стигна до теб. Ти можеше да бъдеш друг... една малка стъпка — и Опакото би те погълнало. Достатъчно е било да имаш нещо скъпо отгатак, нишка, коренче, котва — и нямаше да си в състояние да напуснеш онзи си свят.

— Може би щях да съм щастлив — прошепна замислено той. — Да, разбира се. Но тук ми харесва. Да, наистина. Въпреки всичко.

Вървяха към канала дълго. Слънцето се издигна доста високо, когато пристигнаха на брега.

Каналът бе красив. Широк, скосените му брегове — укрепени с греди. По коритото плуваха големи салове и издути шлепове. Без платна и весла — носени от течението. Виктор не успя да се въздържи и попита:

— Как така — и в двете посоки... от само себе си?

Момичето изобщо не гледаше към канала:

— Прокопали са го Земята и Водните заедно, Виктор! Водните направиха да има две течения — напред и назад. И то така, че натоварен и празен шлеп да се движат с еднаква скорост. Мощта на тази магия е голяма, каквото и да се приказва.

— И сега какво ще правим?

— Как какво? Ще слезем до водата и ще стопираме. Речниците с желание вземат пътници.

Момичето решително пое към ръба на високия бряг, където имаше нещо като дървен кей. Застана до самата вода и вдигна ръка — юмручето свито, палецът нагоре — жест, известен и в Опакото.

— Все някой ще спре — каза тя.

Не чакаха дълго. Пропълзя дълъг сал, вероятно на юг пращаха дървен материал за строежи и първият шлеп след него сви към кея. Беше по-дребен от останалите, изглеждаше здрав, прясно боядисан в кафяво, а на носа с алени букви се кипреше надпис: „Елберет“.

Елберет, Елберет... Звучеше познато...

— Ей, на брега! — провикнаха се от корабчето. — Рипайте! Нямам дълбочина да акостирам, не виждате ли?

Тиел грациозно скочи на борда. Виктор я последва — и остана поразен от услужливия въздух, който го подхвана под мишниците, сякаш се страхуваше човекът да не падне в междината от метър и половина.

Откъм невисоката дъсчена рубка по палубата към стопаджиите крачеше речникът. Бе висок, с тесни рамене, леко се прегърбваше. Имаше дълга коса, стегната през челото с бисерна лента. Лицето бе тъмно от слънчев тен, на раменете си човекът кой знае защо бе наметнал дълъг черен шлифер.

— Здравсти — рече той и протегна ръка. — Закъде сте?

— Докрай, капитане — очарователно се усмихна Тиел. — Ще ни откарате ли?

— Ясна работа. Кльопачка носите ли си? Щото зебло за постелки имам...

— Нямаме храна — въздъхна Тиел.

— Тогава — реши проблема капитанът, — по три гроша на калпак за всеки ден. Да се запознаем — Еленелдил.

— От кой род си, почтени Еленелдил? — учуди се Тиел. — Та това не е човешко име.

Странното име на речника предизвика у Виктор асоциации с някой знатен труженик на социалистическия труд в сферата на еленовъдството на Чукотка и той се усмихна лекичко.

— Е — засмя се капитанът, — преди да дойда тук се казвах Николай.

— Чакай — намеси се Виктор, — „Тук“?

— Да бе. Аз съм от Опакоето на света. Чувал ли си за такова? Ама ти май... — Николай-Еленелдил присви очи, — като те гледам, също си от там... Познах ли?

— Позна — Виктор протегна ръка и се представи.

— Откъде си?

— От Москва.

— Стига бе! — оживи се капитанът. — И аз съм московчанин! Къде си живял в Белокаменната?

— На „Електрозаводска“.

— А аз на „ВДНХ“^[1]. Слушай, Витя, чини ми се че те познавам. Да си се весвал при нас?

— Къде? — не разбра Виктор.

— Как къде бе, човек! При нас, на Нескучника. Ние там всеки четвъртък купонявахме. Ролеваците, сещаш ли се?

Виктор отрицателно и все още неразбиращо поклати глава.

— Няма значение. Каквото било — било, със забрава е обрасло — смути се леко капитанът. — Ама щом си земляк, че и градски, хайде идвайте в рубката — днеска ще ви черпя!

Освен Еленелдил на шлепа нямаше друг персонал. Впрочем, омагьосаните водни течения улесняваха плаването по канала и от по-голям екипаж нямаше нужда. Шлепът сам кривна към фарватера и се включи в бързеите.

— Малко скучна служба — честно призна капитанът, — но пък няма да се изгърбиш от бачкане, доходна... това ако прекараш нещо контрабандно де... — той намигна на Виктор. — В трюма возя цяла бала тревица! Ти как, падаш ли си?

Усещайки се като случаен свидетел на пиеса в театър на абсурда, Виктор отрече.

— Тю, мама му стара, що си такъв праволинеен бе, мъжки!? Ей, гадже, ти как се казваш?

— Тиел.

— От местните?

— Напълно.

— Само така. Ти тоз приятел не го зарязвай преди да е свикнал с тукашното...

Влязоха след капитана в пристройката. Личеше, че е обитавана от един човек, при това — доста небрежен. Върху масата се трупаха огризки от ябълки, тесте омазнени карти, празни мръсни чинии, инструменти, недопушени джойнтчета, щипки памук, неизвестно с каква цел употребявани, чудати по форма дървени чуканчета, останки сушена риба и лепкави чаши с влажни бирени утайки по дъната. Пред прозореца, който гледаше към носа на шлепа, бавно се въртеше сам-самичък малък скръцлив щурвал. По ръкохватките, някога полирани, имаше следи от загасени цигари. В ъгъла се търкаляше купчина дрехи — употребяваните смачкани, чистите приблизително сгънати. Върху ризите и чорапите лежеше самотен сутиен.

— Онзи ден карах една тайфа стопаджии — без капка смущение рече Еленелдил, — такава мацка забих, чак съжалих, че съм женен!

Присъствието на Тиел никак не го притесняваше да се похвали с любовните си подвизи и приключения:

— Ама вчера не стана работата... Качих едно девойче, викам си, гот ще си изкараме. Рада се казваше... Бирата не ѝ хареса, познавач с пола... Нито сага за древни битки ѝ се слушаше... дева-воин, хмък! — капитанът мрачно потърка тила си и се нацупи.

— Рада ли? — възкликна Виктор.

— Ъхъ, така се представи... Абе защо красивите момичета не си седят по къщите, а? Изровила отнякъде един ми ти меч като от Мамаев курган^[2] и тръгнала да обикаля... Авантюристка.

„Не си издържала, значи, дъще на Конам! Тесен ти се е видял татковият ресторант... Може пък и аз да съм те предизвикал, досърбяла те е душата за геройства...“

— Хайде да почистя малко, бива ли? — предложи Тиел. Като че ли споменаването на Рада хич не ѝ допадна.

— Уважавам! — цъфна в усмивка капитанът. — Ама каква си сладурана! Тиел, ако Витя вземе да те обижда, идвай при мен! Ами... ние ще излезем на палубата да не ти пречим...

Той подхвана малко буренце от пода и тръгна да излиза, но Тиел го спря със заповеднически глас:

— Първо ми донесете две кофи вода, метла и парцали!

— Вода... ей-сегичка... ама парцали...

Тиел посочи купа мръсни дрехи:

— Кое от това ще носиш още?

Речникът почеса брадичка, разглеждайки една поокъсана риза, обгорена на места, безнадеждно лекъосана и сплескана с блажна боя.

— Тази надали... вземай! Чистотата иска жертви!

Откопчиха се едва след десет минути — след като донесоха вода, преместиха масата и тясната койка. Когато Тиел им позволи да излязат, капитанът боязливо се озърна към рубката и поклати глава:

— Не, аз съм с две ръце за всякаква хигиена... ама толкова безкомпромисно... Е, ще пийнем ли за срещата?

Виктор кимна. Разположиха се на носа на корабчето — по-далеч от пристройката, от която се донасяше грохот и ръмжене, сякаш не

крехко момиче чистеше помещението, а пияни войници шурмуваха женски манастир и даже вече празнуваха победата.

Виктор понечи да изплакне чашата, но се отказа, когато видя, че от насрещния шлеп някакво джудже с вид на университетски преподавател се изпика право зад борда.

Бирата бе малко топла, но пък силна, гъста и вкусна. Чукнаха се и пиха.

— Може ли все пак да ти викам Николай?

— Става — съгласи се добродушно Еленелдил. — Само недей да ме наричаш Ник... мразя... — той бързо наля още бира. — Хубаво е тук, нали?

— Да, бива — предпазливо потвърди Виктор.

— Отдавна ли си дошъл от Опакото?

— От три дни.

— О! Това трябва да се полее!

Виктор реши, че ако беше казал друг срок — седмица или месец, реакцията на капитана би била същата. Пийнаха пак.

— Ами ти, Коля?

— Три години вече станаха. Почти — Николай разкопча шлифера и Виктор най-сетне съобрази защо го носи. Капитанът бе облечен само в просторни боксерки. — Ех, все не става да се поизпека на слънце. Все в каютата кисна. Искаш ли? — предложи една грубо свита цигара на госта си.

— Не, благодаря.

— Напрасно, напрасно... — Николай запали и жадно вдъхна дима. Сладникаво замириса на марихуана.

— И как я караш тук, Коля?

— В смисъл?

— Как живееш? Не тъгуваш ли за отгатък?

Капитанът изсумтя:

— Я, па ти! Ако искаш да знаеш, аз всичко това наоколо знаеш ли откога го мечтая, а? Онази... Опака страна, знаеш ли, че ми беше като рибешка кост в гърлото! Вярваш ли, не ли, ама за този свят бях готов да умра!

— Сериозно?

— Тъй де! Какво съм забравил отгатък! Изпотрябвало ми е! Бачках програмист, само си развалях зъркелите пред монитора. Само

от едно ми почиваше душата — фентъзи да почета или с аверите да се забием в гората за ролева игра... И знаеш ли — ама хич не съм се съмнявал, че има, има такъв свят! Истински! С елфи, с джуджета, с магия!

— Значи, имал си късмет...

Николай доля чашите:

— Искан ли питане! Ти какво, да не искаш да кажеш, че не си мечтаел да се озовеш тук?

— Не. И фентъзи съм чел рядко, само ако нямаше какво друго. Не вярвах в елфи, ще прощаваш.

— Странно — поклати глава капитанът. — Обикновено тук попадат тези, които Опакото не ги кльопа. Знаеш ли, ти си искал да дойдеш тук. Само че не си го осъзнавал, не си разбирал къде ти е щастието!

Виктор сви рамене. От рубката се появи Тиел, неодобрително ги изгледа и плисна зад борда кофата — водата бе почти черна.

— Не, аз наистина съм с късмет — продължи Николай. — И много се радвам, че така стана. Ние тогава с моя приятел Стъпка намерихме качествена трева... — намигна на Виктор, сякаш му предлагаше да се опомни, да размисли и да се присъедини към марихуанното тайнство. — Та свихме си по едно джойнтче... помня, че Стъпа пееше от онези езо... екзотерични песнички, пфу все ги бъркам тези умни думички без разгривка... А после още по едно изпушихме, мен ме отнесе, помня, че приказвах на Стъпа колко ми се ще да попадна в един такъв по-добър свят, в Истински свят! После си тръгнах... по пътя едва се откопчих от ченгетата... проснах се под една ограда, нали разбираш, като се напушиш отгоре, какво ли не ти се случва — зяпаш например някакъв стълб, хилиш му се и ти е гот, все едно ти е най добрият приятел този стълб глупав... Изгубих се. Вървах, вървах и пристигнах в някакво село. Охо, викам си, понесе ме хептен, множко ми е дошла тревицата... Ами помисли сам — в центъра на Москва — и някакво си село! На всичко отгоре налетях на джудже...

Капитанът помълча, засмука цигарата и решително завърши изповедта си:

— Ама не, наистина ми провървя! Друга дума просто няма! Отначало си викам, че ми се привижда. Чаках джуджето да се

превърне в лекар със спринцовка и да вземе да ми разказва как са ме реанимирали. Та чакам — и нищо. И почнах да се вживявам, нали разбираш... А после — бам! — и разбрах, че всичко е истина. Знаеш ли колко се радвах!

— И какво направи? — любопитства Виктор.

— Ами отначало пристанах на един елфически катун. Те не приемат хора ей така, ама много им се примолих. Казах колко съм мечтаел да намеря такъв свят и все такива... Два месеца изкарах при тях... — в гласа на Николай се появи раздражение. — Обаче се оказаха големи говеда! Изроди първородни, само мръсна и тежка работа ми трупаша! Дърва да им цепя, шатрите да им чистя, билките им да връзвам, да им пера... Не, аз дълго търпях, да не си помислиш нещо. Всяка вечер елфите вземаха тия си мандолини и лаути^[3], па като почваха едни ми ти песни за планини, за морета, как вятърът звъни и звездите си шушукат... Лягах отстрани, до огъня не ме пускаха, викаха — вониш, не може, па като си мечтаех, ех... А после... ами взех да се свалям на една елфида, рутих я, рутих... и тия ме изгониха. Говеда!

Виктор закима, стараейки се да изрази съчувствие.

— Седнах тогава да мисля какво да правя нататък. Навих се я военен да стана, я маг... Пък то взе, че се пръкна този шлеп... аз и някакъв там капитал си имах де... Сигурен ли си, че не ти се пуши?

— Не, не искам.

— Както речеш, аз ще свия още една малка... Та имах някакъв капитал... онези нерези елфически си платиха за грубостта. Та станах съдружник, а после откупих дяловете на другите. Познавам този занаят, служил съм във флота, а то тук и бачкане много не се иска. Преди година се уредих напълно. Знаеш ли каква къща си вдигнах? Петостенна, с железен покрив! И печката ми е джуджешка, мазут гори. Крава имам — ще паднеш! Пет прасета, кокошки, коза. Ожених се. Много качествен съпруга, да знаеш. Е, вдовичка, с хлапе беше, ама аз обичам децата. Затова пък е грижовна и къщовница — винаги всичко ѝ е наред и на място! Бирата тази... тя я вари. Добра е, нали?

— Бирата? Да, супер — съгласи се Виктор. От изпитото, смесило се с одевешното вино, главата му шумеше, пък и другото си просеше... Той се приближи до борда и последва примера на ученообразното джудже.

— Те така живея и си пея! — резюмира Николай. — Вече се чудя дали да не купя още един шлеп. Искаш ли да станеш капитан? Ще те взема с предимство, като връзкачче — земляк си. Навит ли си? Решил ли си с какво ще си вадиш хляба?

— При мен май всичко е предопределено — мъгляво, без подробности обясни Виктор.

— Е, щом момичето те покровителства... — речникът доволно примижа. — Това е правилно, само така, много добре даже. Обаче ако нещо не потръгне — винаги съм насреща, да знаеш. На свои да помогнеш — свято дело...

Шлепът бавно се приближаваше към висок мост. Дали отгоре минаваше железница или просто друм, от палубата не можеше да се разбере. От двете страни на моста, както бе редно, на брега стояха дървени кантони, до по-близкия стърчеше оседлал меланхолично конче стражник-джудже с арбалет на рамо. С неволна симпатия Виктор му помахаша. А Николай кой знае защо не сподели топлото отношение на пътника си към джуджето. Изпроводи с мрачен поглед отминавания мост, после удари с юмрук по палубата, при което изхленчи от болка и изсъска:

— Да не ми го виждаха очите...

С какво стражниците бяха досадили на преуспяващия капитан, Виктор не знаеше и не взе да разпитва. Може би налагаха пътна такса?

По насрещното течение се точеше върволица дребни корабчета, натоварени безразборно с дървен материал и големи късове бял мрамор. Животът кипеше наоколо, животът строеше дворци и обори, животът пет пари не даваше какво вземане-даване е имал Николай с конните арбалетчици.

А капитанът междуременно се беше настроил философски — със съдействието на втората цигара:

— Няма съвършенство в света, няма... Ех... Феи прекрасни стенат под иго на железните цветя...

Виктор се стресна. Ако бирено-марихуанното вдъхновение на земляка се излее във вид на стихове, тогава щеше да се наложи спешна евакуация на друг плавателен съд... За щастие в този момент се появи Тиел:

— Ей, пияниците! Идвайте! Кочината е почистена.

— Мацето ти е на шест! — одобрително рече Николай. — Кльощавичка, младичка, ама трудолюбива. Не, на шест ти е гаджетото, пълно шест!

В рубката действително блестеше. Тиел бе измила и прозорците, залязващото към хоризонта слънце огряваше излъскания под. На масата стоеше цвете в измито бурканче. Виктор с учудване разпозна възстановяващия силите бледосин твърдник. И кога ли е успяла да го откъсне?

— Уха... — капитанът само разпери ръце. Все пак очевидно обичаше чистотата, но с плахата платонична любов на мързеливец. — Съкровище, дай да те цункам!

За изненада на Виктор девойката охотно подложи свежата си бузка на далеч нецеломъдрената капитанска целувка. При което лукаво стрелна Виктор с очи. Той ядосано извърна лице.

— Край, ако за всичко това не почерпя... — заяви Николай и отвори шкафа. Подсвирна, там също бе бърсано и подреждано. Полюбува се миг и почна да вади хартиени пакети: — Сланинка... от домашната ми, между другото! Краставички, домати... кокошчица... вчера я купих от пристанището в Хорск, уж още не е развалена, трябва да се изяде... Ликьори и коняци, ще ме прощавате, ама не държа, обаче водчица и биричка — ще стигне...

Двамата с Тиел сервираха, а после тримата седнаха да вечерят. Виктор си позволи още една халба бира, макар да му се видя излишна — чувстваше се натежал от жегата и предишното пиене.

— Сигурно ти е интересно какво става вкъщи? — попита той капитана.

— Ами сигурно всичко е наред вкъщи. Жената си върти стопанството, а малкия навярно тъкмо храни прасетата...

— Имах предвид Опакото.

— Ааа... отгатък... — Николай гаврътна още бира. — Ами де да знам. Пък и какво ме засяга? Не съм се засилил да се връщам, даже и да можех. Как са роднините ми, ти няма откъде да знаеш. Е... война поне няма, нали?

— Няма.

— Ами, такова... — капитанът се замисли. — Нещо така интересно да се е случило? Да са хванали летяща чиния или... хъм... да лекуват СПИН? Или... — Николай се замисли още по-тежко и

дълбоко. Сетне махна с ръка. — Не искам нищо да знам, Витя. Даже не ща да си го спомням Опакото! И тебе същото те съветвам — плюй и забрави. Ето — тук е животът ни! Да карам зърно и месо към Топлия бряг, а обратно — риба и вино. Природата — благоухае, Витя! А момичетата — той намигна на Тиел, която му се усмихна, — са палави и прекрасни! Бирата струва грошове! Ако се разболееш — дай малко пари на вълшебник, ще те оправи по-добре от кой да е лекар-професор. Ако ти се иска цивилизация — настанявай се край железницата, от джуджетата можеш си прокараш и топла вода, и даже ток. Аз мисля нужника да го направя с отопление. Това не е ли раят, Витя!

— Доколкото знам, тук избухват войни — отбеляза Виктор.

— Ха, войни! Много по-рядко, отколкото у нас! И данъците, ако се помисли малко, са съвсем човешки. А такива неща като ченге да те млати с палката за щяло и нещяло — Николай въздъхна, — никога! Даже елфите... абе нищо, че се оказаха такива говеда, голяма работа. Сега, откак се замогнах, често ги наемам да ми посвирят и попеят. Съберат се в градината и като почнат, леле! Пък аз си седна на терасата, пийвам си биричка, мезя си сланинка — наслада!

Трапезата продължи още към половин час. Николай не забравяше да си долива в халбата и неуморно описваше на Виктор предимствата на Средния свят. Тиел се усмихваше леко подигравателно, а спътникът ѝ предпочиташе да мълчи.

Нещо тъжно имаше в този млад мъж, землякът.

Навярно, ако наистина беше привикнал към елфите, или се бе присъединил към джуджетата-железничари, или беше опитал да стане вълшебник — може би Виктор щеше да изпита радост за него. Но осъществената мечта на Николай — да плаща за елфически песни и да ги слуша на по бира... Нима всички, идващи от Опаката страна на света, в действителност се оказват не чак толкова запалени поклонници на чародействата, колкото би било редно да се мисли? Едно е да си въобразяваш свят с жива магия, а съвсем друго — да се опиташ да живееш в подобна реалност.

— Хубаво — рече Виктор. — Мисля, че ни е време за почивка. Трябва ли да се стои на нощна вахта? Или...?

— Не, разбира се! — Николай потупа буренцето. — Заклинвам щурвала и водата сама ме носи. Целият майсторлък е да гледаш да няма течове. Хайде по още едно?

Виктор поклати глава.

— Е, почивайте тогава. Сега ще ви дам зебло... — с колеблива крачка Николай се помъкна към шкафа, откъдето извлече стегнато навит тънък сламеник, поколеба се и добави прашно вълнено одеяло. — Каквото Бог дал, дет' се вика... палубата е ваша.

— Благодаря — рече Виктор. Опасяваше се, че капитанът току-виж предложил на Тиел да спи в каютата. — Ще се разположим на носа, става ли?

— Само да не цопнете във водата. Аз ще си поседя още... — и когато вече излизаха додаде: — Ако не ви се спи, ела пак...

Виктор не разбра точно към кого е адресирана поканата.

Постла сламеника сред гъстеещия сумрак. „Зеблото“ не обещаваше меко спане, но пък без него... Той свали куртката, сгъна я и обясни:

— Вместо възглавница.

— Ъхъ — Тиел седна на края на сламеника и протегна крака. Въздъхна. — Аз наистина много съм изморена. Благодаря. Боях се, че ще седиш с този Николай до заранта...

Виктор се подсмихна:

— Не го ли хареса?

— Мърльо — презрително рече тя. — И пияница.

— Тогава защо му даде да те целува? — не се сдържа той.

Тиел тънко се усмихна и ехидно подхвърли:

— Ревнуваш ли?

Виктор се задъха от възмущение:

— Какво? Глупости! Ти... ти изобщо не си мой тип, това е първо, и второ — малка си...

— А кои са твой тип?

— Предпочитам чисто руси блондинки, а не рижави!

— Пфу... Колко тривиално. Мислех, че имаш по-изтънчен вкус.

— Точно ти ще ми кажеш... — измърмори той сърдито. Млъкна и озадачено погледна момичето. Сетне се засмя: — Стига де! Пас! Предавам се. Наистина ми стана неприятно как те гледа, само дето не се облиза.

— Ревнив си — въздъхна момичето. — Та значи, имам шанс? Когато порасна и се изруся.

— Ако слушаш.

— Много ще се старая да съм послушна — отвърна Тиел със съвсем неубедителен тон. Легна на сламеника и подпъхна под куртката на Виктор длани.

Насреща се движеше друг шлеп — широк, с по-голяма надстройка на самия нос. До нея стояха младеж и девойка, момичето навярно бе малко по-възрастно от Тиел. Юношата ги съзря и им помахна с ръка.

Виктор изсумтя и неуверено отвърна на жеста. Изпрати шлепа с очи. Поразителното беше как в сравнително тесния канал бяха толкова отчетливо разделени теченията. Двете корабчета се разминаха на два-три метра, а отсрещният речник и не трепна, не се притесни. Прегръщаше девойката и и сочеше небето.

Виктор също погледна нагоре. Появиха се първите звезди — едри, южни, ярки. Шмугна се метеор...

— Всъщност — каза той, — не държа да се изрусяваш. Не настоявам... Тиел, чуваш ли ме?

Тя дишаше дълбоко и спокойно, заровила лице в черното яке. Виктор въздъхна, зави я с одеялото, позагледа я. Доста е била изтощена, щом толкова бързо заспа. А аз, самодоволен кютук такъв, даже не я попитах как ме е намерила...

Прилегна до нея. Дълго лежа с отворени очи, втрепен в небето, шупнало от звезден прах, слушаше пляскащите в шлепа вълни, зяпаше дърветата по брега на канала и далечни редки огньове на жилища. Какво го теглеше напред? За какво му трябваше Орос, за какво са му кланове и магове? Нима не може и без тях да си намери място в този живот? И в края на краищата — с какво е по-лош изборът на Николай? Виктор се размърда. Утре щеше да каже на Тиел, че не възнамерява никъде повече да пътува. Ще слезе на първото пристанище. Притежава някакви сили, ще се отърве от поредна орда откачени магове, възжелали кръвта му...

С тези успокояващи разсъждения Виктор заспа...

...и най-смешното в случая се оказа, че вече е престанал да се учудва. Прозрачните планини, лилавата гора, овъглените останки на „лабораторията“.

— Писна ми — каза Виктор. — Ей, урод тлъст, писна ми от теб...

Усети се, че е глупаво да обвинява Лакомника за този сериен сън. Във всеки случай първия път дебелакът бе сто на сто изненадан от

идването на госта. Ала сега Виктор не можеше да се отърве от мисълта, че всяко негово действие служи единствено за забава на безобразния стопанин на тази действителност.

— Ей! — провикна се Виктор. — Грозник! В момента хич не ми е до теб!

Гората мълчеше, посивелите развалини — дъжд ли е валило? — също безмълвстваха, само вълните отвърнаха с шума на прибоя, сякаш се съгласяваха, а вятърът подхвана думите му и ги отнесе в далечината.

— Лека нощ — пожела Виктор на невидимите наблюдатели.

Отдалечи се от морето на по-сухо място. Легна и заспа. За втори път поред. И даже не се запита как може да се спи насън.

* * *

Ритор лично сътвори заклинанието. То не изискваше много сили — Убиецът не можеше да се е отдалечил твърде много. Изкачи се на плоския покрив на гарата и седна. Беше притворил очи, потънал в напипването на разгъващата се незрима спирала на ветровете — слаба и лека, почти незабележима за другите магове. Първо насочи вниманието си към реката и бреговата ивица, чак на втори план го интересуваха Пътят и степите.

Намери следа на двайсетина километра от градчето. Ритор скръцна със зъби от досада, когато разбра колко близко е бил Убиецът. Ама че нахалник! Даже не си е дал труда да избяга по-надалеч... измъкнал се е на брега и се проснал да спи.

Ритор опипваше земята, водата и небето с безтегловната нишка на покорния вятър и чакаше. Убиецът трябваше да усети наблюдението... За съжаление, той вече беше издържал схватката с Въздушната магия, това посвещение беше завършено за него. Точно половината път е зад гърба му. Остават Земята и Огънят. Е, земната стихия надали ще затрудни Убиеца, но с Огъня ще му се наложи да се поразмотава. Огнените едва ли ще го изпуснат толкова лесно. Само да усетят присъствието на Вода — кости ще положат, но ще се постараят да го убият. Макар че в Орос морето е под ръка, затова кой го знае — току-виж пак се изплъзне.

„Велики сили, колко ми е нужна подкрепата на Огнения орден! — мислеше Ритор. — Ако имахме поне още двама души... поне един Огнен магьосник, който да изпари водната защита... щях да се докопам до негодника!“

Именно негодник. Не нещастник, попаднал в мелничните камъни на съдбата, а тъкмо негодник! Ритор не се съмняваше в това. Торнадото от лудост, поразило вагона... злощастните хора, подгонени от безумния бяс с голи ръце против най-добрите бойци на клана — такава нещо бе по силите само на истински Убиец, роден такъв, може би дори извършил подобни престъпления в своя свят, в Опакоето.

Но със закъснели съжаления не можеш си помогнеш.

Планът на Убиеца е прост и ефективен — остават му само две посвещения, в клановите на Земята и Огъня. Затова върви на юг, към Топлия бряг. По джуджешкия Път би достигнал целта си за един-два дни. Сега ще тръгне по канала — движението там е интензивно, а салджиите и капитаните на товарните шлепове винаги вземат пътници. За три дни Убиецът ще е там, където планира. Как да му попречи?

Да прати вест на Земните? Едва ли ще помогне, те ненавиждаха Крилатите Господари. Кланът на Огъня е ослабен от неотдавнашния разгром. Значи преследването трябва да продължи със собствените си сили. Ще гонят Убиеца, надявайки се да го настигнат преди да се е добрал до владенията на Земните. Но как?

Да излетят, без да се щадят? Може... само трябва да дочакат часа на пълната си Сила и тримата — Ритор, Сандра и Асмунд — ще ударят жертвата си. Но ако Убиецът просто се гмурне в канала? Властта на Ритор секва на границата между Въздуха и Водата. Не, това не е изход. По-сполучливо ще е да изпреварят врага си. Да го пресрещнат на подстъпите на териториите на Земния клан. При това може да повикат подкрепление от собствения орден, а даже — кой ли знае — да получат съдействието на Огнените. Да, така е по-добре.

Имат резерв от време. „Гръмовната стрела“ ще стигне до Топлия бряг за едно денонощие. В най-лошия случай ще имат два часа да се подготвят за срещата. Повече от достатъчно.

„Отхвърли съмненията си, Ритор! Твоят път е единствено възможният, единствено правилният. Имаш най-важното — опит. Изпреварваш Убиеца с два хода. Втори провал няма да има. Така както

не може ей така от само себе си, без магия, ябълката от дървото да полети нагоре.“

Време е. Сандра ще вземе нещастните дечица, останали сирачета по вина на Убиеца. Въздействието на ужаса и избликът на омраза напълно ще промени хлапетата... особено младенеца, бебетата са по-възприемчиви. Може да порасне силен маг — заченато е и е родено в земите на Въздушния клан.

Ритор слезе от покрива.

Гарата вече бе разчистена на бърза ръка, осакатеният вагон — изтеглен в глуха линия, мъртвите бяха прибрани, ранените — настанени в лечебници, кръвта по перона — засипана с пясък. Отрядът на Ритор седеше в забранената за простосмъртни зала за магове. Лицата на бойците бяха по-мрачни от оплаквачки на погребение.

Сандра държеше примляскващото насън бебе. Асмунд вече бе успял да разсее момиченцата, вероятно им показваше фокуси, които бяха предизвикали бледи усмивки. Смъртно умореният Кан седеше безсилно отпуснат на пейката, тънките му ръце не спираха нервно да шават — днес бяха имали доста работа. Даже Ерик и Кевин изглеждаха потресени, без вечните си равнодушни маски, изразяващи презрение към целия заобикалящ ги свят. Момчетата-оръженосци се държаха по-добре — все пак когато си на дванайсет години, смъртта не се чувства толкова остро. Особено чуждата. Особено в сражение.

— Връщаме се — без предисловия каза Ритор. — Убиецът е поел по канала. Там е недосегаем за нас. Той има една цел — Земния клан на юг, край Топлия бряг, а след това ще се насочи към Огнените. Трябва да го изпреварим. Нямаме друг изход. Само засада ще свърши работа. Засада, където няма да има цивилни...

Отрядът мълчеше и чакаше да продължи.

— Ще повикам подкрепления. И от нашия клан, и от ордена на Огъня. Имаме последен шанс, след него късметът повече няма да ни се усмихне. Ако Убиецът премине три посвещения... той ще е почти в пълната си сила. И тогава, за да му вземем живота, ще ни струва половината клан. Това значи, че този път провал не бива да има, всички ли го разбраха? Кевин, Ерик! Този път нищо не трябва да ви отвлича. Ние ще се заемем с щита му. Вие ще убиете Убиеца.

Бузата на Кевин се сгърчи от тик. Окото му вече беше оздравяло. Каза глухо:

— Трудно ще ни е да умъртвим този мръсник. Няма да се справим само двамата с Ерик.

— Колко бойци ти трябва още? — попита Ритор, мъчейки се да не му проличи, колко неуютно се почувства от словата на Кевин. Щом те не вярват, че ще надвият Убиеца...

— Най-малко четири двойки. По-добре пет — намеси се Ерик.

— Тогава ще повикам седем души — невъзмутимо тегли чертата Ритор.

— Джонатан, Рандор, Бен, Жером, Берт, Авел, Блейд — с равен глас изброи Ерик. Най-добрите.

— Кой ще остане в клана?

— Ами онези двамата младоци, дето неотдавна ги приехме. Данко и неговия Малчо. Всеки е за двама, само с магия им е рано да се захващат — поясни Кевин.

— Съгласен.

Предстоеше кървава работа. Малцина щяха да се върнат в ордена живи. Но това не бе толкова важно — Старшите знаеха дълга си. А и умееха да го обясняват на помощниците си.

* * *

Лойя Ивер размишляваше. Седеше на масата, подпряла брадичка на сплетените си пръсти, и се взираше в купчинката разноцветни дървени пулове.

И така — Ритор чака идването на Дракона. Торн иска да го унищожи. Даже не „него“, ами „тях“ — и Дракона, и Ритор. В добавка към всичко това — назрява агресия на Природените.

Така, всичко е ясно. А с допълнителните сведения на разузнавачите...

Лойя научи за схватката на гарата в Хорск дванайсет часа след инцидента. И сега сън не я хващаше, Котката прехвърляше различните варианти, обясняващи случилото се.

А преди това дойдоха вести за сблъсъка в Луга. И за боя на моста край Рянск. Разузнаването работеше добре. И още по-преди — цяло сражение в малко градче до Сивия предел...

Но — всичко ред по ред. Първо — Хорск. Лойя занарежда пуловете като пасианс.

Ритор, онази кучка Сандра и новото момче-магьосник се опитвали да убият някакъв мъж, неотдавна пристигнал от Опакото... Хм, а къде е старата гвардия — Соли, Едулюс, братята Гай и Рой?... В боя се намесил Хотор, маг на Водните и е загинал заедно с един боец, Наказващ.

Доста лаконични сведения, да, но Котката изстиска от тях всичко възможно.

Човекът от Опаката страна, заради когото Ритор е събрал цяла зондеркоманда^[4] като е зарязал клана си почти беззащитен, можеше да бъде само потенциалният Убиец на Дракони, още недовършил инициацията си. Нещастният Хотор се е мъчил да осуети ликвидирането му.

Но тогава защо Водните са нападали този човек в Рянск и преди това? За какво им е изпотрябвало да го покушават в Луга? Ако този мъж е Убиец, Хотор е трябвало да го закриля... което магът и стори, но само когато се намеси Ритор. А дотогава се е опитвал да го унищожи...

Лойя не издържа и скочи на крака. Разходи се напред-назад. Тук имаше някаква тайна... невероятно важна тайна...

Най-елементарното обяснение бе, че Хотор е атакувал пришълеца, за да пусне прах в очите на Въздушните. Още повече, че ликвидирането на този човек е било много по-лесна работа, отколкото сега, ако се съди по наличната информация — преодолял е две посвещения от четирите. Допустима хипотеза, много даже допустима. Ритор е разгадал неумелата измама, посмял се е над преструвките на Торн и се е хвърлил в бой.

Така нещата се подреждаха. И въпреки всичко... Котката не можеше да се успокои — събитията се строяваха в простичка логическа верига. Твърде очевидна и разбираема.

Естествено, дори тя, Предводителката на най-коварния Тотеман клан, не знаеше в какво се състои обряда за посвещаване. Това я ядосваше, дразнеше и не й даваше мира. Лойя не бе свикнала да действа на сляпо. И отново май се налагаше да действа тъкмо като в мъгла. Сама — нямаше намерение да подлага клана си на рискове.

Сивият пул, бележец клана на Котките, легна встрани от групата Въздушни. Такава картинка показва пъзелът...

Да, Торн се оказа лесна плячка. Лойя Ивер оценяваше Ритор далеч по-високо. Магът на Въздуха не би се вързал на толкова примитивни хитрини. Всъщност, Лойя още не беше решила кого ще подкрепи в тази война. Във всеки случай не би могла да запази неутралитет. Независимо от отношението ѝ към Торн, той бе твърде силен вълшебник. И след като е споменал за нахлуване на Природените — значи това наистина предстои.

А ако агресорът бъде предвождан от Сътворен Дракон...

Тя зиморничаво сви трепнали рамене. За такъв ужас дори не желаше да помисля. Особено ако Ритор успее да премахне Убиеца. В този случай клановете от Топлия бряг няма да имат никаква надежда. Участиа ще им е една — смърт, геройска гибел... или бягство на север. С напразни упования да спечелят още няколко години живот... Не, подобен дар от Природените не може да се очаква, няма да им позволят да оцелеят. Нахлуят ли, те няма да се ограничат нито с Топлия бряг, нито с Пеещите гори, нито със степите, нито със северните лесове или земите край Сивия предел. Природените няма да спрат, докато целият този свят до най-дребната песъчинка не стане техен. Няма защо да се хранят призрачни надежди.

Нима тя, Лойя Ивер, сгрещи като попречи на Торн да убие Ритор на бала? И с това отвори пътя на ужасното чудовище, идещо иззад Разлома на световете?

Не. Интуицията още не я е подвеждала. Когато липсват точни сведения, интуицията е най-верният съветник, най-надеждната опора. Преди не се беше лъгала, защо би се заблудила сега? Ритор не е самоубиец. Той не би унищожил единствения шанс за победа. Впрочем, той залага на друго...

На завръщането на Дракона.

Лойя избута в ъгъла на подредената от пуловете фигура бледосиния знак, бележец с водния си цвят Торн. И подхвърли между него и Въздушните голям златист пул. Кръглото дървено парче подскочи, търкулна се... и застана на ребро.

Лойя прехапа устни. Не, това са глупави суеверия! Та тя не е седнала да гадае, още по-малко с помощта на шарените дървени кръгчета, с които Хор и неговите котараци отмятат залозите при игра на комар! И щом златистият пул е застанал на калъч, поклащайки се сред другите — какво от това? Нека си стърчи! Голяма работа.

И така...

Ритор не се съмнява, че без Дракона това нападение няма да може да бъде спряно. Предводителят на Въздушните е опитен, навярно най-опитният боен маг на целия Топъл бряг. И след като е готов да рискува клана си и да постави на карта стотици и хиляди животи само и само Драконът да се завърне, значи...

При това да се завърне в свят, където не го дебне вече готов за дуел, преминал инициацията Убиец.

Но... какво ще правят с Дракона после, когато... ако отблъснат нахлуването на Природените? Ритор не може да не е мислил над това — какво ще последва после. Отново Крилатите Владетели ще тиранстват в Средния свят? Това ли е изходът, това ли е алтернативата, цената — ограничения върху практикуването на магията, свирепи закони, тежки данъци?... А, не. Стига. Сърбали сме тази попара. Ненаправно всичките ордени подпомагаха Ритор, който единствен бе способен да издържи и понесе бремето на Убиеца на Драконите.

Лойя не издържа и изфуча, досущ като сърдита котка. Изход — няма! И тъй зле, и инак лошо. Сговорна дружина — всеки за своето милее. Не плюй в извора, че хвърлен камък...

Тя осъзнаваше, че за първи път е попаднала в положение, при което не съществуваше еднозначно решение. Преди бе задължена да мисли как да опази клана си — и толкоз. И да не допуска междуособици. Ала сега изглежда ѝ се налагаше да заеме позиция. Кой щеше да се окаже прав — Торн или Ритор? Везните се колебаеха в неустойчиво равновесие и дори нищожен полъх в едната или в другата страна необратимо би нарушило баланса. Да встъпи ли Ивер в противопоставянето на Стихийните, или да ги остави да си изясняват отношенията? Преди би постъпила точно така, според принципа „двама се бият, третият не се меси“.

Но не и сега. Не биваше да пренебрегва опасенията на Ритор. Както впрочем и убедеността на Торн, че клановете ще се справят и без разни Дракони. Само следва да унищожат Дракона на врага... заедно с другия, ако той все пак намисли да се появи в Средния свят...

Никога преди Лойя не се чувстваше толкова объркана и оплетена във взаимно изключващи се варианти. Доскоро в такива случаи добро лекарство биваше бърз и незадълбочен секс. Ала в момента за подобна почивка дори ѝ беше противно да помисли.

Убиецът... Колко жалко, че малко знаеше за него. Стихийните твърде ревниво опазваха тайните си. И липсата на информация отваряше възможност за действие. Съвсем прост извод.

Лойя Ивер трябваше да го намери и да поговори с него. Можеше да го проучи — нали тя е маг първа степен, дори и от тотемен клан. Напълно достатъчно, за да прецени как в крайна сметка той ще постъпи.

Освен това, не е задължително Убиецът да напада *всичките* Дракони. Или да ги убива незабавно. Може и после. Дааа... Хор отново ще се гневи. Но няма как.

Подготовката за път ѝ отне съвсем малко време.

Намирането на Убиеца не бе трудна задача. Със сигурност той е поел по канала на юг. Което значи, че Котката ще го прихване преди да е пристигнал. Ритор не би се решил на атака, докато Убиецът е на вода. Но за Котешкия орден тази стихия сега не е враг.

На излизане Лойя раздражено тръшна вратата. Златистият пул трепна, катурна се... но вече нямаше кой да види на коя страна е.

* * *

— Оставате тук — разпореди се Ритор. — Аз отивам при Огнените. Няма време за влакове, ще летя. Сандра, Асмунд — важното е да не изпуснете Убиеца. Не нападайте, нищо не предприемайте, нищо! Само го следете, разбрахте ли? Изчакайте Джонатан и отряда му, а аз ще доведа Огнените. Ясно? — магът огледа притихналите си хора. — Сандра! Оставаш да командваш. Отговаряш с главата си... макар да не обичам такива думи.

— Не се тревожи, Ритор — мрачно обеща вълшебницата, — нито един от тези хайверчета няма да сгафи.

Часът на Силата бе близък. Вятърът послушно изду невидимите криле. Ритор се откъсна от земята.

Владенията на Огнения орден се простираха на крайния юг на Топлия бряг. Орос бе малко градче, притиснато между планините и морето, докдето дори упоритите и трудолюбиви джуджета не бяха успели да прекарат своя железен Път — последната южна гара бе на

територията на Въздуха. За по-безопасно Ритор направи голяма дъга, заобикаляйки околностите на Стополие.

Ласкавото море лениво търкаляше вълните си към полегатия каменист плаж, над който тъмнееха вечнозелените кипариси и други дървета, вече пооголили клоните си. Огнените обичаха растения, градчето им тънеше в цветя, докарани от далечната родина и опазени до ден днешен. Те цъфтяха и през зимата — на открито и в оранжерии, за радост на очите.

Огненият клан владееше най-моцната бойна магия и затова адептите му гордо пренебрегваха укрепленията. Градчето не бе опасно със стени, ровове и бастиони. Но в нито една война никой не бе съумял да превземе столицата на ордена. Случваше се Огнените да губят битки, но владенията им оставаха недосегаеми за враговете — защитата им не се огъна нито веднъж. Понякога Ритор им завиждаше — Въздухът не можеше да си позволи подобна откритост.

От височината на полета си магът виждаше чисти бели къщи с керемидени покриви, спретнати улици. Всички магически съоръжения на клана се криеха дълбоко под земята, на повърхността оставаше онова, което не им беше жал да загубят. Огнените нямаха дори тържище. Близките земи, с упорит труд отвоювани от скалите, бяха предоставени на красиви градини, декоративни дървета и непроходими гъсталаци. Всичко необходимо за живота кланът получаваше по море или през единствения тесен планински път. Огнените бяха много богат орден, ленните им владения се простираха далеч на север, те не познаваха недоимъка... макар че след понесените загуби...

Единствената висока постройка бе стражевата кула, всичко останало се притискаше към гънките на терена, прикрито от насаждения, щедро напоявани с акведуци от планините.

Ритор не се криеше и Огнените забелязаха летеца. На високия иглен фар, на върха на който гореше Неугасимият огън, се появи сигналчик. Дълъг език зелен пламък се издигна към небето, почти докосвайки облаците — знак за отворен път. Без това позволение дори Ритор не би пробвал здравината на защитните заклинания на този Стихиен клан.

Виращайки за приземяване, магът безпощадно се укоряваше задето поради вечния недостиг на време не бе посетил Огнените по-рано. Отношенията между клановете им бяха далеч от идилични —

най-верните привърженици на Крилатите Владетели не простиха на Ритор гибелта на великия род. Заради това напрежение бяха нужни дългите преговори и уговорката за среща на ничия земя край древния замък, от което така коварно и майсторски се бе възползвал Торн...

Проклетото недоверие. Колко животи бяха погубени заради него и колко още щяха да бъдат загубени!

Зеленият пламък освен разрешение за навлизане в териториите на ордена, представляваше и категорична заповед за кацане. И забрана за всякаква магия, щом краката му докоснат земята. В противен случай пристигналият би се смятал за враг с всички произтичащи от това последици.

Разбира се, Ритор се подчини.

Красивите изящни къщички на клана до една бяха закичени с черни траурни знамена. Ордена скърбеше за убитите от Торн.

Ритор усещаше прицелите на поне петдесет бойни заклинания. Огнените бяха готови за незабавен бой и нямаше да се поколебаят да ударят с всичко, което имаха.

Малкият площад на края на града, обкръжен с кипариси, изглеждаше безлюден. Ритор се приземи и остана неподвижен. Стоеше спокойно и чакаше. Огнените имаха всички основания да го подозират в предателство. Разбира се, по обичайния начин трябваше да започнат дълги преговори с участието на посредници — например, същите онези Котки, но сега нямаше време за подобен лукс. Иззад дърветата се чу заповеднически глас:

— Стой и не мърдай, Ритор!

— Нима още не сте проучили кой е виновен, Сивард? — отвърна на невидимия магьосник Ритор.

— Някои неща разбрахме, Ритор. Торн вече пресмята понесените щети и кълна се във Вечния пламък, това занимание ще му е задълго. Намерихме телата. И нашите, и вашите. Но цялата работа още е мътна, Въздушни. Ти си могъл да бъдеш в сговор с Водата, а после Торн е решил да премахне и теб. Не знам.

— Може би ще е по-добре да не обсъждаме това на улицата, Сивард?

— Навахо също не бързаше да пречупи хляб с теб, Убиецо на Дракона.

— Това е минало, Сивард. Времената са други. С Навахо имахме по-различен разговор. Но тези речи са за под покрив.

Известно време стената кипариси мълчеше. Ритор с лекота би премахнал заклинанието за невидимост на криещите се, но съзнаваше колко враждебно ще изглежда употребата на магия. Младият вълшебник на Огнените проговори пак:

— Добре. Навахо и Старите загинаха. Налага се да вземам решения, при все че не са ми били съобщени подробности за разговорите ви.

— Кажи къде да отида, почитаеми Сивард — учтиво отговори Въздушният.

Огненият клан наистина бе в затруднение. Щом за Предводител на ордена е издигнат Сивард, добър магьосник наистина, но от втора степен, значи, че за бой са им останали вълшебници втора и трета степен. Не звучеше обнадеждаващо. Навахо, Огастъс, Рипли бяха мъртви — всички магове първо ниво. А на тях разчиташе кланът. Без тях Водата щеше да надвие Огъня, да го превърне в прах... макар и след тежка битка и не малка цена, даже ако в сражението се включеше Торн.

— Да не си забравил пътя, Ритор?

— Не, не съм. Но не искам да те дразня и да давам повод да ме подозираш.

— Остави протоколи и маниери — сърдито каза Огненият. — Да вървим. Ще кажеш каквото искаш от нас. Позволи ми да си мисля, че надали темата ще е миналото.

— Прав си, Сивард.

Ритор се отказа да почива, и да се нахрани. Искаше час по-скоро да разреши неотложните въпроси.

Съветът на клана бе сериозно оредял. Заедно със старшите магове бяха загинали и младежите от свитата, а също така главният Наказващ и най-добрият билкар на ордена. Засадата на Торн беше унищожила най-доброто от Огнените. Сивард, висок черноок красавец, заплаха за женски сърца, изглеждаше объркан, макар че се стараше да прикрива това. Не бе поел отговорността за ордена по своя воля и постът очевидно му тежеше.

Залата на съвета по нищо не приличаше на скромното помещение на Въздушните. Огнените не бяха пожалили сили, за да

пробият земната твърд с пламтящи остриета чак до недрата ѝ, до огненоносните ѝ жили. Ритор не можеше да си представи как са постигнали споразумение за това с клана на Земята, но явно някак се бяха договорили.

Пещерите се озаряваха от тъмни лавови реки, стените светеха в алено, докосвани само от огнени сечива и резци. Груби кресла от скала. Тук се намираше чистата сила на огъня. Нито една водна капка. Земята — само преминала през жаравата, претопена и опитомена. Дори въздухът бе прогорен, нежив и неподвластен на Ритор. Изискваше се огромна сила, за да се изличи от стихията на Вятъра всичко друго, освен мъртвите атоми, разтварящи се в кръвта и позволяващи на човек да диша. Ритор неволно въздъхна дълбоко — чувството, че не усеща стихията си, бе дивашко и почти невероятно.

— Седни, почитаеми Ритор, маг първа степен, глава на Въздушния клан, Убиецо на Дракона — тържествено го покани Сивард. В алено наметало и с багрена кърпа на главата, Огненият трябваше да заеме черно-червения трон на Водещия Съвета. Ала мястото на стария Навахо, третия най-силен вълшебник в Средния свят, остана пусто — след кратко колебание Сивард зае съседното кресло. Мислено Ритор одобри постъпката на младия мъж като умна и дипломатична. Ако бе седнал на трона, това би огорчило или даже обидило по-възрастните магове, и неиздигнали се поне до трета степен в Силата.

Ритор се огледа. Мнозина от присъстващите на съвета му бяха непознати. Зле, твърде зле. Прекалено важно бе решението, което предстоеше да вземат.

— Какво те води насам, уважаеми Ритор? — учтиво запита Сивард.

Ритор съедини длани пред лицето си в жест на молба:

— Почтени Сивард! Почтени членове на Съвета! Ще дръзна да предположа, че отгатвам мислите ви. Току-що загубихте Навахо... и много други достойни свои хора. Аз и целият ми клан оплакваме смъртта им наравно с вас. Изправени сме пред опасности — междуособна кланова война и нахлуване от страна на Природените.

Съветът замълча — словата на госта не бяха новини за тях.

— И нещо повече... — каза Ритор след кратка пауза. — Може би това ще зарадва сърцата ви, Огнени. Искях да обсъдя с Навахо нещо,

но не успях. Дълги години бяхме отчуждени и дори враждебни... заради Онзи, който е на път да се завърне. И този факт е също толкова достоверен, колкото това, че името ми е Ритор.

Съветът отново не пророни и дума, но по слепоочията на Сивард блеснаха капки пот.

— Искаш да кажеш, уважаеми Ритор, че... — младият вълшебник не намери сили да довърши изречението. Събеседникът му кимна:

— Да, идва времето на Дракона.

„Каква зла ирония! Та същите слова бях казал на маскираният Торн! Слова, предназначени за Огъня!“

— Крилатият Владетел е готов да се завърне — повтори Ритор. — Именно това желях да обсъдя с Навахо. Ние твърде дълго си нямахме доверие... и ето какво се случи. Предводителят ви е мъртъв, а ние стоим на прага на навярно най-жестоката война от времето на Изхода. И още нещо — Природените подготвят свой Дракон — Сътворен...

Нямаше друг начин — налагаше се да повтаря вече казани неща. Казани, но пред други уши.

Съветът на Огнените слушаше внимателно и с почитание, не прекъсваше, спазваше етикета, полагащ се на толкова висок гост. Но Ритор чувстваше — мислите им се въртяха само около едно: Драконът се завръща! Разбира се. Орденът най-дълго от всички пазеше верността си към Крилатите Господари. Преди много години Ритор получи посвещението си в магията на Огъня тайно. Поддържаше го малка група, в която Сивард не влизаше.

Никой не го запита дали е уверен в изводите си. Щом маг от първа степен казваше, че Драконът се връща, значи това бе истина.

— Променил си мнението си, Ритор, така ли? — не се сдържа Сивард. Само той говореше, останалите членове слушаха, но в грамадното черно огнище пламъците ставаха все по-ярки. — Сега вече поддържаш Владетеля? Значи си проумял, че постъпката ти е било черно и гнусно предателство? Признаваш ли го, Ритор?

Въздушният хладно погледна Сивард. „Не се говори така с магьосник, който е предводител на орден, момче...“ Но се постара да скрие гнева си. Мисията бе прекалено важна, за да си позволи да се сеца за самолюбие си.

— Не разбирам какво отношение имат думите ти към темата на нашата беседа, Сивард. Събрали сме се да обсъждаме миналото или ще гледаме в бъдещето? Стореното е мъртво и не може да се върне. Предстоящото обаче заплашва да ни помете всички. Разбираш ли това, почитаеми Сивард?

— Ако не беше предишното ти усърдие, Ритор, сега не бихме били изправени пред избор — също студено му възрази Огненият. — Крилатият Господар щеше да ни е надеждна защита от Природените, те изобщо не биха посмели да атакуват. Не би избухнала междукланова война, не бихме се скарали с Торн, Навахо щеше да е жив... Разбираш ли това, Ритор? Разбираш ли, че тъкмо ти си виновен за всичките ни беди?

Ритор стискаше зъби. Не бе прилично да прекъсва маг на Съвета, още повече — глава на клан. Изчака Сивард да замълчи и отвърна:

— Чакаш от мен оправдания, почитаеми Сивард? Но ти не ме питаш, ти ме заклеймяваш. Какво искаш да направя? Да се покайвам, да пълзя на колене, да си посипвам главата с пепел? Не разбирам, прощавай.

Огненият не очакваше подобен отговор. Той отвърна, потулвайки объркаността си:

— Нима смяташ, че е редно да ни молиш за помощ, без да се разкаеш?

— Ако съветът на твоя клан ми откаже помощ, аз ще си тръгна — в гласа на Ритор този път имаше истински мраз. — Ако Съветът на клана реши да ми отмъсти... за Крилатия Владетел, аз съм готов. Но ще поискам стриктно съблюдаване на дуелния кодекс. Буква по буква. И ще ви се наложи или да ме убиете с подлост, или да излъчите мой противник. Но във втория случай — Ритор криво и застрашително се усмихна, — предупреждавам, че противникът ми ще си изпати, който и да е той. Във всеки случай с теб, Сивард, ще се справя без проблеми, стига да се биеш честно.

— Ами ти, ти честно ли надви Последния Дракон!? — викна Сивард.

— Предизвикателство ли ми отправяш, маг втора степен Сивард? — повиши глас Ритор, ставайки на крака.

Сивард се смути. Беше дал воля на гнева си и бе попаднал в собствения си капан. Дуелът с Ритор беше равнозначен на

самоубийство. И то при още необявена, но вече реална война с Водните.

Ритор издържа няколко секунди мълчание. Даваше си сметка, че Сивард не можеше да отстъпи, без да подрони авторитета си. Затова каза:

— Ако Съветът настоя, готов съм да поднеса извиненията си. Съжалявам за това, че беседата ни се изроди в кавга. Няма да пея вдъхновени оди за свободата...

— Която се изля в кръв и безчинства! — възкликна съвсем млад глас. Обаждаше се момиче — може би осемнайсетгодишно. Маг трета степен — много добро постижение за възрастта ѝ.

— Давам думата си, че след... след като всичко свърши, ще дойда при вас и ще дам удовлетворение на всеки, който има претенции към мен. На думи, със заклинания — който каквото пожелае. Но сега се нуждаем от подкрепата ви. Трябва да спра Убиеца. Нима Огненият клан не иска същото?

Докато Сивард обмисляше какво да отговори, неочаквано се обади старшият на Наказващите, як мъж около четирийсетте с бръсната глава:

— Ние бяхме верни на Крилатите Господари, защото смятахме, че клетва или не се нарушава, или не се дава изобщо. Колкото до молбата ти, Ритор... ние не сме сигурни, че човекът, когото искаш да унищожиш, е именно Убиецът.

— Готов съм да предоставя доказателства...

— Почакай, почакай, почитаеми. Аз не се съмнявам в думите ти. Изглеждаш убеден, спор няма, че тъкмо този мъж е Убиецът. Но от друга страна... не е изключено да се преструваш. Кой знае, навярно Крилатият Владетел наистина се завръща и тъй като не ти е по силите да го надвиеш, се опитваш с измама да получиш помощта ни, за да го погубиш. Съгласи се, трудно ни е да ти повярваме, след като веднъж вече ни излъга — когато твои привърженици от нашия клан скришом те посветиха в Силата на Огъня...

Ритор не трепна, не сведе поглед, макар че словата на воина биеха право в целта.

— Готов съм да отворя паметта си — каза той. Да пречупи спора и съмненията бе възможно само със силнодействащи средства. — Така сами ще видите какво ни разкриха Крилете на вятъра. Но ако кажете,

че Крилете също лъжат... тогава, почитаеми Сивард, аз сам ще те предизвикам на двубой.

Младият вълшебник се изправи и учудено рече:

— Комай наистина си готов да го сториш, Ритор... Готов си, като си даваш сметка колко рискуваш, отваряйки съзнанието си пред нас... Съветници! Мисля, че уважаемият ни гост не ни лъже.

— Нещо повече — неочаквано се намеси млада девойка с дълги до пода коси с цвят на танцуващ пламък, — преди време Ритор беше готов да даде живота си за принципи, които считаше за достойни за тази висока цена. Той стана Убиец на Дракони, защото така му повеляваше неговата съвест. Точно както нашата съвест изискваше от нас да запазим верността си към Крилатите Господари. И няма смисъл да се препираме, чии принципи са били по-добри, още по-малко — да леем кръв заради това, да предизвикваме Ритор на дуел, потъпквайки законите на гостоприемството. Аз вярвам на Въздушния предводител и доброволно приемам да го последвам. Защото за Убиеца няма място в нашия свят... след като Владетелят е на път да се завърне.

— Добра реч, Лиз — промълви Сивард и по бузата му пробяга тик. — Ти наистина ли ще тръгнеш с Ритор? Ами ако почитаемият Клеарх е прав... и онзи мъж, когото Ритор посочи за Убиец, всъщност не е такъв?...

Въздушният потули усмивката си и поклати глава. Някои от Огнения клан толкова жадуват завръщането на Дракона, че са готови да обявят всеки пристигащ от Опакото за възродения си Господар. Вече се е случвало да приемат желаемото за действително.

Затова им разказа за обезумелия вагон в Хорск.

Отговор му бе гробовна тишина. Против такъв аргумент нямаше какво да се възрази. Драконите не вършеха подобни неща, те никога не се унижаваха да манипулират съзнанието на поданиците си. Предпочитаха да ги мразят, отколкото да използват магия, с която да поддържат любов и преклонение към себе си.

Ритор довърши разказа си и огледа напрегнатите лица на Огнените.

— Е, какво ще кажете на това, господа?

— Струва ми се, че трябва да разрешим на Лиз да се включи в отряда на Въздушните — не кой знае колко уверено каза Сивард.

Огненокосата значи се казва Лиз... Елисавета? Елизабет? Дали е дошла от Опаката страна?

— Но ако онзи човек е Убиецът, защо да не мобилизираме целия клан? — попита момичето.

— Защото воюваме с Торн, ето защо! — сопна се Сивард. Огненият изпускате парата, реваншираше се с демонстрация на авторитет подир объркаността си и нелепата свада с Ритор. — Изпепелихме три крепости на Водните, редно е да очакваме ответен удар! Не мога да оставя клана. И без това ако те пуснем, ще трябва да свикам под оръжие всички момчета и момичета от горните отделения на магическата ни школа! И пак не съм убеден, че ще запушим дупката...

Този път устните на Ритор трепнаха. Даже десет вълшебника от пета и шеста степен не могат да заместят един маг от втора. Лошо, ако Сивард не го разбира...

— Ще се погрижа да върна Лиз час по-скоро — обеща той. — И гарантирам безопасността ѝ.

Съветниците се спогледаха, но преди някой да отвори уста, девойката неочаквано попита:

— Ще летим ли?

Във въпроса ѝ, уж делови, Ритор почувства стаено детско предвкушение — очакване на удоволствие от чужда и неподвластна ѝ магия.

Въздушният вълшебник се усмихна:

— Разбира се. Само трябва да изчакаме часът на Силата.

[1] „ВДНХ“ — изложбен център на достиженията на народното стопанство, знаменито със статуята на работник и селянка, вдигнали нагоре сърп и чук. — Бел.прев. ↑

[2] Мамаев курган (хълм, могила) — там е разположен мемориален комплекс, посветен на Сталинградската битка. Централната статуя, изобразяваща родината-майка, е с обща височина 85 метра и държи меч от неръждаема стомана с тегло 14 тона и дължина 33 метра. — Бел.прев. ↑

[3] лаути или лютня — старинен струнен музикален инструмент. — Бел.прев. ↑

[4] зондеркоманда — части от вермахта и СС за терор срещу мирното население от времето на Втората световна война — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Абе, ти какво си намислил, а?

Виктор усещаше, че го дърпат за рамото. Ала сънят му беше толкова сладък...

— Ставай! Ставай веднага!

Накрая се предаде и отвори очи. Лакомника надвисваше над него, като суетливо припляскваше с пухкави ръце. По лицето му се четеше направо истинско страдание.

— Какво правиш, какво правиш! — забърбори, щом видя, че Виктор се е събудил.

— Какво има?

— Амчи, ти така и така спиш!

Виктор въздъхна и седна. Потърка очи.

— И какво като спя? Писна ми от теб. Майтапите ти са селски и тъпи, развлечения — никакви. Майната ти. По добре ще си остана на брега.

Лакомника отваряше уста като риба на сухо. Накрая се окопити и даде и словесен израз на възмуцението си, като заразмахва ръце:

— Как така — никакви развлечения?! Мисли какво приказваш! Никакви!

— Мисля, брато, мисля — мрачно отвърна Виктор. — Говори ми в пари, пич.

Лакомника обаче вместо да се обезкуражи от иронията, се зарадва и в тон му отвърна:

— Без ташак?

Нещо във Виктор се пречупи. С удоволствие би изтърсил нещо такова, от което в нормално настроение сам би се изчервил.

Лакомника разцъфтя:

— Ха така! Такъв вече те обичам!

И преди събеседникът му да се опомни, дебелакът го удостои със снизходително потупване по рамото.

— Такъв те хваля, такъв те харесвам!

Виктор се изправи. Заплашително погледна отгоре-надолу:

— Какво ти трябва от мен?

— От теб? За мен? Нищо... — Лакомника сведе очи. — Просто ми допадаш... и разбирам, че не е гот да ти се натрапвам... ама харесваш ми и това е! Нищо не мога да направя със себе си! Искам да ти покажа туй-онуй, съвет да ти дам, на живот да те откряна...

— Благодаря, *скъпи*. Нямам нужда.

— Сигурен ли си? — хитро намигна Лакомника.

— Сигурен съм.

— Ама не си убеден! — тържествуващо го засече грозният досадник. — Знанията никога не са излишни. Вместо да се валяш тук, що не се разходиш из гората, а?

— И какво като се разходя? Пак нищо няма да успея да видя и да разбера! Знам ти номерата.

— А ти защо пеш се мъчиш, само си хабиш обувката? — поразисе Лакомника. — Да, наистина, разбирам те. С кракомобил и за седмица няма да стигнеш...

— Транспорт ли ми предлагаш?

— На теб? — престори се на изплашен дебелакът. — Как бих се осмелил, недей така! На теб — транспорт! Та ти вече си... — и грозният тлъст палячо разпери ръце, тромаво затропа с крака, като при това бучеше с уста.

След няколко секунди Виктор съобрази, че Лакомника се опитва да имитира претоварен самолет, който все пак е решил да излети на всяка цена. Отвори уста да каже нещо, но дебелакът го изпревари, като рече, намигвайки:

— Хайде... хвърквай. Над гората, над гората, докато не видиш бял пушек. Там кацай... и гледай.

— Вече не съм момче, за да летя насън.

— Е, опитай де! — ободри го Лакомника. — Уж издържа Въздушните, пък те е страх криле да размахаш, бива ли такова нещо?

Сега дебелакът беше влязъл в ролята на американски филмов сержант. Уж лош и зъл, а всъщност — душа човек! Хем знае кога да похвали, хем винаги наказва новобранеца за негово собствено добро, само и само от киртака човек да стане. И затова го кара да мие по цели нощи казармата и да прави лицеви опори на припек слънце — за добро, естествено...

Виктор изпитателно изгледа Лакомника и изведнъж почувства, че е готов да се поддаде на изкушението. Да полети? Защо не? Нали е насън... Вече си припомняше усещането за полет — в безумието на чуждите спомени, в раните от изгоряло на чуждата памет. Почти вълшебни усещания — пък били те и съпроводени със страха, че го преследва огнедишащо чудовище...

Виктор бавно вдигна ръце и зърна присмехулно извитите устни на Лакомника.

Не така! Не като изобразява надрусан летец или като се преструва на самолет!

Просто ще излети.

Протегна се с цялата си душа нагоре, към ниското мъждукащо небе. Към мътната мараня, захлупила света.

И позволи на въздуха да го издигне нагоре.

Лакомника изруга. Вече далеч долу, на земята. Отдалечаващата му се муцуна погрозня още повече от ярост.

Виктор летеше.

Лежеше върху невидима опора, безкрайна лента над брега, гората, планините и морето. Сякаш се плъзгаше по въздушен мост, възнесъл се над света, сякаш яздеше сляпата мощ на стихията.

Усещаше всяко движение на въздуха: урагана, вилнеещ над морската шир, който късаше платна и огъваше мачтите на заблудена корвета... торнадото, което като ненаситен хобот раздробяваше крехки къщички... самума, който хвърляше нажежен саван върху нещастен керван...

Въздухът го люлееше като нежни майчини ръце, докато го носеше над гората. Послушен въздух, окован, готов да се подчини на всяка заповед.

Виктор се засмя — толкова лек и приказен беше този полет. Чувстваше се, че е станал едно с въздушния океан. И нека е само насън. Нека е за миг.

Лакомника продължаваше да беснее долу. Отначало тропаше с крака — досущ като капризно дете, а сетне в изблик на яд грабна полузаровена в пясъка канара и я запрати в морето. Уха, силен бил изродът...

Виктор дори не успя да се замисли. Протегна нещо безплътно от себе си, докосна морето, поемащо във водите си канарата. Напипа

пулса на устремилата се към плажа вълна — стегната, потръпваща на място сила. И посрещна грамадния камък с удар.

Канарата тъкмо се гмуркаше, но трепна — и изхвърча обратно.

И тежко се заби в брега пред Лакомника, който нелепо и смешно отрипна настрани. А така, не се надувай, урод нещастен...

А въздухът го понесе нататък. Мерна се полянката с изоставената къща. За секунда го зачовърка идеята да се приземи и да провери дали стопаните не са се върнали. И самото желание го накара тутакси да загуби височина.

Не. Само напред. Лакомника разправяше за някакъв бял пушек.

Наистина, в далечината край подножието на планините нещо димеше. Само че не беше бяло. Точеха се сиви, черни и лилавеещи къдели, сякаш догаряше бунище.

Виктор ускори полета си. Оказа се неочаквано лесно и без особени усилия. Даже не чувстваше насрещния вятър. Въздухът се разтваряше пред него като завеса. Виктор стремително се приближаваше към източника на пушека, който се издигаше на стълбове... а долу трепкаше пламък...

Усети болка. Рязко пронизващо убождане. Така реагира сърцето, обхванато от ужас и отвращение, когато очите са съзряли нещо... нещо непоносимо...

Димната пелена се клатушкаше и диплеше съвсем близо. Виждаше се какво гори.

Град!

Покрити със сажди, някак изкълчени сгради. Не като постройките в Средния свят, по-скоро типичните за Опаката страна. Бетонни игли, които биха били уместни за американски мегаполис. Вилни зони, квартали с ниски кооперации — всичко излизано от огъня до фундамента. Геометрично разчертан жилищен комплекс със съвсем руски облик, разплул се не вертикално, а хоризонтално. Намачкан и нацепен асфалт. Езерце от нещо стопено, което сигурно е било бензиностанция. Градът не предизвикваше никакви конкретни асоциации, но в същото време изглеждаше познато. Един такъв усреднен, космополитичен град...

Виктор пикира надолу и кацна по средата на широк булевард. Асфалтът бе мек и лепкав, белязан с дълбоки следи като от тракове на

танкови вериги. Дирята опираше в слегнала се настрани къща, в стъклените останки на витрина.

Господи, какво става тук?

Виктор пристъпи напред. Въздушният пашкул около него се напрегна — невидимите му доспехи, предпазващи го от огъня и пушеците... В околните сгради умираха пожари, изяли всичко горливо. От стените на съвсем разрушен пететажен блок стърчеше усукана тръба. Немощен венец син пламък агонизираше над нея, газопроводът вече се беше изтощил.

Виктор като омагьосан тръгна по улицата.

В развалините на блока нещо изхрущя — звукът беше безобиден и не стряскаше, така се чупят под нозете на възрастен човек детски играчки, така пукат сухите съчки в гората. Обърнатата към Виктор стена потрепери и се срива навътре, като оголи празно пространство вместо килийките на апартаментите, вероятно унищожени от взрив или превърнати в прах от огъня. Само на едно място, на височината на третия етаж се виждаше увиснала върху останките на носещите железобетонни греди стая. Беше като одрана, задръстена с прегоряли трески и някакви отпадъци. От тавана бяха се провесили бетонни сталактити. Като подигравка към разума, в помещението беше оцеляло леглото — древно метално съоръжение с мрежа от сегменти, почерняло от бушувалите пламъци.

В някакъв неосъзнат изблик Виктор рязко изпъна ръка — нещо гавраджийско, нещо предизвикателно имаше в тази запазена в изпепеления блок стая. Вятърен пестник халоса кревата и той избухна като метални стружки в колба с кислород, превърна се в огнена локва.

Някакъв звук накара Виктор да се обърне назад.

Посред улицата стоеше куче. Беше едро — я доберман, я ротвайлер. Озъбено, с окървавен гръб. Някога добре храненото и яко псе, в момента се намираше в окаяно състояние. Дори озъбената паст не беше знак за заплаха, а вик за помощ.

Виктор приклепна. Протегна ръка, гледайки кучето в очите.

Песът неуверено пристъпи напред. Опита да помаха с чуканчето от опашката си.

— Зле ли си? — тихичко рече човекът. — Ела насам. Добро куче, добро...

Ала песът изведнъж заскимтя, обърна се и хукна да бяга.

— Не вярваш?... — промълви подире му Виктор. — И аз на твое място не бих вярвал...

Рухна още едно здание. Този път значително по-шумно, като плисна наоколо вълна прах, боклуци и сажди. Облакът обаче заобиколи пришълеца, обгърна го по границите на въздушната му броня.

— Е, нагледа ли се?

Лакомника стоеше зад гърба му. Дишаше тежко, бършеше пот от лъсналата си от влага физиономия. Изглежда не му е било лесно да настигне гостенина си.

— На кое? — надигна се Виктор.

— Да бе, вярно... — дебелакът подчертано се прозя. — Какво толкова има да се гледа? Май никой не е останал... ох! — Лакомника се втренчи над рамото на събеседника и поклати глава. — Ох... излъгах те.

Виктор проследи погледа му. Вече не се боеше от предателски удар, господарят на неговите сънища очевидно не целеше нещо такова, а освен това вярваше в неочаквано появилата се Сила на Вятъра.

Към тях се приближаваше човек. Юноша, точно на наборна възраст — деветнайсет-двайсет, там някъде. Кльощав, навярно късоглед. Имаше маскировъчна униформа, която беше толкова изцапана и обгоряла, че не бе възможно да се определи на коя армия принадлежи — или също бе усреднена, както градът наоколо. Да, автоматът му беше „Калашников“, но този предмет е твърде популярен в света на Опакото. На гърба си младежът мъкнеше импровизирана раница, торба с отрязани отвори, от които висяха крака. Войникът влачеше безжизненото тяло на свой другар, също толкова млад. Главата на мъртвеца безволно се люшкеше, а по униформата му бяха избили големи тъмни петна.

— Ще стигнем... — мърмореше войникът. Намираше се далеч, но услужливият вятър донесе до Виктор всяка негова дума. — На една пишка място сме, как да не стигнем, а?

Младежът сякаш не забелязваше двамата наблюдатели. Продължаваше да приказва с толкова прегракнал глас, сякаш отдавна не бе пил вода, беше си дерял гърлото в крясъци и бе казал всичко, което можеше да се каже:

— Ще им поискаме сметка... така да знаеш. И за момчетата... и за нас. Само да стигнем... то не е далеч, още малко остана...

Мина покрай Виктор и Лакомника, като едва не се бутна в тях. Виктор даже му стори път, но в следващия миг видя, че е било излишно, защото войникът мина през ухиления Лакомник, без изобщо да реагира. В същото време момъкът не беше призрак — чуваше се как влачи крака, как подрънква автоматът, който закачаше с пълнителя токата на колана, усещаше се мирис на пърлено, на кръв и пот.

— От кого ще иска сметка? — попита Виктор през зъби.

— Ново здрасти! Откъде да знам? — порази се Лакомника. Небрежно облегал на стената на близката сграда, дебелакът чоплеше с крив нокът куршумена рана в бетона. — Толкова ли е важно кого точно ще мразиш и от кого ще се страхуваш?

Срина се още едно парче от стената на блока, но Лакомника даже не трепна. Изчовърка сплескания куршум и почна да го мачка в пръстите си. Каза критично, загледан в гърба на отдалечаващия се войник:

— Фантазийката тук е баналничка. Градове горят, къщи се рушат. Деца плачат, жените — изнасилени, мъжете — прегазени...

— Фантазия ли?

Лакомника се замисли. Парчето олово в пръстите му придобиваше първоначалната си форма, зададена му от заводския калъп.

— Е, не е съвсем фантазия — призна без желание, — прав си сигурно... — Очите му припламнаха в алчно любопитство: — Защо, да не ти се е случвало? — и Лакомника завъртя китка в кръг, сякаш представяше (или предоставяше?) на Виктор околния пейзаж.

— Не. Не...

Лакомника разбиращо закима.

— Той... ще стигне ли? — кимна към войника Виктор.

Момъкът тъкмо се беше спянал и паднал. Бавно се размърда, мъчейки се да се изправи. Мъртвият товар му пречеше...

— Абе какво значение има!? — избухна дебелакът. — Засягат ли те приключенията на това тяло? А? Мислиш, че е от „добрите“?

— Не знам.

— Видя ли! Стърчиш тук... зяпаш... Ех!... Нали ти казах да летиш към белия пушек? *Белия!* Той е по-нататък.

— И тук ми е интересно — отсече Виктор. Каза го и сам почувства колко неуместни са тези думи. Интересно ли? Наистина, какви ги плещиш, Витя...

Ала Лакомника веднага омекна:

— Е, щом е така... гледай тогава, изучавай. Няма да те принуждавам...

Обърна се и тромаво закрета право към димящите вътрешности на сградата.

— Ей, да не изгориш? — провикна се Виктор.

Лакомника само се захили, като се потапяше в дима:

— Не се коркай... Гледай себе си...

Виктор плю от досада, проклинайки се за неуместната си загриженост. Кой е той, че да дава съвети на грозния обитател на страшните сънища какво да прави!

Замисли се. Да хвъркне да потърси „белия дим“? Не, нямаше повече желание да обикаля из този откачен свят. Може би последните думи на Лакомника бяха предупреждение? Разтревожи се. И може би защото нямаше основателна причина да се безпокои, чувството бе още по-неприятно.

Огледа се — и улови чужд поглед. На поръсенния със стъкла асфалт под някогашна витрина седеше рижа котка с пронизващо-сини очи. Тя го наблюдаваше замислено и изучаващо, както могат да гледат само хората... и котките...

— Пст! Махай се! — рече Виктор, леко стъписан от собствената си реакция. Бездомното куче беше далеч по-непредсказуем съсед, отколкото една безобидна котка, но пък не беше предизвикало страх...

А котката вдигна лапка — все едно понечи да тръгне... или да му помаха за здрасти. Ама че работа! Вече почнаха да му се привиждат съвсем неприкрити щуротии! Стига!

Разбра, че е време да се събужда.

Навярно му помогна страхът. Помогна му вгледяващото чувство, навявано в душата му от мъртвия град.

Изплува от съня така, както гмуркач изскача от ледена вода. Усети, че лежи върху твърдата палуба, завит с бодливо одеяло, а до него спи и излъчва топлина Тиел. Рязко седна, пробуден напълно.

На около пет метра в посока към кърмата на шлепа стоеше млада жена. Много привлекателна, грациозна дори в неподвижността си.

Златисти коси, много нежна матова кожа, очите — големи, сини, внимателни и изпитателни. Направо котката от сънищата преди малко!

Неочакваното сравнение не го развесели.

Виктор беше убеден — в тази жена имаше нещо от маговете-убийци. Може би не толкова кръвожадно, но не по-малко могъщо. Сила! Именно — Сила. Превъзхождаща онази, която е дадена на обикновения човек.

* * *

Лойя чакаше на брега на канала. Беше уморена, на края на силите си, но пък за сметка на това уверена, че е изпреварила всички Стихийни. Ритор не би устроил засада някъде наблизко. Не, този изключително опитен и умен маг най-вероятно щеше да почака жертвата си по пътя към твърдината на Земния клан. Разумно решение — пътят е един-единствен, Убиецът нямаше къде да се дене.

Само че Ритор не беше включил Котката в сметките си и това приятно гъделичкаше самолюбието ѝ. Като чевръсто гущерче тя се шмугна през опасната бодлива гора от чужди планове и кроежи, остана незабелязана (или подценена) от всички — за да започне от един момент нататък своя собствена игра.

Лойя не се страхуваше, че ще изгърве нужния ѝ човек. Неговата Сила, макар и дремеща, тя би усетила безпогрешно. Заклинанието за внимание я изтощаваше, но Котката издържаше натоварването буквално на инат. После щеше да си почива. Сега бе дошло време да се раздава, без да се пести.

Покрай нея като перли на огърлица се точеха салове и шлепове. От тях ѝ подвикваха, питаха я накъде се е запътила, канеха я на борда. Нищо чудно — млада жена, сама... И таралеж би схванал с какво си изкарва хляба тая засукана мома... Със сигурност щяха да я откарат за където и да пожелае, но срещу определени услуги...

Ако не беше цялата треска с преследването и надпреварването, вероятно Лойя би се замислила над някои предложения, и поне две от поканите би приела. Но, разбира се, не и при днешните обстоятелства.

Тя се взираше в ивицата на канала и напрегнато отсяваше преминаващите аури. Празно... празно... и тук също... Тук пият,

там... аха, там се любят, при това толкова сладко... Въздишка. Така, на онзи шлеп спят, под брезента на този сал играят на вързано... не е това, не е, не!

А после... сякаш пламък опари мислите й! Обикновено, нищо и никакво корабче с надутото име „Елберет“. Ала от палубата на шлепа... лъхаше... и то как!

Лойя прати предпазливостта си по дяволите и с един скок, достоен за пантера, се озова на корабчето. Прелетя над десет метра набръчкана от вълнички вода, без даже да се засилва. Стоящият на щурвала млад мъж изумено я зяпна. Мина секунда, две, три... Високият кльоцав капитан на шлепа най-сетне съобрази, че обикновен човек не е способен на подобна акробатика. Незабавно се поклони, засуети се... Магьосницата прецени, че няма смисъл да се преструва.

— Изчезни — полугласно му заповяда тя. — И не си подавай носа, докато не ти позволя.

— Вече ме няма, вече ме няма, госпожо...

За всеки случай Лойя запечата люка с простичко заклинание, та у собственика на корабчето да не надделее изкушението да подслушва. Бегло проучи шлепа, долови слаба струйка наркотик, гнусливо се намръщи, но реши да не се заяжда.

Гледаше към носа на корабчето, където върху един сламеник, под тънко одеялце спяха двама души — съвсем младичко девойче на около четиринайсет и не кой знае колко биец на очи тъмнокос мъж, едва прехвърлил трийсетте години. Спяха един до друг, но не приличаше да са били интимни — Лойя веднага би разпознала това.

Странно момиче обаче...

Ала спътникът й беше още по-странен. Лойя едва не се опари, когато протегна към него съвсем безвредно и безобидно заклинание. Барьерата на неговата сила бе такава, че ако би имала намерение да завърже битка, би й се наложило направо да започва с тежката артилерия.

Всъщност, Лойя не желаше да се кара с притежателя на тази Сила.

Мъжът и момичето продължаваха да спят. Дотук добре...

Ала щом Ивер пристъпи само една крачка към тях, чернокосият рязко седна. В очите му, тутакси впили се в магьосницата, нямаше и

помен от сънливост, сякаш не беше спал, а дебнеше, и то тъкмо нея — Лойя.

Вълшебницата веднага спря. Усещаше, че мъжът насреща е стегнат и готов за бой.

Лошо. Много лошо. Да не остаряваш, миличка? Или — те ти булка Спасов ден, намери си гърнето похлупака? Този тук май не е мишка за котешките ти зъбки. Лойя се постара да се усмихне колкото може по-искрено и естествено:

— Здравсти. Добре ли спа?

— Коя си ти? — рязко попита той. — Откъде се взе?

— Това някакви нови правила на учтивост ли са — да се отговаря на въпроса с въпрос? — очарователно се усмихна Котката.

Но лицето на мъжа остана непроницаемо. Дори бедрото на Лойя, уж случайно блеснало в цепката на полата, не му въздейства, остави го равнодушен.

„Ето това няма да ти се размине, хлапако!“

— Просто дойдох — сви рамене Ивер. — Сkochих от брега. Минавахте близо. Не се тревожи, капитанът ме покани. Как се казваш? Аз съм Лойя Ивер.

Веднага усети горещо-мразовития поглед на момичето, от очите ѝ сякаш капеше ревност като отрова от жило. Аха, и ти ли се събуди, чеденце? Нищо, това лесно ще го уредим... сега ще се обърнеш на другата страна и ще продължиш да си нанкаш...

— Не си струва да го правиш, Лойя — твърдо и също без капка сънливост произнесе момичето.

Котката не сдържа късото стреснато „Ох!“, което бликна от гърлото ѝ.

Студен гранит. Ледена стена. Стомана и кристал, които не могат да бъдат разбити с никакви чукове. Плъзга се златисто-бяла сянка, лети в бесен галоп — право срещу нея, ще я прегази! Големите очи на девойчето се втренчиха в Котката, като с лекота отхвърлиха трескаво изгражданите магически защиты.

— Недей — изведнъж помоли момичето. — Да не се караме, Лойя. Няма какво да делим.

— Неведома... — устните на Ивер с мъка произнесоха тази дума, не го желяеха, получи се само след намесата на волята. — Незнайният клан...

— Какво? — мъжът се обърка. — Какъв клан, Тиел?

„Тиел? Хм. Приятно ми е да се запознаем, достойна ми съпернице...“

— Ти ли го доведе? — попита Лойя.

Тиел кимна.

— И го водиш нататък?

Пак кимване. Ивер насочи вниманието си към мъжа.

— Може би сега и ти ще ми кажеш името си?

— Виктор — без желание промърмори той.

— Какво искаш, Виктор? — изрече Лойя и мислено се похвали, когато видя стъписване и у двамата. — Да, да, ти! Не твоята спътничка... Тиел.

Представилият се като Виктор се замисли. Мислеше красиво — стегнато, съсредоточено, без показно напрежение. Мислите му бяха като мека лавина. Силата му дремеше, ала тънко — готова всеки миг да се пробуди... и да действа. Лойя леко настръхна, очаквайки отговора... или откровението.

Изводът на мъжа се оказа неочакван:

— Не знам. Тук ми харесва. Само да не бяха онези чалнати магове...

Тиел строго погледна към вълшебницата.

Лойя седна пред тях, като се постара Виктор да вижда колкото може повече от плътта ѝ, и с невинно гласче пропя:

— А не ти ли се струва, *скъла*, че е време да кажеш на приятеля си всичко от игла до конец?

Ах, колко обичаше подобни изречения! Кой мъж не мечтае да научи всичко — независимо колко печално в края на краищата ще се окаже това знание!

Само че Виктор комай не я слушаше. Нито виждаше нейните пикантно разголени безупречни крака. Седеше, сякаш се готвеше за скок. Като хищник.

И Силата му също се готвеше за скок. Нещо го беше изплашило... не, по-скоро нещо очакваше. Нещо много неприятно. А на появилата се внезапно красавица не вярваше и за пукнат грош. Печален извод.

— Лойя! — намръщи се момичето. Предводителката на Котките не се разсърди за фамилиарността. Тази Тиел можеше много неща...

наистина много. Навярно с нея би се справил само Ритор. И то — след сериозно препотпяване.

„Незнайният клан.“ С това е казано всичко.

— Какво „Лойя“? Не ти ли се струва, че не е честно да използваш Виктор?

Хайде, момко, защо мълчиш? Намеси се, възмути се, поне покажи учудване — и работата наполовината е свършена!...

Ала Виктор само местеше поглед от Лойя към спътничката си. И никаква друга реакция. Бедрата, глезените и гърдите на Ивер изглеждат не му правеха дължимото впечатление.

Тиел пък само сви рамене в отговор на явната провокация на Котката:

— Такава е съдбата му. Нищо не може да се промени. Тръгнахме заедно от Опакото...

— И ти, доколкото разбирам, вече си решила съдбата му докрай, така ли? — осмели се да премине в настъпление Лойя. — Помислила си вместо него, браво. Естествено, без да го попиташ какво желае. Какво самомнение, Неведома! Колко характерно за вас! Вземате — и не давате нищо в замяна...

— Не всички споделят мнението ти — невъзмутимо парира атаката Тиел. Типично женско възражение... — Даже там, където нямате равни на себе си... ние пак можем някои неща по-добре!

— О, почнахме да се хвалим с креватни изкуства? — иронично подхвърли Ивер, за да прикрие, че ударът на Неведомата улучи десетката. Права беше, да. Но намекът за това, че веднъж вече Котките са били изпреварени от Неведомия клан, беше болезнен за Лойя. Ах ти, кучка малолетна! Какво си вириш носа? Поне да беше усладила нощите на Виктор!

Котката едва се сдържа да не изтърси нещо бодливо от рода на: „Какви са тези «някои неща», пикло? Да ти преподам ли един урок за нещата?“

Сдържа се на магия — даже най-добрата от клана има граници на търпението!

— Ами, прекрасно — с ангелски глас каза тя. — Просто чудесно, да сте ми живи и здрави. Та какво за Виктор?

— Да не си се писала за моя настойничка, Лойя? Бдиш над моята непорочност? Станала си моята ходеща съвест? Или, както винаги,

търсиш изгода за своите котенца? — жлъчно се присмя Тиел.

Но Ивер с удоволствие си отбеляза, че момичето е объркано. Изглежда беше много заложила на обидата за несъвършения секс на Котешкия орден. Лойя обаче не се беше хванала на тази евтина стръв — умът ѝ можеше да работи извън чувствената ненаситност, а каквото и да говореха злите езици, Котките не бяха вманиачени нимфоманки. Тя измърка благо:

— Днес имаме Утро-на-въпросите-без-отговор. Всеки пита, никой не отговаря. А някои... — последва бърз поглед към Виктор, — някои съвсем си траят, мълчат като риби. Навярно са си глътнали езика?

— Няма полза от дрънканици — намръщи се Тиел. — Лойя Ивер, Първа вълшебнице на Котешкия орден, имаш ли намерение да застанеш на пътя ни?

Това бе първата фраза от ритуалното предизвикателство за двубой. Очите на момичето нетърпеливо блеснаха.

„Е, какво? Ще се бием ли с една от Незнайния клан?“

— Нима ви преча? — изуми се Лойя. — Шлепът си плува по течението, никой не ни спира... Аз съм самичка. Макар че, ако бях довела насам неколцина от моите котарачковци...

— Да, тогава навярно би ме надвила — съгласи се Тиел. — Но да се справиш с него... — кимна към все още безмълвния Виктор, — ... абсурд!

А мъжът отново нищо не каза. И това бе най-добрият избор. Вярно, такова поведение можеше да е печелившо до един момент. Защото ако двете с Тиел се вкопчат в схватка... Не е ясно коя ще победи. Момичето като че ли не е съвсем сигурно в себе си. Това е добре... но е странно. Неведомите са пратили на акция дете? Не са намерили по-силен и достоен боец? Въпреки че — кой ги знае тези Незнайни...

— Нямам нужда да надвивам Виктор — нехайно възрази Лойя. — Той не е враг за мен и за моя орден.

— Сигурна ли си? — иронично вдигна вежда Тиел и изведнъж престана да изглежда като момиченце, а се превърна в помъдряла с годините, преминала множество премеждия наставница, пред която Котката, даже след всичките си преживелици и натрупан опит, се намираще в позицията на ученичка.

Обаче Лойя не прекъсна играта. Изобщо. Тъкмо наопаки.

— Да, напълно. Убиецът на Дракони е благо за Средния свят. Никога не съм обичала Владетелите... за разлика от твоя клан, сладурче.

— И ние не сме ги обожавали — сухо отсече Тиел. — Но не ти ще съдиш за това...

Лойя отчаяно се опитваше да разръчка Виктор. Нуждаеше се от поне някакъв отклик. Ако не едно, тогава друго, ако ще — нека и най-примитивния, плътския. Тогава би могла да разчете поне малко от аурата му... Ала вместо това — стена! Сляпа! Непробиваема! Виктор не реагира дори на думата „Убиец“, макар че Ивер възлагаше на това сериозни надежди.

— Е, обичали, не обичали — минали неща... Само че сега имаме своя герой — Убиец, който ще срази Дракона, ако онзи дръзне да се промъкне в света ни. Но не мога да проумея — защо тъкмо ти водиш Убиеца, Тиел? Каква ти е ползата?

— И без това нищо няма да разбереш, Ивер — свадливо отвърна момичето.

— Дори и така да е?

— На разпит ли съм, Лойя Ивер, магьоснице първа степен?

— О! Детенце, недей губи самообладание. Когато се изчервяваш, уважаема, лицето ти погрознява.

— Лойя рече „уважаема“, значи нещата вървят на зло — изведнъж се засмя Тиел. — Котката е решила да драска. Гледай да не си изпочупиш ноктите, уважаема.

— Какво искаш... Лойя Ивер? — неочаквано се обади пришълецът от Опако. — Какво искаш да знаеш? Да, аз съм Убиец... може би. Това ли ти трябваше? Или да научиш пределите на дадената ми Сила? За какво ти е това, Лойя Ивер?

Хубаво говореше. Полугласно. Уверено. За съвсем наскоро пристигнал от задреалния свят, той се държеше просто превъзходно.

— Искам да знам — максимално искрено каза Котката, като го гледаше право в очите и преднамерено пренебрегна напрегналата се Тиел, — какво следва да прави моят клан. Мой дълг е да се грижа за ордена. Не да го превръщам в пушечно месо. Или в играчка, в машина на интригите на Стихийните кланове... знаеш за тях, нали? Знаеш ли,

Виктор, че те преследват Въздушните? Че маговете на този клан ще направят всичко, за да те убият? А Водният орден те защитава...

С периферното си зрение забеляза, че Тиел леко се подсмивва. Какво?... Защо?

— Та какво искаш да знаеш? — отново запита Виктор.

Лойя се позабави с отговора. Беше леко стъписана. Да, този човек беше Убиец. Усещаше го. Вече бе получил две посвещения, но придобитата Сила не го беше накарала да се главозамае, да се възгордее. Рядко явление за обитател на Опаката страна.

Котката усети сладка топлина в слабините. Желаше този мъж? Ох, като че ли да...

— Искам да знам — бавно произнесе тя, — против кого възнамеряваш да насочиш Силата си.

— Той още не знае това, Лойя! — рязко се намеси момичето, очите му потъмняха от гняв. — Не го тикай в дълбокото тресавище, котко!

Ивер обърна лице към Неведомата. Видя гнева ѝ, почувства готовото за удар заклинание...

Неведомият клан от древни времена умееше да довежда хора от Опакото. Всякакви хора, върху които падаше изборът на загадъчния орден. Би ли могла тази девойка да доведе Убиец? Би могла... Дали това има връзка с приказките на Торн за Сътворен Дракон? Но тогава... защо Ритор иска да го убие? Това бе неясно...

Лойя демонстративно се отпусна, показвайки с вида си нежелание да се бие. Не му беше времето за кавги с тази горделивка. По-добре ще е да разбере — бои ли се съперницата или наистина пренебрегва заплахите...

— Махай се! — сви юмручета Тиел. — Пст!

Е, това беше прекалено...

Кръвта на Лойя кипна. Обидата не беше само лично към нея, оскърбен бе целият клан. Малката мърла се беше подиграла над тотемния знак на ордена! Все едно пред Огнени да загасиш свещ, или да се замъкнеш на прием в клана на Вълците с палто от вълчи кожи. И нека вълшебниците от Котешкия орден да не умееха физически да приемат облика на тотемния си покровител — единствено поради дребните му размери, все пак връзката тук не бе толкова директна, както в другите животински кланове — но да търпят гаври...

— Самозабравяш се, момиченце... — изсъска Лойя.

— Чупка! Марш в дивата си гора, ти, диво животно! Тичай да ловиш мишки...

Това бе последната капка.

Лойя скочи, както допреди миг бе отпусната и мирна, сега — на бойна нога, преливаща от безумна енергия и жажда — да издраска очите, да разкъса гърлото, да оплиска с кръв палубата!

Още в скока си тя нанесе знамения удар на клана си — Незримият нокът! Даже Торн не беше успял да го избегне — при все че Лойя беше само колкото да маркира удара!

А момичето... момичето опита! Ала нещо ѝ попречи, заклинанието ѝ, което висеше на върха на пръстите ѝ, кой знае защо не литна насреща. Лойя с възторг разбра, че е успяла, когато насмете крехкото тяло на Неведомата под себе си.

Но... къде са раните?! Къде са смъртоносните рани от четворката магически нокти? Нещастницата трябваше да е пронизана, сърцето ѝ — изтръгнато, а гръбнакът — прекършен!?

Яхнала противничката си, Лойя отново я цапна с невидимата си котешка лапа, като вложи последните запаси бойна енергия, за да смачка сърцето на Тиел, да го накара да замлъкне завинаги...

Само че момичето не желаше да мре.

Нещо повече — протегна напред разперена длан и я притисна към лицето на Лойя. Между пръстите ѝ звънна Сила. Това е... това е неотразимият удар на Незнайния клан... баба ѝ Ивер Първа ѝ бе разказвала за него...

Котката се приготви да посрещне смъртта.

Нищо.

Заклинанието на Тиел спря напред пътя. Като куршум, избълван от цев на пушка, увисна в средата на убийствената си траектория. Сякаш някаква трета Сила, пред която цялото изкуство на Тиел и майсторството на Лойя Ивер бяха нищожни, с един-единствен лек полъх замрази действието на бойните заклинания...

Беше чувала за такова нещо!

Ала в момента нямаше време да мисли, прекалено близко бе лицето на омразната никаквица, майната и на магията и заклинанията, щом не се подчиняват — ще довърши започнатото по грубия начин... както при сбиване със свои... ей сега ще ѝ покаже!...

Лойя запищя, като сграбчи и заскуба късите коси на момичето под себе си.

Онази не ѝ остана длъжна — заналага я по физиономията, като драскаше не по-зле от посветена котка, стараейки се да улучи очите. Жената и момичето се търкулнаха по палубата като крещящо, виещо и съскащо кълбо. И двете русокоси, с лек оттенък към червено, Лойя — твърде стройна за годините си, Тиел — малко по-развита за възрастта си. Все едно сиамски близначки, предприели отчаян опит да се разделят.

Жената сви пръсти върху гърлото на жертвата си, но пък и девойката опъна косите на противничката си така, че шията на Котката запука. И въпреки това Лойя чувстваше, че в ръкопашния бой ще вземе връх... Ох!

Оле-ле!!!

Двете с писък отлетяха в противоположни посоки, свирепата им прегръдка бе разкъсана от струя студена вода, плиснала над фалшборда от реката. Телата им почти изтръпнаха.

— Стига!

Просната върху дъските, подпряна на ожулените си лакти, Лойя Ивер с ужас се взираше във Виктор.

Той стоеше между тях двете, като сякаш ги държеше с протегнати ръце да не се нахвърлят отново една срещу друга. А над него, в небето, кипеше Сила. Безумна и яростна сила. Виктор бе нейното острие, гърлото на торнадото. През него струеше, биеше такъв поток енергия, че рядко стряскащата се насериозно Лойя понечи да зимижи, да се свие на кравайче от страх. Разбира се, собствената ѝ магия не беше угаснала — това не бе по силите на този мъж, но всички заклинания подвиха опашки и се скриха дълбоко в душата на господарката си. Водата край шлепа вреше, корабчето подскачаше, пориви на вятър катурваха всичко стърчащо от палубата... освен самия Виктор.

— Забранявам ви...

Погледът му мина през Лойя като нажежено желязо. Насочи се към Тиел — и момичето се сви, омекна.

— Първата, която почне пак да съска — студено извика Виктор, — ще я хвърля зад борда да поизстине. Е?

Лойя не искаше да цопва зад борда. Зяпаше този необикновен мъж с широко отворени очи. Лудешки възторг, гъсто примесен с ужас, изумление и влечение, шупваше в сърцето ѝ. Ето какво било!

Така значи!

Глупак си Торн, глупак си Ритор, глупачка си Тиел... Или... ти всичко знаеш, Неведома?

Надникна в очите на момичето, ала там още не се беше успокоила яростната буря и нищо не можеше да се разчете.

Лойя бавно се изправи и сведе покорно глава:

— Приеми извиненията ми... Виктор — котката замълча за малко. — Прощавам на Тиел поведението ѝ. Та тя е още дете...

Тиел пламна и Лойя с надежда кръстоса погледа си с нейния. Хайде, избухни, оскърби ме пак! Изкъпи се в студената вода!

— Прощавам на Лойя, че ме нападна — учтиво произнесе Тиел. Изхлипа и докосна драскотините по лицето си.

— Боли ли те, Тиел? — Виктор пристъпи към момичето. В гласа му имаше тревога. Въртопът от Сила, бушуващ наоколо, започна да утихва.

Достойна съперница. Какво са за нея тези жалки драскотини! Обаче не — използва ги и сега хленчи на рамото на спътника си, като хвърля злодейски погледи към Котката.

— Горкото момиче — Лойя употреби докрай цялата гама на гласа си. — Позволи ми да излекувам твоите ранички... в знак на помирение.

Виктор одобрително кимна и грижовно потупа Тиел по гърба.

— Добре. Радвам се, че се успокоихте. И така — какво искаш от мен, Лойя Ивер?

— Искам да помогна... — на теб и на Тиел.

— Не се нуждаем от помощ.

Лойя отрицателно и със съмнение поклати глава:

— Не отказвай, преди да обмислиш, Виктор. Чака ви засада. Този път Ритор няма да ти остави никакъв шанс.

В момента беше искрена както никога преди. Даваше си сметка, че спасението — при това не само нейното лично, но и на целия клан — зависи от откровеността ѝ. Пълна и безусловна откровеност. Стига да не е сгрешила... Не, не може да е сгрешила.

Нали го видя с очите си?

И нека Тиел излиза от кожата си, но Лойя Ивер няма да изтърве възможността да закрепим позициите на своя орден. Нямаше да изпусне и личната си изгода. Нима най-сетне се е появил шансът да стане истинската героиня на своя клан?!

И да извърши онова, което не е постигала никоя предводителка на Котките още от времената на Изхода.

Може би...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Приятели, запознайте се — това е Лиз от Огнения клан, маг трета степен.

— Вече почти второ ниво — бързо допълни момичето. — Издържах на изпитанията, но магистър Навахо загина и затова...

Сандра кимна:

— Добре, Лиз. Аз съм Сандра, първа степен. Той е Асмунд, засега само седмо ниво... в аванс.

— О, теб значи съвсем наскоро са те открили! — възкликна с подкупваща непосредственост Огнената девойка. Момчето се притесни, изчерви се и целуна протегнатата ѝ ръка. При това Сандра ревниво сви устни, но като усети погледа на Ритор, предпочете да задържи езика си зад зъбите, а зъбите — зад устните.

— Аха — кимна момчето, — скоро беше. Учителят Ритор...

— После ще имате време да си побъбрите, Асмунд. Поне ще си откъхнеш от досадни старци... — прекъсна го магът, като накрая дори си позволи лека усмивка, от която Сандра помръкна. — Лиз, нека те запозная с останалите вълшебници на Въздушния клан. Магистър Соли... магистър Болетус... А това са нашите воители, всички отлични и сърцати мъже и младежи. Ето го и брат ми Кан със своя чирак...

Когато Лиз, поруменяла от удоволствието да бъде център на вниманието на толкова мъже, приключи със здрависването. Ритор с жест помоли за тишина.

— Приятели! Имаме последна възможност да обезвредим Убиеца. Несполука този път не трябва да има, няма да се уморя да го повтарям — провалът е изключен. Сега пришълецът от Опако се е насочил право към нас. Плува по канала. Надали има водач, най-вероятно върви, подчинявайки се на усета си, осланяйки се на своите инстинкти. Би трябвало да чувства привличане от страна на Земята... или Огъня. Но пътят към Орос минава през владенията на Земните. Затова ние сме тук. Държа Убиеца под трасиращо заклинание. Няма да атакуваме до последния момент, тоест докато не се покаже в пряка

видимост. Вълшебниците ще обезвредят защитата му — нападаме всички заедно по мой сигнал, след което ще го поемат бойците. Искам главата му, ясно ли е?

Ерик и Кевин дружно кимнаха. Останалите седмина Старши — също.

— Ще го причакаме тук, в тази долчинка. Щом слезе от кораба или с каквото там пътува, тръгваме подире му. Помнете, момчета, той е способен на много неща. Най-добре ще е да го разстреляте отдалеч... само че не вярвам да сполучим да го направим, твърде много късмет се иска... Всъщност, излишно е да ви уча какво и как да правите в бой. Ние ще ви прикрием отначало... нататък — стискаме ви палци.

— Ще се справим — полугласно каза Ерик. — Как мислиш, Кевин?

— Няма да се издъним — съгласи се другият воин. — Ние ли не знаем с кого си имаме работа?!

Лагерът на Ритор се намираше в закътано дере, по склоновете, на което се издигаше гъста гора. Всъщност, магьосникът не се тревожеше за лагера. Главната задача бе да забележат Убиеца, когато онзи стъпи на брега и се отдалечи от канала, където силата на Ритор бе многократно по-слаба. И щом неканеният пришълец тръгнеше по пътя, щеше да попадне в засадата. Деветимата Старши заедно с оръженосците си щяха да го довършат...

Зачакаха. По сметките на Ритор, Въздушните печелеха преднина от няколко часа. Убиецът нямаше резон да напуска канала преди да е стигнал до друма — нямаше как да знае, че преследвачите не са по петите му, а са разгадали откъде ще мине и вече го дебнат. Не знаеше, че този път ще му противостоят две стихии наведнъж. Той още беше неопитен — и затова нямаше шанс.

„И да оставя костите на най-добрите си воини — студено помисли Ритор, — пак няма да го пусна жив. Убиецът ще бъде унищожен. На всяка цена. Вече усещам... усещам трептенето на безплътните струни... Виждам, виждам поличбите, които само аз познавам — те предричат появата на Дракона. И ако на пътя му се окаже Убиецът — катастрофата е неизбежна. Защото този Крилат Господар ще е наистина последният. Може би Торн ще успее да отблъсне първата вълна на Природените, макар че не си представям как би се справил, ала вторият им ешелон вече със сигурност ще му

дойде много. Защото само за ликвидирането на псевдодракона ще плати с живота на две трети от магическите си воители. А за оцелялата третина ще е достатъчен и един кораб с орлова глава на носа...“

Издигащото се слънце безжалостно пъдеше и последните дрипи на нощта, упорито се катереше нагоре по небосклона и Ритор неволни си припомни един свой детски страх. Преди много-много години все се боеше, че златистото кълбо изведнъж ще се подхлъзне по кристално-синята стръмнина и ще рухне върху света като изпепеляваща буря...

Ерик и Кевин без умора гонеха своите хора напред-назад, тренирайки някакви известни само на тях хватки, момчетата-оръженосци щъкаха из храсталака, като се разтваряха сред листака като змийчета. Сандра и Асмунд си шепнеха нещо, застанали настрана. Соли и Болетус беседваха с Лиз, която им показваше някакви детайли от атакуващото си заклинание — пръстите ѝ сновяха в сложни жестове, между тях припламваха огънчета без дим.

Всичко беше наред. Отрядът бе готов. Още малко и ще тръгнат към мястото на засадата.

Ритор си позволи минута отпускане. Приседна на стар изсъхнал пън, като се наслаждаваше на кратките мигове спокойствие. Напоследък прекалено рядко му се падаше да изпита това удоволствие. „Боят ще е утре, а сега...“^[1] Преди няколко месеца в кланът дойде човек от Опако, който нямаше нито капка чародейски талант, но пък помнеше множество песни и стихотворения...

Вълшебникът предпазливо провери проследяващото заклинание. Напрегнато опипа нишките на магията... целта не бе изпусната, трасирането продължаваше... Аха! Изчезна мъждукащият компонент на външна Вода — Убиецът бе стъпил на брега. И като че ли оставаше в неведение за преследващите го.

Ритор вдигна ръка. Лагерът тутакси замря.

Още няколко секунди отидоха, за да определят посоката на движение на Убиеца. Както Въздушният предводител се беше досетил, пришълецът вървеше пеш от пристанището по търговския път — право във владенията на Земния клан. Точно това се искаше от него!

Оставаше последното — да го обкръжат... и да довършат започнатото.

— Тръгваме — тихо заповяда Въздушният магьосник. Забеляза прехапаните устни на Асмунд, свъсените вежди на Сандра, побелелите сплетени пръсти на Лиз. Единствено Соли и Болетус оставаха спокойни.

Предстоеше им двучасов преход до друма. Есенното слънце не жареше, вървеше се леко. Отрядът крачеше, разтеглен в индианска нишка. Ерик и Кевин бяха поставили начело Блейд, а Жером и Бен прикриваха фланговете за всеки случай. Никой не очакваше външно нападение, но... знае ли човек какви номера да чака от Торн?

Между дърветата забеля ивицата утъпкана пръст и Ритор нареди кратка почивка, преди да заемат позиции. За бой му трябваша бодри хора с пълни сили. Изпреварваха Убиеца и имаха време да се подготвят — внимателно и както трябва.

...Друмът незабавно опустя, когато излязоха от гората. Подплашените селяни, запътили се на пазар, еснафи, тръгнаха за същото място, но като купувачи, кираджии, превозващи търговски стоки от пристанището, просто странници — всички, които обикновено се движеха по такива пътища, бързаха да се махнат надалеч от бойния отряд на Стихийните. Даже и групи от тотемните кланове, включая гордите Пантери, след кратко двоумене предпочетоха да не се набиват излишно на очи, особено пък на Ритор. Впрочем, магьосникът нямаше желание да протака спектакъла. Там, където друмът правеше завой, заобикаляйки полегат залесен хълм, Въздушният вълшебник даде команда да спрат.

— Тук.

Мястото беше почти идеално. Пътят минаваше през долчинка със сравнително стръмни склонове, храстите в гората наоколо бяха гъсти — на две крачки навътре човек вече се губеше от поглед. Убиецът нямаше да се измъкне.

Ерик и Кевин енергично разполагаха подчинените си. Бойците и оръженосците потъваха в шумите един след друг. След няколко минути на друма останаха самотните магове.

— Лиз — обърна се с последни наставления Ритор, — ние със Соли мачкаме първия му защитен слой. Очаквам да е нещо Водно. Следващият му пояс е задължение на Сандра и Асмунд — трябва да се справят с нещо от собствения ни арсенал. Сетне си ти. Болетус ще те прикрива от евентуален контраудар. Предполагам, че той ще отбие и

твоята атака, моето момиче... но ти не се разстройвай. Помни — задачата ни е да го накараме да се открие. Нека изтощи силите си, докато отрази нашия натиск. И щом вържем Убиеца в магически бой, Ерик и Кевин... те си знаят. Ала ще е необходимо да го обезсилим докрай, разбираш ли? И затова те моля — не пести от себе си. Давам ти честната си дума, думата на Ритор, че никой няма да се мъчи да разгадава тайните на твоите бойни заклинания.

Лиз поруменя и кимна.

— Заемете местата си, приятели — изрече магът. — Той вече е наблизо.

Полека-лека друмът се запълваше отново. Заскърцаха каруци и фургони, засноваха пътници — пеши и яхнали коне, мулета, магарета... Мина стадо овце, огласи въздуха с блеене и подвиквания на пастирите, насити го с миризма. Пътят придоби съвсем обичайния си и мирен вид.

Ритор лежеше под гъстите клони на вечнозелена магнолия, напълно скрит от любопитен взор. Дървото над него тихо шумолеше. Маговете на Земята доста са се потрудили, докато тази нежна южна гостенка от отвъд Горещото море се аклиматизира и благоволи да пусне корени и на варовиковите почви на Топлия бряг. Вълшебникът чакаше. Хайде, Убиецо, хайде, къде се бавиш? Ритор в момента не смееше да проверява трасиращото заклинание по-обстойно, за да не стресне жертвата си. По чисто логична преценка пришълецът трябваше всеки момент да пристигне.

Стоп! Кой е това?!

По друма бързо крачеше Лойя Ивер. Облечена в обикновена, покрита с прах рокля, боса и с разрешени коси — самата тя, Първата Котка на своя орден...

Ритор не би се учудил, ако вместо нея видеше Торн. Но тя? Какво прави тук? Белята ли си търси? Жената спря. Проницателно се вгледа в гъсталака.

— Позволи ми да се приближа, почитаеми Ритор — предпазливо подвикна тя. — Нося важни вести. Става дума за Убиеца. Струва ми се, че го изпусках.

Магът съумя да прозвучи достатъчно спокойно:

— Заповядай, ела насам, почитаема Лойя. Обясни ни какво се е случило, ако обичаш.

Разказът на Лойя не отне много време. Тя бе изящно лаконична:

— Бях при Торн — направо заяви Котката. — Настоях и получих истината.

— Била си при Торн? — изуми се Ритор. — И той не те е убил на място?

Лойя отвърна с презрителна усмивка:

— Мен? Не! Ние... постигнахме споразумение. Платих му откуп за нанесената обида... — лукавата ѝ усмивка предизвика прилив на кръв към лицето на Ритор. Ясно що за „откуп“... Ох, Лойя, ах, котко разгонена... Всъщност, ти ми спаси живота, затова не е редно да те съдя.

— ...а после проследих Убиеца. Не беше лесно, Ритор. Зад гърба си има две посвещения, станал е много опасен. Не се доверява никому, даже на собствената си сянка. Сега се е запътил към Земните, обаче май е заподозрял, че го чака засада.

— Как така „заподозрял“? — намръщи се Ритор.

— Не е глупав, а даже и глупак, който не е пълен идиот, би се досетил, че след едно неуспяло покушение следва да се озърта за второ — с известно пренебрежение каза Лойя. — И ми се струва... не съм напълно убедена, но... Като че ли се е отървал от твоята проследяваща каишка.

— Как?! — порази се магът.

— Ох, уважаеми колега, даже аз я усетих върху него... А понеже е посветен в твоята стихия, значи също е разпознал заклинанието... и е съумял да го прехвърли на друг.

— Не може да бъде! — изръмжа Ритор. — Ивер, аз... за мен... не! Не може да бъде!

— Аз толкова бързах, за да ти кажа всичко това — Лойя обидено се обърна. — Подбих си петите... тичах като смахната... и какво срещам в отговор?

— Лойя... недей... моля те... — разкая се магът.

Наистина, защо Котката ще го лъже? Особено когато преди това му е спасила живота, поемайки значителен риск.

— Ти да не мислиш, че Торн ме е придумал да застана на неговата страна? — разбиращо прошепна тя. — Я помисли, каква ми е ползата от него? Да, бях в Стополие... отдадох му се... Котките искат

мир, не война. Още по-малко — със Стихийните кланове. А и знаеш как си живеехме под властта на Драконите...

„Наистина — помисли си Ритор. — Крилатите Владетели пренебрегваха Котките, но пък не им пречеха да плетат своите интриги. Като че ли по времето на Драконите кланът на Лойя Ивер заемаше далеч по-високо място сред останалите тотемни, не както сега!“

— Освен това — продължаваше да шепне Лойя, — думите ми лесно могат да се проверят. Направи нова магия за трасиране и ще се убедиш сам. Пък, ако лъжа — убий ме... или ме хвърли на поругание на войниците си. На всички наведнъж. Ще им хареса! Пада ми се, сама съм си виновна, ха-ха!

— Неуморна си на шегички, Лойя — с укор рече Ритор. — Няма да те пусна на момчетата, жал ми е за тях. Нали те знам, цял полк можеш да умориш... Добре, наистина не е време за майтапи. Ще проверя думите ти.

— И ще видиш, че съм права! — нацупено се фръцна Котката.

С леко усилие на волята Ритор съживи заклинанието. Енергийната нишка завибрира, слаб вятър се понесе към целта... отрази се от разголената човешка душа, върна се като ехо и отново се дезактивира...

Ритор едва се сдържа да не извика. Потисна и мимиката, която би го издала колко е шокиран. Оттатък **НЯМАШЕ** Убиец. Обикновен момък, който буташе количка с дини, а до него припкаше младо момиче в сиромашка рокличка, като придържаше раираните черно-зелени дарове на бостана, за да не се изсипят, защото отстрани дъските на количката бяха се отковали. Младият мъж беше сърдит, момичето — хем нехайно, хем потиснато, вероятно той й се беше карал, вместо да спре и да поправи калпавотията...

И нищо подозрително! Никаква Сила! Само на външен вид малко приличаше, вероятно заради намусената си физиономия. Нищо повече.

— Хитър е мръсникът! — изсъска Ритор, стискайки юмруци от яд. — Чакай, чакай, няма да ми се изплъзнеш! Сандра! Асмунд, Соли, Болетус! Всички насам! Помогнете ми!

А когато Ритор иска помощ...

Особено се стараяше Асмунд. И както обикновено ставаше с новациите, тъкмо момчето откри Убиеца.

Ама естествено! Как можа Ритор така да подцени врага! Беглецът си беше извадил поуки от случилото се в Хорск. И беше кривнал от друма, вървеше по обраслите странични пътечки, от чифлик към чифлик, през изоставени ниви, през празни градини... Разбира се!

Вярно, все пак беше сбъркал. Не познаваше местността и пътеките го бяха върнали опасно близо до друма.

— След мен! — изкомандва Ритор. Като че ли нямаше да е трудно да го настигнат.

— Е, какво ще кажеш сега, Ритор? — чу се гласът на Лойя Ивер.

— За втори път ми помагаш, Лойя — магът взе жената за ръцете. — Няма да го забравя. Когато всичко свърши... ще ти се отплатя за добрината. Длъжник съм ти, но няма дълго да остана такъв.

— Ще почакам — усмихна се тя.

— Сега бързаме... Идваш ли с нас?

— Разбира се, уважаеми Ритор — сви идеалните си рамене жената. — Нима бих могла да остана встрани?

...Шеметен бяг през гората. Дълъг, труден, неспирен зиг-заг, който топеше силите им. Струваше им се, че клоните нарочно се стремят да ги ударят през лицето или да се закачат за дрехите, пътеките предателски водеха все не натам, накъдето трябваше, а корените и редките камъни гледаха да препънат бързите нозе на маговете и воините...

Ритор вече не криеше проследяващото заклинание. И с всеки миг усещаше приближаващата се Сила. Убиецът също сякаш се беше отказал да се маскира. Самоуверен, решил, че се е отървал от каишката — и край, няма грижи? Не, драги, след малко ще се убедиш, че два пъти никой не може да измами Въздушния клан.

Между дърветата от време на време се мяркаха воините, а оръженосците им все едно наистина бяха станали невидими — даже Ритор не можеше да ги забележи, без да се напруга. И още — ту отляво, ту отдясно блесваше златото на косите на Лойя.

Гората свърши изведнъж като отсечена с великански меч. Към хоризонта се точеха ниви, редувани от градини. Пълзеше тънката

лента на някакъв междуселски път. И по него с бърза крачка подтичваше млад мъж с черно яке и къса сабя на пояса.

Силата на Убиеца бликна право в лицето на Ритор като отровна пяна.

— Атака! — закрещя магьосникът. И запрати първото заклинание.

Отстрани започна да вие вятър, по разораната земя се плъзна прашно торнадо, над главата на Лиз се завъртя огнено ласо...

Човекът на пътя изтърва меча си. Приклегна, плесна се по бедрата. Лицето му се разкриви в маска на смъртен животински страх.

„Ти... трепериш, гадино?! Помниш ли онези, които погуби на гарата? Моли душите им за прошка докато още имаш време за това! Или се изправи и се сражай, както се полага на един Убиец! Аз зная, аз не съм забравил това гордо опиянение, което клоkochи в гърлото от излишъка Сила, познато ми е осъзнаването, че съм обречен, че губя. И това е полет на духа! Би трябвало да чувстваш същото, защо тогава трепериш, ти!?“

Човекът падна на колене. Бойното заклинание на Ритор, невидимият вятърен сърп се стовари отвесно върху беглеца, разби защитата му, превърна я в нищо.

Ритор усети начеващите белези на стъписване в сърцето си. И почти се провикна наум, едва ли не се примоли на врага си:

„Какво ти става, Убиецо! Можеш да се биеш, съпротивлявай се! Имаш още сили, не ти остана друго, освен да си отидеш като мъж!“

Ала Убиецът не искаше да се съпротивлява. Не допускаше и мисъл, че трябва с достойнство да посрещне неизбежното. Панталонът на чатала му потъмняваше. Той пълзеше на колене към обкръжилите го воители, като кършеше ръце и виеше от страх:

— Ох, аман-заман! Ох, помогнете, хораааа!... Честен кръст тургам, чорбаджи, нищо не знам! Невинен съм язе, невинен, ваше магично благородиеееее!...

Селякът плачаше с глас. Въргаляше се в прахта, ломотеше нещо несвързано. Приближилият се Ритор усети дъх на ракия, урина и кисела пот — миризмата на страха.

Воините стояха неподвижно, без да свалят прицела си. Никой не атакуваше, но и не се връзваше на тази, може би, уловка. Чакаха нареждането на предводителя си.

Но преди него се обади Огнената, като набръчка аристократичното си носле:

— Това ли е Убиецът, учителю Ритор? Според мен това е прост джебчия с насрани гащи, който е откраднал отнякъде меч!

Въздушният заобиколи ридаещия мъж. „Къде, в името на Великите ветрове, къде тук има Сила?! Къде би намерила подслон в това жалко създание?! Или все пак това е хитроумен капан, а Убиецът само чака да отпуснат гарда?“

— Да не си понечил да твориш магия или да бягаш! — предупреди го Ритор.

— Няма, няма, няма! Лежа, лежа, лежа! Ама язе никогаш... пожали ме, чорбаджи, пожали сирачето, нищо лошо не съм сторвал, аууууу!...

— Откъде си взел този меч? — строго запита Ритор.

— Меч? Амчи язе ни калъчка, ни чекийка носим, чорбаджи! Виж, че е само тояжка... — заекна нещастникът.

Ритор тръсна глава. Защо му се беше сторило, че този тип е въоръжен? Наистина, на пътя се търкаляше обикновена тояга с чворче, напомнящо на ефес...

— Бързо го претърсете! С магия! — нареди той.

Дребна, плитка и жалка душичка. Малко алчност, малко страх, порция похот и котле глупост. В момента — само страх. И повече нищо. Нищо! Абсолютно нищо!

Как така? Не може да бъде... Заклинанието посочи този тук...

— Той не е Убиецът, учителю Ритор — презрително подхвърли Лиз. — Просто ни забаламосаха.

Момичето от Огнения клан не доизрече подозренията си, ала те личаха в очите ѝ.

„Лойя. Лойя Ивер. Същата, която ми спаси живота. Същата, която е толкова убедителна. Която толкова е бързала, за да ни помогне. Ах, ти...“

И която сега не беше сред тях.

Сякаш преди миг тичаше заедно с отряда, масажираше ръката си, готвейки се за своите подли котешки заклинания, даже срещна в движение очите на Ритор и му се усмихна пленително. А сега беше изчезнала. Дим да я няма. Бързо и незабелязано, както го умеят само котките.

„Продажна кучка! Разбира се! Отишла е при Торн, за да го моли за прошка. И е получила тази прошка. Срецу услуга. Действала е по волята на Торн. Преметнала ги е като хлапета! Тъкмо защото на нея бих повярвал... защото ме отърва на бала си от Водните. Да, Торн. Добър ход, враже мой. Нямам какво да кажа.“

Човекът лежеше и едва потрепваше, тихичко скимтейки.

— Не е той, да — полугласно произнесе Ритор. — Приятели, предадоха ни! Предаде ни Лойя Ивер. Тя помогна на Убиеца да ни се изплъзне. Сигурно сама му е показала как да се избави от трасиращото заклинание. Не е много трудно, стига да те подкрепя опитен наставник, а тя е маг от първо ниво. Нищо, че от тотемен клан. Да, така е. Разбира се. Да...

Ритор говореше като на лекция. Магове и воители се втрениха в него с нарастващо безпокойство. Какво прави Първият чародей на клана? Защо се размотава? Трябва да се бърза, не бива да спират, веднага следва да започнат ново претърсване, все още е възможно да успеят...

Ала Ритор говореше и говореше. Бавно, обстоятелствено. Разнищвайки всеки детайл. И като виждаха станалите му празни и стъклени очи, никой не се решаваше да го прекъсне.

— Има такава хватка, приятели. Убиецът капсулира Силата си, свива я в кълбо, така че тя е забележима единствено в непосредствена близост. А на подставено лице, както този тук, все едно се връчва Наметалото на Силата, нейния призрак. Камуфлаж, така му викат в Опаката страна. А ние се хванахме, подлъгахме се от този фокус. Защото предполагаме, че Убиецът е от броени дни в нашия свят и не би могъл сам, без водач, без наставник, да се научи на такива номера. Но се оказа, че има кой да го научи — Лойя Ивер! Ах, Торн, браво на теб, Торн. Моите уважения. Силен си, Торн, умен си, враже мой...

— Ритор! — осмели се да се обади Сандра. — Ритор! Спри се, моля те! Трябва да помислим как да заловим Убиеца. Трябва да претърсим...

— Няма смисъл — махна с ръка магът. — Оттук нататък към териториите на Земяните водят много пътища. Освен това, след като се е затворил... Не разбираш ли каква кал ни направи тази Котка? Научила го е да се спотайва. Сега ще го разпознаем само ако се сблъскаме лице в лице.

— Къде е тази дърта развратница! — ревна вълшебницата. — Ще я одера за зимна шапка!

— Късно е, Сандра. Котките с това са знаменити. Само ще гоним вятъра...

— Ритор! — възкликна Болетус. — Ти си се отчаял, приятелю, предводителю мой! Не бива! Ти нямаш право да се отчайваш! — той хвана колегата си за раменете и го разтърси. — Ела на себе си! Недей се пречупва! Длъжни сме да ги заловим! И Убиеца, и предателката! Имаме достатъчно сили и хора за това!

Първият маг на Въздушния клан бавно вдигна глава. Очите му се проясниха. Сандра подхвана да приглася на Болетус, сякаш окуражаваше малко дете:

— Всичко ще се оправи, Ритор. Ще обединим усилията си, а ти вече познаваш лицето му. Ще го търсим така...

Тя изведнъж се усети, че крои несбъдваеми планове. Ех, да беше толкова просто — издирването по този начин...

Намеси се Лиз:

— Той не ще успее дълго да се спотайва. Силата не се държи скатана като пътна раница. Рано или късно ще си покаже рогата. Да вървим към близката крепост на Земните! Там ще чакаме...

Ритор с мъка вдигна взор към спътниците си.

— Добре — промълви насетне. — Да вървим...

* * *

Резенът диня течеше, ръсейки в прахта захарни капки сок. Виктор изтръска черните гирлянди семки и излапа резена като хала. Вкусно. И никаква химия... е, може би малко магия? Дали заклинанията могат да се третират като екологично вредни фактори? „Налитай, народе, дините ми са без всякакви чародейства, сам ги отгледах!“ Не, наистина е вкусно. Безумно. Даже му стана жал да зареже послужилата им за маскировка количка. Имаше ли изобщо нужда от нея? Според Лойя — да. А в действителност? Може би напразно се мъкнеха по припек, бутайки близо стотина кила дини? Ето, Тиел е на мнение, че е било нахалост.

Виктор избърса брадичката си, извади меча и разсече следващата диня. Тиел незабавно грабна сърцевината. Като дете той викаше на тази част, където нямаше семки, „петленце“.

Е, би ли му хрумнало само преди няколко дни, че ще кълца дини с автентичен елфически меч... със същия меч, с който уби човек! И ще мляска с доволна физиономия като прасе... Виктор се опита да почувства някакво отвращение, погнуса или поне презрение към себе си. Как може да бъде такъв?

Оказа се, че лесно.

— Хайде стига — рече той, като запрати в храсталака оглозганата тъмно-зелена кора. — Ако изям още едно парче, нощес ще се... подмокрят.

Тиел хихикна. Погледна го.

— Намазал си се до ушите.

Изоставиха количката, като се отклониха за малко от пътя и спряха край плитка рекичка, която течеше през каменист терен. Даже досами водата нищо не растеше, а прахта веднага покриваше лепкавата от сока кожа.

— Ти да не си по-добре? — забеляза Виктор. Клекна на брега и се изми със студената вода. Усещаше корема си издут като барабан, а себе си чувстваше като питон, който е глътнал и слона, и шапката, и самия Екзюпери на всичко отгоре. Внезапно му блесна примамлива мисъл.

— Искаш ли — предложи на момичето, — да накарам въздуха да пъди прахта от нас? Поне ще опитам...

— Не го и помисляй! — възкликна Тиел. — Какво те прихваща! Не разкривай Силата!

Виктор замълча. Обади се след малко:

— Тиел, нали ми казваше, че всичките притеснения на Лойя струват колкото опашка от умряла котка...

— Може би и толкова не струват! Може да са глупости на търкалца!

— Да. Най-вероятно. Ами ако не са?

С подобен аргумент нямаше как да се спори. Винаги е добре да се застраховаш. Само че преди Тиел май не проявяваше чак такава предпазливост...

— Добре, няма — покорно обеща Виктор. Показаните му от Ивер хватки бяха съблазнително свежи в паметта. Беше толкова просто! Нима магията се овладява с такава лекота? Не, навярно не е за всеки. На него му помагат заложибите на Убиец, същите, заради които момичето го домъкна в този свят от Опаката страна.

— Правилно — похвали го Тиел. — Аз също ще се измия.

Беше забравил навиците ѝ. Не успя да се опомни, а тя вече смъкваше рокличката и след секунди се плискаше с тих писък в студената вода. Брей че момиче... Никакви комплекси. Той не се извърна като глупак, нито взе да ѝ чете конско за приличие. Напротив, проследи я с поглед. Няма какво да се лъже — хубавка е...

Опа! Ами че тя просто го прелъстява!

Тази мисъл бе обидна и тревожна. Когато млади момичета се влюбват в по-възрастни мъже, чувствата им никога не приемат крайно предизвикателни форми. Той се обърна на другата страна, за да не я вижда, обливан от мъчителните вълни на подозренията. Закъснели подозрения. Нима това малолетно девойче има място в безумната игра на маговете? Момиче от Неведомия клан?

Има.

Но от друга гледна точка — ако Тиел наистина имаше намерение да го сваля и да го върже с най-здравото въже на света — оковите на греховната любов, сплетена с гузната съвест, че се е поддал на това изкушение — отдавна би го постигнала. Още в първата нощ в страноприемницата, например, когато беше объркан и самотен, когато даже още не разбираше докрай какво се случва и реално ли е то. Би ли устоял на неопитните ѝ (защо пък неопитните? Хм, още по-гадно хрумване...) ласки, на свежата ѝ плът, при следващото им спане заедно — на шлепа, под снизходителния покров на нощта, както беше пийнал и уморен психически?

Или преди, когато сам я погали по лицето и се захласна в очите ѝ...

Виктор изсумтя.

По дяволите. Даде си сметка, че желанието, абе какво ти желание — хормонът го беше подгонил, това е!

А, не. Още тази нощ, когато Тиел заспи, ще предложи на Лойя да се поразходят под луната. Под девствено чистата Луна, още неопетнена от следи на астронавти, по нежна млада тревица, която

сама моли да легнеш в нея. А пък Лойя, дума няма, е доста разкрепостена жена. Толкова разкрепостена, че му идва на човек да я нарече развратна. Но Ивер живее с това, сексът за нея е също толкова естествено занимание, както учтива беседа или нуждата да се изпие чаша вода...

— Ти няма ли да се изкъпеш? — попита зад гърба му Тиел.

— Водата е студена — изръмжа Виктор.

— Тогава, да вървим — не настоя тя. Появи се пред него, облечена не в предишните си дрехи, а със сиромашката рокличка и без колебания избърса краката си. — Малко ще продължим по главния търговски друм, пък там ще намерим някой да ни качи. Нали имаме още пари?

— Ами Лойя?

— Искаш да я чакаш?

— Тя ни помоли да не продължаваме до довечера.

— Виктор! — Тиел тръсна мокра коса и седна пред него. Той неволно се усмихна на това. Мама му стара, нима е забелязала кои нейни жестове му харесват? Усмихна се и на голите й колене, също приятни... — Защо се държиш като малко момче? Защо трябва да се гърбя и за двама ни?

— Защо... какво има?

— Не вярвам на Лойя — твърдо изрече Тиел. — Хич. Първо, тя шикалкави. Премълчава разни работи.

— Възможно.

— И второ, ако маговете я пленят, тя няма да може нищо да скрие. Ще ни издаде! Опитен магьосник-разпитвач ще изстиска истината даже от умрял.

— От... от мъртвец? От друг мъртъв вълшебник?

— Мъртвите са беззащитни — отрони момичето и тонът й мигом подсети Виктор за стражите на Сивия предел. — За мъртвите не остава магическа сила... Ох, Виктор, глупачка съм, нали?

Видът й изведнъж стана самото смирение, разкаяние и смущение.

— Какво имаш предвид?

— Ами, това де... Лойя е красива жена... — Тиел срамежливо сведе очи. — И е много опитна, колкото сто хиляди жени навярно... Ти я желаш, нали? Както го искат възрастните...

Тя запърха с мигли.

Нямаше капка съмнение, че Неведомата се преструва. Но пък какво да ѝ каже, не виждаше как да я затапи. Момичето гледаше толкова простодушно и невинно, даже бузките ѝ са станали алени. Колко ѝ отива обаче...

— Тя сигурно е на поне сто години — замислено отрони Тиел. — А може и двеста да са. Маговете от първо ниво не умират от старост... Би ти било много приятно с нея, пък аз ти се моткам из краката...

— Я се!... — подскочи Виктор. — Какви ги плещиш!?

— За възрастта ли?

— За мен! Нямам време за престарели кокони! Хайде, нали щяхме да тръгваме!

До оживения участък на пътя стигнаха за по-малко от половин час, през които Виктор трижди прокле собствената си глупост заедно с хитростта на Тиел. Да, трябваше да изчакат Котката...

— Недей се цупи — каза внезапно момичето, сякаш беше отново подслушала мислите му. — Моля те. Ако на Лойя не ѝ се случи нищо лошо, тя ще ни намери лесно.

— Белязала ме е със свое заклинание? — сухо запита Виктор.

— Недей, не се ядосвай — Тиел мило го взе за ръка. — Ти пък... А на Ивер не ѝ трябват заклинания, тя е от клана на Котката. Да издебват, да се крият, да бягат и да лъжат — това са аспекти на Силата им.

— Аха, ясно. Ще тръгне по дирите ни. С долния си усет... — той си представи как Лойя на четири крака души пътя и без да иска се усмихна. Пък ако повярва на думите на Тиел и допусне възраст от два века... Пак му стана смешно, но той се намръщи и заплашително рече: — Но ако ѝ се случи беда заради това, че сме си тръгнали...

— Знам, знам. Няма да ми го простиш, ще се обидиш до гроб, ще ме пратиш в сиропиталище или манастир... Не преживявай толкова за нея! Не знаеш ли, че котките имат по девет живота?

— Аха, утеша ме...

— Радвам се, че се безпокоиш за Лойя — неочаквано каза Тиел. — Много се радвам! Това е добре. Поне за някой ти пука...

— За теб ли да се притеснявам? Все едно да крия риба под чадър да не я намокри дъжд!

Така, в леко заяждане, те изкараха около трийсет минути отстрани на пътя. Сетне още половин час седяха на тревата пет-шест крачки още по-встрани. През това време покрай тях премина повече от дузина различни превозни средства — всичките впрягове, разбира се, автомобили тук още не произвеждаха и слава Богу. Но Тиел все не ги намираше за подходящи, а когато той ѝ посочваше някоя каруца, момичето направо презрително вирваше носле. Е, и Виктор не се вдъхновяваше от перспективата да пътува заедно с пет дебели, дружелюбно хрюкащи прасета, нито намираше за светло изживяване да се вози заедно с компания весели и пияни джуджета, които пееха песни, възседнали волска кола, огромна като железопътен вагон. За разлика от земите край Сивите предели, тук изобщо нямаше елфи. Може би те не обичаха да се заселват далеч от големите гори, а може би бяха прокудени преди време от тези земи и след това не бяха пожелали да се върнат.

— Знаеш ли кое най-много ме порази тук? — каза той на Тиел.
— Това как всички се погаждате.

— Кои „всички“? Клановете ли?

— Изпотрябвали са ми клановете! По колко вълшебника може да има във всеки от тях? Стотина? Хиляда? Няма друг изход, освен да се погаждате.

— Не бих казала.

— Ояли сте се, затова — отхвърли Виктор възраженията ѝ, в това число и неизказаните. — Много ви е широко около врата, не сте живяли у нас. Ама за друго говоря. Как не са се сръфали елфи, джуджета, хора...

— Някои се сръфаха — небрежно подхвърли Тиел. — До смърт. Множество народи вече не съществуват. В планините, например, тук-там уж имало тролове, но те били доста малко. Всички, които не са били способни да се „погаждат“, са измрели.

Виктор си спомни за капитана на шлепа.

— А хобити има ли някъде?

— Какви?

Той обясни колкото можа.

Тиел поклати глава и за първи път гласът и прозвуча крайно несигурно:

— Никога не съм чувала за такива. Нито съм срещала подобни. Това май си е ваша измислица, от Опакоето.

Най-сетне по друма се зададе каруцата, която получи одобрението на Тиел. Даже по-точно не каруца, а файтон, чийто гюрук не беше вдигнат. Впрегнатата в колата кранта получаваше наставления от момък, който хем чоплеше семки, хем държеше повода, наглеждаше кобилата и четеше книга. Последният предмет предизвика у Виктор също толкова непреодолим пристъп на жажда за четене, колкото одевешната мания да си купи вестник. Ох, колко му тежеше невъзможността да прелисти нещо, пък нека и да е с омазнени корици и зацапани страници!

— Ехей — приятелски им махна файтонджията. — Да ви откарам?

— Да, да! — Тиел повлече спътника си за ръка. — Хайде, Виктор, побързай...

Момъкът и не понечи да спре крантата, но пък тя и без това крачеше толкова флегматично, че качването не ги затрудни ни най-малко. При все това Тиел ловко скочи на капрата, от което файтонджията изсумтя възхитено. Виктор обаче позорно последва колата в тръс и се качи отзад. Вътре имаше две пейки с купа сено между тях.

— Надалече ли пътувате? — дари ги с щърбава усмивка момъкът. Изглеждаше като най-обикновен младеж от провинцията. Ако колата му изведнъж се превърнеше в камион „ГАЗ“, нямаше да има никаква разлика, момъкът щеше да си е същият. Имаше къси черни коси, потъмняло грубовато лице, съвсем шофьорски отпуснати рамене, чисти дрехи, нищо необикновено. Цяла Русия гъмжеше от подобни юноши.

— За Терос сме — усмихна се в отговор Тиел. — С брат ми решихме да се цаним за Земни магове.

„Брат ми? И що така изведнъж...“ — рече си Виктор, но премълча.

— Е, чак до там няма да ви закарам, обаче до княжеските палати с удоволствие...

Виктор се поизкашля, за да привлече вниманието на момичето, но тя кокетничеше с момъка и не реагира.

— Казват, че сме имали дарба. Представи си, че наистина стана магьосница!

— Що да не си представя! Да не си гърбава я... Опитай — файтонджията остави книгата и пусна повода, което не направи никакво впечатление на мечтаещата за пенсия кобила и щедро отсипа на Тиел шепа семки. — На, вземи да чоплиш. И аз имам брат, Сашка. Той ги изпече — като за изложба!

— Мерси, мерси — Тиел седна до него. — А ти как се казваш?

— Вася.

— А аз съм Тиел. Красиво, нали?

Виктор, леко стъписан, я гледаше и се чудеше дали ако това чедо на Средния свят се озовеше без път назад в Опакото, не би се справила с живота по-добре от него. Не, наистина ще се оправи, ха на бас...

Момъкът обърна внимание и на другия пътник. Непринудено мушна и на него семки с думите:

— Вземай, не се шашкай... Как ти викат, мълчане?

— Виктор.

— Аха. Ама ти чопли, Витя, чопли. Семките ни са като за истински магове!

— А може ли... — Виктор свенливо посочи книгата.

— Ти си грамотен? — от просто дружелюбен гласът на файтонджията стана съвсем приятелски. — Аз много си падам по четенето. Вземай, вземай, само си избърши ръцете.

Според Виктор горката книга нямаше накъде повече да се цапа, но се подчини и потърка длани в дънките. Корицата бе избеляла дотолкова, че даже заглавието не се различаваше. Отвори дебелото томче там, където момъкът си беше отбелязал страницата със сламка.

Зачете.

Насам идваха право от събранията на първичните организации, след като получаваха лаконично известие, идваха, без да говорят, сами и по двойки, рядко повече от трима наведнъж, а в джобовете им непременно се намираще книжица с думите „Комунистическа партия (болшевики)“ или „Комунистически младежки съюз на

Украйна“. През чугунените порти можеха да преминат само ако покажеха един от двата документа.

В залата вече имаше много хора. Бе светло. Прозорците — завесени с брезентови палатки. Събралите се болшевики, шегувайки се над тези мерки, издаващи едва ли не паника, спокойно палеха „кози крачета“.

Дъхът му спря. Лъхна го на безумие. Безпомощно се озърна към Вася, който самодоволно кимна:

— Аха! Хвана те, нали? Яко пише, какво ще кажеш?

— Ти... откъде е това?

— Книгата е такава, бе — търпеливо поясни файтонджията. — Фентъзи. Чувал ли си за такова? То е, когато лъжат, ама убедително.

— Книжката е от Опакоето — бегло надзърна в текста Тиел. — Как си се сдобил?

Вася гордо се усмихна, като остави въпросът без отговор.

— А ти... всичко ли разбираш в нея? — не се сдържа да поразпита Виктор.

— Е... не съвсем. Как се пушат кози крачета^[2] — убий ме, ама не разбирам. И онези там... болшевики и комсомолци не са ми много ясни. Веднъж са като някакво джуджешко племе, щом строят железница. Друг път са като маговете — нов ред въвеждат, данъци вземат.

Виктор понечи да разясни какво и как... ала Вася бе повече зает с Тиел, отколкото с проблемите на комунизма. Момъкът хлопна Виктор по рамото и се обърна към девойката:

— Я кажи, каква е Силата ти?

— Мога да накарам тревата да расте по-бързо — първо, водата усещам — второ...

— Славно, славно!

— Аз даже помагах на джуджетата, когато строяха Пътя! И после два пъти съм намирала рудни жили...

— Стига бе! — младежът чак подсвирна. Очевидно имаше високо мнение за себе си, личеше му по начина, по който седеше, все едно карането на сено му беше временно занимание, а всъщност му е писано да стане голям човек. Но при все това Вася беше способен да

изпита и да покаже уважение към чужди таланти. — Ей, приятел, хубава сестра имаш!

Виктор мрачно кимна. Не му беше ясно защо Тиел е решила да баламосва случайния им спътник, но явно имаше някакви причини за това. Е, поне не се налагаше да маже лъжите ѝ, не му се включваше в беседата, а да чете за Павка Корчагин^[3] — хич.

Полегна върху сеното. Изпъна гръб и се загледа в чистото небе. Нито облаче, нито къделка пушек. Скърцат колелата, малко друса, но почти приятно — друмът е отъпкан здраво. Тиел и Вася клюкарстват за вълшебниците, гризкат им кокалите, кикотят се. Но го правят почтително и предпазливо.

Защо пътуват за Терос?

Не е ли време да престане послушно и хрисимо да се води по акъла на Тиел? Да, разбира се, момичето много помогна, без нея досега да е десет пъти загубен. Но тя преследва свои цели. Излиза, че първо бутна във водата човек, който не може да плува, пък сега гордо му хвърля спасителни пояси. Трябваше да проведат един откровен разговор...

Внезапно Виктор почувства, че в леко ядосаните му мисли присъства Лойя Ивер, която протяга дълги стройни крака и се усмихва предизвикателно. Пфу, мамка му! Каква е тази привличаща сила у тая жена? Ако наистина е на сто и кусур лазарника, както твърди Тиел...

А самата Тиел — на колко ли може да е?

Той повдигна глава и погледна момичето. Тъкмо навреме — Вася се опитваше да я прегърне, но тя го плесна през ръката и файтонджията без капка обида прибра лапата си.

Тя успява да бъде толкова различна. И сериозна наставница, и уплашено дете, и безжалостна студена кучка. С глас на напълно възрастна жена беше изрекла за Пределника и синовете му: „Те умряха щастливи“. И някак небрежно, бегло. Това не е тийнейджърски цинизъм, както му се беше сторило отначало. А като добавим и казаното от Лойя за Неведомия клан...

В този миг Тиел извърна лице към спътника си и му се изплези, след което игриво разроши косите по тила на Вася. Виктор смутено и сърдито отклони поглед.

Не, каквито и хипотези да изгражда, рано е за изводи. Ех, да беше тук Ивер! Тя може и да си води собствена игра, но пък е по-

откровена с него. Къде ли е сега вълшебницата Лойя?

[1] песен на Владимир Висоцки „Мерцал закат“ от 1966 г. — Бел.прев. ↑

[2] кози крачета — козья ножка (рус.жарг.) — ръчно свита цигара. — Бел.прев. ↑

[3] Павка Корчагин — герой от автобиографичния роман на Николай Островски „Как се каляваше стоманата“. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лойя Ивер се беше проснала върху камъните, които приятно охлаждаха умореното ѝ тяло, и лочеше вода от ручея. Отстрани навярно изглеждаше глупаво. Красива жена в окъсани дрехи е заела странна, неудобна за човек поза, брадичката се люшка над водните бързеи, мярка се розово езиче, следват припрени озъртания — и жената пак топва лице в потока...

Само че никой не виждаше Лойя отстрани. Никой не би надникнал в обраслата с млада гора падина, където магьосницата се беше скрила да почине след бягството си от отряда на Ритор. Само любопитно синигерче подскачаше от клон на клон, поглеждайки неканената гостенка. Лойя присви очи към птичката и тихо измяука. Синигерът не реагира и Котката се засмя, отърсвайки се от още врящото в кръвта ѝ напрежение.

„Умничкият благороден Ритор! Как само те метнах, аха! Ах, колко си ми ядосан сега! Недей, вълшебнико, не ми се сърди, не трупай злоба към горкото котенце. Тепърва ще разбереш, че съм била права. Дано не си го изкараш на онзи нещастен селяк... впрочем, ти не си от злбарите по душа, Ритор. Такива като теб първо се уверяват кой е виновен, чак после удрят. Ритор не ще убие невинен. Дори ще го възнагради за изтърпения страх — с щедра ръка от съкровищницата на клана. Ама колко красиво беше всичко! Вятърът нададе вой, когато волята на мага го призова и сви в яка примка! И колко изящно извади сребристия си меч Кевин... ох, че хубав мъж! А припламналата сила на девойката от Огнените!... Тази трябва да я запомня, току-виж някой ден оглави клана си...“

— Почиваш ли си, Лойя?

Водата в потока кипна, изду се като хълм. Бяла пяна обозначи коси и вежди, две малки въртопчета — очи. Карикатурно и стъкловидно, течащо лице гледаше Лойя от ручея.

Торн!

— Магаре! — Лойя едва сподави писъка в гърлото си. — Изплаши ме!

Прозрачната маска избухна в смях и забълбука. Две малки вълнички, оформили устните на мага, се раздалечиха и тънка струя вода плисна в лицето на Котката.

— Кретен! Престани! — изпищя Лойя. Вече се бе овладяла, но продължи да разиграва възмущение — нека Торн усети приятен гъдел по самолюбието си. Впрочем, магът имаше повод за гордост, беше съумял да я издири и да се пресегне до тънката нишка на Силата, подхранваща поточето.

— Добре, Лойя, стига шеги — примирително каза Торн. — Не се сърди. Много забавно настръхна и се разфуча, котенце... Няма само ти да се присмиваш над клетия стар магъосник...

— Кога съм ти се присмивала? — ахна обидено Котката. Приседна до ручея и с леко движение размъти водата. През лицето на Торн преминаха вълни като бръчки. — Не е хубаво да се подиграваш с беззащитна жена...

— Трудно някой може да ти се подиграва... или да те обиди — ликът на Торн се завъртя в потока, дълъг воден език облиза глезена на Лойя и се разпръсна на кристални капки. — По-добре помисли за Ритор. Нашият любезен приятел е извън себе си и се заканва да ти одере кожичката.

Значи Торн я следи? В течение е на всички събития! Стресната, Котката едва не отскочи от ручея.

— Какво ти става, скъпа? — жлъчно запита Торн. — Не се плаши от Въздушния. Държа да изкажа възхищението си за блестящата измама! Не, наистина, благодаря ти от сърце! Ритор за малко да ми обърка плановете.

Водният говореше искрено и Лойя се успокои. Кимна, приемайки благодарността и след кратко колебание попита:

— Торн, не разбирам защо твоите Наказващи преследваха Виктор. Опитаха се да го убият в Луга...

— О, ти си добре осведомена! — забълбука доволно магът. — Винаги съм се поразявал на способността на Котките да се изхитряват да са информирани за всичко...

Лойя не му позволи да отклони въпроса:

— Това е било за маскировка? Пускал си прах в очите на Ритор?

— Не само, Лойя, не само... — отвърна Торн и се замисли. Прозрачната му маска ту се отпускате до самото дъно, ту изплуваше на повърхността. Поточето набъбваше, магията теглеше вода от изворите като джуджешка помпа. — Така да бъде, някои неща наистина имаш право да знаеш. Убиецът овладява своята Сила само в схватка. Ненавистта е неговото оръжие, омразата и бойният гняв му дават власт над стихииите. Горкият Хотор... той знаеше какво върши. Дразнеше Убиеца. Насъскваше го. Унищожаваше всеки, който се намираще редом с него. До момента, в който Убиецът не прие посвещението си от Водата.

— Излиза, че Ритор сам си е попречил? — възкликна Лойя. — Удари Виктор и така го подтикна да осъзнае Силата на Въздуха?!

Устните-вълни на Торн изобразиха усмивка. Лойя поклати глава:

— Чисто играеш, Торн. И далеч напред гледаш...

На езика ѝ се въртеше, че при такива способности не би било грешно понякога и да се озърта зад гърба си, но благодарозумно премълча. Вече бе научила доста неща от Водния, без да споделя с него своите хитринки.

— Сега навярно ще гадаеш какви са другите подробности на инициацията на Убиеца... — Торн сви пенести вежди. — Недей се измъчва с чужди тайни, Лойя. Не си от Стихийен клан и не ти трябват излишни знания.

— Така ли? И какво ми предлагаш тогава? — ехидно отвърна Котката.

— Любов — рече Торн и избухна в бълбукащ смях.

Лойя се усмихна, мислейки си колко смел е станал от разстояние:

— О, мили... Само да знаеше как те желая! Но спомените също топят...

— Е, не ти обещавам, че ще те стопля, но всичко останало...

Водата в потока се люшна, шупна, оголи дъното. По пясъка заподскачаха уплашени попови лъжички. От ручея се изправи водна статуя — досущ като живия Торн. В тялото му се усукваха бързи въртопи, преплитаха се сгъстени бързеи на теченията. Случайно озовала се в магически оформената фигура рибка се замята в гърдите като сърце.

Двойникът на Торн бе гол. Прекрасно копие! Само един детайл противоречеше на суровата истина на живота...

— Охо... — промълви Лойя, разглеждайки слабините на двойника.

— Аха! — самодоволно потвърди Торн. Протегна полупрозрачна ръка и грубо взе да обелва от Лойя парцаливата ѝ рокля.

— Слушай — опита се да протестира Котката, — ау... Торн, аз... мяу... много те ценя... скъпи... но, ох... в отношение на хидрофилията имаме някои разлики в предпочитанията...

Ала превъзбуденият маг не я слушаше. Той късаше дрехите ѝ с възторга на тийнейджър, най-сетне докопал жена. Лойя престана да възразява и да се дърпа — в края на краищата можеше да стане интересно. Насили се да отвърне на студената мокра целувка и се отпусна върху тревата. Водното изваяние с неприличен по размер мъжки атрибут надвисна над нея.

— Аз съм могъщ! — извика магъосникът.

Ох!...

Сащисаната Лойя се опитваше да разбере, харесва ли ѝ това. Може би, ако водата бе малко по-топла... защото иначе имаше чувството, че използва струя от градински маркуч...

— Развратница... — сладко и провлечено-страстно издиша магът. — Ах... Ох! Лойя!?

Водата в него кипна и се понесе, рибката-сърце се запремята, повлечена от потока.

— Лойя... — почти отчаяно застана вълшебникът. Прозрачното лице глупаво се ухили, очите-въртопи се свиха. Торн твърде късно съобрази, че в мига на наслада не би могъл да контролира силата. Успя само да избълбука: — Извиня... — и водата, избавена от магическите окови, шурна върху Котката.

Мокра, та чак подгизнала, настръхнала от студа, тя се търкаляше по тревата в пристъп на истеричен смях.

— Торн, Торн!... Ха-ха-ха! Колко пъти трябва да ти се обяснява, че размерите не са най-важното, ха-ха-ха!

Не, не би твърдяла, че и беше неприятно, не. Ако водата бе затоплена като във вана подир тежък ден... тогава приятното и полезното биха могли да се съчетаят превъзходно — хем секс, хем душ!

Добре, стига кикот. Трябва да се спаси бедната рибка...

* * *

Виктор с удоволствие би се оставил на съня. Файтонът продължаваше по пътя, топуркаха копитата на кобилата, поскръцваха дървените колела, Тиел си шушукаше с файтонджията, дори от време на време се хилеха тихичко. Когато се разминаваха с насрещни каруци и талиги, Вася учтиво и сдържано поздравяваше кочияшите. По едно време ги изпревари карета, четворката коне се носеха в галон, отпред и отзад препускаха четирима войници с униформа, напомняща за мускетарите на Дюма, още повече, че конниците бяха въоръжени не само с дълги шпаги, но и с тежки кремъклийки.

— Виж ги как пердашат Земните! — възхитено рече подир прахоляка Вася. — Като станеш магьосница, и теб така ще взят като вятър, с шум, трясък и гвардейци!

Виктор, който беше приседнал, за да види носещата се като вихър карета, сви рамене. Нищо особено. Прозорците бяха плътно затворени, а гвардейците с мускетите по нищо не приличаха на магове.

— Искаш ли мляко? — попита го файтонджията. — Трябва да се изпие, иначе ще прокисне...

Виктор допи топлото мазно мляко без никаква наслада и отново легна. Не, все пак е добре да поспи...

И да се събуди в съня си под небе, в което не грее слънце, за радост на Лакомника? Много мерси!

Вече възприемаше постоянния участник на сънищата си като жив човек. Неприятен, злобен, циничен, но и будещ известно уважение. И какво означават всичките му недомлъвки и намеци на този „готвач“ дрислив? И все пак, не е ли крайно време да заспи и да натроши канчето на дебелия урод? Тъ, нищо няма да излезе, в света на Лакомника всичко следва свои собствени закони...

Светът на дебелака — да не би... да е светът на Природените?

Мисълта не бе чак толкова чудата. Щом като — ако — виденията не са случайни, а в случайността им Виктор вече не вярваше, значи източникът на сънищата му спокойно би могъл да бъде сред Природените. Същите тези Природени, от които толкова се бояха могъщите вълшебници на Средния свят...

— Абе, изроди са и това е! — изведнъж повиши глас Вася.

Изглежда с Тиел спореха, дори направо се караха. И то отдавна.

— Ти самият виждал ли Драконите? — също повиши тон Тиел и Виктор подскочи от думите ѝ. Но момичето даже не се обърна. Гласът ѝ звънтеше от ярост. — Ти, момченце!...

Вася потръпна от яд:

— Ти да не си ги виждала, а? Откачалка!

— Аз — зная!

— Откъде ма? — файтонджията нервно се засмя. — Точно ти откъде можеш да знаеш? Абе, Витя, сестра ти какво ѝ става...

Тиел почти завика, гласът и изтъня:

— Аз — знам! Земята още помни онези стъпки, които мачкаха скали като пясък! Тя трудно задържаеше Драконите, защото сърцата им са по-тежки от планините! Въздухът виеше от болка, когато Драконите разперваха крилете си! Ураганите променяха пътя си, само и само да не се изпречат на Господарите! Моретата кипваха от дъха им! Реките пресъхваха, когато някой Дракон утоляваше жаждата си! Във вулканичните кратери Господарите се топлеха! Люспите им грееха по-ярко от слънцето!

Увисна тишина. Кобилата изцвили и премина в тръс. Вася като ударен с мокър парцал бавничко се отместваше по капрата далеч от Тиел. После възкликна:

— Ами нали това и аз казвам — гадове бяха! И слава на маговете, че ни отърваха!

Тиел зловещо се засмя.

— Момче — каза тя ласкаво, но гласът ѝ бе остър като бръснач, — ти да не си помисли, че хуля Драконите? О, не, грешиш. Изобщо не си прав. Те бяха плътта на земята и диханието на небесата. Душата им течеше във всеки извор, а светлината им пъдеше мрака на нощта. Врагът не смееше да се доближи до Средния свят, докато Драконите ни бранеха. И ти, ако някога бе видял летящ Дракон в нощното небе, би паднал на колене, би се вкаменил, безсилен да отместиш очи! А когато следата на Дракона се стопеше в небосвода, ти вече нямаше да си предишният. Да бяха само стигнали сили... и да беше стигнала воля... — тя се засмя.

Ако бяха стигнали сили?

Алена мъгла покри очите на Виктор. В нея чезнеха и Тиел, и шашнатият файтонджия, изчезна пътят и приближаващата се насреща

каруца. Само гласът на момичето цепеше въздуха:

— Да, момче, страшна беше тяхната ярост! Но пред обичта им помръкнаха светкавиците! Обичта ги погуби. Драконите не можаха да станат по-силни от Убиеца, чиято мощ е в омразата!

Алена, алена, алена мъгла...

Светът бе под ваша власт. И горяха градовете, забравили страха си пред Крилатите Господари. Горяха — с ален, ален, ален пламък...

Хората бяха под ваша власт. И кръвта на онези, излезли против вас с меч в ръка, изтичаше. Изтичаше — алена, алена, алена кръв...

Дойде часът на възмездието.

Не е кръв, не е огън — просто притъмнява в очите. От тъмните доспехи, от блясъка на меча. Силен е последният Дракон. Драконът, който наистина ще е последен от рода си. Силен е, всеки негов удар е смърт. Ала Убиецът не чувства рани. Кое е в състояние да нарани оногова, чиято плът е от камък, чиято душа е ледена виелица, чиито движения са по-бързи от течаща вода, чиято сила е изгарящ пламък!

Някой се промъква в гръб? Приятелката ти, Последни Драконе? Колко смешно — тя рискува да се намеси в двубоя ни! Удар — с плоското на сабята, колкото да не пречи — и девойката пада в несвяст. Мъжът в черната броня крещи от ярост, но е безсилен, защото твърде много чувства кипят в душата му — любов, страх, отчаяние... и чак на последно място — ненавистта. Мъжът крещи и за миг отклонява поглед към падналата си спътничка...

Ти вече няма да тъпчеш земята, Драконе!

Удар — и белият метал на сабята подсича нозете на черния рицар.

Ти вече няма да разпериш криле, Драконе!

Удар — и кръв ври и кипи по острието, а мечът на противника пада в лепкавата кал.

Отнемам живота ти, Драконе!

Удар — черните доспехи се пукат, лющят се като черупка от тялото, окапват като листа.

Светлината залязва за теб, Драконе!

Удар — светлите коси потъмняват. Вижда очите на Дракона. Съвсем млади очи.

Убиецът сведе сабята. Последният от Крилатите Господари стоеше пред него на колене, нямаше сили да се изправи. Животът го

напускаше с всеки удар на сърцето, с всеки дъх. И въпреки това Драконът още можеше да говори:

— Радваш ли се, Убиецо? Смъртта ми ще стопли ли душата ти?

Убиецът не помръдваше. Драконите са коварни.

— Нима си въобразяваш... че Драконът може да бъде убит? Убит завинаги?

Колко дълго умира. Колко е издръжлив, дори след като се е превърнал в човек. Думите му са ясни и не издават страданието, което изпитва:

— Ще настъпи ден, Ритор. Ще настъпи час, Убиецо на Дракони!

Пламъците в очите му са като златни слънчеви зайчета, бляскав път към небитието, в нищото, тунел, по който лети душата на Дракона. Лети — далеч, много далеч, не може да бъде настигната, не може да бъде прекъснат този полет. И не ще помогне нито бялото острие, нито четирите стихии. Драконът заговори:

— Ще настъпи миг, в който ще проклинаш стореното днес. Ще търсиш Дракона, за да го защитиш, Ритор. Ще убиваш себе си, Ритор. Ще убиваш, без да осъзнаваш какво вършиш. Ти отново ще твориш зло в името на доброто, Ритор...

Замах — сребристо-бялата стомана пронизва въздуха — как смееш да пророкуваш, ти, жалка умираща твар?! — не слушай словата на убиван Дракон!

Но Въздухът — послушният Въздух — е станал предател. Забавя устрема на острието. И Драконът успява да се усмихне през кръвта.

През алената, алена, алена кръв...

Последният Крилат Владетел напуска Средния свят.

Ритор, преминалият посвещение, събралият мощта на четирите стихии, сведе мечата си. И бялата стомана, която бе изпила живота на Драконите, се превърна в прах. Така бе предначертано, така бе решено.

Убиецът губи силата си, когато издъхне последната му жертва.

Остава му само омразата.

Жената, която бе с Дракона, се съвзе. Стана, пристъпи, падна. И запълзя към последния повален Владетел. Тя още беше жива. Защото не бе Дракон.

Няма жени-Дракони!

Ритор закрепця, разбирайки, че все пак е сгрешил. Трябваше да я убие първа! Какво можеше да предприеме сега?! Нямахше оръжие,

губеше мощта си на Убиец, за него дъждът отново бе станал студен, а пламъкът — парещ. Какво можеше да стори на жената, застинала в скръб над убития Дракон?

Той сви пръсти върху тънкия ѝ врат. Притисна я с цялата си тежест към земята. Тя даже не понечи да се съпротивлява. Само трепваше от ридания, задъхваше се, гълташе въздух и гледаше бившия Убиец право в очите.

Сам не разбра какво се случи след това. Омразата разигра кръвта му — ти, ти, кучко, си виновна! Облада я до трупа на мъртвия Господар.

...Когато Ритор намери кураж да я погледне в лицето, дъжд плющеше по телата им, кълба бял дим пълзяха откъм опожарената гора. Срещна очите ѝ — жълт пламък, толкова приличащ на драконов огън.

„Убий ме“ — мълчаливо го молеха те.

„Иди си...“

„Нямам къде да ида. И нямам за какво да живея, Ритор, Убиецо на Дракони“

Нямаха нужда да говорят, думите бяха излишни — омразата ги бе сближила повече от обичта.

„Вече не мога да те убия. Махай се. Пускам те да си вървиш. Ти не си опасна за Средния свят. Не си опасна и не си нужна. Иди си. Опаката страна ще те приеме — и ще довърши започнатото от мен“

Огънят в очите ѝ присветна.

„Тъй ли ще е, Ритор? Сигурен ли си, Убиецо?“

„Тукашните ни кавги се отразяват като ехо в света на лишените от силата. Огън и смърт ще те посрещнат оттатък, в края на Пътеката. Там няма да оцелееш. Иди!“

„Не знам добро или зло вършиш сега. Но допускаш грешка, Убиецо...“

Жената стана и Пътеката към Опакото се появи, легна под нозете ѝ. Ритор, Убиецът на Дракони, също се изправи над земята, която бе осквернил с кръв и насилие. Средният свят, лишен от Крилатите Господари, се простираше пред него.

Силата бе напуснала Убиеца. Сега си отиваше и омразата. Той даже се обърна, мъчейки се да види през дъждовната завеса жената на Последния Дракон. Но само златото на косите ѝ блесна в тъмнината.

В алената, алена, алена тъмнина...

Тя завинаги ще се загнезди в очите ти, Ритор...

— Удряй по главата! По главата! — викаше Вася уплашено и възбудено. — С тояга по тиквата, та да изхвърчи припадъка! Като се свести, пръв ще ни благодари! Само ще му помогне!

— Да не си посмял, тъпак... — Виктор се насили да отвори очи.

Погледът му още бе замъглен, но това вече не се дължеше на омразата, която изгаряше душата на Убиеца. От тази ненавист не бе останало нищо.

Видя люлеещите се над него стреснати лица на Тиел и файтонджията.

— Че какво лошо? — учуди се Вася. — Мен знаеш ли колко пъти така са ме лекували, за да не бълнувам глупости! Ясна работа... Освести ли се? Нали няма да крецшиш и да махаш с ръце? Няма да риташ и да налиташ на бой, нали? Обещавах?

В дланите си усещаше умора, пръстите трепереха, помнейки тежестта на сабята от бяла стомана, тресяха се от страх и погнуса, изтръпваха от спомена за двубоя на края на света. Виктор отблъсна Тиел, провеси се от файтона и повърна върху прашния друм.

— От млякото е било — реши Вася. — Баш от това е. От жегата. И от твоите приказчици!

Тиел не му отговори. Виктор избърса устата си със стиска слама и изнемощял полегна отново. Вася не мирясваше:

— Казвах ми да не споменавам Драконите на всеослушание, че лошо ставало, пък аз не вярвах! Ще ви изгоня от файтона, само беля ще ми докарате!

Но понеже не последва реакция, Вася, продължавайки да дудне, седна на капрата, хвана юздите и шибна кобилата да върви по-живо.

— Какво видя — прошепна Тиел. — Какво?

Виктор се обливаше в лепкава пот. Тялото му още не можеше да се окопити, тялото му още не вярваше, че наоколо е слънчев хубав ден, а не сивата мъгла, сред която той, Убиецът на Дракони, завинаги прекъсна владичеството на Крилатите Господари над Средния свят.

— Бях Убиецът...

— Отново?

— Аз... аз погубих последния Дракон. Беше лесно. Той се късаше на парчета... жадуваше бой, но се страхуваше за приятелката

си, искаше да отмъсти, но искаше и да оживее, защото бе последен... Твърде много емоции, твърде много желаниа. А аз имах само едно — да го унищожа.

— И се справи.

Тиел не се присмиваше, нито одобряваше — просто сухо констатираше факт.

— Да — в тон ѝ отвърна Виктор. — Почти...

— Защо „почти“?

— Оставих жената да си върви. Пуснах я. Тя не беше Дракон... можех да я пощадя. Но преди това... — лицето му се изкриви.

— Говори! — нареди Тиел.

— Изнасих я. Не от похот... Омразата търсеше отдушник.

Гледаха се в очите. Тиел поклати глава:

— Не упреквай себе си. Не си бил ти.

— Да. Беше Ритор. Магът на Въздушните. Избран и посветен. Ритор, Убиецът на Дракони... Само че... — Виктор въздъхна на пресекулки, — аз съм... същият като него. Душата ми е душа на Убиец.

Тиел мълчеше.

— Ти... ти хвалеше Драконите... — заекна той.

— Не! Само разказах какви са били. Няма значение. Човек няма право да убива Дракон.

— Има. Когато му стане равен. Ритор стана. Предизвика Дракона. И го победи. Лъжа ще е да го наречем подлец. Не е бил прав в друго — че пусна жената да си върви.

— Защо?

— Помня... помня мислите му. Тя не е била Дракон. Но не беше милосърдно да я оставя да се мъчи от скръб.

— Но е била жената на Дракона. И е могла да стане... майка на Дракон.

Виктор притвори очи:

— Не, Тиел. Не. Не е могла. Не е имала тази възможност. Разбираш ли... тя не е лягала с мъж... преди Ритор.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Тиел и младият файтонджия не продължиха веселите си разговори. Младежът може би се чувстваше обиден от упреците на момичето, а може би беше уплашен от случилото се с Виктор. На свечеряване, когато отпред на пътя се показаха ниски крепостни стени от сив камък, Вася взе енергично да разхожда камшика по гърба на кобилата, но тя и по своя инициатива се разбърза, усещайки предстоящата почивка.

Градчето се делеше на две части. По-малката бе опасана със стена, по-обширната, в която къщите навярно бяха по-бедни, се простираше до веригата близки хълмове. Друмът завиваше, заобикаляйки крепостта на почтително разстояние.

— Ще минете през портата, там е княжеският замък — подхвърли Вася през рамо. — Аз не съм чалнат да се пъхам там без работа... засега. Отивам до ханчето, там ще нощувам.

— Значи и ние сме с теб — предложи Виктор.

— Тъкмо вие двамата трябва да се представите на княза! — възрази файтонджията и се обърна. — Аз съм верен на Земния орден и знам кое е редно! Щом отивате при маговете в Терос, значи пътьом сте задължени да се поклоните на всичките си бъдещи васали! Може да ударите къоравото... да ви помогнат с превоз или дар някакъв ще получите...

Виктор се озърна към Тиел — тя кимна.

— Ами, благодаря ти, Василий, приятелю — каза той. — Задето ни докара, за млякото.

— От Земята сме твърди в устоите... — промърмори Вася. — Да накарам ли крантата да спре за по-лесно?

Пътниците слязоха от файтона. Вася тутакси викна „дий!“ на кобилата и разгърна на коленете си книгата с „фентъзито“.

— Уплаши момчето с тези твои Дракони, Тиел.

— Много важно — презрително и гнусливо сбърчи носле момичето. — Нека не плюе Господарите, след като не умее да лети.

Хайде, преди мръкнало ще е добре да стигнем до крепостта.

Напуснаха друма и тръгнаха направо през ливадите. Оградената със стена част на града се оказа доста голяма, но сякаш бе сплескана. Тя се притискаше към земята — стелеше се по нея. Даже стърчащите бойни кули сякаш се срамуваха от височината си и затова бяха безобразно дебели, подпухнали. Затова пък пейзажът вън от грозноватия град бе пасторален и скромно красив. Тревата беше гъста, изглеждаше като нарочно сеяна и грижливо поддържана, редките дървета бяха като подбрани — яки, здрави, нито едно изсъхнало или криво. Даже хълмовете бяха заоблени.

— Защо ме представи за свой брат? Хич не си приличаме.

— Нима? Ако си пребоядисам косата, ще си мязаме като едното нищо... Пък и така е по-убедително. Ето, аз съм открила в себе си Силата, често се случва. Пък ти ме придружаваш, също нормално нещо. Че пътят до маговете е дълъг, опасен, а аз нали съм момиче... а и ти си правиш сметки, че покрай мен би могъл да се уредиш в града на вълшебниците... Никой няма да се чуди, да пита, да подозира.

— Ами ако поискат да им покажеш Силата?

— Ами ще им я покажа — засмя се Тиел. — Да не мислиш, че не мога да намеря в земята рудна жила или водоносен слой? Нищо по-просто. Всичко, което може да направи една доморасла заклинателка, го мога и аз, без никакви особени усилия.

— А което на една самоука заклинателка не е дадено, това как?

— Ако се постарая — уклони се от отговор момичето. — Ти сега внимавай да не изпуснеш своята Сила. Дръж я. Ритор навярно вече откача от яд, опипва наоколо...

— Защо той ме преследва така... настървено?

— Той преследва себе си, Виктор. Той е проклет деня, в който е станал Убиец. Сега мисли, че светът ни може да бъде спасен само от Дракон.

— А ти, какво мислиш? Съгласна ли си с него?

— Всичко става.

— Но прав ли е, че Драконът наистина пристига?

— Да. И ти трябва да си готов за появата му.

Стигнаха до града. Тръгнаха покрай яките зидове към портата, която поемаше последните окъснели каруци и странници. Десетина войници с прашни тъмни наметала, въоръжени със шпаги, а неколцина

дори с пушки на рамо, изпровождаха всеки влизащ с хапливи забележки.

Така беловласо и белобрадо старче получи щедра порция насмешки, задето кара пълна араба с дини — „абе, дърт пън мухлясал, ти не знаеш ли, че верните васали на Земния орден никога не страдат от липса на реколта, къде си ги помъкнал тези шикалки?“ Подиграха се със добродушен селски мързеливец, който с провиснало чене зяпаше могъщите крепостни стени и здравата порта — „ехо, цървул, стига лапа мухите, това да не ти е гнилия плет на баща ти бе?“ Към ято младички девойчета освен забележки часовете отправиха доста неприлични и пиперливи предложения. Всъщност, само от гледна точка на Виктор предложенията бяха неприлични, защото момичетата се разкикотиха без грам притеснение. Ала безобразната суха старица, която придружаваше девойките, така контрира гвардейците, че бузите на повечето юначаги пламнаха. Войниците тутакси се реваншираха за сметка на самотен ездач, млад момък, яхнал стара жълтеникава кобила. Острите езици на гвардейците разчлениха юношата на парчета като махленски клюкарки. Започнаха от нелепата му шапка и свършиха с древната му шпага. Добре че младежът се опитваше да разглежда кулите, подаващи се над крепостните зъбци и не чу обидите.

Дойде ред на Виктор и Тиел.

— Накъде си се разбързала, сладурче? — подвикна един от войниците, очевидно мислите на бездействиящите войскари клоняха само към простотии. — Ние сме по-таковести от твоя мухльо!

Виктор неволно сложи ръка на дръжката на меча, с което предизвика див смях. Очевидно гвардейците нямаха нищо напротив да остояват подигравките, като ги заменят с юмруци.

— Да не сте посмели да обиждате сестра ми! — възкликна Виктор, приемайки легендата на Тиел. — Изпращам я при маговете в Терос, за да учи и постига Силата!

Върху лицата на войниците се изписа известно уважение. Старшият им, който имаше златни бродерии по униформата, кимна към другарите си:

— Аха. Ей, Рамес, изпрати гостите до княжеския палат!

— Както кажете, сержант — отвърна висок гвардеец, който приличаше я на грък, я на българин. Той се поклони леко на Тиел. — Госпожицата е усетила в себе си Силата?

— Амчи да, усетих я! — звънко отвърна Тиел, при това толкова добре изигра селянче-глупаче, станало обект на внимание от страна на снажни униформени мъже, че Виктор стисна зъби, а войниците се разхилиха.

Рамес обаче скри усмивката под гъстите си мустаци и доста учтиво и сериозно рече:

— Чест за мен ще е да ви служа съпровождащ... като за начало — и хитро намигна на Виктор, от когото очевидно се очакваше да е поласкан и горд от оказаното на сестра му уважение.

Ами да, всеки цивилен трябва да завърти радостно опашка — въх, гвардейци...

По тесните, настлани с павета улици тримата се насочиха към центъра на крепостта. Въпреки средновековния облик на града, тук беше доста чисто. Виктор не усети прословутата воня, която според мнението на историците би трябвало да лъха отвсякъде в предмодерната епоха. Вероятно поданиците на Земния клан знаеха за съществуването на канализация... или тази роля се изпълняваше от чародейство?

Е, вече бе видял тоалетна чиния, но не можа напълно да си представи вълшебен канализационен колектор и поклати глава. Бива си го този Среден свят. Когато магията влиза във всекидневието, наистина винаги ще ѝ се намери не толкова извисена употреба... Всъщност, не забеляза вълшебства да се тълпяха по улицата. Тълпяха се хора и нищо чудно в тях нямаше. Освен, че бяха по-муцунести, по-закръглени, по-охранени сравнено с другите градове. Личи, че васалите на Земята не спазват целогодишни постсоциалистически пости.

— Чародейството не е най-лошото нещо, с което може да се занимава човек — сдържано се пошегува Рамес с мелодичен глас.

Акцентът му засилваше впечатлението, че е балканджия, произнасяше думите гладко, но очевидно езикът, който за Виктор тук звучеше като руски, не беше майчиният за войника.

— Но и без да бъдеш вълшебник — мъдро изрече гвардеецът, — пак е добре, има и други достойни занаяти. Особено за младо и красиво момиче...

Тиел простодушие се усмихна, свенливо сведе очи и даже се поизчерви — „лицемерка такава...“

— Да, маговете са на почит — продължаваше да разсъждава Рамес, — но пък най-добрите години ще идат за скучни неща: четене, зубрене, упражнения в подземни храмове и мрачни пещери... А намусените, потънали в постигането на природните тайнства магистри дори няма да забележат кога е цъфнала прекрасната роза, обречена да лее аромата си сред прашни книжа, в сумрака на лаборатории и зали. И когато Силата, постигната с цената на велики лишения, укрепне — уви, вече няма да се намери за нея употреба...

— Но аз искам да стана вълшебница! — капризно възкликна Тиел. — Искам всички да ме обичат и да се боят от мен! Искам да седя в препускаща червена карета, да съм с бяла рокля, везана с диаманти, а отзад да седи момче-елф и да ми реши косите!

Рамес помълча, въздъхна и погледна Виктор:

— Брат й, какво ще кажеш, а?

— Амии... щом иска момичето, защо не?

— Да, защо не — съгласи се гвардеецът. — Пък и за роднините полза...

Виктор игнорира последното.

В мълчание стигнаха до замъка — малко мрачен и също като другите сгради притиснал се към земята. На пръв поглед приличаше на изоставен, но така изглеждаше и центърът на града. В редките прозорци-бойници обаче мъждукаше светлина. Порти от тъмно ковано желязо зееха полуотворени, зад тях се виждаха неподвижни фигури.

— Има късмет сестра ти — подхвърли гвардеецът. — Преди няколко часа в града ни пристигна господин Анджей, маг първа степен! Такъв като него вижда силата като на длан, като през стъкло! Веднага ще ви каже дали има смисъл да се разкарвате чак до Терос... Е, беше ми приятно да ви услужа!

Той звънна със шпорите си и си тръгна. Тиел почти се втурна към замъка, но Виктор я спря, улавяйки ръката й:

— Къде, глупачке? Защо да си просим белята?

Беше й сърдит. Дръканиците пред войника за червена карета и елфически паж... Толкова убедително, че...

Тиел се изскубна от пръстите му:

— Късно е да кроим други планове! Хайде де, какво ти става? Да влизаме!

Виктор я последва, като проклинаше всичко на света — от саморазвиващите се бушони до гадните Дракони.

Влязоха.

Входът също се охраняваше от гвардейци. Само че униформите им бяха ушити по-грижливо и изглеждаха по чисти, пък и самите момци бяха като подбрани — снажни, все едно гренадирите на Петър Първи, с яки вратове и охранени мутри.

— Идваме да се поклоним на великия княз! — звънко извести Тиел. — Аз пътувам за Терос, за да започна обучение в магическата школа, затова искам да се срещна с бъдещите си васали!

Душата на Виктор се шмугна в петите от тази наглост на спътничката му. Май след малко трябваше да плюе на маскировката и да призовава Силата си...

Но гвардейците не се възмутиха. Те навярно намираха подобно поведение за нормално у самодоволните адепти на магията, а може би предпочитаха да пазят неутралитет по отношение на чародейски разправи. Така или иначе, старшият простичко им отвърна:

— Влизайте.

* * *

Кочияшите на пощенската карета бяха братя. Разбира се, не им бе позволено да вземат пътници. Но нима двама здрави зрели мъже ще устоят и ще подминат такава стопаджийка като Лойя Ивер?

Уви, останаха си само с лигите — Котката изобщо нямаше настроение за палавости.

Виктор и Тиел не бяха я изчакали на уговореното място!

Е, наистина, Лойя беше закъсняла, но само с четвърт час. А според следите излизаше, че момичето от Незнайния клан беше отвело пришълеца преди повече от три часа.

Ама че кучка!

Виктор би изчакал. И тя щеше да му разкаже как хитро е заблудила враговете му. И навярно би получила от него онова, което желаше...

— Красавице, ще пийнеш ли с нас малко винце? — предложи по-възрастният брат, решил да пусне в ход старото изпитано средство.

В ръцете му се появи зле оплетена дамаджана, поне четирилитрова, вътре в която се клатушкаше червена, леко мътна течност. Лойя мислено се усмихна и каза нехайно:

— Защо пък не?

Седеше, притисната от двете страни от изпотените и възбудени мъже. Смело, на един дъх изпи половината чаша. Виното беше топло, сладко и силно. Братята се спогледаха радостно. По-големият протегна ръка за дамаджаната над коленете на Котката, като пътъом провери с лакти твърдостта на гърдите ѝ. Преди да надигне виното, той многозначително подхвърли:

— Пръв съм.

Лойя едва се сдържа да не му избие зъбите.

— Добре — покорно се съгласи по-малкият.

— Още едно? — подкачи ги Лойя.

Лицата на похотливите мераклии засияха. Те вече виждаха близкото бъдеще в най-розови краски — засуканата млада мома в никакъв случай не можеше да ги надпие и скоро щеше да почне глупаво да се кикоти, да отвърща на засега шеговито-приятелските прегръдки и целувки... А сетне големият брат щеше да грабне на ръце омаяната пътничка, ще ѝ помогне да се премести отзад, където е пълно с меки чували с поща, топове джуджешки и човешки вестници, колети, които трябва да бъдат предадени на получателите в Терос...

— Нещо изоставате, момчета! — изказа учудване Котката.

Братята се стегнаха. Тоест — занадигаха дамаджаната за по-продължително време. Виждаха, че Лойя си кърка, без да се преструва. Не, не може да бъде такова нещо — някаква си мома зелена да изгълта повече от тях!

Братята издържаха близо час. А след това взеха глупаво да се кикотят, да се прегръщат над привеждащата се жена и гръмко да реват с магарешки гласове срамни песни. Лойя един по един ги примъкна във фургона, настани ги върху товара и взе поводите. Усещаше лек световъртеж от изпитото.

— Йо-хооо! — провикна се тя и камшикът изплющя над двойката врани коне. — Не се сърдете, кончета, обаче трябва да побързате...

Ако животните бяха обучени да носят седло, Лойя би предпочела да вземе едното и да се опита да настигне Виктор. Но да се хвърля в

преследване, яздейки добиче, свикнало да тегли каруци, беше глупаво.

— Йо-хооо!

Пощенската карета се тресеше и клатушкеше, конете препускаха колкото имаха сили.

„Ах, Тиел, ах, мръсницо неотворена, какво си позволяваш! Искаш всичко сама, без помощ от приятелка? Не, *скъпа*, няма да стане! На такава като теб би ли й стигнало чар да преметне ония хъркащи отзад шопари?“

* * *

Масата бе грамадна и дълга поне дващсет метра, обаче празно място покрай нея нямаше. Гвардеец с ярки офицерски нашивки на ръкава въведе Виктор и Тиел в трапезната зала, вгледа се в пируващите и заповяда нещо на стоящите край вратите войници, които мигом измъкнаха двамина съпротивляващи се гости и ги изпъдиха навън. През това време набита девойка махна използваните прибори и избърса омърсената покривка с края на широката си дълга пола.

— Настанявайте се — подхвърли офицерът и тръгна към почетните места в другия край на залата.

Виктор и Тиел седнаха. Осветлението бе оскъдно и идеше от пушливи факли по стените, както и от свещи върху масата. Да не би васалите на Земята да не другаруваха с джуджетата? Или се намираха твърде далеч от железницата, а може пък да имаха „идеологически“ задръжки да използват електричество.

Затова пък истинският гостенин на този свят най-сетне се почувства в автентично средновековна среда.

Пируващите — мъже, жени, та даже и неколцина деца — звучно мляскаха, като поглъщаха многочислени блюда толкова енергично, колкото биха го правили лакомници след диета. Ястията бяха предимно от месо — от глиганското печено в трите огромни подноса бяха останали само кости. Масата се огъваше под купища колбаси, пастети и зелени салати. Някак подчертано не присъстваше нито риба, нито птици, и тази гастрономична показност от страна на Земния клан предизвика неволна насмешка у Виктор. Всичкото това безобразно

плюскане обилно се поливаше с разточителни количества вино от различни сортове — бели, червени, розови, сухи, полусухи...

Стените бяха украсени с гоблени, които изобразяваха предимно трапезни сцени, като изключим няколкото мотива с ширнали се поля, където гъсто изкласяваше златно жито, бродеха закръглени стада, а смеещи се девиси с рубенсови форми прибираха реколта. Плодовете бяха с фантастични размери — зрънце грозде колкото детско юмруче, ябълка — колкото футболна топка. Виктор отново си спомни мозайките в същото ВДНХ, запазили се от отдавнашни и не толкова отдавнашни времена.

Забеляза, че пируващите разглеждат новодошлите гости с любопитство. Повече зяпаха него, според техните мерки и вкусове Тиел не заслужаваше внимание — неоформено, плоско и кльоцаво момиченце.

А гвардеецът вече стигна до почетните места, възседнати от стопаните на пиршеството — пълен възрастен мъж, сигурно тъкмо князът, владеец града, и мършаво човече, зиморничаво увито в наметалото си. То клюмаше с голяма глава в предпоследен стадий на оплешивяване.

Нима онзи хърбльо е магът първа степен от ордена на Земята? Глупости, сигурно той е князчето...

Ала офицерът се наведе към ухото на възрастния мъж и почна бързешком нещо да му обяснява. Князът кимна, леко се усмихна и вдигна ръка.

Масата на мига утихна. Затвориха се натъпканите усти, замръзнаха издутите бузи, вкамениха се поднесените към устните бокали. В настъпилата тишина се чу героично тих утробен звук — някой беше потиснал оригване или бе успял възможно най-безшумно да преглътне заседналото в гърлото му парче.

— Имаме гости — добродушно извести князът. — Едно момиче, наречено Тиел, е почувствало в себе си Силата на Земната магия...

Мършавият вълшебник трепна и с някакво птицеподобно движение обърна лице към тях. Втренчи се в Тиел над масата. Князът бащински бучеше нататък:

— Държи път към Терос. Но ето, че е решила да ни почетете с визита, да се запознае с бъдещите си васали...

Тишината се сгъсти. Виктор почувства по гърба си тънка като косъм струйка студен пот.

Но не екнаха възмутени вопли и негодуващи крясъци, нито още по-опасният подигравателен смях.

— Приятно е да се срещна с бъдеща колежка — изскърца гласът на магьосника. — Ела насам, момиче.

Тиел спокойно отпи от бокала си бяло вино и се надигна. Виктор незабавно тръгна след нея.

— Юношата може да остане... — подхвърли магът.

— Отговорен съм за сестра си!

Никакви други възражения не последваха. Под втречените погледи на стотина чифта очи те се приближиха към княза и вълшебника.

Отблизо Земният изглеждаше отблъскващо. Студени, мъртви очи. Кожата — жълтеникаво-сива, сякаш от постоянно пребиваване в тъмнина. Несъответствието беше поразително — магията на клана привличаше жизнерадостна, дори животински първична публика, а представителят на същия този клан съумяваше да прилича на концлагерист.

— Можеш да ме наричаш господин Анджей, момиче — изскърца вълшебникът. Впи очи в Тиел и подир секунда разочаровано поклати глава. — Но аз не чувствам Сила в теб.

Залата въздъхна. Виктор с чувството на обреченост си каза, че възмутените вопли и злорадият смях тепърва предстоят, заедно с твърде възможната перспектива от публично бичуване на площада пред замъка. Едва го помисли — и огнената ярост на Убиец шавна в сърцето.

— Аз не излагам Силата на показ! — рязко отвърна Тиел.

— Това е добре — съгласи се Анджей. — Само че на мен можеш да я покажеш. Дори си длъжна.

В тона му се долавяше насмешка. В тона му имаше подигравка. Този прегърбен плешив маг, с късогледо присвити очи нищо не очакваше от глупавата и нахална селянка. Той просто съблюдаваше ритуала.

Тиел простря настрани ръка. Виктор успя да забележи, че пръстите ѝ причудливо се сплетоха в някаква сложна фигура — и

сякаш прах се надигна над китката ѝ, обви като воал снагата на момичето за един миг. Стената срещу Тиел се разтресе.

Все едно по зидовете премина тежка вълна, която избута навън камъните, разпука мазилката и накара гоблените да паднат. Откачи се, и с отекващ камбанен шум се стовари върху пода голям триъгълен щит.

Анджей подскочи.

Вълната се изглаждаше, затихваше. Камъните още се тресяха и за кратък момент на Виктор му се стори, че различава зад размърдалите се зидове смътни контури на чудовищно ръбесто туловище... Но Тиел обезсилена оброни ръка и всичко свърши.

В онемялата зала отчетливо бълбукаше вино, изсипващо се от паднала бутилка.

Допреди малко очите на магьосника изглеждаха като покрити със земен прах, но сега пламтяха. Вълшебникът се опули към Тиел и прошепна:

— Поне втора степен... без никаква школа... Момиче, кой те е обучавал?

— Никой.

— Нямах учител?! Ти се опита да призовеш Каменния дух! Разбираш ли това?

Тиел сведе очи и зачопли поличката си, даже запристъпва смутено на място — класическо селско празноглаво момиче:

— Ами... аз... такава... наричам си го Каменчо... Като малка все самичка ме оставяха, даже Витяааа... — проточи ревливо, сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи и сополи.

Контрастът с предишната ѝ наглост бе твърде крещящ, но за щастие всички бяха потресени от одевешното локално земетресение и не се усетиха. Тиел продължи, като бързо схвана, че не бива да преиграва:

— И аз... за да не ми е скучно и тъжно, си измислях, че в стената живее човече, каменно такава... И почнах да си говоря с него... исках някой да си играе с мен...

Сияещ и почти преобразен, Анджей протегна разперена длан:

— Хора! Запомнете този миг! Всички! Пред нас стои бъдещата велика вълшебница на Земния орден! Аз я намерих! Тя е мое откритие!

— Той е моя плячка — промърмори Виктор. Просто не се удържа, сцената почти му напомни епизод от анимационното филмче „Маугли“, в който тигърът Шерхан бе прострял лапа над човешкото дете. Добре, че магът беше прекалено погълнат от щастие и не чуваше никой друг, освен себе си, любимия:

— Станете, васали на моя верен васал! Преклонете глави пред бъдещата магъосница! Преклонете глави пред вашия сюзерен — кланът на Земята!

Тълпата лапачи дружно се изправи и низко се поклони над масата. Един от пируващите, импозантен рицар с голяма брада, при поклона скришом сдъвка попаднало му пред лицето парче шунка и ловко преглътна, без да се издава с нищо. Но Виктор го беше забелязал и неусетно се ухили.

И магът го видя.

— Кой си ти?

— Братът на Тиел. Казвам се Виктор.

— Прекрасно. Можеш да си идеш у дома. Сестра ти е в сигурни ръце. Семейството ти може да се гордее.

Виктор упорито поклати глава, в тон с ролята си на селяк, който вярва само на нещо пипнато с ръце:

— Ааа, не. Трябва да се убедя първо, че сестра ми ще е добре.

Магът гневно тръсна глава.

— Какво?! Не ми вярваш? Аз лично поемам наставничеството над нея!

— А мен пък тате и мама ми заръчаха — също повиши глас Виктор, — по рано от половин година да не я изоставям и ако нещо не е благоприлично, назад да я връщам!

Тиел хвана Виктор за ръка, като с целия си вид показваше, че ще слуша батко си и без него и крачка не ще направи към Терос. Анджей се намръщи, но произнесе по-спокойно:

— Глупави родители имаш, момко. Маг — мага не обижда!

Виктор обаче все така неотстъпчиво сви рамене:

— Па откъде да знам? Аз с вас, маговете, хич не се познавам...

Князът, който с интерес слушаше и наблюдаваше сцената, се засмя:

— Bravo! — рече на Виктор и се обърна към Анджей: — Виж, почитаеми магъоснико, колко висок е моралът по моите земи! Откъде

си, младежо?

Спрямо владетеля на града Виктор наистина беше младеж.

— От Смирновка — изтърси той, без да е сигурен откъде му хрумна това, дали от думата „смирен“, или от известната марка водка.

Князът отново се засмя, като го разбра еднозначно:

— Като те гледам, от ваше село не сте от най-кротките... Май много глезя народа си, а?

— Глезите ни, господарю милостиви... — намери за нужно да се поклони Виктор.

— Хм. Добре, сядай тук тогава — реши магьосникът, очевидно примирен с това инатливо магаре, братът на неговото откритие, като с неизбежното световно зло. — А ти — обърна се с доволна гримаса към момичето, — заповядай до мен, Тиел... Какво още умееш?

— Ами, готвя хубави неща — настанявайки се в съседното кресло, припряно занарежда Тиел. — Тате и Витя много хвалят моите...

— Не, не, не! — Анджей замаха с ръце. — Остави кухненските работи... Питам само за магия!

През това време в залата постепенно нарастваше ропот и шум от тракащи прибори и леещо се вино — публиката повече не се вълнуваше от даровитото момиче, от упорития ѝ брат, а от магьосника Анджей — изобщо. Отново се нахвърляха върху блюдата и си приказваха с пълни усти. Комай наистина князът беше разглезил поданиците си...

— А, това ли... — Тиел посърна и със скучен глас продължи. — Ами соковете земни мога да изтеглям от недрата, тъй че полезните растения да виреят, пък бурените да съхнат. Води изнамирам... Рудни жили също, ама тях съвсем мъничко...

Магът чак примижаваше като гален котарак и напълно възхитен слушаше Тиел. Виктор въздъхна и се пресегна към най-близкото апетитно бутче, сипа си вино. Защо това непредсказуемо девойче сега дърпа дявола за опашката? Защо? През цялото време се промъкваха, криеха се от дебнещите ги врагове. Животът им бе застрашен. И изведнъж — арогантни демонстрации на магически способности. Какво целиш, неразумно девойче?!

А междуременно Тиел бе приключила с изброяването на талантите си и сега със скромно сведени очи слушаше одобрителните

реплики на Анджей.

— Само не се възгордявай — прекъсна внезапно хвалбите си магът. — Моля те, не се възгордявай! Имаш още много да работиш над себе си. Не пилей нахалост Силата си!

Намеси се и князът:

— Като съставяш нови заклинания, не ги използвай веднага, на часа. Обмисляй ги хубавичко. Дай им да отлежат, три години или поне две. Че напоследък вълшебниците станаха припрени, все бързат, на юруш и с юначество се опитват да постигнат онова, за което мъдрият дава години осмислен труд и велико потене...

Анджей одобрително погледна васала си и благосклонно му кимна. Очевидно, находчивият управник цитираше тезисите на самия магьосник, с които предварително се бе запознал.

— Аз ще те обуча, момиче... — обеща вълшебникът.

Ала обучението, кой знае защо, той започна с пълна чаша бяло вино, която подаде на Тиел. Е, Виктор прекрасно помнеше, че спътничката му носи на пиене, двамата заедно бързо пребориха една бутилка на речния бряг, след като ѝ беше разказал за касапницата на гарата във влака... Но сега? Кажете-речи — в стана на противника?

За какво?

Тиел опустоши чашата, като малко се понамръщи отначало, а после зяпна към Анджей. Очите ѝ сияеха.

— Ау, колко вкусно било! Такова е от вашата магия, нали?

Пълни щуротии... Виктор се отказа да ѝ се връзва. Нека се забавлява и гевези колкото си ще, дано знае какво прави. Докато мислеше за чудатостите на Тиел, прислужницата домъкна чисти чинии за новите гости — сребърни, не порцеланови. Отнейде се появи и парче глиганско, ухаещо на дим и подправки. Е, поне ще си хапне по човешки!

Близо половин час той с удоволствие се хранеше, вземайки си от различните блюда на богатата трапеза. Лекото червено вино влизаше като вода, Виктор изобщо не усещаше, че се опиянява. Безгрижно се отдаде на гастрономични удоволствия.

Тиел също не изоставаше...

През залата притичаха момчета ратайчета, които смениха догарящите свещи и факли. Довтасаха и музиканти с лютни, арфи и китари. Този необичаен комплект инструменти се оказа отлично

хармонизиран, звучеше стройно и дори професионално. Само песента бе малко скучничка, в нея се изреждаха заслугите на Земния орден в прогонването на „крилатите кръволоци“, но текстът беше толкова мъгляв, витиеват и езопов, че можеше да иде реч както за дракони, така и за вампири или за обикновени комари.

Всъщност, никой от пируващите не слушаше музиката. Стенанията на арфите и китарните сола накараха гостите да повишават глас. Все по-често звънтеше женски смях. Няколко двойки се завъртяха в танц.

Тиел също се засмя — тънко и треперещо. Каза нещо, като заекваше, сякаш езикът вече не ѝ се подчиняваше. Виктор се обърна към нея.

Магът Анджей помагаше на момичето да стане от софрата. Тиел се клатушкаше и не спираше да се кикоти.

— Тиел, време ти е вече... — започна „братът“... и млъкна, като срещна разярения взор на Земния.

— Яж и пий, гостенино честит! — изсъска магът. — Весели се! Намери си приятелка сред прислужниците. Бъди щастлив — сестра ти е под моето покровителство!

Тиел висеше като парцал, държейки се за сухото рамо на вълшебника. Хвърли към Виктор мътен плаващ поглед. И съобщи:

— Толкова е веселооо...

Приседна му. Апетитът изчезна. Виното загуби всякакъв вкус. Виктор седеше и ровичкаше с вилницата поредното ястие, което представляваше асорт от десетина вида месо в пикантен сос. Наоколо мляскаха, оригнаха се, цвилеха като коне от смях, като забързано, давейки се, си разказваха някакви невразумителни истории. Князът, замрял в трона си, благосклонно се взираше в поданиците си. Дари и на Виктор една мека бащинска усмивка.

Тиел тъничко изписка.

Виктор успя да забележи как магьосникът чевръсто отдръпна твърде палавата си ръка. Двамата с Тиел танцуваха, но вместо да кръжат безредно из залата, целенасочено се преместваха през помещението. Все повече двойки се включваха в танца, запълвайки пространството. Магът погледна през рамо към Виктор и му отправи къса зъбата усмивка: кротувай, момко, не рипай.

Той отвеждаше момичето някъде в тъмнината.

Виктор рязко се извърна към княза... и срещна разбиращия снизходителен поглед на възрастния мъж.

— Ваша светлост, позволете да кажа...

Князът свъси вежди. Кимна.

— Ваша светлост, сестра ми трябва да си ляга да спи.

— Магът Анджей ще се погрижи, младежо. Не се безпокой.

Негова светлост бе напълно добродушен и благожелателен.

— Княже, вълшебниците са хора, твърде увличащи се, те не всякога съизмерват своето могъщество със слабата човешка природа на нас, простосмъртните. Мисля, че Тиел не разбира какво става.

Благородникът поклати глава:

— Младежо, всеки има слабости. Великите магове имат право на малко разтуха, а ние сме длъжни да им прощаваме в името на по-високи цели. Не се безпокой.

Виктор отчаяно се озърна. В тъмното дъно на залата светна ивица светлина и угасна — беше се отворила и затворила врата.

— Княже!

— Пирувай!

Ала Виктор скочи на крака, тежкият дъбов стол се катурна право под нозете на танцуващите, които го погледнаха — косо, с недоумение. Князът като че ли потисна въздишка и каза:

— Не ти ли е мил живота? Нямам намерение да защитавам толкова глупави свои поданици.

— Но не бихте им попречили да защитят честа си?

Князът разпери с досада ръце:

— Щом твоята чест те тласка към смъртта... Успокой се. Момичето отлично си дава сметка какво прави. Повярвай на стареца — прочетох го в очите й.

Виктор мълком тръгна през тълпата танцуващи.

— Оставете го — полугласно и уморено нареди на гвардейците князът. — Сам си го избра...

Тъй де, откъде накъде управителят на града и прилежащите земи ще си накърнява реномето с убийство на брат на бъдеща велика магьосница? Нека вълшебникът се оправя с него.

Хората спираха да се веселят, правеха му път. Повечето го гледаха със съчувствие. А уж бяха заети само с плюскане и пиене. Значи са забелязали какво става. Нима тази тълпа чревоугодници,

пияници и сластолюбци е способна да прояви разбиране? Хората отстъпваха и изпращаха Виктор с погледи.

Ала някакъв мъж на средни години, облечен в тъмнобагвени дрехи, с ризничен нагръдник и меч на пояса, не се отстрани. Положи длан на дръжката на оръжието и дори го изтегли на няколко пръста.

Какво?

Виктор усети как в душата му се размърда, набирайки сила сляпата ярост. Главното оръжие на Убиеца е...

— Твоят меч — заяви рицарят, — е парче старо желязо. Вземи моя, момко!

Яростта на Убиеца се задави, отстъпи като вълна, разтвори се в изненадата. Очите на рицаря бяха твърди като кремък:

— Знам какво значи чест и дадена дума. Вземи меча ми!

— Благодаря. Достатъчен ми е и този — със стегнато гърло произнесе Виктор.

Напред, към тъмния ъгъл на стихващата зала. Пред залостената врата — накъде води тя, какво са стъкмили стопаните на замъка, какви удобства предоставят на важните си гости? Каквото и да има зад нея — яка е, не може я издъниш с рамо, да я отвориш с ръце, да я насечеш с меч. Дебели дъски, скрепени уж за красота с железен обков. Но защо върху дървото личат стари драскотини, а металът носи следи от удари — сякаш вече някой преди е стоял пред тази врата, блъскал я е в безсилен гняв, хабил е в нея острието на меча си...

Зад гърба му танците бяха замрели, всички хем се поклащаха в такт с музиката, но не извъръщаха лица, сякаш не искаха да изпуснат и миг от случващото се. Сеирджии...

Яростната сила в сърцето взе отново да се пробужда.

Слаб вик иззад вратата — или така му се стори? Слаб, приглушен, все едно устата е била затисната с длан...

И тогава алената омраза на онзи, който живееше в душата на Виктор, се насочи, пламна в неистов огън. Помете наложените от Лойя маскиращи окови, изтръгна от дълбините послушната разрушителна Сила.

Той замахна с ръка — и гоблените по стените затрептяха като знамена под вятър. Жално звъннаха и се посипаха на парчета витражите в тесните прозорци. Свещите и факлите мигнаха като в предсмъртна агония, съдове, блюда, бутилки, прибори — изпопадаха

от масата. Послушният въздух се беше притекъл на зова на Господаря. Свит в незрим юмрук, Вятърът профуча през залата, за част от мига поспря, а сетне волята на Виктор го запрати в ненавистната врата.

Удар.

Пръснаха се трески и парчета метал. Слегнаха се под нозете му. Въздушният таран отскочи назад и се уви около Виктор като кипящо наметало.

Малка стая без прозорци. Три факли се отразяваха в огледалния таван. Огромно легло, неизвестно как вмъкнато през тесния каменен ръкав. Голямо дървено корито с вода, върху шарения килим — разхвърляни дрехи. Нищо друго. Голият Анджей — непоносимо нелеп и хърбав — над Тиел, притискаше я към ложето и трескаво ѝ смъкваше полата. Вече бе свалил останало ѝ облекло, девойката слабо се съпротивляваше, мъчейки се да удържи последните парчета плат върху тялото си.

— Какво? — нададе вой магьосникът, стреснат от звука на пробива. Бе твърде зает с обучението на младата вълшебница, за да си даде сметка по какъв начин е била избита вратата. — Ти! Ратай! Роб!

Той заряза момичето и размаха ръце в къс жест, с който пропъждат муха.

Таванът над Виктор се разтресе, каменните плочи рухнаха върху му. Въздушната черупка зафуча, когато двете магии се сблъскаха.

Смлените в пясък и прах камъни се стекоха на пода.

В залата вече викаха — бяха проумели, че ставащото не е спектакъл, не е просто дуел, който щеше да завърши със смъртта на безумния млад мъж.

— Хванете го! — гласът на княза, неочаквано силен и властен, прониза нечленоразделните вопли.

Само това липсваше — удар в гръб! Виктор вече не се владееше, яростта му кълтеше като готово да убива острие, тялото му се изпълни с нервен трепет. Ще ги смачкам на прах! Ще сринат замъка до гнилите му подземия!

Не виждаше — как би могъл да надникне през стените — но знаеше, че небето над града натежава от стремителни ревящи облаци, че прозорците се пукаат, а вън от крепостта градоносен повея прекършва посевите, че светлината на мълниците се е сляла в блясък,

по-ярък от деня. И че ситите васали на Земята се крият в мазета и изби, възнасяйки молитви към маговете-покровители.

В прах!

До основи!

— Ти си маг! — заврещя Анджей. — Ти... ти...

Той разпери пръсти като ветрило и бързешком зашепна заклинания. Продължително подземно бучене премина през замъка. Подът потръпна. Стените се изгърбваха, сякаш вътре в тях пълзяха тромави неведоми създания. Нещо чудовищно по мощ щеше да се роди. Силен беше Земният маг първа степен. Потенциално може би помогъщ от Ритор и Торн...

Тиел ридаеше, гушейки се в скъсаната си блузка. Сви се сред усуканите в борбата завивки.

— Заповядвам да го заловите! — отново нареди князът.

Тропот на ботуши. Виктор с гърба си усещаше, че в залата нахлуват войници с голи шпаги, вдигат пушките си... И със студено безчувствие разбра, че сега ще почне да убива.

Съзнателно. Истински.

Толкова истински, че предишните схватки ще се сторят като сценичен бой. Като детски сбивания в училищен двор на фона на Сталинградската битка. Понечи да се обърне...

...и екна друг глас:

— Не, княже!

Рицарят в тъмночервени дрехи бе извадил меча си — дълга ивица черна стомана.

— Той има право да иска двубой, княже! Анджей знаеше какво върши!

А редом с рицаря заставаха... не, не може да бъде! Същите онези омазани със сланина и полята с вино пируващи! Някои даже дъвчеха, безстрашно надниквайки в дулата на мускетите, а във вкоравените им ръце святкаха оголени мечове. След секунди плътна фаланга прикриваше тила на Виктор от стъписаните гвардейци.

Ослепителната кървава ярост омекна като спукан балон. А сетне съвсем изчезна с жален беззвучен вопъл. Отново бе беззащитен. Магът можеше да стори с него, каквото си поиска, да го срази с най-елементарно заклинание. Да го посече с меч, да го смаже с ритници.

Виктор стоеше, олюляваше се, като с изумление осъзнаваше, че жаждата му за смърт се е стопила.

Ала магът на Земния клан продължаваше да плете вълшебството си. Стихията му се тресеше в страх пред онова, което щеше да се пръкне от брънките на безкрайната верига заклинания. По камъните сълзеше кръв. Смътни сенки се мяркаха във въздуха като видения на болен от треска.

Анджей продължаваше да концентрира мощта си.

Виктор прекрачи прага, грабна дървеното корито и с усещане на внезапно изпълнила го скука, надяна пълния с вода съд върху главата на магьосника.

Земният тупна по задник. Подземното бучене секна, така и не преродено в съкрушително земетресение, стените престанаха да вибрират. Само предчувствието на Силата, идеща от корените на земята, остана наоколо...

Виктор разпери настрани ръце, поемайки в себе си изтърваната мощ на третата си стихия — от студените ледници по планинските върхове до горещите недра на планетата... Безкрайността на спокойните степи и убийственият бяг на каменните лавини... Твърдостта на гранита, блясъкът на диаманта, щедростта на раждащата почва...

Магът седеше сред локвата, шаваше с кльощавите си ръчички, явно неразбирайки какво се е случило, къде се е дянала събраната велика Сила...

Тиел стана от леглото. Спокойно дооблече блузката си. Лицето ѝ вече не беше като на ревливо момиченце. Напротив — бе тържествуващо и доволно. От одевешното опиянение нямаше и следа. „Стига бе, била ли е изобщо замаяна от това вино...“

— Ще си ходим ли, Виктор? — попита тя, като заобиколи Анджей. — Тук повече няма какво да се прави.

Добре. После ще ѝ чете конско. После ще ѝ иска обяснения. После.

Те минаха през мълчаливата редица рицари. Виктор срещна очите на мъжа в багрениите дрехи, който му отдаде чест с меча си.

— Няма да забравя това, което направи за мен — каза Виктор.

Рицарят пестеливо и късо се усмихна:

— И все пак мечът ти не струва...

— Можеш да тръгнеш с нас.

Но рицарят поклати глава, докато прибираше оръжието си в ножницата.

— Мястото ми е тук, господарю.

Князът продължаваше да седи на трона си. Случилото се никак не беше го смутило. Изглежда той изпитваше задоволство да наблюдава сблъсъци между магьосници.

— Благодаря за угощението — каза Виктор.

— Особено за виното — вметна Тиел, — много ви е хубаво.

Пред тях всички се отдръпваха, правейки им път. Гвардейците се озърнаха към княза и също се отместиха. Някои от рицарите вече се връщаха на масата и невъзмутимо надигаха чаши. Прислугата хукна към спалнята, където магът на Земята продължаваше да блъбука изпод коритото.

И в този миг вратите на залата се разтвориха. Появи се глупаво ухилен като дрогиран битник офицер, който водеше под ръка млада жена:

— Лейди Лойя Ивер...

Предводителката на Котешкия клан отблъсна кавалера си и огледа наоколо с присвити очи. Кимна на Виктор:

— Бързо на двора!

— Вече всичко е наред, Лойя — каза Виктор, без да се учудва.

Тиел беше права: вълшебницата щеше да ги настъпва по петите. Тя не беше от онези, които лесно можеш да откажеш...

— Ритор те е усетил, глупако! Ти самият — наясно ли си какви сили си призовал?!

Тя сграбчи и двамата за ръцете и ги помъкна като непослушни деца по стълбите. Ругаеше през зъби, докато вървяха, а на гвардейците хвърляше такива злобни погледи, че те моментално се оттегляха.

— Поисках на заем една карета... с добър впряг. Княжеските коняри тъкмо трябва да са я стъкмили вече. Трябва да бързаме, Виктор!

— Винаги ли си такава зла, Лойя? — възкликна Тиел, придържайки развяващата се скъсана блузка.

— Животът е такъв, скъпа! — хазартно отвърна Котката. — Не се бой, не съм ти обидена...

Спря за секунда, хвана Тиел за брадичката и се вгледа в очите ѝ.

— Умно момиче — одобрително рече магьосницата. — Наистина си много умно момиче.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Видя ли колко добре се получи — каза Тиел, докато разглеждаше скулата си във взетото назаем от Лойя огледалце. Оставените от ноктите на магьосницата драскотини упорито не желяеха да зараснат. И дори самата Котка не можа да ги излекува начаса.

— Да бе, става — Виктор нямаше друг изход, освен да се съгласи.

Схватката с господин Анджей сега му се струваше като разиграл се на живо виц. Не искаше да хока Тиел за провокацията — победителите, както е известно, не ги съдят. Та нали даже Лойя показва известно уважение към момичето.

Лойя Ивер... Главната магьосница на ордена на Котките... Не ще и дума — хитра е. Все тегли към себе си чергата, но не е ясно какво цели. Пък и колко е хубава, ммм... чак в очите притъмнява като я гледаш... Макар че, по принцип не за това трябва да се мисли сега. Длъжен е да се безпокои за друго. Длъжен е, обаче, ето — мисли си го...

Княжеската карета, уви, не им послужи задълго. Очарованите от Котката коняри им подготвиха не здрав куриерски файтон, а обкичено с вензели и гербове чудовище на колела, подходящо за важни разходки с цел да се впечатлят поданиците. Един час бясно препускане — и осите се спухаха. Бегълците зарязаха килналата се настрани карета на грижите на кочияша и поеха нататък пеш. Когато напълно се стъмни, Лойя заведе спътниците си в някаква изоставена плевня на края на голяма нива.

— Ще изчакаме тук до сутринта... Виктор — каза тя. Обръщайки се към него по име, Котката непрекъснато правеше къса многозначителна пауза преди „Виктор“. — Въздушните засега изостават, пък и надали биха рискували да нападнат на толкова открито място и в чужда територия. Виж, в Орос ще е съвсем друга работа... Разбира се, в Земния клан сега е голяма олелия, но докато

тепърва спретнат потеря — гони вятъра в полето! И да успеят да реагират своевременно — ще ги праметна като слепи котенца. Ще издържим колкото е възможно дълго... а насетне ще измисля нещо...

Тиел я слушаше съвсем детински нацупена, но не предприемаше словесни атаки — Ивер наистина ги отърва от засадата на Въздушните, а ето че и сега им се притече на помощ със злополучната карета.

— А какво ще правим сутринта, момичета? — поинтересува се Виктор.

— Отиваме в клана на Огъня — неохотно отвърна Тиел. — Лойя Ивер, колко дълго...

— Колко дълго можете да разчитате на мен? Вероятно поне още веднъж мога да ви бъда полезна, не мислиш ли, Тиел? Кой знае какви прекеждия ви очакват?

— Чакай, Тиел — намеси се Виктор. — А за какво ми е нужен този Огнен клан? Защо да ходя там?

— Защото... — момичето никак не искаше да даде отговор, при това пред Котката. — Защото трябва да се научиш да управляваш своята Сила. А това ще стане едва когато минеш посвещение във всички Стихийни ордени. Обичаят изисква да поемеш тайнствата и на още десетима тотемни клана, но... предвид обстоятелствата и така бива.

— А какво ще прави Виктор после, почитаема Тиел? — измърка Лойя.

— Каквото пожелае — отсече момичето. — И стига вече за това. А какво ще правиш ти, Лойя Ивер?

— Ще ви съдействам според скромните си възможности — откликна се тутакси Котката. — Имам общ път с вас. Стига, разбира се, да ми казваш *цялата* истина, почитаема Тиел.

Момичето изсумтя.

Замълчаха.

„Ама вярно — рече си Виктор, — кое му е лошото да владее Силата? Убиец на Дракони? Нека е Убиец, щом така ми е писано-орисано... В края на краищата днес успях да се сдържа, не дадох воля на омразата си, не разорих града на Земните. А можех! Наистина можех!“

Ала отвътре бавно се съживяваше и набираще мощ един друг глас, който меко мълвеше в съзнанието му:

„Съществува още един лик на Всемира. Третата страна. Видял си я... бегло, едва-едва, със страничното си зрение — в сънищата. Там също може да се намери достойно занимание. Защо не отидеш там? Пък нека тези обезумели магове се дърлят помежду си за това кой им е нужен, а кой не. А *там* те никога няма да те настигнат. Това е факт.“

Той си спомни за Лакомника. Този не кой знае колко приятен тип все се стремеше нещо много важно да му намеква, уж докато дрънкаше празни приказки. Какво беше казала Лойя? Природените готвели агресия. Да, да, някои реплики на Лакомника наистина биха могли да се тълкуват като предупреждение...

Прииска му се да повярва в това.

Но като че ли засега беше ясно само едно — ако се отърве, ако се избави от преследвачите си, тогава... тогава ще има такава свобода, за каквата не би дръзнал и да мечтае там, у дома... в Опако. И не е важно, нека всичко това е бълнуване, а самият той отдавна е пациент в психиатрична клиника — нека! Готов е да смени своята „реалност“ с тази халюцинация, също както онова хипи и любител на ролеви игри Коля, капитанът на шлепа.

— Тиел, аз ще стана ли Убиец? — направо запита той. — Когато завърша посвещенията?

Имаше нещо мерзостно в тази дума. Убиец... палач, джелатин, килър...

Момичето извърна поглед настрани.

— Не бива да произнасяш това на глас, Виктор. Не назовавай онова, което още не се е сбъднало... — завърши тя почти шепнешком.

Лойя ревниво се слушваше.

— Какво мога да направя?

— Да останеш самия себе си — почти нечуто произнесоха устните на Тиел. — Всичко останало е съдба.

— Ами онези... Природените? Кой са те всъщност? Аз сънувах... обаче все нещо неразбираемо, смътно... поне като послание беше смътно.

И Тиел, и Лойя сведоха глави.

— Те са нашето проклятие, Виктор — промълви най-сетне Котката. — Работата е там, че всички ние... всичките кланове,

обитаващи този свят, Средния свят, едно време пристигнахме от реалността на Природените. Опаката страна изтласква чуждите й — постепенно, поединично, а отгатык се случи съвсем друго. Навярно е трябвало да се натрупа... маса. Както биха казали вашите... хм, физици: „критична маса“^[1]. И когато това се е случило, предците ни били... изхвърлени. Ние доплувахме до Топлия бряг. И подчинихме на властта си всички жители на Средния свят. Но с това нещата не приключиха. Сега Светът на Природените продължава да избутва от реалността си своите „еретици“, вече един по един. Те не са страшни и опасни — понякога дори се вливат в клановете. Но узрява нова вълна. Идат други. Идат тези, които искат да претопят нашия свят, да го отлеят наново.

— Дълго време ни защитаваха Драконите. Крилатите Владетели на Средния свят — неочаквано продължи Тиел.

— Значи излиза, че Драконите са... добри? — изуми се Виктор.

— *Добри* ли каза? — възмути се Лойя. — Ще имаш да вземаш! Те управляваха сурово, с желязна длан! Който не бе с тях, бе против тях и присъдата винаги беше една и съща! Сам разбираш каква. Те искаха всичко да знаят и всичко да контролират. Месеха се навсякъде... И не търпяха възражения. Макар че... бяха красиви и силни...

— Те не бяха нито лоши, нито добри, Виктор — полугласно рече Тиел. Както си седеше, тя сви колене и подпря брадичка на тях. — Те просто бяха. А сега ги няма. Защото...

— Защото на клановете в края на краищата им омръзна тяхната тирания — рязко се намеси Котката. — Както и да наричаш една диктатура, тя все си остава такава. И клановете се разбунтуваха. Беше създаден Убиец на Дракони, който обедини в себе си и четирите стихии, и силата на множество тотемни ордени... И Крилатите Господари паднаха. Последните бяха настигнати от Ритор докато се опитваха да избягат при вас, в Опаката страна.

— Защо тогава не ги е изтребил до крак? Защо е оставил живи — отгатык, в Опакото? Щом толкова ги е мразел. Защо не ги е преследвал и там?

— Не зная — сви крехки рамене Тиел.

— Всъщност — хитричко се усмихна Лойя, — привилегията да щъкат между световите принадлежи на адептите от Незнайния клан.

Виктор скоси очи към момичето. Не, повече нямаше да я оставя да се измъква от отговори и да премълчава. Попита рязко:

— Какво друго влиза в привилегиите ви? С какво сте толкова знаменити?

— Разкажи му, Тиел — самодоволно се ухили Лойя. — Пък, ако забравиш нещо или се объркаш, аз ще те поправа.

Момичето я измери с поглед изпод вежди и равно отвърна:

— Незнайният или Неведомият клан е от Стихийните... не, не е точно така. Съпоставими сме по сили, но не сме приковани към някой от четирите първични елемента. Никога обаче не сме изтъквали съществуването си. И никога не сме се намесвали в дребни свади.

— Да, вярно е — винаги сте играели на едро! — изсумтя Котката.

Виктор заподозря някаква древна и спотаена обида на тотемната вълшебница към Незнайните.

— Не е хубаво да се завижда — назидателно каза Тиел. — Не съм измислила аз правилата на играта в живота, Ивер. Надявам се, че имаш достатъчно акъл да разбереш очевидното.

— Престанете! — примоли се Виктор. — Тиел, за какво ти е всичко това? За какво му е притрябвал на твоя клан Убиец на Дракони?

— Точно така — безжалостно подхвана Лойя. — Е, Тиел, защо мълчиш? Аха, изчерви се...

— Ако Природените създадат свой Дракон... — прошепна момичето.

Котката няколко секунди я разглеждаше втренчено, при което устните ѝ помръдваха.

— В такъв случай май един „зе-ер-ка“ ще ви свърши повече работа от мен — горчиво произнесе Виктор.

— Какво ще ни свърши работа? — обърка се Тиел, Лойя също учудено повдигна изящни вежди.

— ЗРК, зенитно-ракетен комплекс. Едно такова нещо за поразяване на самолетчета и други хвърчащи работи. Чини ми се, че Драконът надали ще е по-здрав, а? Избутвате зеерка-то на позиция, прицелват се — и бам две ракети в търбуха...

— Виктор, млъкни! — скочи на крака изчервилата се Тиел. Думите ѝ прозвучаха като шамар. — Ти не си мое оръдие! Ти не си

оръдие изобщо, в ничии ръце! Сам по себе си ти си Сила! Просто трябва да изминеш определения ти път... инак...

— Защо тогава Ритор ме преследва като дивеч!? Заради какво желае смъртта ми?

— Защото той чака завръщането на Дракона — със слаб глас отвърна момичето.

Сякаш не думи изрече, а отдалеч прошумоли вятърът... вятър в развяваща се в галоп златиста грива...

Виктор тръсна глава и заядливо продължи да притиска спътничката си:

— И какво от това?

— Ами ти си... Ритор мисли, че...

— А нима не е така? — промълви той, усещайки разтваряща се в гърдите си пропаст, кошмарна пустота.

— Засега още — не е така! — отрязва Тиел, като подчертаваше всяка сричка. — Остана последното посвещение. При Огнените. А после — островът.

— Островът? — по красивото лице на Лойя се четеше страх. — Островът на Драконите в Горещото море, досами Разлома?

— Да — каза Неведомата, без да отклони поглед. — Пазителят на Острова ще потвърди инициацията.

— Сили превелики — промърмори Котката, като не скри уплахата си. — Ала, Тиел... ако ти въпреки всичко грешиш, това е сигурна гибел... за теб и за него.

— Да. Сигурна е. Ако Виктор не издържи. Но ще издържи! — с железобетонна увереност заяви момичето, сякаш хвалеше любимото си куче.

— И там какво, пак ли мариз? — унило попита той. След всичко случило се във влака, на моста, на гарата и в замъка на Земните васали, му беше противно даже и да си помисля за нови схватки.

— Не зная — призна Тиел. — Никога не съм стъпвала там. Знам само пътя. Мога да отворя Дверите. Но нататък — ти сам.

— И какво?

— Какво „какво“? Ще бъдеш... завършен. Да, завършен.

— Не, не питам това — наблегна на думите Виктор. — Кой... какъв ще стана?

— Убиецът на Драconi — монотонно, сякаш отговаряше на изпит в училище, заговори Тиел, — е квинтесенцията на всичко, именуемо с понятието „унищожение“. Това е умение да се обръща в своя полза всичко, което заобикаля Убиеца, без значение дали са безжизнени камъни или живи хора.

Виктор затвори очи. Да, това наистина беше така. Като на гарата в Хорск.

И същото едва не се повтори в замъка, само че далеч по-мащабно, с размах.

— Убиецът умее да мрази. По-силно от всяко друго същество в Средния свят. Омразата е главното му оръжие. Той претопява в ненавист самия себе си. Това, Виктор, е по-могъщо от коя да е магия. Затова и Ритор успя да победи... Никога, даже в най-ужасните ни междуособни войни противниците не са се мразели толкова силно, колкото е способен да ненавижда Убиецът. Всъщност, той е въплътената Омраза...

— Така е казано в книгите, Тиел? — попита тихо Лойя. — Или ти така го чувстваш?

Момичето потърка чело. Прехапа устни.

— Няма такива книги, Лойя Ивер. Никой точно не знае как се става Убиец. Ритор беше последният. Сигурно само той знае. Навярно това зависи от желанието... от съкровено, дълбокото желание. От една страна Ритор не беше лично пострадал от Крилатия Владетел, но от друга винаги е бленувал клановете да са свободни... — Тиел криво и сурово се усмихна. — И ето, постигна го.

— А ти какво искаш да постигнеш? Нали пак ти ме доведе тук.

— Не, Виктор, не! — момичето дори закърши ръце. — Ти дойде сам! Опакото те отхвърли, изтласка те. Беше чужд на онази реалност, инак не би преминал първото посвещение. Инак биха те убили разбойниците... Стражите на сивия предел. Или водното чудовище на Хотор. Но ти премина! Преодоля!

— Кой бяха хората, които ни нападнаха при прехода?

— Торн.

— Защо, след като съм Убиец?

— Водният не е могъл да бъде сигурен, че е така. Той беше призовал Убиеца... но най-малко от всичко е очаквал, че редом с повикания ще бъда аз. Затова хората му се объркаха, атакуваха...

Загубиха контрол. Виж, сега Торн трепери косъм да не падне от главата ти...

Лойя не се сдържа и скептично изви вежди, добре, че никой не ѝ обърна внимание.

— Е, хубаво — предаде се Виктор. — Печелиш, Тиел.

— Кое печеля?

Той смутено се засмя. Наистина, каква игра е спечелила? Ох, това момиче винаги има готов отговор на всичко казано или запитано.

— Сега следва да си починем. А после — последният преход. През клисурата, към брега, в Орос. А сетне — Островът.

Лойя нервно преплиташе пръсти. Като че ли самият разговор повече не я интересуваше, обмисляше нещо свое. Очевидно знаеше много по въпроса, повече, отколкото беше споменала, но не бързаше да го споделя.

„Ами... остани си със здраве — рече си Виктор. — Трай си, щом ти се мълчи. Така е по-добре. Щом трябва да се ходи до Острова на Драконите — нека така бъде. Не е важно дали съм болен, дали ще умра истински тук или ще се събудя в лудницата, а над мен ще стои санитар със спринцовка, както се страхуваше капитанът Коля. Докато съм тук, няма нужда да мисля за това. Наоколо съществува един грамаден нов свят. Колкото по-дълго се намирам в него, толкова повече ми харесва. А пък Тиел... Неведомия ѝ клан... Не е толкова лесно и просто за разбиране. Момичето явно не казва всичко докрай.“

— Тиел, много ли сте? Такива като теб, от Незнайния орден?

Тя само косо го погледна и премълча.

Котката нервно се изхили:

— *Никой* не го знае, Виктор. Смятало се е, че Неведомият клан е загинал. А после се оказало, че не е. Знаеш ли, хич не ми харесва, че твоето момиче има тайни от нас. А на теб? — завърши жената с неприкрита покана в гласа.

— Щом Тиел мълчи — отсече Виктор, — значи така и трябва.

Какво си позволява тая?! Защо се меси? Гневът му шупна, плисна над ръба на чашата на търпението, отблясъкът се отрази в очите му — и вълшебницата млъкна като задавена. Даже вдигна ръка, за да се защити от нещо невидимо. Прошепна смирено:

— Моля за извинение... Виктор. Просто исках да знам, накъде ще продължите...

— Странен въпрос — изсумтя Тиел. — Вече казах — в клана на Огнените!

— А ако Ритор блокира единствения път към Орос? Какво ще правите тогава? — с подкупващо загрижен глас се поинтересува Ивер. — Без мен? А? Ще се биете? Скъпи мои, този път магът на Въздушните ще изправи срещу вас цяла армия. В това число и опълчение от ордена на Огъня. Очевидно Ритор е убедил господарите на Орос, че Виктор е Убиецът, а Огнените бяха най-верните привърженици на Крилатите Властелини... Освен това, недейте забравяте — всеки момент зад гърба ни може да изникне гвардията на Земния клан, който не обичаше много Драконите, но пък след всичко случило се... — Лойя направи ефектна пауза. — Така че, струва ми се, по-добре ще е да ме вземете с вас.

— Не си ни нужна, Лойя Ивер! — сприхаво възкликна Тиел. — Тоест... ние, разбира се, ти благодарим... за помощта, но...

Последвалата сцена бе напълно достойна да украси някоя шекспирова трагедия. Но на Виктор тя напомни латиноамерикански сапунен сериал.

Лойя зариде. Лойя горчиво занарежда. Лойя заропта против човешката неблагодарност. Лойя неистово хулеше себе си за проявената наивност. Лойя се закле, че никога, никому, при никакви обстоятелства няма да помага, колкото и пари да ѝ предлагат.

Тиел наблюдаваше цялото представление със студено, безстрастно любопитство. Виктор също не се намеси. Подир случилото се във владенията на Земния орден той окончателно беше повярвал, че е възможно Силата да бъде управлявана. Навярно сега не би се уплашил да се опълчи и на самия Ритор. Във всеки случай, такава постъпка не му се струваше безнадеждна. И дори чувстваше, че жадува за такъв двубой. Какво изкушение... Ала, откъде толкова ясно помни този Ритор, при това подробно?...

Пък и може би — точно така трябва да постъпи? Да се срещнат лице в лице, да се сблъскат гърди в гърди, за да решат всичко по мъжки — и отведнъж!

...Лойя най-сетне се успокои.

— Значи, искате да ме изоставите? Тук? Отпред е Ритор и Огнените, отзад — Земните и Торн. Да не мислите, че ламтя да загина? Не, с вас е по-безопасно. Ти си Сила, Виктор. Те се страхуват от теб. А

аз... мен... не знам какво ще ме направи Ритор, ако му падна в ръцете. Или ако ме докопат Огнените — тяхна магьосница е била заедно с Въздушните в засадата. Кланът на Земята — даже не искам да споменавам.

— Голяма работа — равнодушно рече Тиел. — Ще преспиш с който трябва и нямаш проблеми. Не ти е за сефте.

— Тиел! — рязко каза Виктор. — Лойя е права. Ще дойде с нас.

Момичето се нацупи, но щом погледна към спътника си, само сви рамене и замълча.

* * *

Пътят ставаше все по-стръмен. Кланът на Огъня ревниво пазеше своите тайни... а може би просто адептите му обичаха усамотението. Те старателно бяха унищожили всички други пътеки, които водеха през планините към техния залив, където се разполагаше градът им и морския фар. Единственият друм към Орос минаваше през дълбока сенчеста клисура с отвесни стени. Криви южни борове, които допълнително допринасяха за приликата на тази територия с Крим, пълзяха по стръмните склонове, вкопчвайки се в скалите. Въпреки есента, въздухът бе топъл и сух. Скоро странниците плувнаха в пот.

— Един ден ще се изкачваме — с едва забележимо задъхване рече Тиел. — После, като прекосим билото на планините, имаме още един ден надолу. Ако всичко върви добре, няма да ни настигнат. Вярно, че Ритор може да лети, а и другите от неговия клан също, но мисля, че няма да рискува. Веднъж вече е претърпял поражение, пък и знае, че вече си посветен и в Земната стихия. Не, няма да ни пресреща. По-скоро ще опита нова засада, преди самия град на Огнените. Ето там ще ни е най-трудно.

Виктор сви рамене. Понякога даскалския тон на Тиел го дразнеше. В такива моменти наистина му се приискваше да намигне на Лойя... а после да я сграбчи и...

Друмът за Орос свършваше в залива, където практичните господари на клана бяха построили пристанище, затова по пътя сновяха достатъчно каруци и кервани — и празни, и мъкнещи стоки.

Случваше се да хванат стоп, по-често ги вземаха безплатно, друг път — за грошове.

Спряха за нощувка направо на друма, като се настаниха отделно от другите пътници. С падането на здрача ставаше доста прохладно, трудно се заспиваше, а Тиел категорично забрани да се използва Силата. Оставаше им само да се притиснат един към друг, за да се сгряват.

Момичето се сви на кравайче и скоро задиша равномерно. Но Лойя май нямаше намерение да заспива, а от необходимостта да се топят се възползва доста свободно.

— Каква нощ... — чу Виктор мъркащия ѝ шепот в ухото си. — Каква забележителна нощ.

Острите ѝ нокти игриво го погъделичкаха по гърлото. Лойя знаеше, ох колко добре знаеше по какъв начин да накара лежащия до нея мъж да пламне в тъмното, да се изчерви като неопитно момченце.

— Лойя... недей...

— Защо? — дъхът ѝ пареше ухото му. — Нима не ме желаш?

— Именно понеже те желая... не си струва да го правим край пътя — отвърна Виктор, като смътно заподозря, че цитира реплика от филм, книга или някой свой познат.

— Притесняваш се от Тиел? Ами хайде да я включим и нея — мъркаше Лойя. — Ще стане забавно...

— А, не, без тия! — възмути се Виктор. — Стига, Лойя!

Вълшебницата обидено се отдръпна.

— Ще съжаляваш после. Ще те е яд на себе си.

— Не се и съмнявам — измърмори Виктор. Обаче тялото му не се съгласяваше с целомъдреното решение на разума. Въртя се близо час, заслушан в дишането на двете жени до себе си, като прекрасно разбираше, че само леко докосване — и Котката ще откликне весело и опитно, с целия си немирен жар и огромен опит... вековен опит, ако се вярва на Тиел.

Последната мисъл му помогна да се отпусне.

И веднага го връхлетя като морска вълна сънят. Познат сън.

Виктор заскърца със зъби, щом усети, че под краката му е сияещият бял пясък, небето е мъждиво блещукаща завеса, а редом шуми черното мастилено море.

— Гад мръсна!

Той се завъртя на място, оглеждайки се за Лакомника.

— Никъде не стъпвам повече, чуваш ли? Не ми трябва твоите гатанки! Да изгниеш дано!

Пепелището на лабораторията беше обрасло с мъх и трева. Лилавата гора трепереше под поривите на вятъра. А далеч навътре в сушата, в подножието на полупрозрачните планини, към небето се издигаха кълба бял дим.

— Няма да ходя там! — отново изкрещя Виктор, но вече прекрасно разбираше, че ще отиде, къде ще се дене, а като пристигне, там ще му бъде демонстрирано нещо досадно и неприятно, или направо гнусно...

— Мяу.

Той се обърна. Покрай линията на прибоа, меко отскачайки от вълните, вървеше рижа котка. Сякаш същата, която го беше гледала в разрушения град.

Просветна му... не, това беше безумие!

Виктор приклепна и протегна ръка:

— Мац-мац... Писанке... ти да не си...

Котката седна и почна да се мие. Сините ѝ очи присмехулно следяха Виктор.

— Стой, чакай! — прозвуча откъм гората.

През острицата тичаше Лакомника, като смешно се препъваше и се оплакваше.

— Що за нахалство!?! — подвикваше дебелакът. — Той има още да броди, да блуждае... Пст! Къш! Разкарай се, проклетнице! Чупка!

Котката подигравателно се озърна към приближаващия се грозник, напрегна се и скочи на гърдите на Виктор. Измяука в лицето му и докосна бузата му с топла лапичка...

...Той отвори очи. Над него се люлееше ивица звездно небе, стегната в мрака на стените на клисурата. И на фона на това — силует на женска глава с пуснати коси, които го погъделичкаха по носа.

Лоя му запуши устата с целувка, след което отвърна на незададения му въпрос:

— Ти бълнуваше и викаше. Сънувал си кошмар. Отпусни се, Виктор, отпусни се...

Дланта ѝ се плъзна по лицето му.

— Бодеш... — ласкаво каза магьосницата. — Не бой се, сънят си отиде. Ние, Котките, умеем да прогонваме лошите сънища...

„Благодаря“ — беззвучно прошепна той.

— А твоята приятелка — внезапно се подсмихна Лойя, — даже не се размърда!

— Тя е малка още... уморена е...

— Аха, точно така — съгласи се привидно Ивер. — Малко момиче... вълшебница от Неведомия клан. Но аз съм истинска жена.

Виктор чувстваше дъха ѝ по устните си.

— Тези Тиел, тази мърла, сигурно ти е изприказвала разни мръсотии за мен, нали? Че съм на двеста години и че съм преспала с всички мъже, които съм срещнала?

— Ами... не точно това...

Беше му неудобно. Лойя вече се притискаше към него с цялото си тяло.

— Тя лъже! — яростно съобщи Котката. — Не съм на двеста години... много по-малко. И не лягам с който ми падне!

Помълча и добави:

— С теб — бих... Аз... ако ти...

Виктор разбра, че е безполезно да се бори. Преди всичко, защото ни най-малко не му се бореше.

Впи устни в нейните. Те бяха горещи.

На колкото ще да е години! И на триста да е, все тая!

Гъвкавостта на Лойя бе действително котешка. Целувката продължаваше, ръцете ѝ го милваха, но Виктор не успя да се опомни, а вече беше съблечен и Лойя също се оказа гола. Заприлича му на изнасилване или грубо съблазняване, само че активната роля бе поета от жената.

На метър-два встрани спеше Тиел, което правеше ситуацията още по-пикантна.

— Най-последно, най-последно си с мен... — шепнеше Лойя.

И в думите ѝ имаше не толкова влюбеност, колкото радост на победителка. Това гъделичкаше самолюбието. Така сигурно се чувства и някой начинаещ, но вече популярен певец, който се чувства поласкан от вниманието на младите си фенки, дето не се спират и пред измама, за да стигнат до хотелската му стая, или в очакване спят пред вратата на апартамента му...

Той не забеляза кога се е озовал отгоре, а магьосницата стана послушна и му се отдаваше не толкова с животинска страст, колкото с онова радостно женско покорство, което сякаш е самата основа на секса.

Не продължиха дълго, макар че Виктор остана убеден, че ласките биха могли да отнемат цялата нощ и това само би им доставило удоволствие, а не изтощаване. Но вероятно Ивер реши да не прекалява. В един миг мускулите ѝ се напрегнаха... а сетне снагата ѝ стана мека и податлива, напрежението напусна зърната на гърдите ѝ. Лойя шумно въздъхна, притисна се към него, сподавяйки щастлив стон. Само ръцете ѝ го прегръщаха силно и здраво, сякаш молеха: *не си отивай...*

Тя сама се отстрани след около половин час, след като повториха всичко отначало. Жената тихичко отпълзля встрани, като го целуна и прошепна:

— Благодаря... Няма да искам повече... тази нощ.

Виктор ѝ бе благодарен, защото изведнъж се почувства съвсем без сили, направо изстискан.

Но пък от друга страна — отдавна не беше изпитвал толкова приятна умора...

И нищо повече не сънува тази нощ.

Събуди се със зората. Бе студено есенно утро. Цареше здрач, слънцето още се криеше зад отвесните стръмнини, по клисурата пълзеше пронизващо влажна мъгла, лепкава и противна като в Петербург.

— Съ-съ-студено — изтрака със зъби Тиел. Очевидно беше си отпочинала, муцунката ѝ изглеждаше свежо, тя гледаше Виктор забавно-сериозно, сякаш го укоряваше за настъпилия студ.

Лойя нищо не каза. Стоеше пред чучур на слизащ от планината ручей и грациозно се миеше. Весела струя клокочеше по дървен жлеб и се стичаше надолу, на север, към сухите степни равнини.

[1] критична маса — количество вещество, например уран, в който самопроизволно започва процес на верижна реакция, която води до атомен взрив; терминът се употребява и в преносен смисъл. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Продължиха пътя си още по тъмно, дълго преди масата каруцари, странници и овчари, които продължаваха сладко да спят по коли, палатки или върху гола земя, завити с ямурлуци. Тиел забележимо нервничеше — не минаваше и минута да не се огледа, а понякога замръзваше на място, продължително взирайки се напред, макар че според Виктор там нищо не можеше да се различи, освен някакви бледи и далечни отблясъци, бързо погълнати от лъчите на изгрева.

Заедно със слънцето се появи и една странна лекота, смесена с нехайно безгрижие — едно такова настроение, когато на човек му се струва, че е неуязвим, че морето е до коленете, а всички прегради са преодолими. Виктор дори подхвана да си тананика: „Дълъг път, дълъг път, оставаш зад гърба ни, дълъг път, дълъг път, води ни в тъмнината...“

Пфу, да му се не видяло! И откъде само му хрумват такива глупости?

Полегатото надолнище улесняваше вървенето, но и Лойя Ивер, и Тиел, кой знае защо, ставаха все по-мрачни с всяка измината минута.

— Там ни чакат... Виктор — накрая каза Лойя.

Това бяха първите й думи към него след нощния им... хм, разговор.

Тиел мълком кимна, очевидно съгласна с Котката. През последните часове момичето изглеждаше кошмарно променено — отслабнало, изпосталяло, лицето й се беше изострило, както се казва „очи и нос са останали“. Каза гузно, сякаш поемаше вината за всички сполетели ги беди:

— Виктор, те все пак ни настигнаха... Блокирали са друма и от север, и от юг. Зад нас е гвардията на Земния клан. Отпред са Ритор и Огнените.

— Ами Торн? — запита Лойя с неприсъщо й уважение, едва ли не почтително. — Не го ли чувстваш, Неведома?

— Не, не го усещам — тъжно призна Тиел.

— Защо ли, бих искала да знаая... — промърмори Ивер.

— Има ли друг път? — делово се поинтересува Виктор, като се осланяше на „опита“ си от американските екшъни. — Няма? Е, щом не разполагаме с ес-пейпър, ще използваме шкурка...

— Наистина няма друг път — поклати глава Котката. — Ти може би ще успееш да изкатериш скалите, но нагоре са урва подир урва...

— Но щом няма друг изход...

— Виктор! — намеси се Тиел. — Запомни — нужни са ни Огнените!

„Ето, пак приказва като даскалица...“

— Щом е така, да вървим и стига дрънканици! — раздразнено отсече той.

Наистина му беше омръзнало всичко това. Спасител на света, как пък не! Половината от онези, които е длъжен да спасява, ентусиазирано го преследват с цел да го пречукат час по-скоро. А когато се сблъсква с преследвачите си, както винаги загиват невинни...

Той се сети за обезумелия вагон и с мъка потисна напъните за повръщане. Както казваше майка му, колкото и да се мие и търка, не ще се изчисти и до Страшния съд... Да, но ли тук има Бог? Или всичко е възникнало с Големия взрив — и джуджетата, и елфите, и Природените?

Между другото, Тиел веднъж се беше изказала за последните като за „Проклятието на нашия свят“. Страхотна рекомендация, няма що! Хич не радва.

— Тиел, защо казваше, че с Природените не е възможно да се постигне споразумение? Всъщност, те какво искат от вас?

И двете му спътнички се хванаха за главите, сякаш играеха пантомима.

— Сили Велики! — възкликна измъчено Тиел. — Какво значение има това сега!

— Любопитен съм! — озъби се Виктор. — Нищо чудно, когато слезем до брега, да не успея да науча тези неща приживе, така че, бъди добра, обясни ми сега! Каж ми какво представляват Природените — хора ли са? Чудовища?

— Не си ли го разбрал още? Опакото е свят без магия. В Средния свят функционират и заклинанията, и парата, и електричеството.

Вашите мислещи машини... как бяха... компютри, у нас ще станат безполезни кутии от метал и пластмаса, а при Природените просто ще изгорят. Така че, Виктор, светът на Природените е реалността на чистата магия. Силата на Словото, Силата на Жеста, Силата на Символа. Природените отдавна мечтаят да преминат Разлома на световете, за да се доберат до нас и да превърнат земите ни в свой свят.

— Ясно — въздъхна Виктор. — Едни такива типични вселенски злодеи... Обаче пак не разбирам. Заради какво воювате? Какво не сте поделили? Не можете ли да се споразумеете?

— Някои вълшебници предполагат — сухо забеляза Лойя, — че агресията е единствено възможният начин за съществуване на Природените. Представи си, че те нямат друг изход, освен непрекъснато да творят разрушителни заклинания. Тази енергия трябва някъде да се приложи, да се изразходва!...

— Тц, не става... — понечи да възрази Виктор. Искаше да изтъкне, че след като на Природените им е необходимо непрекъснато нещо да разрушават, то тогава няма смисъл да завладяват нови територии. Вярно, призна си наум, въпросът може би е в мащабите...

— Виктор — с жар каза Ивер, — смъртта и разрушението са дълбоко в същността на онези, което останаха отвъд Горещото море. Разбирам, научили са те да мислиш, че всичко има причина и следствие, че абсолютни злодеи не съществуват, че винаги може да се намери компромис... Не, не споря, възможно е. Ето ние, например, много успешно се научихме да се погаждаме с отхвърлените от Опакото, дори впрягаме и използваме техните знания и умения. Обаче как може да се погаждат положителните и отрицателните заряди, особено, когато се докосват? Как могат да се споразумеят огънят и водата, ако пороят залива пламъците? Как да се договорят дървото и брадвата? Понякога компромисът е непостижим. Това е печално, но е така. И тогава се налага да се прави избор. Веднъж завинаги, без право за връщане назад. Така и ние с Природените сме като...

— Като антимаateria? Вещество и антивещество — вметна Виктор.

Лойя Ивер се замисли и несигурно кимна:

— Да... вероятно. Разбирам, че говориш за несъвместими неща. Да, между нас не може да има мир, само война. Много пъти са ни нападали, но ни бранеше силата на Дракона. С него Природените не

можеха да се справят. Докато един ден Ритор не взе и... — Котката махна с ръка.

— Чакай малко — вдигна длани Виктор. — Хайде по същество и без красиви сравнения. Самите вие сте пристигнали от света на Природените... добре, не вие, а предците ви... И така, значи е било възможно да се приспособите, преодолели сте „смъртта и разрушенията“. А другите, които са останали — те какво, побъркали са се на тема отмъщение? Там да не би да стоят замъци от човешки кости? Текат реки от кръв? Пълно е с империи на злото и царства на порока? И някакви си уродливи чудовища само това и чакат, да унищожат Средния свят?

— Не са империи и царства — поклати глава Лойя. — Ти също не можеш без „красиви“ сравнения, Виктор. Не мога да ти обясня какъв вид имат. Има ли облик вятърът? Струящата се вода? Природените умеят да бъдат, каквото ти хрумне, каквото ти душа поиска — стрък трева, цвете, мирис на лавандула, реец се орел или пролетна гръмотевица. Могат да са и чудовища... разбира се. Но от завист към нас, те най-често приемат човешки форми...

Тиел, която внимателно слушаше този монолог, поклати глава и леко се усмихна. Смята, че не е въпрос на завист? Лойя продължаваше:

— Затруднявам се да ти опиша и как живеят. Питай нещо по-лесно, защото това не го знаеха даже Крилатите Господари... вероятно. Нашите предци, напускайки Далечния бряг, не са запазили никакви спомени. И пленените Природени също нищо не можеха да разкажат на разпитите. Паметта им се разпадаше. Затова после престанахме да вземаме пленници...

Тиел кимна, но отново не се намеси.

— Природените са всичко. И в същото време — нищо. Абсолютна свобода и същото толкова съвършено робство. Робуване на собствената си същност. При цялата им външна изменчивост и гъвкавост, те не са способни да се променят. Разбираш ли, Виктор, когато магията е по-естествена от дишането и зрението, тогава тя върши мечешка услуга, защото практикуващият я престава да се доверява на ръцете си. Такъв... такова същество се затваря в себе си. Самото то става Свят и целият този Свят е в него, покорен на властта му. А това е голямо изкушение... — Котката за миг замълча, защото Неведомата поклати глава. Понеже не последва друга реакция, Лойя

отново се обърна към основния си слушател: — Подобно създание се чувства като безграничен повелител. И навярно заради това Природените мразят даже самата мисъл, че ние съществуваме сами по себе си и извън тях. Впрочем, те не по-малко ненавиждат и Опаката страна, но засега родният ти свят е недостъпен за тях, а нашият им е на пътя.

Виктор се намръщи. Прекалено красива, стройна и логична теория се получаваше! Той със съмнение погледна жената, но възшебницата говореше искрено и убедено. Тя си вярваше... но следваше ли той да сподели вярата ѝ?

— И ето... — пое си дъх разпалената от речта си Котка. — Ето, понякога иззад Горещото море пристигат кораби. Изящни, красиви кораби с орлови глави на носовете...

— Защо именно орлови? — попита Виктор. — Герб ли е това?

— Герб? — Лойя се смути. — Не... те изобщо нямат гербове. Просто корабите им са такива... то е ясно! Няма да довтасат да завладяват света ни със салове или търговски съдове я!

— А знамена, имат ли?

— Знамена имат. Черни със златно вземо. С орлова глава на платнището. При последната война взехме доста трофеи. Само че не успяхме да ги опазим. Оръжие, доспехи, знамена — всичко се стопи като мъгла. Маговете бяха много огорчени.

— Интересно... — замислено отрони Виктор. — Значи, те са призраци?

— Призраци ли?! — възмути се Лойя. — Ще имаш да вземаш! По-телесни не могат да бъдат! Те могат да са всякакви, нали ти казах!

— А тела? Трупове на убитите?

— Труповете изгоряха. Мъртвите, те не издържат тежестта на нашата реалност. Затова Природените не могат просто да завладеят някаква малка територия — нашият свят ще ги отхвърли. Принудени са да заграбят всичко, иначе няма да получат нищо. Нещо друго ще питаш ли?

Виктор изгледа напрегнатото ѝ лице и се отказа да задава други въпроси. Наистина, нямаше време за това.

— Там, край Орос, чакат стотина магове, които жадуват да ни разкъсат на парчета — с укор рече Тиел. — А вие си точите локуми все

едно сме тръгнали на пикник. Сигурно вече сме забелязани! Може би вече ни вървят насреща!

— Успокой се, Тиел — каза Ивер. — Никъде няма да мръднат от позициите си. Знаят, че нямаме друг изход. Просто ни причакват. Полезно ще е ако разкажеш какво знаеш за Орос.

— Все едно нямаш шпиони там! — сърдито изръмжа Тиел.

— Имам — спокойно отвърна Лойя. — Разбира се, че имам. Но колкото повече сведения, толкова по-добре. Системата защитни заклинания? Пароли? Коридори за достъп? Капани?

Момичето бавно поклати глава.

— Няма какво да търсим в самия град. Нужен ни е брегът.

— И нататък? — продължи да я притиска Лойя. — Заклещват ни на брега и ни избиват, тъй ли?

— На брега ще отворя Дверите — с непререкаем тон заяви Тиел. — През тях са в състояние да прекрачат само магове първа степен. Така че останалата потеря ще бъде отрязана.

Лойя пресметна:

— Огнените вече нямат магьосници първа степен... Значи, Торн, Ритор и аз. Приемливо раздаване, въпреки че не обичам да играя карти! — Котката видимо се ободри.

Тиел я измери с поглед от главата до петите, като сви устни, но не коментира.

„Момичето ревнува — досети се Виктор, — и се зачуди как да се отърве от Ивер. Но вече е късно. Никой не бива да бъде изоставян на произвола на съдбата. А и съюзник като Лойя не е излишен. Веднъж вече ни беше полезна...“

Пътят взе да криволичи. Като змийска следа клисурата се спускаше към морето. Тук явно беше порботил Огънят — склоновете бяха като застинали лавови езици. Кланът беше поизправил клисурата, павирал по дъното ѝ нов друм, а по стръмнините през изминалите години бяха прераснали дървета и храсти.

— Със сигурност са пратили съгледвачи — мрачно каза Тиел, като вирна глава в стремеж да различи нещо по назъбените ръбове. — И навярно вече ни виждат.

— Тогава защо да се спотайваме? — вдигна вежди Лойя. — Виктор бързо ще ги откаже да зяпат!

— Не, не! — уплаши се момичето. — Не бива... не бива да убиваме, без да се налага. Само ако те опитат първи.

— Дано не закъснеем — иронично подхвърли Ивер.

Тиел сви рамене. Виктор също усещаше чужд поглед — сякаш към челото му бяха опрени две упорито нежелатели да се топят ледени висулки, а от тях към безкрая се точеше невидима корда. Като някакъв шаран на кукичка, който чака въдичарят да го издърпа на сушата всеки момент.

Вътре в него се сви пестник Сила, събудена от кипващия в сърцето гняв. Засега бе безформена, но готова да приеме облика на съкрушителен ураган, водно торнадо или помитаща всичко каменна лавина. Някой смее да му прегражда пътя! Някой дръзва да го наблюдава! Ами ако сега му хрумне да се позабавлява с някоя от спътничките си — или и с двете наведнъж — какво, ще зяпат и ще точат лиги?

„Пфу, да не ми е уроки! — стресна се Виктор. — Отново дивотии бръмчат в главата!“

Черно-кървавата мъгла бавно отстъпи от съзнанието. Конвулсивно стиснатите юмруци се разтвориха. Виктор предпазливо се огледа към Тиел, към Лойя — като че ли не бяха забелязали този му пристъп.

— Орос е зад следващия завой — прошепна Тиел. — Часовият им даже не се крие.

Наистина, на най-високата скала отпред, на фона на синьото небе трепкаше малко алено петънце — развяващото се наметало на човек от Огнения орден.

— Виж го ти, копелето — изсъска Лойя през зъби. Сви пръсти като нокти на хищник, вдигна ръка. — Я да те видя, ще преглътнеш ли това...

— Лойя! — момичето увисна на рамото на жената. — Недей! Твърде рано е! Този ще го катурнеш, но другите ще разгадаят заклинанието ти! И ще го върнат обратно!

— Добре, щом настояваш — Ивер недоволно отпусна ръка. Ала личеше, че думите на Тиел бяха впечатлили гордата Котка.

— Недей да правиш нищо, докато не ни нападнат — Тиел извърна измъчено лице към Виктор. — Обещай ми. Моля те!

— Да не ни завладеят с първия си удар? — уж нехайно уточни той.

— Всичко зависи от теб — въздъхна Тиел. — Ние не им трябваме... Ритор може би иска Лойя, за да си отмъсти. Но ти не се бой за нас. Те искат преди всичко теб и само теб.

— Тогава, продължаваме! — изрекоха устните му, докато самият Виктор бе изтръпнал от ужас.

„Ето, сега вече знам какво значи «душата е в петите» — мрачно си рече. — Не, не ставам за герой. Изобщо. Нито за Конан, нито за Терминатор. Прекалено ясно се виждам мъртъв и препариран — малък урок по патоанатомия за начинаещи магове. Поне гащите да не напълня от шубе, пак ще е подвиг. И защо Тиел не ми казва как се прави магия, да му се не видяло?!“

Подминаха открито стоящия на скалата пазач, Лойя дори му помахаше игриво. Последен завой.

— Ето го Орос — полугласно рече Тиел.

Залив. Чакълест плаж от огладени камъчета, досущ както в някои черноморски курорти. В края на острия вълнолом, вдаден навътре в морето, стърчеше фар. На черния му връх, подпрял висините, гореше бездимен пламък, ярък даже и в пладне. Между планините и морето — малък спретнат град от едноетажни къщи. Веселите им червени керемиди надничаха изпод клоната на вечнозелените дървета.

Нямаше жива душа. Ала Виктор съвсем отчетливо чувстваше стотици погледи, прицелени в него. Като чужди безцеремонни ръце те шареха по тялото, чоплеха и човъркаха с нечисти пръсти, за да се докопат до душата, да проникнат в мозъка, да разчленят съзнанието на части, да го изтръскаят както се изтупва килимче, като избият от паметта всичко, което смятаха за „вредно“.

Ще видите вие... ще ви дам да разберете.

— Виктор, страх ме е — чу той шепота на притисналата се към него отдясно Лойя. — Те ще ни изколят. Ритор е откачил напълно... Май този път ме спипаха натясно...

— Котката е уплашена? — незабавно се заяде Тиел. — Никой не те е влачил насила с нас. Сама дойде!

Ивер не я чу, а продължи като в унес:

— Тук са събрани почти стотина вълшебника. Половин легион бойци. И от двата ордена. Ритор е мобилизирал целия си клан. Браво

на него... Не си е губил времето напразно, не ни е гонил из чукарите. Дошъл е право тук. Браво. Заслужава уважение...

— Трай, ако обичаш — без да обръща глава, й се сопна Виктор.

— Прости ми... — прошепна тя.

Господи! Оттатък, в Опакоето, подобен шепот би значил, че жената е влюбена до полуда.

Тримата стояха на завоя на друма, надвиснал над градчето. Открити за всички спотаени долу воители. Тиел и Лойя се притискаха от двете страни към него, а той се беше вцепенил и изобщо не знаеше какво да прави.

От тактическа гледна точка, според правилата на военното изкуство, позицията им беше от зле по-зле. Но пък от друга страна, Орос бе като на длан заедно с покрайнините си. Ако на Виктор му хрумнеше да го порази, би го сторил „с един-единствен залп“.

Двете му спътнички мълчаха и не се осмеляваха да дават съвети.

И какво сега? Чакаме да започнат първи? Виктор се чувстваше глупаво, но не желаше да нарушава обещанието си към Тиел.

Вятърът почна тънко да вие, сякаш израз на първо предупреждение, сякаш боен рог, който тръби сигнал за предизвикване на дуел. Красиво...

— Виктор! — отчаяно зашепна момичето. Цялото трепереше. Къде се бе дянала нейната неустрашимост? — Виктор! Това е въздушно ласо. Искат да ни удушат с този клуп... Виктор, да не си посмял да спасяваш някоя от нас! Ако минеш Огъня... тогава, вярвам, ще отвориш и Дверите. Ала ако вземеш да измъкваш мен или Лойя...

— Нямам нужда да ме измъкват! — рязко и зло я прекъсна Котката. — Аз ще те измъквам, Неведома! И ще те измъкна, ако ще да ме изчукат и четирите стихийни клана наведнъж!

— Млъкнете и двете! — изръмжа той.

Примижал, Виктор се взираше нагоре. В небето бавно се разгръщаха невидими за обикновено око сиви примки. Чудовищното ласо не беше нападение, само първият ход от партията, обикновена проверка на защитата му. Дебнат как ще се отбранява.

Долу, сред зелените листа, се замъркаха искри. Десетки искри. Малки пламенни корони, украсили главите на изправящите се за бой воители от Огнения орден.

В същия миг Ритор рязко стегна примката.

Тиел късо изпищя. Лойя приклепна, изпъна напред ръка с безпощадните магически нокти, заемайки бойната стойка на клана си. А Виктор стоеше и бездейно наблюдаваше как всичко наоколо стремително посивява от приближаващата се черта на въздушното ласо, разбираше, че това е краят... и нищо не предприемаше.

— Виийктоооор! — дойде вопъл от Лойя. Примката се сви около шията и рамото ѝ, катурна я и я повлече по друма, безмилостно жулейки кожата ѝ и късайки роклята ѝ.

Как, как се прави магия по време на сражение? Как се творят убийствени заклинания? Как се управляват уж покорните на волята ти стихии? С желание? С някаква формула? С пряка заповед?

— Виийктооор!

Тиел се хвърли подир Котката, падна, вкопчи се в раменете ѝ, притисна я към земята. Ала даже нейните сили се оказаха недостатъчни — Ритор беше струпал много мощ. Само момиче, пък било то и от Неведомия клан, нямаше да надвие петдесетина магаове на Въздуха.

Над града започна постепенно да се сгъстява грамаден сив облак. Виктор знаеше, че никой друг не вижда подготвящото се за удар заклинание на Ритор, което щеше да смачка жертвата си, да я побие в прахта на пътя, да ороси с кръв скалите и да запрати размазаното тяло в урвата, където чакаха скали като гладни зъби.

Той побесня.

— Не, Ритор! — изкрещя той. Замахна към опънатата като струна нишка, която премяташе по паветата съпротивляващите се Лойя и Тиел.

Остър воден камшик плисна напред със скоростта на светкавица. Водата се сблъска с Въздуха, бликна пяна като бяла магическа светкавица. Завалелите капки издигаха фонтанчета прах, сякаш отнякъде пердашеха с картечница. Въздушната нишка се скъса. Долу в града откатът повали голямо дърво.

— Върни им го, Виктор! — тържествуващо изпищя Лойя.

Отговорът на вълшебниците не закъсна. Предният фронт на ново заклинание се помъчи да изпомпа въздуха от белите дробове на Виктор, а ето го и самият магичен заряд... Без да се замисли, Виктор реагира, като изпъна напред ръка, насочи я натам, където усещаше, че се крие противникът, и прошепна детинското: „Огън бий!“.

Вой на ураган накара Лойя и Тиел бързо да запушат уши, болка изкриви лицата им. Върху градчето рухна могъщ въздушен таран — сякаш гръмнаха стотици бутилки със сгъстен въздух. От скалите се отрониха първите камъни, които описаха дълги дъги и заваляха върху къщите като авиационни бомби. Част от тях избухнаха и изгоряха още в полет, пресрещнати от огнените стрели на защитниците. Други бяха отклонени от припряно издигната въздушна вълна. Но доста канари разкъсаха преградите.

Последваха сподавени викове. Въздушният таран разора къщи, отскубна дървета, разпиля керемиди и тухли, затъркаля отломки, покъщнина, обезобразени човешки тела... Вдигнаха се стълбове прах.

Избухна за кратко пожар, но, разбира се, той не можа да навреди на повелителите си. Бликналите езици бързо угаснаха.

Ала не напразно Ритор бе прочут като силен маг. Той веднага съобрази как трябва да се действа. Виктор се беше увлякъл, затова Ритор прати по дяволите отбраната и отчаяно се втурна в настъпление.

Нападателят просна Виктор. Пред очите му затанцуваха цветни кръгове, някъде от безкрайната далечина се чу жалния вик на Тиел. И тогава дойде ред на Огъня.

Болката гризеше мозъка като свредел, но Виктор успя да се надигне и застана на колене. Вълната сух зной се приближаваше, огънят виеше засукано хоро, по околните скали играеха пламъци.

А самата смърт падаше отгоре. Виждаше се — перлено блещукащо копие от сгъстен въздух. Острието разби на пясък каменна канара, която Виктор инстинктивно запрати пред себе си като щит. Спаси го добрият стар войнишки рефлекс от Опакоето (да са живи и здрави създателите на военни филми!) — просна се по очи.

И въпреки това страданието мина през лицето му като ренде, по шията се заструи кръв.

Двете му спътнички потънаха в издигнал се около тях огнен облак. Скалите горяха, жарко пламтяха изкачилите стръмнината борове, с вой падаха нови и нови стрели-метеори, върху плещите на Виктор се стовари смазваща тежест. Задъхваше се. Всяка глътка въздух му се налагаше да я къса със зъби и да я преглъща като корав комат. Трескаво подскочи, но остана на едно коляно, раздиран от мъчителна кашлица.

Нечии ръце го подхванаха под мишниците, силно го бутнаха нагоре, накараха го да се изправи. Обърна се — беше Лойя. Лицето ѝ бе обезобразено от свирепа гримаса, окървавено, изцапано с кал, очите — напълно безумни.

— Ставай! Ставай, моля те, хайде, Виктор!

Нов удар, Лойя се простря върху камъните, късо изохка, хвана се за главата. Между пръстите бликна кръв.

— Ще ви пречукам! — изрева Виктор. Сладък бяс търсеше излаз да върлува на воля. Вода и Вятър се сплетоха в едно. Грохот — разцепиха се скалите и надолу се затъркаляха каменни блокове, от векове лежали стабилно и спокойно на местата си. Кафяво-сива лавина повлече със себе си хиляди и хиляди канари. В авангарда ѝ се носеше невидимата конница на Въздуха, подире ѝ — тежките фаланги на Водата, тежко стенеше Земята, пращайки в атака бойните си слонове — многотонни скали.

Насрещният Огън забуча в агония, защото чуждият Вятър не подхранваше, а гасеше пламъка. Последвалите водни кохорти довършиха разгрома.

От завесата дим изскочи Тиел, ожулена и натъртена. Момичето се хвърли към Ивер и я прегърна като да ѝ бе родна майка или по-голяма сестра.

— Надолу! — истерично запищя Неведомата. — Към брега!

Лойя се изправи, като залиташе.

— Да бягаме!

Лавината, предизвикана от Виктор, се сблъска със срочно издигнатия откъм града въздушен щит. Вятърът неистово ревеше, трошеше дървета, противоборстващите потоци съсипваха близките къщи. Кипящият воден поток се издигна нагоре, опитвайки се да прескочи магическия бент на защитниците на Орос. Последва огнена контратака и вълната изви снага като хищник, за да посрещне с гърди противника.

Вероятно Огненият клан използваше цялата им дадена в този свят енергия. Гейзери бликнаха нагоре, като разпиляха от небето събиращите се дъждовни облаци. Една отвесна мълния се срина от тях, но отиде напразно, като порази невинно вековно дърво.

Гореща, почти вряла пот извираше от порите на кожата на Виктор, капеше от челото и лютеше на очите. Около него се

простираше опустошен, мъртъв участък — обгорял камък, мокра черна кал, наводнени пукнатини, които бяха обезобразили друма и скалите.

— Стой! — изкряска някой откъм гърба му. — Предай се, поганец!

И тутакси пукна изстрел от мускет.

— Земните — изръмжа Лойя, която в момента както никога преди приличаше на разярена дива котка. — Довтасаха все пак...

— Господин Анджей — Тиел сви юмручета. — Сега ще видиш ти, дърт педофил!...

— Залегнете бе, глупачки! — викна им Виктор. Куршумите свиреха около тях.

От мъглата на вдигнатия прах се появяваха една след друга фигурите на гвардейците от Земния орден. Бяха превъзходно обучени войници. Гърмяха, без да спират да тичат напред, при това доста точно. Парче олово се сплеска в камъка близо до главата на Виктор, веднага след това свирна рикошет от другата му страна...

„Ето сега вече ни заклешиха... Свършени сме.“

Виктор беше принуден да съдържа заклинанията на Огнените и Въздушните, като заедно с това да издирва и самия почитаем вълшебник Анджей.

„Ох, няма да изтрая... Аха, ето къде си бил!“

Зад веригата гвардейци се мярна познатата кльоцева фигура.

Земята се разтресе под нозете на Виктор.

— Йиии! — Лойя рязко замахна, сякаш прекръсти въздуха пред себе си. Изпреварилият останалите мускетари здравеняк, който вече беше затъкнал байонет в цевта на пушката, се хвана за разкъсаното гърло и като чувал се тръшна под краката на другарите си.

Виктор с цялата си кожа усещаше свиващото се заклинание на Анджей — отново невероятно сложно, объркано, краят му се сливаше с началото. В съзнанието, долавящо чародейството, се появиха видения на пълчища от чудовища. На стада вървяха тигри, мечки, гигантски хлебарки, исполински гуцери. Виеше му се свят. Мощта на това заклинание наистина бе огромна и ако то се изтръгнеше на свобода, скалите щяха да размажат и Тиел, и Лойя, и Виктор. Не би помогнало даже посвещението му в Земната стихия.

Нямаше време за контриране, всеки миг можеше да се спуска тънката яйчена черупка на неговата защита, Виктор насочи напред набързо сътворено съскащо копие Въздух. Като че ли сполучливо — Анджей се катурна и тупна сред засуетилите се гвардейци, които залягаха по сипейте. Явно бяха загубили желание да атакуват все така с рогата напред, особено след като магическите нокти на Ивер изкормиха още двама.

— Да бягаме! — викна Тиел.

Виктор я последва, залитайки. Сътворената въздушно-водно-каменна лавина беше проложила нов път към морето, сякаш вселенски звяр беше лизнал склоновете на планината с грапав език.

Беше по-лесно да тичат надолу, макар че се налагаше да внимават да не се спънат и търкулнат по стръмното. Отдясно Огнените и Въздушните все още се бореха с чудовището, пуснато срещу тях от Виктор. Там ревеше пламък и виеше зъл вихър. Тиел искаше да използват момента. Зад тях отново ечна не съвсем строен залп, но вятърът на беглеца беше вдигнал достатъчно прах, за да отбие мерниците на мускетарите, чуваше се как псуват пясъка в очите си...

Последният удар на маговете беше сетен отчаян ход. Те вече разбираха, че не са в състояние да надвият Убиеца — но се страхуваха да си го признаят. И този последен удар едва не постигна целта си.

Въздушното копие подсече коленете на Виктор, той падна и се плъзна по земята. Стори му се, че чува как пукат ребрата му, докато тъпото острие на палачите се забива направо в сърцето.

Не!

Тиел ли извика това или собственото му гърло изхърка напред агонията!

„Ще ви изтрия от лицето на земята!“

В този момент той забрави за себе си. Заслепен от болка и страдание, Виктор се протегна към враговете си. Пред невиждащите очи се появи мираж — спретната сграда, която сякаш на каданс се разпадаше на части. Нагоре се издигнаха фонтани пръст, все едно се взривяваха гаубични снаряди. Мярнаха се фигури на момче, пищна жена и трима мъже, които изчезнаха в неистова вихрушка.

И болката веднага отстъпи.

Виктор, Тиел и Лойя вече бяха почти на самия бряг, когато иззад полусрутена съборетина се появи тънка девойка, загърната с аленото

наметало на тукашния клан.

— Проклятие! — дрезгаво изсумтя Лойя.

Младата вълшебница стоеше, без да атакува. Просто стоеше и гледаше Виктор, който нямаше повече сили. И най-вече — злоба.

— Тази никаквица — тежко пристъпи напред Ивер, — беше в засадата на Ритор! Сега ще я оправя...

Тънката ръка на Огненото момиче се прицели във Виктор. А той стоеше и глупаво мигаше, втрещен и отпаднал, не понечи дори да залегне...

От пръстите на девойката потече огън. Боботещ, яростен, изпепеляващ пламък. Удари в гърдите на Виктор... ала нито го опари, нито повали. През лудешкия танц на рижите езици той видя лицето на младата вълшебница. Очите ѝ го гледаха, но не с омраза, а... ужас? Възторг? Или преклонение пред силния противник? Устните ѝ произнесоха нещо, но Виктор не разбра думите. А огънят пропълзя в него, попи в тялото му и се настани там като звяр в леговището си.

Силата меко въздъхна. Сега вече бе цялостна. Четирите стихии се намираха в равновесие и Виктор усети тялото си неправдоподобно леко. Стопиха се болките и умората, зрението се проясни. Над раменете сякаш се разтвориха криле, готови да го издигнат към небесата, които бяха натежали, подгизнали от буря, набръчкани от светкавици, заплашващи всеки миг да се разтоварят с нечуван порой, смесен с гръмотевици и избухвания...

А сетне потокът пламък внезапно секна. Лойя Ивер повали девойката на земята. Замах и от четири страшни рани на гърдите на Огнената бликна кръв. С неженска сила Котката отхвърли настрани омекналото тяло.

Викторовият вик „Не, недей!“ закъсня.

А Тиел вече се суетеше на брега и призивът — „Към мен, веднага!“ — властно отдръпна Виктор от нещастната жертва. Прибойт равномерно шумеше, все едно не обръщаше внимание на състоялата се битка, нито го бе грижа за надвисналата буря. А точно посред вълните Тиел отваряше Дверите.

* * *

Ритор не беше и помислял, че този Убиец може да владее такива сили. А може би наистина бе забравил мощта, която беше притежавал някога? Или този пришълец бе особено надарен да мрази и убива?...

Имаше от какво да се отчайва. Нито едно заклинание не можеше да преодолее през неочаквано вкоравената защита. Даже спътничките на Убиеца бяха станали недосегаеми.

В градчето цареше пълен хаос. Пришълецът беше удрял на месо, без жал и пощада. Въздушният вълшебник усещаше откъм Убиеца изпепеляваща ненавист, омразата, превърнала се в Сила.

Яростни пориви кършеха кипариси и смоковници, устояли векове. Градушка от магически юмруци млатеше щитовете на Ритор и останалите вълшебници. Силите на петдесет мага отиваха единствено за удържане на позициите срещу онзи, когото смятаха за мишена.

Разбеснял се вятър брулеше керемиди от покривите и ги разпиляваше като причудливи червени ветрила. Пукаха като клечки оголени мертеци, сриваха се стени, трошаха се основи. Цели квартали потъваха от свлачища. Ритор усети опита на Анджей, Земният беше отдавнашен враг, но сега предводителят на Въздушния клан бе готов да поиска помощ дори от Природените.

Но най-ужасното беше друго — Убиецът не знаеше границите на своите възможности. Силата му сякаш нямаше предел.

Ритор чуваше виковете на погребаните живи хора, детски плач, молби за помощ, но нищо не можеше да направи. На всеки удар Убиецът отвърщаше с десет.

Огнените и Въздушните с мъка сдържаха натиска на калната лавина, насочена към центъра на града. Ако магическият им бент рухнеше — от Орос щеше да остане само спомен. Анджей, книжен плъх, какво се бавиш, стига си се туткал с твоите премъдри заклинания! „Майната му на всичко останало, овладей непокорната сега Земя!“

— Учителю!

Асмунд вече бе ранен, а по бузата му имаше кръв.

— Държа го, Учителю!

— Къде са Сандра, Болетус и Соли?

— Идват!

Маговете успяха да възпрат за миг заклинанията на Убиеца.

— Последен шанс, приятели!

Нямаше нужда от други слова. Силите им се сляха в едно.

И този път почти го притиснаха... Усетиха ужасът на врага си, болката и отчаянието му... Ритор в последния миг проумя как Убиецът ще отвърне и успя да извика — „Затворете се!“... Страхът и страданието на противника им се превърна в Сила и острието на оръжието се обърна против нанеслите удара.

Беше страшен удар. Невидимият боздуган на Убиеца разпердушини предната къща, а после се стовари върху петимата магьосника, изтръгвайки въздуха от гърдите им, като насити атмосферата с кинжални струи вода и шрапнели от пясък. Гейзер от едър чакъл шибна Ритор и съратниците му. Свлече се Соли — с размазана глава. Сандра с последно усилие отблъсна голям камък, насочен към тила на Асмунд, след което падна сама, безсилна да се защити от воден бич... Сетне рухна и момчето — в конвулсии на кървава кашлица.

Няколко мига — и Ритор намери мъжество да си каже — край, боят е загубен, Убиецът стигна до брега и вече приема посвещението си с Огън.

Соли беше мъртъв. Загинал бе и гърбоносият Болетус. Сандра беше в шок, цялата лява половина на тялото ѝ представляваше грамадна отворена рана, кръвта попиваше в прахта, като образуваше течна кал. Асмунд лежеше сгърчен в краката на учителя си. Почти всичките ребра на момчето бяха изпотрошени, но сигурно щеше да оживее. Нямаше сили да говори, само леко стенеше, опитвайки се да не мърда заради счупените кости. Но Сандра нещо шепнеше...

Ритор се приведе над нея и ѝ вля малко жизнена сила. Съвсем малко — нямаше време и право да спасява приятели сега...

— Me siento mal... duele el corazon...^[1]

Изглежда, старата вълшебница от болка бе проговорила на родния си език. Ритор положи длан на рамото и ѝ каза утешаващо:

— Дръж се... Кан ще ти помогне. Дръж се, дърта морска вещице! Дръж се, пиратке!

Погледът на Сандра за миг се избистри:

— Каква пиратка съм аз... Прилошава ми и от най-слабо вълнение... Бях курва в пристанищен бордей, проститутка от Кабо-Фистера... преди да дойда тук...

И затвори очи, отпусна се.

И тогава Ритор избухна в смях.

Страшен, задгробен смях, сякаш дошъл от бродещите мъртъвци иззад Сивите предели и полепнал по устните му.

Не, няма да спре преследването. Нека всичко е загубено. Нека! Убиецът вече е на Острова.

„Ала аз ще те настигна, макар и да се забавя с Дверите!“

— Поеми ги! — сопна се той на Кан. Най-сетне да се случи брат му да е на нужното място и в нужното време! — Побързай! Искam ги живи!

Кан не се нуждаеше да му се повтаря, но все пак билкарят на ордена простена:

— Нужни са ми вълшебници, Ритор! Има твърде много ранени, почти всички са спешни!

— Вземай колкото ти потрябват. Аз продължавам!

— Брат ми, това е лудост!

Звънка плесница, не магическа, а обикновена, накара бузата на Кан да пламне, дори от носа му се плъзна капка кръв.

— Сандра и Асмунд трябва да живеят! Ако умрат — ще те унищожа!

Кан отстъпи, олюлявайки се. С ужас гледаше брат си. Ритор изрева още по-силно, като се озърташе:

— Насам, който е на крак! Магове! Заемете се с лечение на ранените!

Неколцина Въздушни и Огнени се втурнаха на призива.

Ритор си позволи само секунда. Твърде недостатъчна за прегръдка за прошка.

— Прости ми, Кан... Аз продължавам.

— Не ти се сърдя, братко — тихо отвърна билкарят. — Ще измъкна момчето... За Сандра не знам, но всичко, което е по силите ми...

— Сбогом... Кан.

— Сбогом, Ритор.

* * *

Естествено, нямаше никаква врата, никакви Двери в обичайния смисъл на думата. Имаше проход, мъждукане на алени искри в пълна със златисто сияние бездна. Кладенецът избутваше плажа и вълните, изместваше с гърлото си реалността. Тиел беше приклепнала, готова за скок в него.

Кръвожадно ухилената Лойя тичаше към Дверите. Мек ловджийски бяг на голяма котка. В движение облизваше чуждата кръв от пръстите на дясната си китка. Виктор едва можеше да си представи, че същата тази ръка бе способна да ласкае както никой друг... а преди секунди беше пробила човешка плът и магическите нокти бяха щръкнали от гърба на жертвата. Беше късно да вика. Лойя го защитаваше както умееше.

— Побързайте! Ритор скоро ще бъде тук! — с пресеклив глас извика Тиел.

И въпреки това Виктор се позабави. Протегна сетивата и Силата си към безчувствената девойка-вълшебница. С незрими пръсти опипа сърцето й... което трепна и запулсира отново. Огненото момиче въздъхна, издаде стон... Сръчна въздушна игла заши по-опасните рани — само си помисли за това, а то се получи, сякаш Силата се беше превърнала в кадърен асистент, изпълняващ указанията на хирурга в операционната.

„Ще живее“ — прошмугна се в съзнанието му баналната фраза.

Сега вече можеше да продължи.

Зад гърба му към морето се носеше породената от него лавина, която старанията на Огнените бяха загрели до кипване. Потокът помиташе покрайнините на Орос, мачкаше сградите като кибритени кутийки. Маговете не бяха удържали бента и сега само насочваха лавината така, че да причини възможно по-малко щети. Гледката бавно се губеше зад облаци пара и дим.

Затова Виктор не видя, че докато се гмуркаше в ждрелото на Дверите, от гръмотевичния хаос изскочи старец с дрехи на Въздушен магьосник. Лицето му бе ужасно — от страх и от ярост. Вълшебникът избухна в смях на безумец и с главата напред се втурна в кладенеца.

След миг от брега се надигна вълна пясък, от която излезе хилав човечец. Магът на Земния орден, господин Анджей, първо присви очички, след което злобно изфуча и тръгна към Дверите, гнусливо

повдигайки полите на мърлявата си дреха. Нагази вълните, стигна прага. Потрепера от болка, но въпреки това прекрачи напред и изчезна.

Последен се появи Водният предводител. Торн изникна от пяната на прибоя, първо се усмихна самодоволно, оглеждайки погрома, причинен от Убиеца, след което също последва бегълците и преследвачите.

Водата се схлупи над свиващото се гърло на кладенеца.

Дверите отново бяха здраво залостени.

[1] Чувствам се зле... боли ме сърцето... (исп.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Навярно това не беше сън в истинския смисъл на думата. По-скоро бе дълъг несвят, пропадане в тъмнината. Пропадане, което завърши с позната от кошмарните видения здрачава светлина.

Виктор хич не се учуди, когато се появи Лакомника.

По-скоро би трябвало да го учуди, че не беше пренесен на брега на морето както преди, а за първи път се бе озовал в подножието на планините, сякаш изтръгнат от невидима сила от последователността на предишните видения. Матовите прозрачни склонове светеха отвътре, въздухът миришеше на сяр и петрол.

Може би това е Островът на Драконите? Не, едва ли. Усещаше тялото си опияняващо леко, познато чувство от сънищата. Нито Тиел, нито Лойя бяха наоколо...

Господарят на виденията одобрително кимна, гледайки Виктор. Сетне зяпна към исполинския кратер, покрит с гъст млечно-бял дим. Промърмори:

— А време хич не остана. Сам се чудя — колко малко остана...

Виктор мълком гледаше там, където между кристалните ръбове на прозрачните сиви скали се издигаше белият дим. Отначало от кратера се подаваше стълб на плътни бели слоеве, веднага подир това се разливаше настрани, като разперваше тесни пипала, сякаш сондираше околното пространство. Изхвърли и един гъвкав бял мустак към Виктор... но бързо го отдръпна и предпазливо се оттегли назад.

— Сготви се кашата — изкашля се Лакомника. Гласът му стана мечтателен, леко меланхоличен, сякаш у изнежен аристократ, който с носталгия си спомня за някогашни светски победи. — Колко сили отидоха! Няма да повярваш... Изходът — това е било отдавна. В онези ми ти времена... сам разбираш.

— Не. Не разбирам.

Лакомника го удостои с бърз поглед и поклати глава:

— Хайде, хайде сега, всичко разбираш, не се преструвай. Когато почна да се променя човешката гледна точка... когато Световете са се

разделяли. Да не мислиш, че е станало лесно за всички? Да не мислиш, че всичко е забравено? Отначало може и да им се е струвало така, че уж е завинаги, да — ама не! Нещата са здраво обвързани, Виктор.

Той не се учуди, че дебелакът знае името му.

— Колко години, колко векове... — Лакомника отново смени тона си, заговори печално и напевно като проповедник. — И всеки път едно и също! Откак маговете отидоха там, превзеха брега и призоваха хорицата и елфите да спазват реда, нищо не се променя! Да, добре, било е тяхното време. Разбирам. Съгласен. Ама време е и да се усетят, а! Ново време — нови песни! Нали?

Виктор мълчеше. Белите валма ставаха по-гъсти. Земята леко трепна под нозете му.

— Господари и роби, герои и страхливци, прекрасни благородни рицари и грозни подли предатели. Любов и омраза, добро и зло... — Лакомника плю под краката си. — Стига. Докога!? Ето ти, докато живееше в Опакото... не се блещи, знам аз, всичко знам! Та когато си беше там — пукаше ли ти за всичко това? Кажу де! Вярваше ли в приказките?

— Не.

— Така е добре!

— Аз в нищо не вярвах.

— Ето тъкмо в това е работата! — Лакомника плеска с ръце. — Не бива така повече, не бива! Ново време иде, Виктор!

— Сигурен ли си?

— Че как! — дебелакът постави длани на шкембето си. Доволно се вгледа в белия пушек. — Колко само е вложено, да знаеш! Всичко по трошица събрано, настъргано от дъното, всичко е влязло в работа.

— Там ли е Драконът? — попита Виктор.

Лакомника помълча. Отвърна неохотно:

— Същият... милият ни...

— И всичко това заради война със Средния свят? Заради шепата магове, които и без това се изстребват?

— Опа! Драконът не ти е танк, който да върви пред пехотата, Виктор. Драконът е символ. Знаме. Средоточие на Силата. Едно време, когато човекът вярваше в себе си и беше готов да предизвика целия свят... всичките Светове. Било е — и си е отишло. Вие сами убихте Драконите. А нали знаеш — свято място пусто не остава... Разбира се,

днес сте други, различни. Можете и нощем през гробище да се разходите, мъртъвците ви отдавна са заспали. И електричеството за вас не е джуджешка магия, а нещо обикновено. И не се боите от своите владетели, само ги презирате. С нажежено желязо изгорихте от душата си Дракона, Виктор. Изгорихте го докрай!

— Докрай ли?

— Не знам — Лакомника изведнъж посърна. Въздъхна. — Понякога ми се струва, че докрай. И кому ли е нужно това, да си ербап меч да дигнеш и против душмани-тирани да тръгнеш — майната му, кучета го яли това умение! За какво? Нали всеки разбира, че сам в полето не си воин, да риташ срещу ръжен е шибана работа, най-добре е да се струпаме в глутница, зъбките от там да си покажем и така да се шматкаме — на тумби, само не и самички... И бродят, и бродят такива, а подире им — къщи празни, души мъртви, градове горящи, и нощем викат насън, а защо — сами не знаят... Няма Дракон в душата, няма враг, против когото меч да насочиш... — Лакомника се изкашля и смутено обясни: — Меч, това е така... в преносен смисъл, нали разбираш...

— А вашият Дракон? Сътвореният?

— О! — дебелакът вдигна пръст и заканително го разклати към Виктор. — Отракал си се май, а? Стихиите си преминал, знания различни си насъбрал... Инакъв ще е Сътвореният, инакъв ще е. Такъв не се предизвиква, даже и да е противен. На такъв служат не от любов, не от страх, а за да съответстват на момента!

Виктор се ухили криво.

Лакомника пак въздъхна:

— Искаш да кажеш, че въпреки всичко ще се намерят и такива, дето ще тръгнат против него — с Дракон в душите?

— Да.

— Я ми кажи — дебелакът с алчно любопитство надзърна в лицето на Виктор. — Кажи, лесно ли се погубва Дракон?

— Трудно. Трябва... трябва да станеш като него. Да бъдеш като Дракон.

— Правилно — закима Лакомника. — Не е лесно да надвиеш Въплътена Сила. Следва поне да се изравниш с нея. И още... схвана ли какво още трябва, за да убиеш...

— Омраза — с усилие произнесе Виктор. Думата бе гадна.

— Ето това е! — господарят на сънищата пак вдигна пръст. — Каквото и да се приказва, ама Драконите хич не ги биваше да мразят. Ярост, гняв, изблик... и пак се опасяваха, бояха се от чистото разрушение. Обичаха живота. Много силно го обичаха.

— Ами този тук?

Лакомника се замисли.

— Този тук... Как да ти кажа, че да е по-простичко... като за теб. Ами... представи си табун коне. И глутница вълци. Съборят някоя кобила тук, обаче на друго място получат къч в муцуната от жребеца. А сега си представи стадо овце и...

— Кучето.

— Тъй, тъй. То може и да наглежда овцете да си пасат спокойно, обаче не пасе с тях, месце си обича — засмя се Лакомника. — Но стадото го предпочита пред вълците, защото хем кръв няма много, хем е по-безопасно. И си рупат овчиците зелена тревица, лоясват миличките. А с що овчарят ще нахрани песа — това не е овча работа.

— Хората не са овце.

— Мислиш ли? — сви рамене дебелакът. — Е, може и да си прав, ти си знаеш... Аз обаче се съмнявам. Понеже що като вятър ечи и ехти едно ми ти мрънкане... — Лакомника пое дъх и с тънък гласец занарежда: — *Ама може ли таквиз работи, все едно и също, бори се с живота, опъвай се на съдбата! Не да си живееш, и пееш, да уредиш света, да се задомиш, да станеш славен, добър, да се усъвършенстваш...*

— Стига палячовщини!

— Палячовщини? Не, Виктор. Просто повтарям, цитирам. Хората са уморени, разбираш ли? Уморени са от борба, от битки, от това да се признават за роби или напротив — непокорно да предизвикват поробителите си. Никой повече не го иска това! Никому не е нужно! Което значи... значи, че е дошло времето на новия Дракон. На един такъв благ, хубав, незабележим. Време е да дойде пастирът. Ами щом народа сам навлича овчи кожи, защо вълкът да не залае? Поради своята мека и добра душа...

Гласът на дебелака потъна в грохот. Сивите планини затрептяха, димът се възнесе нагоре като гейзер, заливайки небето.

— Ето че дочакахме! — весело каза Лакомника. — Идва! Идва Драконът! Сътвореният Дракон!

— Това не е всичко! — кресна Виктор, сграбчи дебелака за рамото и го разтърси. — Ей! Щом има Дракон — значи има и Убиец!

— Кой? — порази се Лакомника. — Да не би да си ти?

— Дори и аз да съм — е, и?

— Ами какво... Посрещни го тогава, Виктор! Изправи се срещу него! Аз ще погледам! Убиецът го бива само да руши, не и да брани! Убий Дракона, опитай! Хайде де! Само че какво ще сториш на онези, които вече са свикнали да живеят под надзор? Всички са тук, Виктор! Те са част от Дракона! Светът е станал празен за тях и те се боят единствено от сънищата си. Добре им е — под стоманено крило!

Белите камшици на дима танцуваха, сливайки се в неясни фигури. Сякаш с минимално напъгане на зрението можеше нещо да бъде видяно... и проумяно.

Колеблива, размазана сянка, която се промъкваше, приближаваше се — и ето, вече е редом... а щом погледнеш право в нея — разтваря се, стапя се и остава само усещането за чужд поглед, разяждащ и безумен... Нещо въртящо се и носещо се, помитащо и свиващо се, силно и пламтящо — и само болка до препълване, и вой на ужас... Призрачни замъци, облачни градове в пушеци и самите те иззидани от дим, по улиците бродят безплътни призраци... Стени, стени, безкрайни стени — мъглива клетка, засмукващ въртоп, затворническа килия...

— Вие сами ни сътворявате, Виктор! Зовете ни от Опако, подмамвайте ни! И ето че ние пристигаме! Мина времето на истинските Дракони! — Лакомника погледна Виктор в лицето. — Няма време за тях! Какъвто го пожелаете — такъв ще бъде Средният свят! Такъв и ще го заварите...

От кратера заструи тъмна, кървавочервена светлина. Облаците дим се обагриха от заревото на мярналия се поток лава, оранжева, подобна на река.

Ръката като по собствена воля се протегна към меча.

— Още не е късно, Виктор! — каза Лакомника и го побутна към кратера. — Всички са тук! Онези, които са се изгубили сред самотата си. Онези, които са се уморили от страховете си. Онези, които са изгорили душите си. Всички са тук! Присъединявай се!

Виктор измъкваше меча от ножницата. А лавата продължаваше да тече...

Лава?

Беше дълга извиваща се снага — огнена, с цветовете на съсирена кръв. Лапи от люспеста стомана, паст — пламтящо ждрело, стъклен блясък на кръгли немигащи очи. Драконът беше огромен и тромав, въртеше се, оголвайки тъмните платнища на крилете си.

— Е, как? — хазартно запита Лакомника. — С нас ли си?

Драконът раззина челюсти. Блеснаха зъби — святкащи бивници, повече уместни да стърчат от кофа на кариерен багер. Гореща мараня плъзна над земята. Лапата се протегна към Виктор — бавно, без никаква заплаха. По-скоро го канеше — ела, застани върху мен, забрави всичко и потъни в дълъг-предълъг сън в ласкавата драконова утроба, под надзора на внимателните ми очи...

Съпротива? С едничък жалък меч — срещу такова чудовище?...

Светът се люшна, променяйки се. Всичко се разплу настрани, сякаш Виктор се взираше в изпъкнало огледало. Земята се отдалечаваше, пропадеше надолу. Лакомника се превърна в трошица под нозете му.

Под нозете, които не отстъпваха пред лапите на Сътворения Дракон.

За да се сражаваш с дракон — трябва да се въплътиш в дракон. Такъв е пътят на Убиеца.

Виктор закрепя, понесен от вълната на сляпата ярост, на познатата му вече жажда да се бие. Огнен вал удари, разплисквайки дим, стече се по тялото на Сътворения. Той изрева в отговор.

— Хайде де! — изписка някъде далеч долу Лакомника. — Давай!

Сътвореният Дракон се стрелна към небето. В ореол от пламък, в пориви от зноен вятър. Снагата му се отърсваше от раздробени на парчета скали, от тъмните, оловно-тежки криле се отронваха и падаха канари. В немигащите очи сияеше подигравателна усмивка.

Виктор се откъсна от земята.

Последва противника си, без да се учудва, че може да лети, при това не както преди, легнал върху потоците вятър, а със собствени криле от гъвкава дъгоцветна плът, мачкаща въздуха. Усецаше се огромен и изпълнен с неимоверна сила. Ударната вълна от скока му към небесата катурна Лакомника, дебелакът се запремята, но не престана да вика:

— Сражай се! Бий се с него, Убиецо!

Гъста струя, не чист пламък, а кипящ напалм, избухваща Ниагара, вискозен бензин — това изплю Сътвореният право срещу Виктор.

Няма страшно...

Вятър отби огнения заряд. Съперниците се издигаха все по-високо и по-високо, на кръгове, без да откъсват очи един от друг. Драконът и Убиецът на Дракони.

Какво беше казал Лакомника? Стани един от нас?

„И не само — отекна в ушите му. — Щом не искаш, стани него!“

„Него? Какво имаш предвид?!“ — провикна се беззвучно Виктор.

Някъде долу около нищожната фигурка на дебелака се издигна пращен вихър.

„Стани Сътворен Дракон — последва отговор. — Стани онзи, който ще приеме и поеме всичко. И ще умиротвори всички. Овчарско куче!“

Даже гласът, не само тонът на Лакомника се беше променил драстично. Къде се дянаха палячовщината и недомлъвките!?

Виктор не си даде труда да отговаря. Не откъсваше едва ли не хипнотизиран взор от желязното тяло на Сътворения Дракон, от равномерно замахващите му криле с цвят на голо олово, от мъртвите му стъклени очи. Задуши се от омраза и яростта се изтръгна навън като поток изпепеляващ огън, пред който избухваше самият въздух. Над извития гребен по гръбнака му се сплиташе стегнатата спирала на водния бич, а отдолу загърмя земната твърд, отскубвайки се от вековното си ложе.

Гневът на стихииите е в теб и с теб, Виктор от Опаката страна! Победа за Убиеца на Дракони!

Ликуващият пламък удари Сътворения под крилото. Пластините се сгърчиха, крилото нелепо се вирна нагоре и желязната твар тежко запропада към земята. Нажеженото ждрело към ада — гърлото на Сътворения Дракон — избълва глух рев, стъклените очи присветнаха отвътре. Дългата опашка от бронирани сегменти изщрака, сгъна се като антена на радиоприемник и отново се издължи. Пастта се разтвори широко, толкова широко, че реещият се по-високо Виктор надникна в черната бездна на гърлото — същински път към Нищото, към небитието.

„Преди да се опомниш, гадино, вече ще си...“

Виктор не знаеше, че ненавистта може да бъде толкова сладка. Не може и да има нищо друго по-сладко — в никой от световите! Вино, власт, злато, жени — бледнеят, не могат да се сравнят с омразата. Гледката на падащия враг, който агонизира, знанието, че той е изцяло в твоите ръце...

„Нещо не си много як и издръжлив, Сътворени Драконе!“

Твартта губеше височина. Въздухът виеше реквием. Поразеното дясно крило едва шаваше. Врагът трябваше да бъде доубит.

И Виктор даде воля на Водата.

Напрегнатият като бойна пружина воден бич се разгъна и се стовари върху нажежената муцуна на чудовището. И се разпиля, изчезна, взриви се в облак безвредна пара. А Сътвореният мощно изрева, като внезапно с един плясък на крилете скъси дистанцията до противника си.

Въздух! Мълнии!

Черното небе се пропука. Призованите от Убиеца облаци разтовариха натрупаните в себе си ослепителнобели разклонени мълнии. Гъстата им мрежа оплете тромавата снага от стомана, светкавиците се впиха в кърваво-алените люспи и конвулсии разтресоха сътворения Дракон. Крилете му се сгънаха и чудовището като камък полетя надолу, като се премяташе и ревеше така, че сивите туловища на планините се свиха уплашено.

„Падай, убит си!“ — понечи да възкликне подире му Виктор... ала изродът от света на Природените нямаше намерение да мре.

Грамадните криле отново уловиха въздушните пластове, намериха опора. Падането премина в пикиране, сетне се изравни и сътвореният описа плавна, издигаща се към висините дъга. А Убиецът, макар и преминал посвещенията, не съумяваше да накара Въздуха да се отдръпне изпод оловните криле на чудовището, за да падне то и да се наниже на острите пикове на скалите далеч долу, на земята...

Убиецът знае само да мрази. Да унищожава. Да гази на юруш.

Но да твори... това му е също толкова недостъпно, колкото полетът за червея.

Сътвореният Дракон отново се готвеше за атака. В очите му гореше зъл присмех, те сякаш говореха: „Поех три твои удара, Убиецо. Сега е мой ред. Дръж се!“

Виктор се стъписа.

Какво имаш зад гърба си? Безумното препускане към морето, посвещенията, приети без капка разбиране какво всъщност става. Чужд и нелеп свят, където си играчка, марионетка в ръцете на изкусни кукловоди. Ненавист на заем — дали ще ли ти помогне? Ритор — той наистина умееше да мрази...

Сътвореният Дракон се приближаваше. Тържествуващият вой на чудовището пропъждаше ужасените буреносни облаци, които изчистиха сив небосвод. Железните челюсти зейнаха и кипяща вълна напалм се стовари върху Виктор.

Той закрещя.

Викът късаше гърлото му, дърпаше се като на опъната верига да се нахвърли върху врага, сякаш сам по себе си беше станал Сила. Здрач похлупи света. Смътно усещаше, че пада, обхванат в пламъци и дим, а течният огън на Сътворения пълзеше по Викторовите люспи, мъчейки се да намери уязвимо място.

Вятър, Вода, Огън! На помощ! Земя!

Страшен порой. Такъв, при който небето изцяло се превръща в ревящ поток. Ала и той бе безсилен да угаси чародейския напалм и само успяваше да отмие заедно с Вятъра огнената отрова от бронята на повелителя си. А отдолу се надигна огромна гора от великански треви. Милиарди и милиарди зелени стръкове, в които Виктор се вряза с несъкрушимо си тяло. Те омекотиха удара от падането, а зеленият им сок доизчисти остатъците пламтяща гадост...

Отново в човешки облик, Виктор стоеше на земята и държеше меч. А във висините горделиво се рееше Сътвореният Дракон.

— Твоята омраза е твърде немощна, Убиецо. Този свят не е твой.

— Е, какво? — каза Лакомника до него и Виктор изобщо не се учуди. — Не се ли опече работата? Нямахме начин да се опече, така да знаеш.

Зелената джунгла умираше пред очите им, гигантските стебла се разпадаха на сива пепел. Дебелакът самодоволно додаде:

— Тук Стихиите няма да издавят! Драконът ни, виж го — хвърка си... А ти, Виктор, остана почти без сили. Какво ме зяпаш така злобно? Мислиш, че лъжа? Ами я опитай да излетиш. Или да плюеш огън. Няма да стане. Защото си Убиец само по титла. Прекалено много се съмняваш.

— Това е, понеже още не съм преминал инициацията си докрай — дрезгаво възрази Виктор. — И защото още не съм бил на Острова на Драконите...

Странно, но си беше цял-целеничък, течният огън не бе оставил по тялото му изгаряния. Оставаше само слабостта, беше толкова отпаднал, че ако дебелакът го духнеше, би отлетял като безтегловно късче пух от топола.

— Не — поклати глава Лакомника и подканящо помахна на Сътворения. — Островът няма да ти помогне, макар че, естествено, нищо не ти пречи да довтасаш на него. Момичето ти ще те заведе. Добро ти е то... ловко. Само че Острова... — Лакомника тежко и съчувствено въздъхна, — няма да ти помогне. Ще се наложи да се справяш сам с тамошния Пазител. Обаче... трябва ли? Дали си струва, а? Какво ще кажеш?

— Пазителят...?

— Не се надявай, Виктор — нищо няма да ти разкажа за него. Оправяй се както знаеш! — Лакомника обидено засумтя. — Нещо вече не ми е интересно с теб. Не надви Дракона. Скучно... — и дебелакът предизвикателно загърби събеседника си.

— Стой! — Виктор протегна ръка, за да хване нахалника за рамото... и дойде на себе си от рязкото движение.

Беше проснат върху камъните досами прибоя, вълните го пръскаха с пяната си. Видя мек златист отблясък. Камъните бяха топли, гладки и сякаш светеха отвътре.

Повдигна глава. Ето какъв бил Островът на Драконите!

В този миг забрави напълно за Лойя и дори за Тиел.

Отгоре надвисваше ниско буреносно небе, запълнено с кълбящи се черни облаци. Оловносиви тежки вълни в гладна ярост се нахвърляха върху брега, алчно облизвайки златистите камъни, и отстъпващата пяна също започваше да излъчва бледа лимонена светлина.

Направо от водата, от клокочещата пяна, излизаше не много широк път, постлан с издялани от същите златисти канари малки и големи плочи, като заобикаляше заоблена издатина и се катереше нагоре, сетне постепенно се губеше от поглед. Отдясно се плискаше морето, а отляво се издигаше въглено-черна отвесна скала. Тя блестеше, сякаш намокрена. Беше абсолютно, дори неправдоподобно

гладка, без нито една пукнатина или неравност — нещо, което никога не се случваше естествено. Скалата сякаш представляваше творение на незнани магически сили.

Въпреки плътната облачна пелена беше доста светло — дали от мекия блясък на златистите камъни, дали от слънчевите лъчи, въпреки всичко проникващи по някакъв начин под черното покривало, хвърлено върху света.

Виктор проследи с поглед пътя, който се издигаше подобно на златиста ивица, извивка подир извивка, нагоре и нагоре по колосалния антрацитен конус на скалата, израснала от океанските води. Близо до върха мракът на склоновете беше пресечен от издигащи се остри ръбове със същия като пътя златист цвят.

Пътят бе гладък само в началото си.

Великата планина го пресичаше с огнени пропасти, като не над всички имаше мостове. Другаде пътят се губеше зад стобор от черни каменни зъбери, изправили се като шпалир от страховита стража. Там златното сияние съвсем угасваше между мълчаливите скални редици. Затъмняваха го и неподвижно увиснали фунии на вихрушки — Виктор с кожата си усещаше готовите за неистов натиск ветрове, които сега сякаш бяха заспали сред горещия въздух.

А още по-високо, над плоския връх на планината, се виждаше замък.

Твърдината като че ли бе издънка на самите кости на Земята. Изглеждаше все едно продължение на въглените и златистите склонове на великанския конус, но в същото време Виктор не можеше да се избави от илюзията, че замъкът не стои върху фундамент, а се рее във въздуха, че от отсечената върхушка на планината го отделя тънък слой пустота.

Стените на замъка бяха непроницаемо черни, но не като блестящи каменни въглища или скъпоценен ахат, а с онзи цвят на вековечната тъма, от която е било сътворено всичко съществуващо преди да прозвучи Словото: „Да бъде светлина!“^[1]. В тези стени угасваше всеки лъч, даже и сиянието на златните камъни на Острова.

А над пръстена зъбчати стени и остри бойни кули се извисяваха матово-перлени заоблени куполи, които рязко контрастираха с резките начупени линии на външните укрепления. За миг Виктор дори си помисли, че това са исполински яйца, само от такива би било достойно

да се появяват на бял свят великите влечуги — двойници на Крилатите Владетели.

Замъкът се виждаше под подходящ ъгъл и Виктор забеляза, че към твърдината води не една, а две пътеки. Беше трудно да определи в началото на коя от двете му се бе случило да се озове. Единият друм свършваше пред слепи зидове, а другият извеждаше към портите, някак твърде малки на фона на грамадата на крепостта. Пред тях имаше голяма площадка, отделена от замъка с пропаст. Стените ѝ бяха толкова отвесни, сякаш не бе обикновена урва, а следа от удар — удар от гигантска, чудовищна брадва. Над цепнатината бе прехвърлен мост... много странен мост. Приличаше на паднала от небесата дъга. Многоцветна мъгла се димпеше над бездната, преливаше се от алено през синьо към тъмно-лилаво — като дъх от паст, пара над челюстите на пропастта. Кой знае защо Виктор беше убеден, че походът достига под океанското дъно и отблясъците на магмата обагрят моста-дъга от умопомрачителни дълбини...

— Виктор!

„*Тиел!*“ Момичето се изправи иззад камъните на брега. Изпоцапана, със скъсани дрехи...

— Виктор! Къде е Лойя? Виждал ли си я, след като преминахме?

— Не.

— Трябва да я потърсим! И да вървим нагоре, по пътя, към замъка! Потерята...

— Каква потеря? — учуди се той.

— Всеки маг от първа степен може да премине Дверите, както можа да го направи Лойя. Преследват ни. По петите ни са Ритор, Торн и Анджей.

— И този ли? — изуми се напълно Виктор.

— Той — най-вече! — каза Тиел и не се сдържа да се изхили. — Нали му надяна корито на главата! Кой магьосник ще преживее подобно нещо?! Да го беше надвил в дуел, магичен двубой, по всички правила, да, обаче такъв позор, ха-ха! И то пред васалите му. Анджей сега камъни ще яде, но няма да се откаже, докато не си отмъсти. Добре, стига шеги. Къде е Лойя?

— Тук съм, Неведома — прозвуча мрачен глас.

Котката беше рошава, а роклята ѝ беше „украсена“ с нови дупки. Нацупено обясни вида си:

— Не всички имат късмета да пристигнат тук сякаш по джуджешка железница...

След това Лойя Ивер се отърси, досуц като мокра котка, и погледна нагоре. И веднага захлупи с длан очите си. Изпъшка:

— Сили велики... Замъкът-над-Света... не вярвах, че някога ще го видя наяве... Гледай, Виктор, гледай! Замъкът-над-Света!

— Да — не без тържественост потвърди Тиел. — Замъкът-над-Света. Началото на всички пътища. И техният край. Твърдината на Пазителя.

— Никога не си ми говорила за този замък, Тиел.

— Защото не можех, Виктор. Той чака теб, никой друг.

— Дори и теб, Неведома? — намеси се Лойя.

— Ами да — неохотно кимна момичето. — В специални случаи... бих могла да се явя там. Но не бих искала. Прекалено са неприятни тези... случаи.

— Значи, трябва просто да стигна до Замъка? И да говоря с Пазителя? — не повярва Виктор.

Тиел упорито отклоняваше погледа си.

— Да. Трябва просто да стигнеш.

— А защо има два пътя? — не миряса Виктор.

Момичето гневно и заплашително присви очи:

— Тръгвай, Виктор! Маговете скоро ще си пробият път дотук!

— Нима те все още са страшни за нас? — изведнъж попита Лойя. — Край Орос бяха къде-къде повече. И нищо — прегазихме ги.

— Лойя, на Острова на Драконите силите на всеки вълшебник нарастват.

— А силата на Виктор?

— Неговата остава същата — отсече Тиел. — Хайде, стига сте тъпчели на едно място, да вървим!

Тримата поеха нагоре по зигзаговидната Пътека.

Върху Острова на Драконите, възнесен като самотна скала сред пустинното море, не растеше нищо, дори стрък трева. Под нозете им се стелеше златото на плочите по друма, а отляво чернеха склоновете.

Поне четвърт час вървяха, без да проронят дума. Накрая Виктор не издържа и попита, леко разочарован:

— Това ли е цялото изпитание? Да измина пътя докрай?

— Да, така казват... — отрони Тиел. Мръщеше се. Нещо наоколо не й харесваше.

— Огнените ровове — забеляза Лойя. — Торнадо. И други стихийни прелести.

Момичето комично сбърчи носле:

— Това са обикновени препятствия, колкото да се потвърди властта на четирите Първооснови... Виктор има всички изгледи да успее. Чувала съм, че тези прегради са сътворени в стари времена, когато мнозина са умеели да отварят Дверите... и посягали към силата и властта на Пазителя. Но без четирите посвещения никой не би изминал и четвърт път до Замъка.

— Добре, добре — припряно рече Лойя, очевидно притеснена. — Да побързаме. И по-често хвърляйте едно око през рамо, чувствам, че тримата ни преследвачи вече са близо.

Крачка, крачка, крачка. Странното пътешествие приближаваше своя завършек. Дрипави, мръсни и уморени, странниците упорито вървяха и вървяха — покрай причудливи орнаменти, изсечени и изрязани върху масивни побити камъни, в плетеницата символи се редуваха свещените знаци на всички познати и не чак толкова известни религии и култове — руни и йероглифи, арабско писмо и отдавна забравени вавилонски клинописи... Какво ли означаваше това? Какви тайни, по-древни от морета и планини, небеса и земни недра, пазеха тези надписи? Какви заклинания оставаха увековечени тук? Ще настъпи ли времето им някога, ще ги прочетат ли и съживят когато и да е?...

Първото препятствие ги очакваше на едно завъртане на спиралата разстояние от брега.

Пълен с огън трап. Като че ли нищо трудно. Едва два метра широк. Би могъл да бъде прескочен с малка засилка.

Ала Тиел и Лойя спряха на двайсетина крачки преди трапа.

Виктор предпазливо пристъпи към ямата. И тозчас пламъците забучаха, огнени езици избуяха в стена, хиляди жарещи ръце се протегнаха към него...

Такааа... това не е за прескачане. Е, може да прелети — и сигурно точно така следва да постъпи? Нека Лойя и Тиел го изчакат тук. Пък той бързешком — до Замъка и обратно, за няколко минути, все едно отскача за пакет цигари до супермаркета...

Пфу, колко дребнаво, колко глупаво. Елементарно изкушение. Който и да е измислял това препятствие, явно не е предвиждал с творението му да се сблъска човек от Опаката страна.

„Защо искаш да ми навредиш, Огън? — попита наум Виктор. — Защо искаш да събудиш омразата ми, да предизвикаш гнева ми? И да те поля с вода, за да се задушиш... Или да накарам стените на трапа да се съединят? Без значение как — ще премина. Няма да ме спреш.“

В отговор — само рев на безумния пламък.

„Земя? Отзови се!“

Пътят тежко трепна. По камъните пробягаха тръпки, къси конвулсии, сякаш исполински звяр се размърда в бърлогата си... и отново утихна, без да е разкъсал оковите на дълбокия си зимен сън. Лойя Ивер хлъцна от изненада, а може би от страх.

Каменен език, муден и тромав, бавно надвисна над ямата с огън.

За да победиш, не е нужно всякога да рушиш.

Земята се подчиняваше без желание, тежко. Усецането бе подобно на вдигане на щанга с последни сили. Огънят обидено заскимтя и стори път, отдръпна се настрани.

— Хайде — каза Виктор задъхано. — Де да ни е така наслука до края...

Вече бяха преминали, когато му хрумна, че би било добре да разруши моста — ако преследвачите се доберат до тук, и не се забавят особено, поне да не си помислят, че животът е песен и сладък като мед.

— Недей — чу изведнъж.

Тиел втренчено го гледаше, и то така, че готовите да литнат в отговор слова просто увехнаха, без да докоснат съзнанието.

— Бива — кимна той.

Мостът остана невредим — лек път за Ритор. Макар че Въздушният навярно би предпочел да прелети...

Отново вървяха в мълчание. Нещо ставаше с Тиел — момичето почти се влачеше, прегърбена и някак оклюмала се като угаснала свещ. Лойя я водеше под ръка, като загрижено и тревожно се вглеждаше в Неведомата.

Какво ли още имаше нататък?

Нататък имаше неподвижно увиснал над друма сив призрак. Замръзнало торнадо. Безмълвно, сякаш езекутиран на стълб престъпник — нито звук, нито полъх. Виктор живо си представи как

по същия път към замъка се изкачва някой друг магьосник, преминал през Дверите, платил огромна цена за това, преодолял Огъня — и изведнъж връхлита върху дебнещите спирали на спящия ураган. Едва ли някой друг, освен вълшебник от най-висок ранг би бил способен да различи пред себе си спотаения вихър...

— Тиел, как си? Какво ти е?

— Продължаваме, Виктор, продължаваме — каза Лойя с угрижен тон. — Неведомата слабее... започна да губи сили след като ти премина огнения трап...

— Добре съм — промълви едва чуто момичето. — Да, да, продължаваме... по-бързо... само да стигнем до Замъка, и всичко ще бъде наред... Ще бъде наред... — и тя заповтаря: „наред, наред, наред“ като заклинание.

Пътят беше преграден от стегнатите пръстени на вихъра. Виктор усети съблазнителния импулс да разпердушини препятствието с един замах. Да го разпори с воден бич... да го помете с яростни вълни пламък... да отвори в скалата тунел, по който да премине под торнадото.

Цялата ситуация му напомни за компютърен куест.

— Не ги трая тия игрички — промърмори Виктор. Не искаше да се блъска в залостена врата.

Тиел почти висеше на рамото на Котката, която възкликна:

— Побързай, Виктор! Не мога да споделя с нея силите си! Заклинанието ми не действа!

„Е, какво тогава... Въздух. Ветре. Готов съм да тръгна към теб без всякаква магия. И на теб сигурно ти е дотегнало да изпълняваш прищевките на глупавите хора, владеещи вълшебства. Навярно също искаш покой. Кой ще изброи колко частички от теб се въртят сега в безкраен танц, покорени от могъщи заклинания? Защо просто не ни пуснеш да минем? Ей така. Без война.“

— Виктор! — Лойя не издържа и закрещя. — Какво правиш?!

Той не се озърна. Вероятно Убиецът досега би смачкал торнадото, би го смлял в нищото... Не. Вятърът отстъпи, защото Виктор усещаше сърцето на урагана.

— Вървете след мен! — заповяда той. — Живо!

Ивер не понечи да възрази и повлече момичето, като примижа, очаквайки болка от сблъсъка.

Вихърът се разпадна. Разпиля се, разтвори и угаси смъртоносните си пръстени, страховитият невидим змей повече не съществувахе.

Това беше втората бариера. Оставаха Водата и Земята.

— Добре вървиш — чу се тихият глас на Тиел. — Тук няма нужда от сила. Минахме чисто... ала маговете ще трябва да щурмуват преградите. Макар че Ритор е умен... Не е обвързан със закони и забрани, минал е по този път. А това...

— Помълчи, виж се, че едва пристъпваш — прекъсна я с неочаквана нежност в гласа Котката. Сякаш след като бе взела своето от Виктор, Лойя беше преизпълнена със съчувствие към малката си съперничка. — С всяка дума силите те напускат! Хайде, Виктор, та тя теб подкрепя, нима не го чувстваш?!

— Лойя! — Тиел опита да се отскубне от прегръдката на Ивер.

— Не го помисляй даже!... Виктор! Напред, напред!

Още едно издигане по серпантината на пътя.

И завеса сив порой. Даже съвсем не страшен, почти безобиден. И не кой знае колко силен.

Само че защо от него толкова отчетливо лъха на смърт?

Пороят шумеше. Не капки — струи налагаха угасналите камъни на паважа, които от златисти бяха станали просто жълти. Пенливата вода се стичаше по пътя и падаше надолу върху скалните издатини с цвят на вечен мрак.

„Бързо, Виктор, бързо, трябва да намериш ключа! Да надвиеш Водата!“

Не. Отпред нямаше враг. Просто порой. Капки вода във въздуха — нищо повече. Дъждовни капки, които вземат на таран плочите на пътя, загиват по милиард на миг, но някой ден в бъдещето безумният им натиск ще се увенчае с успех — водата ще намери пукнатини и междини в камъка, за да подкопае основите, и ще настъпи онзи прекрасен момент, в който пътят ще рухне, ще потече по склона като златиста река...

Ами ако това е просто клопка? Маговете са свикнали да рушат всичко срещнато, което им пречи. Виктор протегна ръка и без да мисли повече, прекрачи прага на пороя.

Зад гърба му Лойя и Тиел в един порив се вкопчиха една в друга, прегърнаха се като уплашени дечица...

Виктор вървеше през локвите. Капките го почукваха по главата, дрехите моментално подгизнаха. Но — никакви други последици.

Обърна се и махна с ръка на спътничките си.

Водата остана зад тях.

Нещо твърде са лесни задачките ти, Замъко-над-Света. Толкова са елементарни за решаване, че неволно почваш да подозираш, че истинската, особено извратена гадост, още предстои. Последната бариера трябваше да е Земна.

Ала ето, че спиралата на друма се завъртя веднъж... дважд... Тиел едва се мъкнеше, а нови капани не се виждаха. Виктор не успя да се изуми на това обстоятелство. Пътят направи последния си завой. Черните скали свършиха, сякаш премахнати с вълшебна пръчка.

Пред тях в цялото си великолепие се издигаше твърдината на Пазителя.

Замъкът-над-Света.

Ала пътят все пак се беше оказал погрешният. Виктор избра онзи, който не водеше наникъде. Прекъсваше се пред бездънна мрачна пропаст. Отляво и отдясно — черни урви. А направо...

Виктор внимателно се приближи до самия край на пропастта. Незабележимата от подножието бездна опасваше целия Замък. На дъното се таеше мрак. И тъкмо от него израстваше като от първородна субстанция стените на Драконовата крепост. А нейде още по-дълбоко мъждукаше нещо багрено.

Нямаше път нататък.

Поне Тиел като че ли се беше окопитила. Изправи снага... Лойя с тревога я наблюдаваше и за момент оставила Виктор без внимание...

Е, какво, пък. Щом това ще е изпитанието на последната стихия — така да бъде. Изобщо не е нещо сложно.

Виктор без да бърза вдигна ръка. И също така бавно я отпусна. Невидим вятър му донесе полъх на чужда Сила. *Една наистина велика Сила.*

[1] Битие 1:3 — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Защо се бавиш!? — Лойя го гледаше нетърпеливо. — Виктор! Погледни! Натам — на юг!

На хоризонта нещо се движеше. Тъмна ивица шупваше, почерняваше, в нея искряха огънчета на далечни мълнии.

— Ураган?

Лойя отрицателно заклати глава. Вятърът рошеше косите ѝ, като увиваше лицето на Котката в златисто облаче.

— Не е обикновена буря, Виктор! Това е нахлуването! Природените идват да завладяват Средния свят!

Той неволно се обърна към Тиел. Търсеше потвърждение или поклащане с глава, придружено от изречени с досада думи — „не я слушай, Котката пак си въобразява разни неща... и...“

Момичето със стиснати устни гледаше в далечината. Очите святкаха с бесен жълт огън. Юмручетата ѝ се свиха.

— Да — прошепна тя, усетила немия му въпрос, — да...

Лойя Ивер сякаш се промени напълно. Нямахше страх по лицето ѝ. Имаше недоумение. Очакване. Стъписване. Объркване.

— Виктор, какво чакаш? Тази ли пропаст те спира? Тези стени? Фасулска работа! Трябва да влезеш в замъка! Да довършиш започнатото! Тиел, кажи му го ти! Тиел!?

Момичето обаче мълчеше. Може би не вярваше, че Виктор може да направи нещо?

Той се отърси от вцепенението си. Надникна още веднъж в бездната.

Наистина, фасулска работа, ако ще си говорим правичката... Само да се протегне надолу, към скалните кости на планетата. Ще издигне от бездната нова сила. Ще направи острова равен и гладък като палачинка. Може и по-простичко — ще прехвърли през цепнатината въздушен мост. После ще застане пред черните зидове на крепостта... и от упор — с огнена вълна, въздушен клин, с воден таран... С цялата подвластна му ярост, със силата, дарена на Убиеца.

Да довърши кръга. Да поеме силата докрай. И да пресрещне приближаващите се пълчища, защото нямаше намерение да им отстъпва Средния свят. Да се изправи против онзи, чието тяло звънти като гъвкава стомана над орлоглавите кораби.

„Овчарю, не бързай да подкарваш стадото към кланицата, вълкът още не си е отишъл обратно в гората.“

Само трябваше да вдигне ръка и да заповяда...

— Драконът идва — каза Тиел, каза го насмешливо и горчиво. — Драконът пристига, Виктор. Кой ще го спре? Пребитите магове от обезкръвените кланове?

Лойя прегърна момичето през раменете. Кимна:

— Е? Чуваш ли? Даже тя го разбира!

Белите куполи на Замъка-над-Света заискряха. Сребристите светлина се разгаряше, усилваше се — напук на приближаващата се буря.

— Не — каза Виктор. — Разбирам... но не бива така. Не по този начин.

Лойя гневно се извърна и простря ръка, сочейки на юг. И замръзна.

— Убиецо!

Викът се донесе от подножието на черната конична планина. Там, в началото на пътищата, стоеше Ритор, предишният Убиец на Дракони. Гласът му, подхванат от вятъра, биеше право в ушите:

— Убиецо! Няма да ти позволя да изминеш моя път! Не!

— Мирясай, нещастнико! — отвърна Лойя, като застана на ръба на друма. — Нищо не разб...

Въздухът нададе вой, когато Ритор удари — неочаквано и силно. Виктор успя дори да се възхити, докато падаше и се хлъзгаше по камъните. Обезумелият от несполуките вълшебник на Въздушния орден беше истински майстор, даже силата, притежавана от Виктор, колкото и да превъзхождаше магията на противника, не можа да промени нещата.

Премятайки се по кехлибарения паваж, Виктор видя, че по стените на крепостта плъзва кървав отблясък. Собствените му въздушни щитове се разпадат, безпомощни пред заклинанията на Ритор.

Какво да се прави...

Лойя извика, когато поривът я помете от пътя надолу по склона... Тиел се изпъна в немислим скок и успя да се вкопчи в раменете на Виктор, увисна, захлипа, заби нокти в черната му куртка.

Нова ударна вълна, още един натиск — и те двамата се преметнаха върху скалите встрани от жълтата пътека.

На по-долния завой на пътя, двайсетина метра по-ниско, лежеше Лойя. Странно, но беше жива. Вълшебницата се изправяше, тръскайки глава, свеждайки се пред напора на бурята. От такава височина — и даже без поне пукнати кости? Хм... котка, то е ясно...

Но за тях Ритор беше подготвил по-дълго пропадане. Послушният въздух ги влачеше не отвесно, а косо, право към нозете на тържествуващия маг, застанал на брега. Виктор се опита да сътвори магия, почти съумя да разпери въздушни криле...

Не стана.

Ритор се смееше гръмогласно и зловещо, като наблюдаваше напразните усилия на жертвата си. Старият маг вероятно ги виждаше като на длан. Някога той самият бе преминал по този път. Стигнал е до твърдината и е ударил в портите на Замъка-над-Света, след което бе нахлул вътре.

И приел посвещението на Убиец.

— Ти можеш! — извика Тиел. — Можеш!

Вятърът, подчинен на волята на вълшебника, се мъчеше да ги раздели, въртеше ги, вбиваше клин между прегърнатите тела, раздалечаваше ги с раздуваща се възглавница...

Възглавница ли?

Виктор изостави опитите си да развее въздушни криле. Изчака докато до крайбрежните камъни не остана съвсем малко, едва-едва — и с рязко усилие уплътни под себе си спасителна и мека въздушна леща...

Ритор изкрещя, олюля се, отстъпвайки, закри лице с длани, сякаш стореното от противника му го бе потресло.

Възглавницата се спуска, Виктор падна по очи, Тиел се стовари върху него и той успя да се зарадва на закъснялата си сполука.

— Не, не, не! — почти виеше Ритор, като отстъпи още. Бурята стихваше, или старецът се беше изтощил, или... — Защо, защо *ти* можа!

Виктор се надигна, изправи и Тиел. Момичето изглеждаше замаяно.

— Какво искаш, Ритор?

Лицето на Въздушния маг се изкриви като че ли от болка.

— Теб, Убиецо! Искам твоя живот!

— Тъкмо ти ли, Ритор, Убиецо на Дракони?

— Аз проклев онзи ден! — изправи гордо беловласата си глава Ритор, сякаш в това покаяние бе доблестта му. — И ще изкупя вината си — като те спра!

— За какво? Къде е Драконът, когото искаш да защитиш? Да не е онзи там? — Виктор кимна към черния облачен фронт на юг.

— Драконът ще дойде! Истинският дракон! Той ще спре Природените, ще защити Средният свят!

— Засега идва само Сътвореният Дракон!

— Какво знаеш за него, Убиецо?

— Достатъчно, за да ти кажа, че не си ти този, който ще се бие с него! — Виктор разтърси Тиел, погледна я в очите, но момичето не реагира никак. — Почакай... тя няма място в нашия спор...

Ритор с нежелание кимна. Виктор положи девойката върху камъните, като за всеки случай не откъсна взор от магьосника.

Ритор чакаше. Търпеливо, без да пробва атака. Дали събираше сили? Или се колебаеше — значи с него би могло да се водят преговори...

— Никому не желая зло, вълшебнико — каза Виктор, колкото можа по-искрено. — Даже и на теб! Въпреки че твоята глутница се опита да ме убие... въпреки че сте омърсени с кръвта на невинни...

— Касапницата на гарата е твое престъпление!

— Нищо не можех да направя, Ритор! Не се контролирах!

— Нищо няма и да можеш, никога повече... — отвърна вълшебникът, гласът му падна до шепот. — Това винаги ще е по-силно от теб... Винаги, повярвай ми... И даже да сразиш Сътворения, няма да се спреш. Знаем това...

За някакъв къс миг в очите на магьосника се появи съчувствие. Сянка на съчувствие.

А след това нанесе удара си.

Вече познатото на Виктор въздушно копие — изтъкана от ветрове игла. Този път той не успя да отрази атаката. Болка раздра

гърдите му, пронизваща болка. Бе захвърлен като парцал, просна се върху камъните, стихията на Ритор го притисна, ревящ поток се вкопчи в лицето му. Втурна се в гърдния кош, като почна да го издува. Да можеше поне да извика, но не — насила гълташе сгъстения въздух, беше обречен да пръска кръв от разкъсаното отвътре тяло и да умре...

— Идиот!

Лойя Ивер меко се приземи след лъвски скок. Замахна — дрехите на вълшебника се обагриха в алено. Вятърът изпищя и взе да утихва.

— Какви ги вършиш, Ритор, опомни се!

— О! Предателката!

Навярно бе сметнал, че задушаваният се от тежката кашлица и хванал се за гърдите си Виктор е във от играта. Или разбираше, че не е в състояние да се концентрира наведнъж срещу двама противници. Пресата на въздуха изчезна. Виктор се опита да се изправи — и се плъосна обратно върху камъните. Вътрешностите му горяха, а белите дробове сякаш вече бяха спукани като мехури.

Лойя и Ритор се обикаляха един друг досами водата.

Вълшебницата хищно протегна ръце — пръстите свити като животински нокти. Ритор притискаше длан към ребрата си отляво.

— Ще те убия, котко! — изхърка магът с такава омраза, сякаш някогашната Сила на Убиец се беше върнала при него.

— Тъпанар! — изпищя Лойя. — Да не си посмял, защото...

— Млъкни! — кресна и Ритор.

— Бягай, Виктор! Аз ще задържа този безумец! Айии! — вълшебницата скочи, понечи да нанесе удар, но внезапно се сви на кълбо и се хвърли под краката на магьосника. — Бягай, Виктор!

Накъде да бяга? Защо? Нагоре — по златистата спирала, към Замъка-над-Света? Не му хрумна изобщо, че не бива да изоставя Лойя и Тиел. Защото трябваше.

Присвит като тичащ под картечен огън войник, още държейки се за гърдите, той се втурна по пътя. Ала друмът изненадващо кривна успоредно на линията на прибой. Засилен, Виктор нагази вълните. Вдигаше фонтани пръски, но не спираше... дъното под него оставаше равно...

Аха! Ето какво било! Така си и мислеше...

Кехлибарените павета и плочи се издигаха изпод водата, като образуваха втора Пътека към върха на Острова.

Тичаше. По втория друм, към дъгоцветния мост. Този път спиралата се извиваше към юг, сякаш срещу приближаващата се буря. Вече съвсем ясно се виждаше, че облачният фронт е неестествено подреден и напредва с ненормално висока скорост.

Зад Виктор се чуваше шум от борба — Лойя и Ритор водеха ръкопашна схватка, без употреба на магия. Котката имаше предимството на гъвкавината и подвижността си, ала Ритор се оказва твърде силен даже и за нея. В един момент те се вкопчиха един в друг и се запремятаха по камъните. Всеки път, когато Ритор се озоваваше отгоре, той удряше главата на Котката в твърдия бряг.

— Той... няма да стигне... — изсъска магът, когато за пореден път притисна Лойя. И внезапно се сепна, замря.

До тях стоеше Торн.

Водният сякаш изобщо не се интересуваше от двубоя. Взираше се в отдалечаващия се Виктор, който вече бе достигнал втория кръг на спиралата. Тичаше тежко, непрекъснато озъртайки се надолу.

Лицето на Торн изглеждаше толкова измъчено, сякаш бягаше заедно с Виктор.

Ритор пусна контузената Лойя. Вдигна ръка и пръстите му се сплетоха в знака на Силата на Въздуха.

— Остави, Ритор — без да се обръща, каза Торн. — Късно е да се избиваме. Виж, Природените идват...

Магът на Въздуха се колебаеше, удържайки на върха на пръстите си раждащият се ураган.

— Откажи се от отмъщението, Ритор. Ето ме, стоя тук и не се опитвам да го настигна — произнесе Водният, като кимна към Виктор. — Късно е за лични сметки и планове. Налага се да използваме даденото ни от съдбата.

— Да го настигнеш? Него? — Ритор се засмя мрачно. — Ти никога не би му навредил!

— Защо мислиш така? — учуди се съперникът му. — Точно сега бих опитал. Но Природените... — най-сетне Торн погледна към заклетия си враг. — Предлагам ти заедно да...

Но не му бе съдено да се доизкаже. Водата край брега кипна. Плъзна се кръгла вълна. От дълбината се издигаше тесен скален стълб

с мазен блясък. На върха му се намираше прегърбеният Анджей.

— Не! — възкликна Торн. — Недей, спри!

Магът на Земята не чу съюзника си. Изпъчи дребна снага и зашепна заклинания.

Островът се разтърси. Тежки тръпки пробягаха по канарите. Торн и Ритор паднаха като зашлевени на земята. Виктор си изпати повече — жълтият път под нозете му взе да се разпада, да се руши на пластове, които потъваха в склоновете или се сриваха в златна каменна лавина. Бъдещият Убиец се притисна към черната скала, изчаквайки.

Изглежда този път Анджей беше решил да жертва съкрушителната мощ на магията си за сметка на простотата на заклинанието. Но не отчете само едно — вълшебството на Земната стихия не се славеше с точността си на удара.

Стълбът, който бе възнесъл магьосника от морето, се заклати. Прекърши се през средата. Анджей се сви несръчно и скочи във водата. Почти веднага изплува, а сипещите се отгоре камъни грижливо заобикаляха магьосника, който се боричкаше с вълните. Насочи се към брега, като отчаяно шляпаше с ръце.

Торн покъртено поклати глава.

Анджей явно не беше разбрал какво се е случило. Гибелта на своя плацдарм той изтълкува като ответен удар на Убиеца. Зиморничаво присвит, магът изскочи от водата и се втренчи в Торн. Ала вероятно не съзря в погледа на Водния одобрение, и затова се хвърли към Ритор.

Въздушният припряно отстъпи, но Анджей не възнамеряваше да го напада. Земният впи пръсти в яката на наметалото му и се развика:

— Ритор, моля те за помощ! Закрила, закрила искам от теб, от своя враг, помогни ми!

Торн изкриви устни и извърна лице. Погледна към Виктор.

Бъдещият Убиец стоеше пред рухналия друм. Ту отстъпваше, ту понечваше да се засили, но така и не се осмеляваше да скача. Торн бавно вдигна ръка, бледосиня буца се изду върху дланта му. Но не нанесе удар. Мислеше, преценяваше. Колебаеше се. Очите му се местеха — от приближаващата се буря към замрелия в нерешителност Виктор и обратно.

А мишената му изведнъж приклепна, удари с пети скалата и излетя като ракета в небето.

Торн, който все още не бе избрал как да постъпи, го изпрати с поглед. После замахна — и натрупаният заряд удари, без да причини друга вреда, освен, че раздроби крайбрежните камъни на ситен пясък.

Вълшебниците вдигнаха глави.

Виктор летеше, приближавайки се към площадката пред Замъка. Тялото му се огъваше, сякаш се опитваше да поеме право към твърдината, но неведома сила неумолимо го отклоняваше обратно.

— Това беше — каза Торн. — Господа! Време е да приемем неизбежното. Сега вероятно ще е по-разумно да помогнем на Виктор да посрещне нахлуването?

Ритор откопчи лапите на Земния от себе си и отрицателно люшна глава. Разпери ръце — Силата забуча в отчаяно усилие.

Изправящата се Лойя изплю кръв от разбитите си устни, погледна Въздушния и скочи върху гърба му.

Ала Ритор вече бе неудържим, сякаш отдавнашните му сили на Убиец отново се бяха възвърнали. Той се издигна във въздуха с разярената котка на врата си. Заудря я с лакти и се стрелна подир Виктор.

Торн се прегърби, лицето му някак за миг остаря, натежа от умора. Тръгна към лежащото в несвяст момиче. Приклепна до нея, разгледа я. Цъкна с език.

— На-на-нахлуване? Ка-ка-какво нахлуване? — изскърца зад него потресеният Анджей.

— Помогни ми — отвърна Водният, без да се обръща. — Неведомата се е изцедила до капка, подкрепяйки Виктор. Все пак е по-млада от него... не го очаквах това.

— Каква Неведома? Какво нахлуване? — продължаваше като латерна Анджей със сприхав и накъсан гласец. — Какви ги дрънкаш, Торн?!

В следващия миг видя лицето на девойката, разпозна я и се нацупи.

— Ето я Неведомата — каза Торн. От пръстите му се струеше равна синкава светлина и поливаше челото на момичето. — Ти наистина ли смяташе, че кланът им е загинал заедно с Владетелите?

— Ритор пусна една от тях да си върви...

— А другата е чакала своя час в Средния свят — Торн махна ръката си от главата на Тиел. Тя отвори очи и замаяно, неразбиращо се

загледа в устата на магьосника. — Питаш за нахлуването, Анджей? Обърни се на юг и виж сам...

Земният присви късогледни очи към хоризонта.

— Ураган някакъв...

— Корабите на Природените са в сърцето на този ураган! — отсече Торн и се изправи. — Късно е за обиди, не е време за разчистване на сметки. Помогни ми да посрещна флота на агресорите.

Под миглите на Анджей припламна страх:

— Там... там... аз го чувствам...

— Сътвореният Дракон — слабо промълви Тиел. — Той иде. Той е центърът на силата им. Само Крилат Господар може да го спре. Крилатият Владетел...

— Анджей! — рязко каза Торн. — Ще ми помагаш ли в края на краищата или ще се пулиш като изкуфял старец!

Магът на Земята мачкаше брадичката си с жълтеникавите си пръсти.

— Трябва ми специално заклинание...

— Ами започвай го, Дракон да те погълне! Вдигни от дъното рифове! Поне това! За начало...

— Необходимо ми е... трябва... да се прибера... В главния храм на Земята... само там бих могъл... — несвързано мърмореше Анджей.

Водният безцеремонно го разтърси за раменете:

— Опомни се, вълшебнико! Тук са нужни твоите сили!

— Аз... нужно ми е да опресня паметта си... относно някой похвати... веднага се връщам... Трябва да обмисля на спокойствие, съсредоточено... да се задълбоча в детайлите... много важни са подробностите, Торн, много важни!... Само да се отбия...

Торн гневно замахна, но Анджей ненадейно ловко избегна шамара и с фалцет завреця:

— Да не си посмял!

— Гадина... боклук... плужек — Торн настъпваше. — Ще посмея! Ще посмея да кажа и да сторя всичко, което...

Това беше грешка. Анджей се възползва от гневния изблик на съюзника си и тутакси избъбри заклинание, което довърши гръмко и простря ръце. От страх магията му се оказа необичайно ефективна — камъните образуваха къса стълба, потъваща направо във водата.

Земният презглава се втурна по нея, вълните послушно отстъпиха и само след миг той изчезна.

— Посерко... — плю подире му Торн. — Неведома, можеш ли да се изправиш? Изглежда че само ние двамата ще посрещнем Природените.

Той протегна ръка, като съвсем естествено го стори галантно. Тя не отблъсна подадената десница.

— Юнак си, Неведома, браво на теб — каза Водният магьосник, оглеждайки стремително потъмняващия хоризонт, където се надигаше стена от неистови вихрушки. — Успя да преметнеш всички велики магове — до един! Даже и мен! А сигурно... и Виктор, нали?... Всичко свърши, Неведома, така ли? Той няма нищо да успее да направи?

Тиел мълком вдигна рамене.

— А ти... ще можеш ли?

— Да.

— Но Пазителят...

— Не се безпокой, магьоснико на Водата. Ще се изправим срещу флота им. И против сътворения Дракон — също. Ще издържим колкото успеем. Само за едно те моля... убий ме, ако не се справя. Не желая да стана плячка на онова сътворено изчадие.

Няколко секунди Торн се взираше в буреносния юг.

— Заклевам се, че ще го сторя, Неведома. Стига да съм жив. Но ще гледам да не се наложи да опрем до...

— Аз ще трябва да се постарая — тихо каза Тиел.

Отвисоко каменната площадка се виждаше като правилен петоъгълник, малко издигната спрямо основите на крепостта пентаграма, в средата, на която бе вписан от незапомнени времена Замъкът-над-Света. Виктор за миг увисна над нея, сякаш спортист във връхната точка на невероятен овчарски скок.

А сетне черните камъни се втурнаха насреща.

Не, магията не беше изчезнала. Виктор продължаваше да усеща пулса на четирите стихии. Само че тук това беше недостатъчно.

Тук се криеше изворът на всичко.

Половин небе се превърна в ревящ пъкъл. Може би и на Опаката страна са се случвали такива бури, ала съзнанието отказваше да

възприеме ставащото като реално. Ураганът връхлиташе право върху острова, фронтът му леко се огъваше, като обхващаше коничната скала в полукръг. Незнайни дълбинни сили все още сдържаха настъплението на Природените, но някак вяло, неподкрепени от живата воля.

Каменните плочи на площадката бяха полирани от ветровете също толкова гладко, колкото и стените на твърдината. Само тук-там личаха дълбоки пукнатини... или бразди, оставени от нещо... или от някой, който падайки от висините, е забивал в скалата по-твърди от гранит нокти. Забивал е, спирайки стремителния си полет. Изпъвал е могъщо тяло, прибирал е крилете.

И е поемал към замъка... по тънкия мост-дъга, който едва ли би издържал и обикновен човек?

*Черни като нощ стени,
а куполите — бели, с перлен цвят.
Тъга, отвън си остани,
във тази крепост сънищата спят.
Шуми лазурната вълна,
и слънчев мед се лее от небето,
деца на облачна страна
за полет са разперили крилете...
Не, не мисли и не гадай
кое е сън, кое — реалност.
Едно помни и знай:
дългът ти — право дава...
Денят владетел има си незнаен
и съществува нощен повелител,
ала ключът от онзи огън таен
един-единствен има си пазител.
Ти, плът от плът, вътък на същността,
напускаш, доброволно висината.
Ти, господар на свят-мечта,
Отново си на моста от дъгата...
Ти, който си поел туй тежко бреме,
Ти, който пътя си приел велик,
дори минута от изминалото време —*

не я забравяй в този миг.^[1]

Тук са кацали Драконите.

Крилете им са прегръщали въздуха, гърлата им са издишвали пламък, водата е кипяла, камъкът е стенел.

И, вече в човешки облик, те са пристъпвали по моста-дъга към своето гнездо, в своя замък, в своя дом...

Забравил за всичко на света, даже за себе си, Виктор тръгна към пъстрата арка на моста. И чу вик зад гърба си.

Ритор и Лойя падаха отгоре, сплетени като в любовна прегръдка. Котката налагаше магьосника по лицето, стискаше го за шията, като се мъчеше да прекъсне полета на Въздушния, сякаш готова да се жертва и да се пребият заедно. Ритор не се огъваше и успя да се отклони от пропастта.

Тупнаха на площадката, Лойя веднага отскочи и зае стойка, за да продължи битката. По върховете на пръстите ѝ се замяркаха остри сенки. Но противникът ѝ, още не погасил въздушните криле, я изпревари.

Вятърното платнище почти размаза жената върху камъка. Лойя не успя да се защити от употребеното като боздуган крило. То бе прекалено мощно. Викът ѝ се задави и вятърът го отнесе.

Предводителката на тотемния орден лежеше в неестествена за жив човек поза, неестествена даже за вълшебник. Шията ѝ бе извита, гръбнакът — пречупен.

Лойя Ивер беше мъртва.

— Ти... — изхърка Ритор, като тръгна право срещу Виктор. Задъхваше се от ярост и омраза, все едно негова приятелка и любовница лежеше бездиханна връз студения камък. — Ти си виновен! Ти — за всичко!

— Само вървах насам, Ритор! Просто вървах натам, накъдето трябваше да вървя!

Усещаше как Силата на Убиеца търси изход, простор да се развихри. Но кой знае защо беше убеден, че не бива да я пуска на воля.

— Ти победи? Нали? — Ритор се озърна към почернялото като катран небе. — Драконът не дойде! Гонех те, преследвах те... разпилях всичките си сили... жертвах хора... А не намерих Дракон! Нашият

свят е беззащитен! Те ще пристигнат... ще се въплътят като нови повелители на земите ни, като нови мечти и страхове. А ние ще си идем — завинаги!

Навярно би било уместно да подхвърли, за разтуха на сърцето: „А вие с какво сте по-добри?!“, но вместо това Виктор възкликна, като посочи фронта на бурята:

— Искаш ли да ги спреш?

В настъпващата Сила вече се усещаше пулса на сърцето ѝ. Още малко — и безплътният агресор щеше да се разпадне на отделни части. Тук, край Разлома на Всемира, щеше да се вчовечи — за едни във вид на орлоглави кораби, за други щеше да се превъплъти в нощни кошмари, в безпросветна тъга, в потискаща умопомрачителна депресия за много дни напред... И кой знае колко вени щяха да усетят бръсначите, само и само уплашените хора да избегнат настъпващия ужас!?

— Късно е! — извика Ритор.

Вятърът плющеше в наметалото — един вече неподвластен на вълшебника вятър. Лицето на Въздушния бе станало мъртвешко, единствено очите показваха, че още е жив. В устремения към Виктор поглед нямаше повече омраза. Само пронизваща мъка и безнадеждна печал.

— Ти победи, Убиецо... Точно това си искал, нали? Да отвлечеш силите ми в погрешна посока. За да не намеря Дракона. Ти победи! Ала какво ще правиш с победата си?! — и Ритор избухна в мрачен лудешки смях, издигайки ръце към ниското черно небе.

Бурята започваше да вилнее. Късаше покривалото от облаци и ги съшиваше отново с игли-мълнии. Вече нямаше слънчева светлина — само наниз от избухващи светкавици, от които движенията изглеждаха начупени на отделни кадри.

— Какво, какво ще правиш със Силата си, Убиецо!?

Гирлянди кълбовидни мълнии се провесиха от хоризонт до хоризонт. Съсиреци пламък мъждукаха и искряха, гаснеха и отново се разгаряха. Отвъд призрачното им сияние пипалата на вихрушките кръжаха в дяволска въртележка, късайки плътта на океана. А зад тях, невидима, но осезаема, идваше Силата.

Природените!

— Ще има ли място за теб в техния свят, Убиецо?

Скалите се тресяха. Конвулсия премина по самите корени на земята, изскубвайки планини и мачкайки равнини. В подножието на Острова на Драконите брегът беше заят от кипяща пяна. През нея тичаха Торн и Тиел. Виктор се вгледа в дребните им от разстоянието фигурки — сякаш се мъчеше да чуе закъснел съвет или се нуждаеше да ги попита нещо. Но вятърът ревеше, без да дава отговор, разбушувалият се океан не се подчиняваше на Водния маг. Плисна вълна — Тиел падна, хлъзна се по камъните, Торн спря и я хвана за ръката, опитвайки се да устои на натиска на стихията.

— Няма да има техен свят — изрече Виктор.

Камъните се трошаха под нозете. Единствено Замъкът-над-Света оставаше неподвижен, навярно силата на древните владетели го пазеше. По черните зидове танцуваха отражения на светкавици, куполите сияеха в матово-бяло. Отворените порти подканваха, все едно обещаваха безопасност. Призрачна илюзия. Сигурно място в момента няма — никъде.

— Ти няма да ги спреш, Убиецо! — заклати глава Ритор. — Даже и да сразиш Дракона им, няма да ги надвиеш!

Небето избухна.

Огнена точка изникна в далечината — кървава звезда, носеща се над морето. Шурна порой — студен, вледеняващ кожата.

— В името на четирите стихии... — започна Виктор и млъкна. Не, не е това! Не така! Пред него не беше царството на мъртвите, сега не е уместно да действа така, сякаш поставя Сивия предел, за да отдели света от отвъдното...

Сивия предел? Поставял? Кой?

Нима...

Озарението секна, защото видя, че мъртвата Лойя се размърда. Ритор или не беше забелязал, или му беше все едно. А междуременно изпочупеното тяло на Котката шавна пак, изпъна се в къса агония, като придоби предишните си грациозни форми. Само след миг русата жена вдигна глава и свирепо погледна Въздушния маг. Изсъска:

— Ще ми платиш за седмия живот, Ритор! Не сега, но ще платиш!

Поривите на вятъра обрулиха от снагата и последните дрипи, в които се беше превърнала роклята ѝ, и в този миг Виктор, колкото и да бе неуместно, изпита прилив на влечение. А тя, сякаш почувствала

възбудата му, се обърна и отговори с признателна усмивка. Нежна усмивка. Бърза усмивка. И веднага сви вежди:

— Какво стоиш?! Тичай, Виктор, тичай! В замъка!

Той още не разбираше. Лойя се хвърли към него. Движенията й все още бяха малко тромави, като изтръпнали:

— Веднага в замъка, глупчо! Иди в замъка, Владетелю! Защо стоиш, Драконе?!

Ритор трепна по-силно от Виктор. Втренчи се в Котката с безумни очи, обърна се към човека, когото смяташе за Убиец. Вдигна ръка, сякаш, за да се предпази. Лойя не го пощади:

— Ти усети в него кръвта си, Ритор! Как можа да пропуснеш и да не видиш останалото? Толкова ли успешно си прогонил от паметта си онзи миг?

— Не! — простена, закрепця Ритор. — Не! Не може да бъде!

А магьосницата подбутна Виктор и със замах му посочи пламтящата в небесата кървава звезда... Вече не беше звезда, а комета.

— Избирай, Виктор! Избирай, Драконе-Убиецо! Кое желаеш? Какъв ще станеш?

Скалите помръднаха. Пластовете златист камък се сриваха в кипящите долу вълни, удряха превърналия се в тясна пътечка друм, по който изнемогваха в надпревара със стихията Торн и Тиел. Към твърдината вече нямаше нормален път... почти нямаше.

Лойя кимна към момичето от Неведомия клан и погледна Виктор в очите:

— Искаш ли тя да го стори? Ордентът й не владее цялата Сила! Не пращай жената си в бой, Драконе! За нея това ще е сигурна смърт!

И той се втурна напред. Хукна по разпадащия се път, по рехавите златисти павета. Мостът-дъга се топеше под диханието на урагана, ледени капки дъжд запречваха портите на замъка. Виктор се гмурна в пороя... нима е възможно небесата да удържат толкова вода?! Предния край на бурята го люшкеше, отклоняваше, спъваше, давеше... Вече не тичаше, а плуваше в гъстата смес от въздух и вода. Повлече го встрани, към пропастта. И той разбра — беше късно.

Беше късно. Лойя беше закъсняла. А инакът и манията на Ритор бяха отнели последните минути, през които можеше да достигне твърдината и да докосне черните стени...

Пороят внезапно се разпръсна. Над главата си Виктор усети нещо като невидим чадър. Долу, на пътеката, Торн беше се спрял и с мъка, олюлявайки се, с прострени нагоре ръце удържаше разкъсаното небе. Едва удържаше...

Тиел погледна магьосника и продължи нататък — към замъка, към черните зидове, към отворените порти...

Не пращай своята жена в бой, Драконе.

Виктор се втурна по моста. Светлинната плетка под нозете му, допреди миг твърда като утъпкана пръст, се продънваше — както всичко наоколо. Пръски светеща мъгла се издигаха изпод краката му, пронизвайки с пъстри искри въздуха. Виктор и Тиел бяха на равно разстояние от портите на единственото засега непоколебимо нещо — Замъка-над-Света. Той се спускаше по моста, а тя се катереше по пътеката.

— Спри! — прогърмя Виктор. — Стой!

Тя не чуваше. Или вече не му вярваше...

Той се подхлъзна. Мостът чезнеше, дъгата посивяваше. Платницата светлина се сгърчваха като попарени листа, бягаха изпод нозете. Треперещата в треска земя го чакаше, теглеше го.

Затъваше като в дълбок сняг. Дъгата се чупеше като тънък лед. Вървеше през дъгоцветен петмез, провалил се в него до кръста. Едва усещаше опора под себе си. А алената комета над него изрева, разтвори паст...

Удар. Тласък в гърба. Стегнатото въздушно крило го подхвана и го запокити напред, над изчезналия мост, над бездната. Зад гърба му Ритор падна, конвулсивно вкопчвайки пръсти в камъните. Беше дал наистина всичко от себе си, беше докрай изчегъртал дъното на душата си в опит да поправи своята трагична грешка. Старецът плащаше — за онова, което беше направил на жената от Неведомия клан, която отпрати в Опаката страна. За безсмисленото преследване на собствения си внук. За попилените минути, които решаваха всичко.

Виктор се просна пред Тиел. Падна несполучливо, не му остана дъх, болка прониза тялото му. Но и момичето не очакваше сблъсъка, спъна се и падна също. Виктор я сграбчи за ръката, дръпна я към себе си и викна:

— Не!

— Пусни ме! Длъжна съм...

— Не! Последна от Неведомия клан, забранявам ти!
Момичето се съпротивляваше. Той успя да надникне в очите ѝ. И прошепна:

— Тиел, това е моят свят.

Небето се наливаше с кръв. Мълнии млатеха брега. Вятър бичуваше острова с виещи камшичени торнадо.

„Обновление...“ — шушнеше дъждът.

„Прераждане...“ — напяваше бурята.

„Ново! Ново! Ново!...“ — драскаха светкавиците.

— Аз трябва да решавам — каза Виктор. Пусна омекналата ръка на Тиел. Обърна се към портата на Замъка-над-Света.

Пазителят го чакаше на прага.

Виктор го беше виждал съвсем друг в сънищата си. Не като крехко момче с разпилени от вятъра черни коси. И въпреки това го разпозна... Пристъпи напред и каза:

— Върни ми моята Сила, Пазителю!

— Имаш ли правото да я владееш? — в гласа на юношата личеше подмладеният глас на Лакомника.

— Да!

— Опитай! Докажи!

— Аз имам право.

Помежду им се издигна яка невидима стена. Монолитна. Непреклонна. Очакваща. Горката стена...

— Аз имам право — в мен е кръвта на Владетелите...

Крачка...

— Аз имам право — в мен е кръвта на Убиеца на Дракони...

Крачка...

— Аз имам право — Неведомият клан, пазителят на основите, ме призова...

Крачка...

— Аз имам право — повярвах и дойдох...

Крачка...

— Аз имам право — за мен отдадох живота си Стражите на Предела...

Крачка...

— Аз имам право — приех посвещението на стихиите...

Крачка...

— Аз имам право — отхвърлих пътя на Природените.

Стоеше пред Пазителя, на една ръка разстояние.

— Имам право — с мен са моите врагове и моите приятели, с мен е моята любов и моята омраза. Този свят е мой.

Докосна черния камък на стените.

— И ти ще вземеш всичко? — поклати глава Лакомника. — Живота и смъртта? Преклонението и презрението? И ще бъдеш отговорен и задължен — за всичко?

— Да.

— Ти ще решаваш, какви ще бъдат страховете и мечтите на Опакото? И в какво ще се превърнат сред Природените? Как ще преминат през Средния свят?

— Да, Пазителю. Върни ми моята Сила!

Бяло сияние взриви небето. Мълниите сплетоха мрежа, мъчейки се да уловят в нея света. Островът се разтърси, изправяйки се сред буйното море.

Сътвореният Дракон, който се рееше във висините, изрева. Стоманените му криле разпориха въздуха, устата му избълва огнена река. Блестящите нокти щръкнаха, прицелени в съперника.

Виктор разкърши снага.

Цялата си закована в броня снага — от острия камшик на опашката до върховете на крилето.

Владетелят на Средния свят се стрелна към небето, полетя над Острова на Драконите.

Отдолу го гледаха.

Торн с изкривено лице гълташе студените капки на дъжда, седнал на пътеката.

Лоя Ивер, гола, прелъстителна и жива, прегръщаше Ритор, който беше потънал в несвързано трескаво бълнуване. Котката само изумено поклащаше глава, без да откъсва очи от небето.

А пред портите на Замъка-над-Света бял еднорог тръсна златна грива.

И орлоглавите кораби на Природените, промъкващи се зад стената урагани, замряха, когато във висините Владетелят-Дракон пресрещна Сътворения Дракон.

[1] превод от руски — Кристина Паскалева, Николай Теллалов. ↑

Издание:

ИК „Орфия“, 2004

Поредица „Фантастика“ 54

Превод от руски и оформление на корицата: Николай Телалов

ISBN: 954-444-046-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.